100 TIỂU THUYẾT HAY TRONG MỌI THỜI ĐẠI

ROBERT LOUIS STEVENSON

Nhóm Đường Văn (Biên dịch)

MŨI TÊN ĐEN

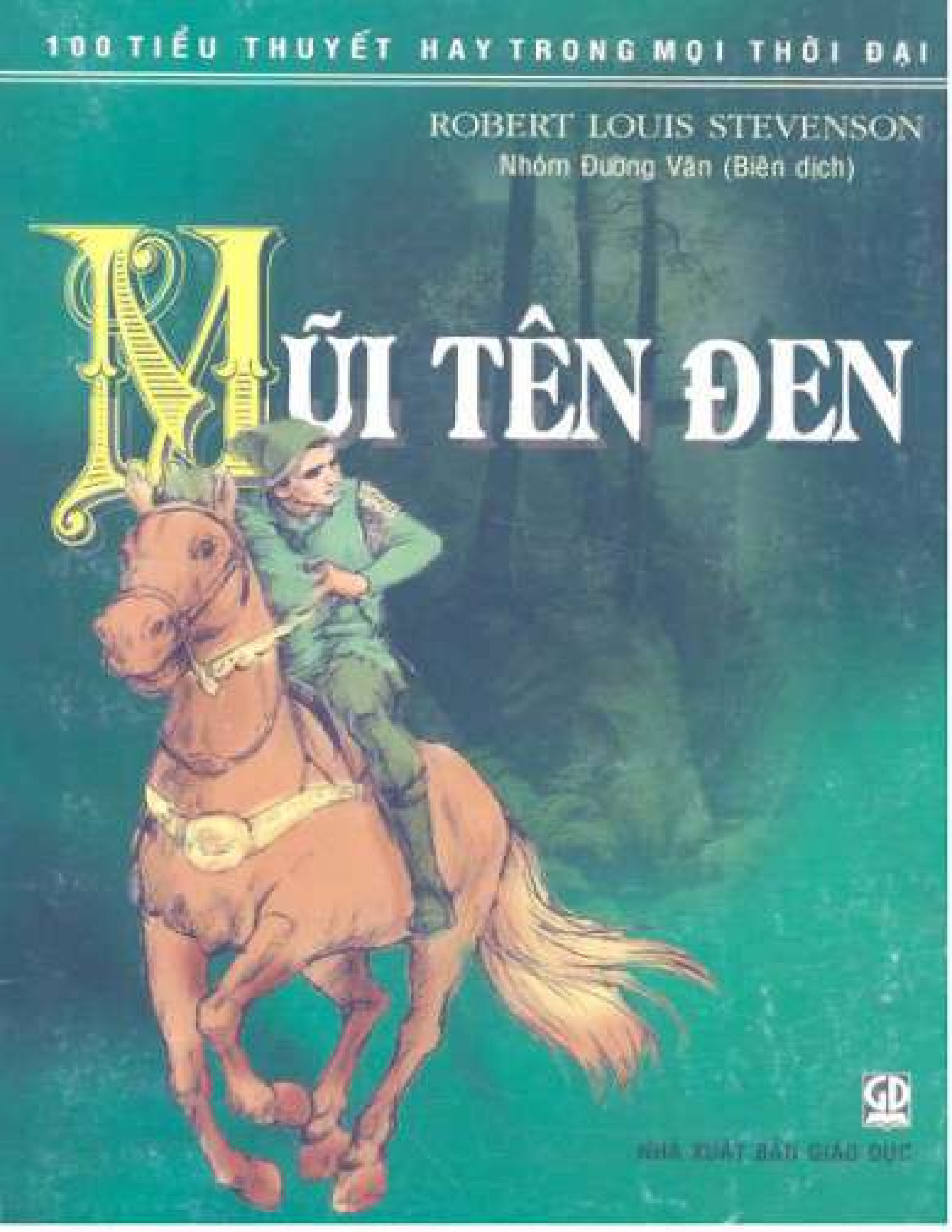

NHÀ XUẤT BẢN GIÁO DỤC

Mũi Tên Đen
Tiểu thuyết của Robert Louis Stevenson
Ngọc Châu dịch

LỜI GIỚI THIỆU

Có một miền đất nhiều vách đá, khô cằn và khắc nghiệt ở bắc đảo Briland, đất nước Scotland. Nó không lớn và cũng ít người. Dân ở đấy nghèo nhưng can đảm và chuộng tự do.

Người Scotland thường thêu trên lá cờ của mình những bông hoa nhỏ màu tím hồng của bụi trường xuân và cúc gai. Trường xuân là vật trang sức khiêm tốn của các sườn núi và bãi trống ven biển Scotland, còn cúc gai là hiện thân của sức sống kiên cường và mãnh liệt. Cũng như những cây ngưu bàng đã gợi cho Lép Tônxtôi, nhà văn Nga, suy nghĩ về những con người ở miền núi Đaghextan, những bụi trường xuân và cúc gai chính là tượng trưng của sức sống dẻo dai của người Scotland. Người Anh đã chiếm Scotland, nhưng không chỉ ở những thế kỷ trước, ngày nay người Scotland vẫn đấu tranh đòi tách đất nước mình ra khỏi Vương quốc Anh.

Mặc dù giai cấp thống trị Scotland thoả hiệp và đầu hàng, có kẻ còn quên cả tiếng mẹ đẻ nhưng dân tộc Scotland vẫn không đầu hàng.

Trong cuốn "Những người con của thuyền trưởng Grant", Giuyn Vécnơ, nhà văn Pháp đã ca ngợi những người Scotland thường luôn hướng về tổ quốc mình. Nghệ thuật Scotland không tàn lụi. Các bài ca của nó đã dược Beethoven, nhạc sĩ thiên tài người Đức nâng niu, được Oante Xcot, nhà văn Scotland đưa vào tiểu thuyết của mình.

R.L Stevenson đã thừa hưởng tất cả tính cách mạng của dân tộc mình. Ông chỉ thiếu sức chịu đựng dẻo dai như ở cơ thể của những người đồng hương. Sinh năm 1850, ông xuất thân từ gia đình kỹ sư xây dựng đèn biển. Chính ông đã dự định trở thành hoa tiêu, đã viết một tác phẩm về những người thắp

https://thuviensach.vn

đèn chỉ đường cho những con tàu lách qua sương mù và ghềnh đá. Nhưng bệnh tật đã buộc ông từ bỏ ý định của mình.

Ông tới miền nam nước Pháp, nương nhờ khí hậu ấm áp nơi đây để chữa bệnh. Sau khi sức khoẻ khá hơn, ông làm một cuộc hành trình theo sau một con lừa thồ hàng đi khắp nước Pháp, rồi cùng con thuyền bơi khắp các dòng sông và kênh đào ở Bỉ và Hà Lan. Những chuyến đi đó in dấu trong tác phẩm của Stevenson. Sau đó ông lại sang Bắc Mỹ, điều này giải thích vì sao Stevenson thường viết các tiểu thuyết phiêu lưu. Nhưng các tác phẩm xuất sắc của ông thường liên quan đến biển và gợi lại không gian Scotland.

Stevenson rất yêu mến trẻ em và say mê các trò chơi của các em nhỏ. Ông chơi trận giả với con trên tầng gác chật chội và tối tăm, say mê như tham gia những chiến dịch lớn. Sàn nhà đầy bản đồ với các nét vẽ núi non, sông ngòi, đầm lầy, biển cả. Một trong các bức bản đồ đó đã được phong phú lên thêm bằng câu chuyện tưởng tượng về bọn cướp biển, sau đó trở thành tiểu thuyết nổi tiếng nhất của Stevenson: "Đảo giấu vàng".

Nghề cướp biển hồi đó rất thịnh hành. Bọn cướp biển người Anh đặc biệt đặc biệt hăng hái trong việc cướp bóc các thương thuyền của Ý chở vàng từ Mêhicô, Pêru và Ấn Độ. Các tàu cướp được hợp pháp hoá, được phép treo cờ Anh. Vua Anh sẵn sàng tiếp nhận của cải của bọn hải tặc dâng lên song cũng phẩy tay quay đi khi chúng rơi vào tai họa. "Đảo giấu vàng" phê phán nạn cướp biển, ca ngợi chiến thắng của cái thiện đối với cái ác.

"Mũi tên đen" được viết muộn hơn khi Stevenson đã trở nên nổi tiếng. Câu chuyện lùi lại những sự kiện xảy ra vào thế kỷ XV, thời kì được gọi là cuộc chiến tranh Hoa Hồng Trắng và Hoa Hồng Đỏ của hai dòng họ lớn đều có tham vọng giành ngai vàng của nước Anh: York và Lancaster. Cuộc tranh giành kéo dài ba mươi năm này đã cuốn vào khói lửa không biết bao nhiêu con người và làm cho nước Anh kiệt quệ. Nhân dân không chờ mong điều gì tốt lành của những bên tham chiến, họ đã tự tổ chức phòng thủ hoặc trả thù

https://thuviensach.vn

các lãnh chúa phong kiến cưỡng bức mình. Họ trở thành các cung thủ tự do, thành "Jhon - trả - thù - cho - tất cả". Họ lập đảng "Mũi Tên Đen". Những người ban đầu bị cuốn hút vào chiến tranh như tiểu công tử Dick Shelton cũng mau chóng tỉnh ngộ và rời bỏ cái ác.

Stevenson phê phán các cuộc chiến tranh phi nghĩa. Ông tạo dáng ghê sợ cho những kẻ làm điều ác. Tên Silver thọt chân trong "Đảo giấu vàng", gã người gù khắc nghiệt và khát máu Richard York trong "Mũi Tên Đen".

Cái ác bị vạch trần đến tận cùng trong tiểu thuyết chín muồi nhất của Stevenson: "Master of Ballantrae". Vẻ ngoài của nó cũng là một tiểu thuyết phiêu lưu. Các cuộc mạo hiểm trên biển, chuyến du lịch tới Ấn Độ, Bắc Mỹ… làm hấp dãn người đọc. Tuy nhiên, nội dung chủ yếu của nó là phô bày sự phân hoá của một gia đình Scotland.

Vinh quang đến với Stevenson nhưng bệnh tật ngày càng trầm trọng. Một lần nữa nhà văn lại tìm đến nơi khí hậu dễ chịu hơn, đó là Xamoa, một hòn đảo nằm giữa mênh mông trùng sóng Thái Bình Dương. Tại đây ông đứng về phía người bản xứ, bảo vệ họ và chống lại bọn thực dân xâm lược người Anh, Mỹ, Đức. Nhân dân Xamoa gọi ông bằng cái tên kính trọng: "Người viết ra lịch sử".

Tác phẩm của Stevenson đầy lạc quan, sự sảng khoái, vui vẻ, đầy chiến thắng. Có độc giả nghĩ ông là một anh chàng phong lưu, lớn lên bằng bí-tết và dồi, lúc nào cũng khoác áo đuôi tôm màu đỏ rong ruổi trong rừng, đi săn không biết mệt. Sự thực, sức khoẻ của ông ông mỗi lúc một suy sụp. Chính ở Xamoa, Stevenson đã trút hơi thở cuối cùng, vào ngày 03 tháng 12 năm 1894 khi mới bốn mươi lăm tuổi.

Ngươi ta mai táng ông trên một quả đồi nhỏ, trên mộ ghi những dòng kết của bài thơ "Khúc tưởng niệm" mà ông đã viết, trong đó có đoạn:

Xin viết những dòng để nhớ về tôi:

https://thuviensach.vn

"Ông ta nằm đây, nơi ông ta muốn

Người thuỷ thủ trở về từ biển lớn

Người đi săn trở về từ giữa núi đồi".

Stevenson hằng mơ ước những quyển sách của mình là bạn đường yêu quí của mỗi thuỷ thủ, mỗi người lính, mỗi nhà du lịch để họ thêm can đảm và có niềm vui, có chuyện kể cho nhau nghe trong những đêm dài trực canh, hay bên đống lửa xua tan gió rét. Mơ ước của nhà văn thật giản dị và ấm cúng. Trong các cuốn sách hay nhất của mình - trong đó có "Mũi Tên Đen" - Stevenson đã thực hiện được điều đó.

Chú thích :

Bản dịch của Ngọc Châu xuất bản lần đầu năm 1986 dựa trên bản tiếng Nga. Lần này dịch giả đã dùng bản tiếng Anh để chỉnh lý một số điểm cho phù hợp với phong cách mới (đồng thời mong muốn sửa hết những lỗi in ấn và biên tập sai trong những lần xuất bản trước đây). Tất cả địa danh, tên riêng của người Anh và Scotland được giữ nguyên theo bản tiếng Anh. Các địa danh hoặc tên riêng của các quốc gia khác được phiên âm sang Việt ngữ để giữ sự quen thuộc và dễ hiểu đối với đa số độc giả.

PHẦN MỞ ĐẦU
JHON, NGƯỜI - TRẢ - THÙ - CHO - TẤT CẢ

Vào sau buổi trưa của một ngày xuân muộn màng, quả chuông nhỏ trên tháp chuông của lâu đài Moat, thuộc địa phận Tunstall chợt vang lên không theo thường lệ. Từ khắp mọi nơi, cả khu rừng và các cánh đồng nằm dọc theo dòng sông, mọi người vội quăng bỏ công việc, hối hả chạy ngược lại phía tiếng chuông. Những người nông dân nghèo khổ của làng quê Tunstall nghèo nàn tụ tập cả lại, ngạc nhiên lắng nghe hồi chuông đang cất lên dồn dập.

Vào thời kì đó, trong vương quyền của ông vua già Henry VI (Hoàng đế nước Anh 1422-1461) - vào thời gian trị vì của nhà vua này bắt đầu cuộc chiến tranh Hoa Hồng giữa hai lực lượng đối địch Lancaster (Hoa Hồng Đỏ) và

https://thuviensach.vn

York (Hoa Hồng Trắng) - làng Tunstall bé nhỏ cũng đã có cái dạng hệt như bây giờ. Khoảng vài chục ngôi nhà làm bằng các thân gỗ sồi tròn trịa, nằm hỗn độn theo một thung lũng xanh chạy dài và tụt dần tới dòng sông. Con đường vắt qua sông bằng chiếc cầu rồi vươn cao lên ở phía bờ đối diện, nó mất dần giữa các bụi cây rừng cho tới tận lâu đài Moat và dần tiếp tới tu viện Holywood. Nhà thờ đứng phía trước làng trên sườn quả đồi nhỏ với hàng cây thuỷ tùng vây quanh. Còn xung quanh làng, nhìn phía nào cũng thấy mép rừng chìa ra với các tán lá nhô cao của những cây du xanh và màu xanh thẳm của rừng sồi.

Ngay cạnh cầu có một cây thập tự bằng đá trên chiếc gò nhỏ. Đám đông tụ tập ở đây, sáu bà vợ nông dân và một anh chàng cao gầy, có vẻ vụng về trong cái áo sơ mi dài màu đỏ, họ đang tranh cãi nhau về hồi chuông. Nửa giờ trước đây có một người truyền tin phóng qua làng, anh ta uống cạn một cốc vang tại quán rượu nhỏ, chẳng kịp tụt khỏi mình ngựa vì quá vội. Chính anh ta cũng chẳng rõ có chuyện gì, anh ta đang mang một lá thư dán kín của Daniel Brackley cho ông Olives Oates, tu sĩ đang quản lí lâu đài Moat trong khi ông chủ vắng nhà.

Có tiếng vó ngựa vang lên bất ngờ. Dick, cậu chủ Richard Shelton, con nuôi của Daniel đang phóng từ rừng ra và vượt qua chiếc cầu âm vang. Chắc là cậu ta phải biết rõ có chuyện gì xảy ra. Mọi người gọi giật cậu chàng lại và hỏi han rối rít.
Cậu chủ thoải mái dừng lại. Đó là một chàng thanh niên quãng mươi tám tuổi có đôi mắt xám rám nắng, mặc áo bu-dông bằng ha hươu cổ nhung đen và chiếc mũ trùm màu xanh, sau vai nhô lên chiếc nỏ thép.

Rõ ràng người chạy thư đã mang đến một tin tức quan trọng.
Trận chiến đấu sắp xảy ra. Daniel Brackley gửi lệnh về thu thập tất cả đàn ông có đủ sức kéo được cây nỏ, hoặc mang nổi cây rìu chiến đấu và lùa họ thật nhanh tới Kettley. Với những ai dự định trái lời, Hiệp sĩ đe doạ sẽ cho nếm cơn lôi đình của ngài nhưng còn việc đánh nhau với ai và đánh ở đâu thì

https://thuviensach.vn

cậu Dick chẳng biết gì cả. Tí nữa chính ngài Olives Oates cũng sẽ xuất hiện ở đây, còn Bennet Hatch thì đang vũ trang vì ông ta được giao nhiệm vụ dẫn đội quân bổ sung này đi.

- Chiến tranh là sự tàn phá quê hương tốt lành của chúng ta - một người đàn bà nói - Khi các ông chủ đánh nhau, nông dân ăn cỏ và đào rễ cây mà sống.
- Không, bất kỳ ai đi đều được lĩnh sáu pence một ngày. Cung thủ thì được lĩnh mười hai pence - Dick lên tiếng phản đối.
- Nếu họ sống - Ngươi đàn bà nói - cái đó nghe cũng được nhưng nếu họ bị người ta giết thì sao?
- Chết vì ông chủ chính thống là cái chết đẹp nhất trên đời này - Dick nói.
- Ông ta chẳng phải là ông chủ của tôi - người nhỏ bé mặc áo sơ-mi đỏ lên tiếng- Tôi đứng về phía ngài Walshinghams. Tất cả chúng tôi ở đây, ở phía đường bên này đều là người của ngài Walshinghams trước khi có bước ngoặt vào năm kia. Còn bây giờ thì tôi lại cần phải ủng hộ ngài Daniel! Cũng là theo luật pháp! Chẳng lẽ điều ấy lại là đúng hay sao? Tôi cần gì ngài Daniel này? Tôi cần gì ngài Olives Oates, những quí ngài chỉ nghĩ đến luật này, luật nọ nhiều hơn là nghĩ đến lương tri và danh dự? Tôi chỉ có một ông chủ, theo luật pháp, đó là nhà vua Henry VI bất hạnh. Cầu Chúa phù hộ cho ngài, con người không biết phân biệt giữa tay phải và tay trái!
- Cái lưỡi của cậu thật là tồi tệ, anh bạn thân mến ạ - Dick đáp lời- Cậu đã đồng thời làm ô nhục cả ông chủ quang vinh của cậu và hàm ơn của nhà vua cho ông ta. Nhưng vua Harry - lạy Chúa sáng láng - rồi sẽ lại minh mẫn và sắp khôi phục đất nước. Cậu can đảm thật đấy khi mà ngài Daniel Brackley vắng mặt! Nhưng ta không phải là người cáo giác. Xin đủ những chuyện ấy!

- Tôi không muốn điều xấu xa cho cậu, cậu Richard ạ - anh nông dân giãi bày
- Cậu hãy còn là một cậu bé. Nhưng cậu sẽ lớn lên và thấy rằng túi của cậu rỗng không. Tôi sẽ chả nói gì thêm nữa. Cầu các vị Thánh hãy mãi mãi độ trì cho các bạn láng giềng và các con đỡ đầu của ngài Daniel đáng kính.
- Clipsby! Danh dự của ta không cho phép ta nghe những lời như vậy. Ngài Daniel là cha nuôi và là ông chủ tốt lành của ta.

https://thuviensach.vn

- Ờ, nếu thế tôi sẽ đưa cho cậu một câu đố nhá. Ngài Daniel Brackley ủng hộ nhà vua nào, cậu có biết không?
- Ta không biết - Dick nói và hơi đỏ mặt, vì cha nuôi của cậu trong cái thời gian mu mơ này không ngừng chạy từ phía này sang phía kia, và cứ mỗi lần thay đổi thì của cải của ông ta lại tăng lên.
- Chẳng ai biết được điều đó - Clipsby nói - ông ta đi nằm ngủ ở phía Lancaster, mà thức dậy đã thấy ở phe York.
Tiếng vó sắt vang lên trên cầu. Quay lại họ nhìn thấy Bennet Hatch đang trên lưng ngựa. Đó là một người đàn ông ngăm đen tóc điểm bạc. Đôi tay nặng nề và khuôn mặt nghiêm khắc, ông ta vũ trang bằng giáo và kiếm, mũ trụ sắt và áo bu-dông da. Ông ta đang là một nhân vật lớn của các miền ở đây, là cánh tay phải của Daniel trong cả thời bình lẫn thời chiến, và bây giờ đang là chỉ huy trưởng của hàng trăm chiến binh theo lệnh của ông chủ mình.

- Clipsby - ông ta kêu - đi ngay tới lâu đài Moat với tất cả bọn vô công rồi nghề! Người coi kho vũ khí sẽ phát cho mày mũ trùm và bao tên. Ta cần phải lên đường trước giờ chuông chiều. Mày hãy liệu đấy. Đứa nào đến nơi tập trung cuối cùng thì ngài Daniel sẽ trừng phạt. Nhỡ cho kỹ việc đó! Tao biết mày là thằng bịp bợm như thế nào rồi!... Này Nance - ông ta nói thêm khi quay sang một người phụ nữ - Lão Appleyard có trong làng không?

- Không có đâu. Ông ta đang ở ngoài đồng. - Chị phụ nữ trả lời.
Mọi người tản đi. Clipsby uể oải bước qua cầu, Bennet và tiểu chủ Shelton cùng đi ngựa theo con đường dốc qua làng, ngang qua nhà thờ.
- Bọn mình dòm lão già càu nhàu một tí - Bennet nói với Dick - Lão ta sẽ lại dài lời ca ngợi vua Harry (*cách gọi dân giã với Henry VI, vua Anh đã khôi phục lại cuộc chiến tranh trăm năm [1337-1453] với quân Pháp vào năm 1415 - ND) đến nỗi khi nghe chuyện khuyếch khoác của lão cậu sẽ kịp đóng lại toàn bộ móng sắt cho con ngựa. Mà tất cả chỉ là chuyện lão ta đã từng tác chiến với bọn Pháp.

https://thuviensach.vn

Ngôi nhà mà họ đang hướng tới ở tận cuối làng, lẫn giữa bụi hoa tử đinh hương. Đồng cỏ bao quanh nhà theo cả ba phía kéo dài tới tận cửa rừng. Bennet nhảy khỏi lưng ngựa, quẳng dây cương vắt qua hàng rào rồi cùng Dick đi ra cánh đồng, nơi người lính già đang đứng ngập đầu gối trong đám bắp cải, xới đất và luôn mồm hát những đoạn mở đầu của đủ loại bài ca bằng một giọng run run, nứt nẻ.

Toàn bộ quần áo của lão đều bằng da, chỉ có mũ trùm và cổ áo được làm bằng vải đen có quấn những dải ruy-băng đỏ. Cả màu sắc lẫn lớp da khuôn mặt lão khiến người ta nhớ tới quả bồ đào nhăn nheo, nhưng cặp mắt già màu xám của lão còn rất tinh nhanh và nhìn rất rõ. Chẳng ra là bị điếc, cũng chẳng ra lão coi mình là một cung thủ già đã từng tham gia trận Agincourt (*một làng ở bắc Pháp. Gần nơi này vua Anh Henry VI đã phá tan quân Pháp -ND) và cóp nhặt mọi thứ đồ vứt đi ở đó, nhưng mặc cho tiếng chuông ồn ào kêu gọi, mặc cho sự xuất hiện của Bennet và cậu thiếu niên, lão cứ cày cục đào đất và hát bằng một giọng nhỏ rin rít:

Hãy thương tôi, công nương
Tôi van nài công nương…- Nich Appleyard - Bennet gọi - Ngài Olives gửi lão lời chào và yêu cầu lão lập tức nhận việc chỉ huy lâu đài Moat.
Lão già ngẩng đầu:
- Chúa phù hộ cho các ngài. Các ông chủ! - Lão ta bắt đầu diễu cợt - Thế ông chủ Bennet đi đâu cơ?
- Đi tới Kettley và đem theo mình tất cả những ai có thể cưỡi được trên lưng ngựa - Bennet trả lời lão - Sắp có cuộc chiến và ông chủ yêu cầu tăng viện.

- Chà, ra thế đấy! - Appleyard nói - Thế cậu để lại cho tớ bao nhiêu người?
- Tôi để lại cho lão sáu chiến binh tinh nhuệ và ngài Olives làm nguồn dự trữ nữa.
- Đội quân ấy không thể giữ lâu đài. Để yêu cầu nó yêu cầu phải có bốn chục người.
- Đấy, chính vì thế mà chúng tôi phải đến nhờ lão, con quỷ càu nhàu ạ -

https://thuviensach.vn

Bennet Hatch trả lời. - Còn có ai ngoài lão ra, có thể bảo vệ được lâu đài với đội cảnh vệ như vậy?
- A ha! Phải qua đò mới dò nhà lái nhé. Chẳng có vị nào trong các ngài biết ngồi trên lưng ngựa, biết giữ chiếc rìu chiến đấu cho ra trò. Còn các ngài bắn cung thì sao? Lạy thánh Michael! Nếu mà nhà vua già Henry V sống lại ông ta sẽ cho phép các ngài bắn vào mình và trả cho mỗi phát tên một đồng mười xu đấy!

- Này, lão Nich ạ! Hãy còn có những người biết kéo dây cung một cách ra trò đấy - Bennet nói.
- Kéo dây cung ấy à? - Lão già thốt lên - Đúng rồi, bây giờ thì người ta cũng biết kéo dây cung, nhưng hãy chỉ cho lão xem một mũi tên đáng giá xem nào! Để có được một phát tên tuyệt vời cần phải có cặp mắt đáng tin, có cái đầu nghiêm chỉnh trên đôi vai. Cậu gọi phát tên vượt qua khoảng cách nào là tốt hở Bennet Hatch?

- Nếu như có phát tên của ai bay từ đây tới rừng thì hẳn đó là mũi tên quí giá vượt khoảng cách xa - Bennet vừa trả lời vừa nhìn quanh.
- Đúng, đó sẽ là một đường tên giỏi giang - lão già vừa nói vừa nhìn qua vai - Từ đây tới rừng xa đấy.
Bất ngờ lão đưa tay khum khum che mắt và nhìn ngắm gì đó ở phía xa.
- Lão nhìn thấy ai ở đó ? - Bennet vừa hỏi vừa cười diễu - Có phải là vua Henry V không đấy?
Người chiến binh già không trả lời mà tiếp tục nhìn về đằng xa. Mặt trời đang giãi nắng loá mắt trên thảm cỏ thoải dốc. Đàn cừu trắng đang gặm cỏ. Xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng chuông từ đằng xa vọng tới.

- Đằng ấy có cái gì hả ông? - Dick hỏi
- Những con chim - Appleyard trả lời cậu.
Quả thực như vậy. Ở phía đó, nơi mà rừng liếm cái lưỡi dài vào thảm cỏ và kết thúc bằng hai cây du xanh, vừa một tầm tên từ cánh đồng của Appleyard tới. Có đàn chim đang hoảng hốt bay lên tứ tung.

https://thuviensach.vn

- Mình có liên quan gì đến lũ chim ấy? - Bennet hỏi.
- Cậu thế đấy, Bennet ạ. Đi ra trận và coi mình là người khôn ngoan trong khi cậu không biết rằng lũ chim là những người gác tuyệt vời nhất. Chúng nó sẽ báo dấu hiệu đầu tiên về một cuộc chiến. Nếu bây giờ mà lão đang đóng quân trong trại thì lão đã nói rằng bọn cung thủ của địch đang theo dõi chúng ta. Thế mà cậu thì chẳng nhận thấy gì hết!

- Thôi vứt, lão già cằn nhằn ạ! Quanh đây chẳng có một cung thủ nào ngoài bọn mà ngài Daniel chỉ huy ở Kettley. Bọn ta với lão đang an toàn như ở trong tu viện London, thế mà lão lại dọa dẫm vì mấy con chim sẻ, chim sâu vớ vẩn.
- Hãy cứ nghe lão ta đi - Appleyard cười khẩy - Chẳng lẽ ở đây ít cái bọn khốn kiếp, cái bọn sẵn sàng chịu xẻo cả hai tai để mà được bắn vào cậu hoặc tớ à! Lạy thánh Michael! Bọn chúng thù ghét cánh ta như thù hai con chồn hôi ấy.
- Chúng căm thù không phải tôi với lão mà là ngài Daniel - Bennet Hatch bắt đầu hoang mang đáp lời.

- Chúng thù ngài Daniel và tất cả những ai phục vụ cho ông ta. Đặc biệt là chúng nó căm thù Bennet Hatch và lão Nich cung thủ. Cậu thử trả lời tớ xem nhé. Nếu ở đằng kia, chỗ cửa rừng có một thằng lỏi khéo chân khéo tay mà tớ với cậu đứng như thế này thì nó sẽ khoan khoai ngắm vào ai. Như cậu với tớ đang đứng bây giờ đây này. Lạy thánh George! Nó sẽ chọn ai nhỉ? Cậu hay là tớ?

- Tôi đánh cuộc là nó bắn vào lão - Hatch trả lời.
- Tôi cuộc cái áo bu-dông lấy cái thắt lưng da của cậu đấy. - lão cung thủ già kêu lên - Nó bắn vào cậu vì cậu đã đốt trại Grimstone, Bennet ạ. Không bao giờ chúng nó tha thứ cho cậu đâu! Còn lão thì nhờ ơn Chúa, lão sắp về đến nơi yên ổn, nơi mà chẳng có mũi tên hòn đạn nào bay tới được. Lão là người già và đang nhanh chóng đến gần nơi đó, nơi mà Chúa đã giành ghế cho lão. Còn cậu, Bennet ạ, cậu sẽ ở lại đây, trong cái thế giới này với cái chết đang

https://thuviensach.vn

chờ đón cậu, và nếu như bọn chúng không treo cậu lên trước khi cậu sống hết tuổi đời, thì có nghĩa là tinh thần thượng võ chân chính của dân Anh đã tắt rồi.

- Lão là tên ngu ngốc, ba hoa nhất trong rừng Tustall này. - Hatch nói, rõ ràng ông ta hoang mang vì câu sấm truyền của lão già - Cầm lấy khí giới đi, hãy làm công việc của mình trước khi đức Cha Olives Oates đến đây và hãy im cái mồm đi lấy một lúc. Lão mà nói bằng ấy lời với vua Henry V, thì chắc tai lão được kêu vang hơn nhiều, so với những đồng tiền xoẻng xoẻng trong túi lão đấy.

Bỗng trong không khí một mũi tên xé gió như con ong bò vẽ bay tới. Nó cắm vào lưng lão già cung thủ vào khoảng giữa hai xương bả vai, xuyên ngập qua làm lão ngã sấp mặt vào luống cải bắp. Hatch kêu lên một tiếng và nhảy lùi, sau đó gập người chạy vào nhà tìm kẻ ẩn náu, còn Dick Shelton nấp vào bụi cây tử đinh hương, ép cây rìu cán dài vào vai, căng dây cung và ngắm về phía cửa rừng.

Chẳng có chiếc lá nhỏ nào lay động. Các con cừu bình yên gặm cỏ, bày chim đã đậu trên các cành cây. Nhưng lão già thì đang nằm với mũi tên ló ra trên lưng. Hatch đứng nép vào cây cột ở bậc thang nhà, còn Dick ép người xuống đất, nép vào sau bụi cây hoa, đang sẵn sàng chiến đấu.

- Cậu có nhìn thấy tên nào không? - Hatch kêu lên.
- Không một cành cây nào lay động cả - Dick trả lời.
- Để lão ta nằm thế thì thật xấu hổ - Bennet nói và ngập ngừng tiến về phía trước, mặt ông ta trắng bệch - hãy nhìn kĩ khu rừng, cậu Shelton! Đừng có rời mắt khỏi đấy nhé. Cầu Chúa phù hộ cho chúng ta! Những mũi tên ghê thật.

Bennet nâng người cung thủ già lên tựa vào đầu gối mình. Lão còn chưa chết, khuôn mặt giật giật, cặp mắt đầy đau đớn giày vò, lúc mở, lúc nhắm.
- Lão có nghe thấy tôi nói không, Lão Nich? - Hatch hỏi - Lão có ý nguyện gì

https://thuviensach.vn

nhắn nhủ trước khi chết không, ông bạn già ơi?
- Hãy rút mũi tên ra và để cho tôi chết, hãy vì Đức Mẹ! - Appleyard hổn hển nói - Tôi sẽ chết cùng với nước Anh xưa cũ. Rút mũi tên ra đi!
- Cậu Dick- Bennet nói - Cậu hãy lại gần đây và rút khéo mũi tên ra. Lão ấy sẽ đi ngay. Lão già bất hạnh đầy tội lỗi…

Dick đặt cây rìu cán dài, lấy sức kéo mũi tên ra. Luồng máu phụt ra theo. Người cung thủ già nhỏm lên, gọi tên Đức Chúa rồi vật ra chết.
Bennet Hatch quì chân giữa đám cải bắp, sốt sắng cầu nguyện cho một linh hồn đang bay đi nhưng rõ ràng trong khi cầu nguyện, tư tưởng của ông ta đang lo lắng vào chuyện khác. Ông ta không rời mắt khỏi góc rừng mà từ đó mũi tên đã bay ra. Cầu nguyện xong, ông ta nhỏm dậy, tháo cái găng tay thép ra, chùi khuôn mặt nhợt nhạt và ướt đầm vì sợ hãi.

- Bây giờ đến lượt tôi. - Ông ta nói.
- Đứa nào đã giết ông ấy, Bennet? - Richard Shelton hỏi, tay vẫn giữ chặt cây cung.
- Chỉ có Chúa Trời mới biết được. Tôi cùng với lão ta, đã tống cổ ra khỏi nhà cửa vườn tược không ít hơn bốn chục người Thiên Chúa giáo. Lão ta đã trả công cho món nợ đời, lão càu nhàu bất hạnh… Rất có thể là tôi cũng sắp phải trả. Ngài Daniel cai trị hết sức khắc nghiệt.

- Mũi tên kỳ lạ - Cậu bé nói, xoay xoay mũi tên trong tay
- Ừ, quả lạ lùng - Bennet thốt lên - mũi tên đen với lông chim cũng màu đen. Một mũi tên độc ác! Người ta nói rằng màu đen là màu báo trước sự chôn cất. Có cái gì viết trên đó kìa… Lau máu đi, cậu đọc hết chưa?
- Của Jhon - trả - thù - cho - tất - cả. Gửi cho Appleyard - Shelton đọc - Thế nghĩa là thế nào?

- Tình hình tồi tệ. - Người tuỳ tùng của Daniel cúi đầu. - Jhon - trả - thù - cho - tất - cả! Cả cái danh hiệu của thằng khốn kiếp này nữa, Nhưng bọn mình đứng đây làm gì, làm bia cho bọn cung thủ hay sao? Hãy cầm lấy chân lão,

https://thuviensach.vn

cậu Shelton, còn tôi sẽ nâng vai để đưa lão về nhà. Cú đánh thật là khủng khiếp giành cho đức Cha Olives Oates đây! Đức cha sẽ bệch ra như tờ giấy và sẽ cầu nguyện, vung tay vẩy chân như cái cối xay gió cho mà xem.
Hai người nâng lão cung thủ già, đưa vào căn nhà mà lão vẫn sống một mình. Họ đặt lão trên sàn nhà để khỏi dây máu ra đệm rồi cố gắng kéo cho thẳng tay chân người chết.

Nhà của Appleyard sạch sẽ và trống trải. Một chiếc giường phủ khăn xanh, chiiếc tủ, một hòm lớn, hai chiếc ghế nhẫn, một cái bàn gấp đặt cạnh lò sưởi. Đấy là tất cả đồ đạc hiện có. Trên tường có treo cây cung và bao tên của người chiến binh già. Hatch liếc nhìn quanh với vẻ tò mò.
- Lão Nich có tiền - Bennet Hatch nói- Lão ta đã dành dụm được khoảng sáu chục pound. Giá mà tìm được chúng thì tốt quá! Khi cậu mất một người bạn cũ, cậu Shelton ạ, thì niềm an ủi hơn cả là trở thành người thừa kế của anh ta. Cậu hãy xem, cái hòm ghê không! Tớ đánh cuộc là trong ấy có hàng đống tiền vàng. Cái lão cung thủ này, lão ta lấy tiền rất nhẹ mà trao đi thì khó khăn lắm. Chúa ban phước cho linh hồn lão! Hầu như gần bảy chục năm lão đã quanh quẩn trên trái đất và đã kiếm được cho mình khá nhiều tiền của, mà bây giờ lão đang nằm ngửa kia. Lão cằn nhằn khốn khổ này. Bây giờ lão cần gì nữa đâu và nếu tài sản của lão rơi vào những người bạn tốt thì lão sẽ vui vẻ hơn trên Thiên đường.

- Dừng lại, Hatch! - Dick nói - Ngài hãy có lòng tôn kính đôi mắt dã không còn nhìn thấy nữa. Chẳng lẽ ngài lại định cướp bóc của người chết hay sao? Ngài hãy xem, lão sẽ tức giận và nhỏm dậy!
Hatch làm dấu thánh mấy lần. Tuy má đã bắt đầu đỏ nhưng ông ta không muốn từ bỏ ý nghĩ của mình. Cái hòm sẽ chẳng yên ổn, nhưng bất ngờ cánh cửa vào vuờn kêu lên ken két, cửa mở ra và một người mắt đen hồng hào cao lớn, khoảng năm chục tuổi bước vào nhà, mặc bộ áo dài và thắt dây lưng bằng dải đen.

https://thuviensach.vn

- Appleyard - Người mới vào nhà bắt đầu nói nhưng bỗng nhiên im bặt. Ave Maria! - Ông ta thốt lên - Cầu các vị Thánh ban phúc cho chúng ta! Trò đùa gì thế này?
- Một trò đùa tồi tệ, ngài tu sĩ ạ! - Hatch trả lời, cố làm ra vui vẻ - Chúng đã bắn Appleyard ngay cạnh cửa nhà riêng của lão và bây giờ lão đang đi vào cổng luyện ngục. Ở đó, nếu người ta nói đúng, thì lão chẳng cần đến than, đến nến…
Olives khó khăn lắm mới lê được tới cái bàn gấp thô thiển và ngồi lên nó, nhợt nhạt và run rẩy.

- Đấy, toà án của Đức Chúa! Ôi, cú đòn đáng sợ làm sao - Ông ta thốt lên qua hàng nước mắt và vội vàng lẩm bẩm nguyện cầu. Hatch thành kính tháo mũ sắt đặt xuống gối.
- Vì sao bọn chúng giết lão, Bennet? - Sau khi định thần, vị tu sĩ hỏi - Ai là kẻ thù đã giết lão ta?
- Mũi tên đây, ngài Olives ạ. Ngài hãy xem nó viết những gì trên đó - Dick nói.
- Một cái tên như thế này phát âm ra càng thấy kinh tởm! - Vị linh mục thốt ra - Jhon - trả - thù - cho - tất - cả.! Hoàn toàn thích hợp với tên lóng của bọn tà đạo. Cả cái mũi tên đen độc ác… Tôi không ưa cái mũi tên này. Cần phải bàn bạc Bennet ạ Có thể là đứa nào được nhỉ? Cậu hãy nghĩ đi. Thằng nào trong vô số cái bọn thù hằn chúng ta có khả năng chống đối chúng ta can đảm như vậy? Thằng Simnel à? Tôi không tin lắm. Bọn Walsinghams ư? Không, bọn chúng không dám đi tới bước ấy. Chúng nó còn đang hy vọng chiến thắng chúng ta với sự giúp đỡ của pháp luật khi mà thời thế thay đổi. Có thể là bọn Simon Maisesbury chăng? Cậu nghĩ thế nào hở Bennet?

- Thế ngài không nghi ngờ rằng đó có thể là Ellis Duckworth hay sao, thưa ngài?
- Không đâu, Bennet. Không bao giờ thế cả - Vị linh mục lại thốt lên - Một cuộc nổi loạn, Bennet ạ, không bao giờ bắt đầu từ bên dưới, tất cả những người khôn ngoan và có lý trí đều nhất trí với nhau về quan điểm ấy. Khi mà

https://thuviensach.vn

các chàng Dick, chàng Tom, Harry - các loại bố cu mẹ đĩ - chộp lấy cây rìu thì cậu hãy chăm chú liếc nhìn và tìm xem vị công tước nào có lợi lộc trong chuyện ấy. Bây giờ ngài Daniel lại hùa với phe của nhà Vua, không có ân sủng gì với các cận thần của phe York. Chính là bọn này mang cú đòn đến cho chúng ta, Bennet ạ. Các chi tiết thì tớ còn chưa hiểu nhưng cái chính thì đã rõ ràng rồi.
- Xin ngài tha lỗi, ngài Olives! Nhưng ngài nói không đúng - Bennet cãi - Đám cháy đang bắt đầu trên đất nước và tôi từ lâu đã ngửi thấy mùi cháy khét. Lão già tội lỗi bất hạnh Appleyard cũng đã ngửi thấy mùi này. Dân chúng căm thù cánh ta đến nỗi nổi loạn chẳng cần gì đến các dòng họ vua Lancster hay York. Ngài là người phục vụ giáo đường và ngài Daniel luôn luôn quay theo chiều gió đã tước đoạt, đánh đập, treo cổ quá nhiều. Họ đã thử kiện tụng các ngài về những việc đó, nhưng tôi không rõ ra sao mà pháp luật cứ luôn tỏ ra nằm về phía chúng ta. Ngài hãy nghĩ xem, công việc rồi sẽ kết thúc ở đâu? Không đâu, xin ngài thứ lỗi, ngài Olives ạ! Con người bị đánh đập và tước đoạt đã giấu kín lòng phẫn nộ và trong một ngày bất hạnh nào đó, khi một cơn gió xấu xa thổi vào họ, họ sẽ cầm lấy cây cung và đặt vào các ngài những mũi tên dài hàng mét .

- Cậu hoàn toàn nói láo, Bennet ạ! Và thật may cho cậu là tớ chẳng để ý gì đến những trò ba hoa của cậu - Olives nói - Cậu là cái thùng rỗng Bennet ạ, là thằng ba hoa, là cái mõ làng! Cậu có cái mồm rộng đến mang tai. Hãy nhớ lấy. Tôi hết sức khuyên cậu đừng quên điều đó.
- Tôi cóc thèm nói gì nữa. Cứ để mọi việc mặc các ngài.
Vị linh mục đứng dậy, rời khỏi bàn và rút từ trong chiếc túi đeo trước ngực ra một cục xi, một mẩu nến, đá lửa và bùi nhùi. Bennet nhìn một cách khó chịu khi ông ta đặt dấu niêm phong của Daniel lên tủ và cái rương. Khi các dấu niêm phong đã dán xong, cả ba người đàng hoàng ra khỏi nhà, đi tới chỗ buộc ngựa của mình.

- Đã đến lúc chúng ta cần lên đường, ngài Olives ạ - Bennet nói trong khi giúp vị linh mục đút chân vào bàn đạp.

https://thuviensach.vn

- Thay đổi rất nhiều rồi, Bennet ạ. Tôi muốn để Appleyard coi lâu đài, nhưng lão ta đã bị giết. Chúa an ủi cho linh hồn lão! Tôi chỉ còn có cậu. Tôi muốn rằng trong những ngày mũi tên đen hoành hành này, quanh tôi có một người bạn trung thành. "Mũi tên bay dưới đáy…" Thánh kinh nói như vậy, tiếp theo là gì tôi quên mất rồi. Tôi là một thày tu chểnh mảng, bị chất quá nặng với mọi công việc thế gian. Nhanh lên, nhanh lên thôi Hatch. Các kỵ sĩ có lẽ đã ở nhà thờ cả rồi…

Cả ba phóng vùn vụt trên đường, gió thổi bay tung những chiếc áo choàng linh mục. Sau lưng họ từng đám mây đen chậm chạp kéo lên đã che phủ mặt trời. Họ thúc ngựa ngang qua ba ngôi nhà nhỏ của làng Tunstall, rẽ vào chỗ ngoặt và nhìn thấy nhà thờ. Gần nhà thờ quây tụm hơn chục nóc nhà, sau đó bắt đầu là đồng cỏ. Ở ngay cổng vào nghĩa địa đã có khoảng hai chục người tụ họp, một số đã ngồi trên yên ngựa, số khác đứng quanh các con ngựa của họ. Trang bị của đám này qua quít và chẳng ai giống ai, người thì giáo, kẻ vác rìu cán dài, người khác mang cung, trên mình ngựa bùn đất của buổi cày còn chưa khô. Đó là những "con nghẽo" gày còm nhất của cư dân bản hạt vì những người mạnh khoẻ và ngựa dùng được thì từ lâu đã đi cùng với Daniel rồi.

- Thề có cây thánh giá Hollywood, đội ngũ này không đến nỗi tồi, ngài Daniel sẽ hài lòng đây. - Vị thày tu vừa nói vừa đếm các chiến binh.
- Ai đi kia? Đứng lại nếu mi là người ngay thẳng! - Bennet bất ngờ kêu lên.
Một kẻ nào đó đang đến sân nhà thờ bằng lối đi giữa những cây du. Khi nghe tiếng gọi giật của Hatch, người lạ mặt thôi nép mình mà ba chân bốn cẳng chạy bổ vào rừng. Mọi người đứng ở cổng bây giờ mới nhìn thấy người lạ mặt này và xôn xao cả lên. Những người đứng dưới đất đâm nhào đến chỗ ngựa, số đã ngồi trên yên lập tức truy đuổi, nhưng họ phải chạy vòng quanh nhà thờ và nghĩa địa nên lập tức nhận thấy con mồi đã chuồn được khỏi đám người. Hatch chửi rầm lên, muốn phóng qua hàng rào nhưng con ngựa không chịu nhảy khựng lại, khiến kỵ sĩ bay vù ra khỏi yên. Mặc dù ông ta lập tức

https://thuviensach.vn

nhỏm dậy tóm lấy yên ngựa, nhưng thời gian đã bị bỏ qua và kẻ chạy trốn đã ở xa đến mức không còn hy vọng gì đuổi kịp.

Chỉ có Dick Shelton hành động thông minh hơn cả. Thay cho việc đuổi theo kẻ chạy trốn, cậu tháo chiếc nỏ sắt đeo ở lưng, căng dây và đặt mũi tên vào lẫy, sau đó quay sang phía Bennet hỏi xem có cần bắn không.
- Bắn đi! Bắn đi! - Vị tu sĩ kêu lên đầy vẻ giận dữ và khát máu - Xuyên vào nó đi, cậu Dick - Olives nói - hãy cho nó rơi bộp xuống như quả táo thối ấy.
Kẻ chạy trốn chỉ còn vài bước nhảy là thoát vào khu vực yên ổn, nhưng ở phía cuối đồng cỏ, sườn dốc ngược lên cao làm anh ta phải chạy chậm lại. Hoàng hôn đang xuống nên ngắm vào người đang chạy thật không dễ dàng. Khi ngắm bắn, Dick cảm thấy có cái gì đó như lòng thương hại và quả thực mà nói, cậu mong cho mũi tên không trúng đích. Mũi tên vù vù bay đi…

Người đang chạy vấp và ngã lăn ra. Hatch mừng rỡ kêu lên và xung quanh cũng bắt đầu kêu gào. Nhưng cơn mừng rỡ hơi sớm, người nọ đã nhỏm dậy lẹ làng, vẫy mũ nhạo báng chào tạm biệt và khuất kín vào mấy bụi cây rừng.
- Cầu cho dịch hạch làm khô xác nó đi! - Bennet kêu lên - Nó có đôi chân của kẻ trộm và nó chạy nhanh như thằng ăn cắp. Tuy nhiên cậu đã bắn nó bị thương, cậu Shelton ạ. Nó đã cắp mất của cậu mũi tên mà tôi chẳng thấy tiếc chút nào.
- Nó làm cái gì ở gần nhà thờ thế nhỉ? - Ngài Olives hỏi - Có lẽ nó đã làm cái gì đó rất đê tiện. Clipsby, anh bạn, hãy tụt khỏi ngựa và tìm cho kỹ một tí quanh đám cây du xem nào.
Clipsby nhanh chóng quay lại với tờ giấy gì đó trên tay.

- Tờ giấy này được ghim vào cửa nhà thờ -Anh ta nói trong khi đưa tờ giấy cho viên linh mục - Tôi không tìm thấy gì nữa cả, thưa ngài.
- Xin thề với sự linh thiêng của nhà thờ Đức Mẹ của chúng ta chứ - ngài Olives bật lên - Cái này là một tội phạm thánh! Chỉ nhà Vua và các Tể tướng mới đươc quyền cho phép dân dán các thông báo vào cửa nhà thờ. Vậy mà bất kì một thằng lang thang khoác áo cộc xanh nào cũng dám ghim giấy vào

https://thuviensach.vn

cửa nhà thờ ư? Không, đó hoàn toàn là tội phạm thánh. Người ta đã thiêu trên giàn lửa khối thằng còn chưa mắc đến tội như vậy! Nhưng nó viết cái gì ở đây thế nhỉ? Trời tối nhanh quá. Richard! Cậu có đôi mắt trẻ trung, cậu hãy đọc cho tôi nghe mẩu giấy này với.

Dick Shelton cầm tờ giấy và đọc thành tiếng. Đó là một bài thơ thô kệch, ghép vần theo lối cổ, được một người vừa thoát nạn mù chữ viết bằng những chữ to như gà mái ghẹ.

"Ta buông bốn mũi tên
Để trả thù bốn kẻ
Quân độc ác chó đẻ!
Một mũi tên không còn
Nó đã xuyên vào tim
Lão già đê tiện.
Mũi thứ hai đang tìm
tới mày, Bennet ạ.
Đích mũi tên thứ ba:
Lão thày tu khốn kiếp
Vì tội đã giết
Harry Shelton.
Mũi thứ tư sẽ tìm
Thằng khơi nguồn tội ác
Daniel đê mạt.
Mũi tên đen xuyên ngập
Vào bốn quả tim đen
Không bao giờ nó trượt
Chẳng tha thằng nào hết'"

Jhon - trả - thù - cho - tất - cả
từ rừng xanh và đồng đội

"Nhân tiện chỗ chúng tao còn ối tên dự trữ và đống dây thừng khá tốt để giành cho phe đảng của chúng mày."

https://thuviensach.vn

- Thời tốt lành đâu mất cả rồi? Lòng tốt bụng của đàn chiên Gia Tô giáo đâu cả rồi? - Olives đau khổ thốt lên - Các ngài ơi, chúng ta đang sống trong một thế giới tồi tệ, càng ngày nó càng trở nên xấu xa hơn. Tôi sẵn sàng thề trước cây thập tự Hollywood, rằng tôi không có tội lỗi gì trong việc giết hại nhà hiệp sĩ vinh quang, mà bọn chúng cáo buộc bằng những lời của trẻ con còn hôi sữa! Mà cũng không có ai giết ông ta cả, đó là điều nghĩ sai… Hãy còn có những nhân chứng đang sống cả mà.

- Ngài nói điều đó thật là uổng công - Bennet lên tiếng - một câu chuyện không cần thiết.
- Không! Bennet, cậu không đúng. Cậu hãy biết vị trí của cậu, Bennet tốt bụng ạ. Tôi sẽ chứng minh sự vô tội cho cậu thấy. Tôi hoàn toàn không muốn vì nhầm lẫn mà mang tiếng giết người. Tôi sẽ gọi tất cả những người làm chứng đến để thấy rằng tôi trong sạch trong chuyện này. Vào lúc đó tôi thậm chí không có mặt ở lâu đài Moat, Người ta đã cử tôi đi nơi khác vì công việc, khi chưa đến lúc mười giờ.

- Ngài Olives - Bennet ngắt lời - Vì ngài không thoải mái dừng cuộc thuyết giáo này, tôi sẽ áp dụng biện pháp của mình… Goffe, thổi tù và gọi tất cả ngồi lên yên ngựa. Trong khi tiếng tù và rền rĩ rúc lên, Bennet đi tới sát bên vị thày tu đang ngạc nhiên và hằm hằm nói thầm vào tai lão điều gì đó.

Người linh mục hoảng sợ liếc nhìn Dick Shelton và Dick cũng nhận thấy cái nhìn ấy. Cậu đang suy nghĩ về chuyện này vì Harry Shelton chính là bố của cậu nhưng cậu không nói một lời, thậm chí vẻ mặt không hề rung động.
Hatch và Olives bàn bạc về sự thay đổi của tình hình. Quyết định để lại lâu đài Moat mười người không chỉ để bảo vệ lâu đài mà chừng ấy còn để bảo vệ vị linh mục trên đường xuyên qua rừng về lâu đài.
Vì Bennet cần thiết phải ở lại, mọi người giao nhiệm vụ chỉ huy đội quân tăng viện cho Dick. Chẳng còn sự lựa chọn nào khác nữa.
Đội quân bao gồm những nông dân vô học, không thiện chiến và vụng về nhưng họ yêu mến Dick. Cậu vốn là người can đảm và sáng suốt sớm hơn lứa

https://thuviensach.vn

tuổi. Dầu rằng cả tuổi niên thiếu cậu sống ở nơi núi rừng hoang dã nhưng linh mục Olives đã dạy cậu học đọc, học viết. Còn Benet Hatch dậy cậu nắm vững nghệ thuật chỉ huy và sử dụng vũ khí.

Bennet luôn quan tâm tới Dick, ông ta ở trong số những người tàn nhẫn với kẻ thù nhưng trung thành một cách thô kệch với bạn bè. Và bây giờ, khi Olives đang khuất trong một căn nhà gần đó để viết các dòng chữ đẹp đẽ, rõ ràng của mình về các sự kiện sau cùng gửi cho Daniel, Bennet đi tới chỗ cậu học trò để chúc cậu đạt nhiều thành tích.
- Cậu hãy đi theo con đường dài để vòng tránh, cậu Shelton ạ. Hãy tránh xa cây cầu nếu như cậu quý cái mạng sống của mình. Hãy cứ để cho năm chục bước trước cậu luôn luôn có một người trung thành. Quan sát cho thận trọng khi còn chưa qua khỏi rừng và nếu bọn khốn kiếp tấn công vào các cậu thì hãy chuồn đi, tiếp nhận chiến đấu là khờ đấy vì các cậu quá ít người. Mà hãy chuồn về phía trước cậu Shelton ạ, chứ đừng lùi lại sau nếu như cậu muốn sống. Cậu hãy nhớ rằng ở đây, Tunstall này chẳng có ai giúp đỡ cậu đâu, Shelton ạ! Vì rằng cậu đang đi tới cuộc chiến đấu vĩ đại vì nhà vua, mà tớ thì ở lại đây nơi hiểm nguy cũng đang đe doạ tính mạng, tớ lưu ý cậu nên thận trọng với ngài Daniel! Tới đó cậu hãy cố tìm lấy tình bạn ở những người có thế lực và hãy nhớ cầu nguyện cho Bennet Hatch. Trên thế gian này không ít thằng đểu cáng và tồi tệ hơn tớ đâu. Chúc cậu thành đạt!
- Chúa phù hộ cho ngài! - Dick trả lời. Ngài luôn luôn quan tâm tới tôi theo tình bằng hữu và tôi không quên điều ấy đâu.

- Cậu hãy nghe nhé - Hatch bối rối nói thêm. - Nếu như cái thằng Jhon - trả - thù - cho - tất - cả nó xuyên mũi tên vào tớ thì cậu hãy quyên lấy mười xu vàng… Không, tốt hơn là lấy một đồng vàng… để cầu nguyện sự bình yên cho linh hồn tội lỗi của tớ, không thì tớ lo là sẽ chẳng hay ho gì ở nơi địa ngục.
- Ý nguyện của ngài sẽ được thực hiện - Dick trả lời - Nhưng ngài đã lo lắng uổng công đấy, bạn của tôi ạ. Ở nơi mà tôi với ngài sắp gặp lại thì rượu vang sẽ cần hơn lời cầu nguyện.

https://thuviensach.vn

- Cầu Chúa cho được như thế. Cậu Dick! Nhưng Olives đang đi kia kìa. Nếu lão ta cũng khéo léo sử dụng cây cung như sử dụng cây bút lông chim, thì hẳn sẽ thêm được một chiến binh lừng lẫy.
Olives trao cho Dick tập thư đã niêm phong, bên ngoài có ghi: "Gửi ông chủ hết sức đáng kính của chúng tôi - Ngài hiệp sĩ Daniel Brackley. Chuyển gấp".
Dick đút tập thư vào sau ngực áo, ra lệnh cho đội quân của mình, và hành quân từ làng sang hướng tây.

PHẦN THỨ NHẤT

HAI CẬU BÉ

Chương 1
DƯỚI BIỂN QUÁN TRỌ "MẶT TRỜI" Ở KETTLEY

Daniel và các chiến binh của ông ta thu xếp đêm đó ở Kettley và các vùng ven, trong những ngôi nhà ấm áp được canh gác cẩn mật. Nhưng hiệp sĩ Tunstall vốn là một trong những người không một phút nào ngừng săn đuổi đồng tiền nên thậm chí lúc này, vào đêm trước của cuộc hành quân, mà một là ông ta sẽ thắng hai là sẽ chết, ông ta vẫn ngồi dậy vào lúc một giờ đêm để moi tiền của các vị láng giềng nghèo túng.

Ông ta thu được rất nhiều lợi lộc trong các cuộc tranh giành của cải giữa những người thừa kế. Thường thì hiệp sĩ Daniel hay mua quyền thừa kế của một anh chàng tấp tểnh nhưng ít hy vọng được chia hơn cả, sau đó với sự giúp đỡ của các cận thần thế lực xung quanh nhà vua, ông ta đạt được một quyết định sai trái nhưng có lợi cho mình.

Nếu công việc đó có quá nhiều lôi thôi rắc rối, ông ta sẽ chiếm tài sản tranh chấp bằng sức mạnh của vũ khí, rồi với sự giúp đỡ của nhà thờ và

https://thuviensach.vn

Olives, một linh mục có tài xoay các đạo luật sao cho thuận tiện với chủ, để cuối cùng ông ta giữ chắc lấy lãnh địa đã chiếm cứ. Bằng phương pháp như thế mà mới gần đây thôi, ông ta đặt được móng vuốt lên làng Kettley. Ở đây ông ta luôn gặp sự chống đối của nông dân; để đè bẹp đám dân chúng còn cứng đầu cứng cổ, Deniel đã dẫn đoàn quân của mình đi qua theo đường này.

Vào hai giờ sáng, Daniel ngồi trong quán rượu ở cạnh bếp lò vì quanh địa hạt Kettley đêm đêm rất giá lạnh bởi đầm lầy. Cạnh cùi tay là một cốc vại rượu mạnh có pha thêm gia vị, ông ta nhấc chiếc mũ sắt có mặt nạ che mặt và ngồi gục cái đầu hói xuống cánh tay, người toàn da với xương, ngăm ngăm đen, quấn trong chiếc áo choàng màu đỏ máu.

Trong góc xa là chiến binh của ông ta - khoảng mười hai người. Một người trong số họ đang đứng gác, số còn lại ngủ trên những chiếc ghế dài, còn ở sàn nhà có một cậu bé khoảng mười hai mười ba tuổi nằm trên tấm áo choàng. Chủ quán trọ "Mặt trời" đang đứng trước ông chủ của mình.

- Hãy vâng theo các mệnh lệnh của ta, ông chủ quán - Hiệp sĩ Daniel nói - Ta luôn luôn sẽ là ông chủ tốt bụng của nhà ngươi. Ta mong muốn Adam Emor được bầu làm người quản lý theo đúng quy định để quan tâm đến vấn đề này. Nếu các người bầu kẻ khác thì sẽ chẳng hay ho gì đâu. Ta còn chưa buông thả các ngươi, cả bọn ngươi đều có tội với ta vì đã nộp thuế cho Walsinghams. Cả nhà ngươi cũng đã nộp cho hắn, chủ quán thân mến ạ.

- Thưa ngài hiệp sĩ quang vinh - chủ quán nói - tôi sẵn sàng thề với cây thập tự Hollywood rằng tôi nộp thuế cho Walsinghams là vì bị bắt nộp mà thôi. Thưa ngài hiệp sĩ đáng quí, tôi không yêu mến gì cái bọn Walsinghams khốn kiếp ấy đâu! Bọn chúng nghèo nàn rách rưới như mấy thằng ăn cắp, thưa ngài. Tôi cần một cận thần có thế lực như ngài kia. Ngài cứ hỏi bất cứ ai mà xem, mọi người đều nói rằng tôi luôn luôn ủng hộ dòng họ Brackley.

- Cũng có thể vì vậy mà mi sẽ phải đóng thuế gấp đôi người khác đấy - Daniel trả lời khô khan.

https://thuviensach.vn

Bác chủ quán rượu cau có mặt mày, nhưng những tai hoạ như vậy chẳng hiếm hoi gì trong cái thời cuộc bất yên này và trong bụng ông ta rõ ràng là vui vẻ, vì đã thoát nạn với một giá rẻ như thế.

- Mang lão già vào đây Selden! - Nhà hiệp sĩ gọi.

Một trong những chiến binh dẫn vào một cụ già nhăn nheo rách rưới, mặt trắng bệch như ngọn nến và đang run rẩy vì cơn sốt rét của miền đồng lầy.

- Lão tên gì? - Daniel hỏi.

- Dạ, thưa ngài nhân hậu, tôi tên là Condall, Condall người Shoreby. Được đại nhân ban ân phép ạ.

- Người ta kể cho ta nghe rất nhiều điều xấu xa về mày. Người ta đang nghi ngờ mày về tội bội phản, thằng khốn kiếp! Mày không chịu nộp thuế. Người ta tố cáo mày đã giết chết nhiều người. À, ra mày là thế đấy, người anh hùng đấy hả? Mày đừng lo, tao sẽ trị mày như con cừu ghẻ bây giờ.

- Dạ thưa đại nhân đáng trọng đáng kính - Cụ già lắp bắp - Ở đây có điều gì lung tung nhầm lẫn ấy ạ! Tôi là một người khốn khổ, tôi chưa bao giờ xúc phạm ai cả, thưa đại nhân.

- Ngài thẩm phán toà án đã nhận xét về mày nhiều điều xấu xa - "Hãy trao cho tôi cái thằng Tyndal người Shoreby". Ông ta ra lệnh thế đấy.

- Tôi tên là Condall, thưa đại nhân đáng kính của chúng tôi - cụ già bất hạnh đáp.

- Condall hay Tyndal cái đó cũng như nhau cả thôi - Daniel nói một cách lạnh lùng - Mày toi rồi lão già ạ. Tao hết sức ngờ vực cái ngay thẳng của mày. Nếu như mày muốn cứu cái cổ khỏi bị đong đưa trên sợi dây, thì mày hãy viết ngay lập tức là mày chịu nộp cho tao hai mươi pound.

- Hai mươi pound, thưa ngài! - Condall bật kêu lên - Điều ấy thật là điên rồ! - Tất cả những gì mà tôi có cũng không đáng giá đến bốn pound đâu ạ, thưa đại nhân!

https://thuviensach.vn

- Condall hay Tyndal - Daniel cười khẩy- Tao sẵn sàng áp dụng mọi thứ với mày. Hãy viết nhận nợ ngay hai mươi pound. Tao sẽ nhận đủ của mày những gì mà tao có thể nhận được. Sau dó tao sẽ có lòng tốt để nguyên vẹn cái cổ cho mày.

-Than ôi, tôi lại không biết viết, thưa đại nhân - lão Condall nói.

- Thế hả, thế thì mày còn làm gì được nữa. Tao cũng rất muốn tha cho mày nhưng lương tâm không cho phép. Selden! Mi hãy nhã nhặn đưa thằng ăn trộm già này tới cây du gần nhất, và hãy treo cổ lão thật nhẹ nhàng vào để cho tao nhìn thấy được khi tao đi ngang qua đó… Chúc lên đường may mắn nhá, lão Condall danh tiếng, khọm già Tyndal đáng yêu! Lão sẽ phi thẳng lên thiên đường ngay mà. Chân cứng đá mềm nhá!

- Ôi, thưa đại nhân. Trò đùa vui của ngài thật là tuyệt diệu! - Lão Condall khốn khổ trả lời nịnh nọt và cố rặn ra một nụ cười - Ngài xứng đáng được đòi hỏi, còn tôi thì xứng đáng phải vâng lời. Vì vậy dù rằng tôi hết sức ngu dốt, tôi cũng cố thử viết xem sao.

- Này, anh bạn - Daniel nói - Bây giờ anh sẽ viết số bốn mươi pound. Thế thôi! Anh thật là láu cá và tài sản của anh không phải chỉ đáng giá đến bốn pound đâu… Selden! Cậu hãy theo dõi để thằng láo toét ấy viết cho cẩn thận, và chữ ký của nó đúng với quy định của toà án nhé.

Rồi ngài Daniel, ngài hiệp sĩ vui tính nhất trên toàn nước Anh, tợp một ngụm rượu rum, vừa cười to vừa ngả người ra cái ghế dài đằng sau lưng.

Cậu bé nằm dưới sàn nhà cựa quậy, ngồi đậy và sợ hãi liếc nhìn quanh phòng.

- Bước đến đây xem nào! - Hiệp sĩ Daniel nói và khi cậu bé vâng theo mệnh lệnh dứng dậy, chậm bước tiến đến thì ông ta lại ngả người ra cười to - Thề có cây thánh giá - ông ta kêu lên - Thằng bé cứng cáp làm sao!

Cậu bé đỏ mặt vì giận dữ, trong đôi mắt thầm long lanh ánh lửa căm thù. Bây giờ, lúc cậu đứng dậy, khó mà xác định được tuổi. Khuôn mặt cậu trẻ trung như một đứa bé con nhưng nét biểu hiện của khuôn mặt thì không phải là trẻ dại. Thân hình cậu thanh mảnh một cách khác thường và đi lại hơi có vẻ vụng về.

https://thuviensach.vn

- Ngài đã gọi tôi, ngài Daniel, để mà cười diễu trước hoàn cảnh không may của tôi đấy hả? - Cậu bé nói.

- Sao mà không cười cơ chứ? - Nhà hiệp sĩ nói - Cậu hãy tốt bụng cho phép tôi cười một tí nào. Nếu mà cậu có thể nhìn thấy mình, cậu sẽ là người cười ha ha lên đầu tiên.

- Khi mà ngài phải trả nợ cho mọi chuyện, ngài sẽ phải trả cả cho sự giễu cợt này của ngài - Cậu bé nói, mặt đỏ bừng tức giận. - Còn bây giờ thì ngài cứ cười bao nhiêu tuỳ ý!

- Cậu đừng nghĩ rằng tôi giễu cợt cậu, cậu bé tốt bụng ạ - Daniel trả lời, đã thôi cười - Đó chỉ là đùa vui thôi, hoàn toàn được phép giữa bạn bè và những người gần gũi. Tôi sẽ tổ chức cuộc hôn nhân cho cậu, sẽ nhận vì công việc đó một nghìn pound và sẽ hết sức yêu quí cậu. Đúng là tôi đã giành giật cậu với ít nhiều thô bạo, nhưng chẳng còn cách nào khác… Có điều từ nay tôi sẽ phục vụ cậu với tất cả tấm lòng. Cậu sẽ trở thành phu nhân Shelton. Không, công nương Shelton. Thề có trời đất, cậu bé này sẽ còn đi xa. Nhảm nhí! Không có gì ngượng ngùng trước tiếng cười trung thực, tiếng cười sẽ xua đuổi u buồn. Kẻ xấu xa không bao giờ cười, người anh em quý mến ạ… Ông chủ quán đáng kính ơi, hãy cho người anh em của tôi ăn tối một chút gì đó, cho cậu tiểu chủ Jhon… Ngồi xuống, bạn thân mến, và ăn đi.

- Không, tôi sẽ không ăn đâu - Jhon nói - Ngài đã đẩy tôi vào tội lỗi và tôi cần phải nghĩ đến linh hồn mình… Bác chủ quý hoá, bác làm ơn mang cho tôi một cốc nước sạch đi. Bác sẽ làm ơn cho tôi nhiều với sự giúp đỡ của bác đấy.

- Cậu sẽ nhận được sự tha thứ cho mọi tội lỗi. Ma quỷ ở đâu chứ! - Lão hiệp sĩ quát lên - Cậu sẽ xưng tội và xong việc. Đừng có lo lắng gì về điều đó. Ăn đi!

Nhưng cậu bé vốn bướng bỉnh. Cậu ta uống cạn một cốc nước trong, quấn cái áo choàng vào người, lại ngồi xuống góc nhà và âu sầu suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Lúc mờ sáng trong làng ồn ào hẳn lên, nghe rõ tiếng gọi giật của lính gác, tiếng vũ khí chạm nhau leng keng, tiếng vó ngựa. Đội ngũ các kỵ sĩ hành quân đến cửa quán cơm và Richard Shelton, người bám đầy bụi, bước qua ngưỡng cửa vào nhà.

- Cầu trời ban phúc cho ngài, ngài Daniel! - Dick nói

- Thế nào! Dick Shelton đấy à? - Daniel bật dậy. Cậu bé ngồi trong góc nhà nghe thấy tên Dick tò mò ngẩng đầu lên - Thế Bennet Hatch đâu?

- Đây là thư của ngài Olives gửi cho ngài. ngài hãy đọc những điều ông ta viết và ngài sẽ biết mọi việc - Richard trả lời và đưa lá thư của vị linh mục cho Daniel - Xin ngài hãy gấp lên vì cần phải phi hết tốc độ đến ngay chỗ ngài Risingham. Trên đường đi chúng tôi gặp người đưa tin, phóng vụt như điên với các bức thư. Anh ta báo cho chúng tôi rằng ngài Risingham đang bị vây hãm trong lâu đài và đang chờ cứu viện của ngài.

- Cậu nói thế nào? Bị vây hãm trong lâu đài à? - Daniel ngắt lời - Không, chúng ta sẽ ngồi hết tốc lực ở đây, cậu Richard đáng quý ạ. Trong Vương quốc Anh khốn khổ của chúng ta, kẻ nào thong thả sẽ đi xa hơn cả. Người ta nói là muộn mằn thì hiểm nguy nhưng theo ta, nguy hiểm hơn cả là vội vàng. Hãy nhớ kĩ điều ấy Dick ạ! Nhưng trước hết hãy để ta xem cậu lùa bày gia súc nào tới đây đã. Selden, mang đuốc lại đây!

Hiệp sĩ Daniel đi ra đường làng xem xét toàn bộ đội quân mới tới dưới ánh sáng của cây đuốc. Ngươi ta không yêu ông ta như một người hàng xóm, không kính trọng ông ta như một ông chủ, nhưng những ai đã chiến đấu dưới danh hiệu Daniel đều rất quý ông ta như một thủ lĩnh quân sự có tài. Tính cả quyết, lòng can đảm đã trải qua thử thách, sự quan tâm đến nhu cầu của binh lính, thậm chí các câu đùa thô kệch của ông ta đều làm vừa lòng những người can đảm mang áo giáp và mũ sắt.

- Thề có cây thánh giá - Ông ta kêu lên - Những con cún thảm hại gì thế này! Một số gò lưng như cây cung, bọn khác thì gầy đét như cây giáo. Các bạn hữu, vào cuộc chiến ta sẽ thả các bạn đi phía trước, những người như các vị

https://thuviensach.vn

chẳng đáng giữ gìn làm gì. Cho ta xem cái lão ngốc cưỡi trên "con nghẽo" què kia tí nào! Một con lừa hai tuổi cưỡi trên lưng con lợn ỉ còn giống anh lính hơn là lão… A, Clipsby! Cả cậu cũng ở đây à, con chuột cống già kia? Cậu chính là người mà tớ hoàn toàn chẳng quý giá gì? Cậu sẽ đi trước tất cả, mà trên ngực cậu sẽ được vẽ các vòng bia để cho bọn cung thủ bên nó bắn khỏi bị trượt. Thế nhá, quyết định rồi đấy: cậu sẽ phi đầu tiên và chỉ đường cho ta.

- Tôi sẽ chỉ cho ngài bất kì con đường nào, ngài Daniel ạ. Chỉ có điều không phải con đường dẫn đến sự phản bội thôi. - Clipsby trả lời không hề sợ hãi.

Daniel cười ha ha.

- Nói được đấy! Mày có cái lưỡi ngó ngoáy nhanh đấy. Quỷ bắt mày đi! Tao tha cho câu nói vui vẻ của mày… Selden, cho người và ngựa ăn đi!

Nhà hiệp sĩ lại quay vào quán:

- Nào bạn Dick, bắt đầu di. Đây là rượu vang nổi tiếng, còn thịt lợn đây, ăn đi trong khi ta đọc thư - Ông ta mở phong bì, đọc thư và cau mày lại. Ông ta ngồi trầm ngâm suy nghĩ, vài phút sau đó chăm chú nhìn cậu con nuôi của mình.

- Dick! Cậu đã đọc mẩu thơ đốn mạt này chưa! - Daniel hỏi.

Cậu bé trả lời đọc rồi.

- Trong đó có nhắc đến cha cậu và một thằng điên nào đó đã buộc tôi vị linh mục không may của chúng ta về việc đã giết cha cậu.

- Ngài Olives phản đối điều đó - Dick trả lời.

- Phản đối à? - Deniel giật giọng thốt lên - mà cậu đừng có nghe ông ta, ông ta có cái lưỡi không xương. Hắn ba hoa như con ác là. Một lúc rỗi rãi nào đó ta sẽ kể cho mà nghe, Dick ạ. Trong việc giết hại cha cậu, người ta cho là do một thằng Duckworth nào đó. Nhưng lúc đó thật là mù mịt và chúng ta đã không đạt được sự phán quyết công bằng nào cả.

- Người ta giết cha tôi ở lâu đài Moat? - Dick hỏi và tim cậu đập rộn lên.

https://thuviensach.vn

- Ở giữa lâu đài Moat và Hollywood - Daniel trả lời hết sức bình thản nhưng lén lút nhìn một cách nghi ngờ vào mặt Dick. - Nào, ăn nhanh lên đi. Cậu sẽ đem thư của tôi về Tunstall - Ông ta nói thêm.

Dick hết sức buồn rầu:

- Tôi yêu cầu ngài, ngài Daniel, ngài hãy cử một người nông dân nào khác. Ngài hãy cho phép tôi tham gia vào trận đánh. Tôi sẽ chiến đấu một cách can đảm, thưa ngài.

- Ta không nghi ngờ điều đó - Daniel trả lời và ngồi xuống viết thư - Nhưng Dick ạ, không phải là một cuộc chiến đấu danh dự đang chờ chúng ta đâu. Ta sẽ ngồi ở đây, ở Kettley cho tới khi tình hình đã rõ ràng ai thắng trong cuộc chiến tranh này, lúc đó ta sẽ hợp nhất với bên thắng lợi. Dick ạ, cậu đừng cho đấy là sự hèn nhát, đó là sự thông minh. Đất nước khốn khổ của chúng ta đang bị dày xéo bởi các cuộc nổi loạn. Nhà Vua lúc trên ngai vàng, lúc ngồi trong ngục tối, và chẳng có ai biết được ngày mai sẽ ra sao: bọn **RỖNG TUYẾCH** và **NÔNG NỔI** thì chiến đấu ở phe này hay phe kia, còn quý ngài **MINH MẪN** thì phải ngồi và chờ đợi.

Vừa nói những lời này, Daniel vừa quay lưng lại và bắt đầu viết thư. Câu chuyện về Mũi tên đen làm ông ta rất lo lắng. Trong lúc đó cậu Shelton trẻ tuổi đang chén một cách say sưa. Bỗng có một người nào đó động vào vai cậu và vẳng bên tai cậu tiếng thì thào:

- Đừng để lộ ra vẻ rằng cậu đang nghe nói nhé, tôi van cậu đấy! - Một giọng của ai đó thì thầm - Cậu hãy giúp tôi, hãy nói cho tôi biết con đường nào có thể đến nhanh được Hollywood. Tôi van cậu đấy, cậu bé tốt bụng, cậu hãy giúp đỡ một người không may rơi vào hoạn nạn. Cậu hãy chỉ giùm đường thoát cho tôi với.

- Hãy đi ngang qua cối xay gió - Dick cũng thì thầm trả lời - Con đường mòn sẽ dẫn anh tới bến đò qua Till. Đến đấy người ta sẽ cho anh biết đi tiếp ra sao.

https://thuviensach.vn

Dick thậm chí không quay đầu lại mà vẫn tiếp tục ăn, nhưng bằng một khoé mắt cậu nhận thấy rõ cái thằng bé mà người ta gọi là "cậu chủ Jhon" thận trọng luồn ra khỏi căn phòng.

"Nó chẳng lớn hơn mình chút nào - Dick nghĩ - mà nó dám gọi mình là cậu bé đáng mến! Ồ, giá mình biết được một thằng nhãi dám nói với mình như thế, mình sẽ nhanh chóng xách cổ nó lên, hơn là chỉ đường cho nó."

Nửa giờ sau hiệp sĩ Daniel giao cho Dick lá thư và hạ lệnh cho cậu phải phóng như bay về lâu đài Moat. Rồi quãng nửa giờ sau khi Dick đã rời khỏi quán thì một người mang thư hoả tốc của quan đại thần Risingham, mặt mũi đỏ bừng bay như một mũi tên vào trong quán.

- Ngài Daniel. Ngài đang để mất một cơ hội tuyệt vời để phục vụ cho sợ nghiệp vinh quang. Sáng tinh sương hôm nay cuộc chiến đã bắt đầu. Chúng tôi đã phá tan quân tiền vệ và làm tan rã cánh phải của chúng, sắp sửa là trận chiến đấu quyết định cuối cùng. Chỗ các ngài còn xung lực mạnh mẽ và ngài có thể tống bọn chúng xuống sông. Ngài sẽ nói sao, ngài hiệp sĩ! Chẳng lẽ ngài lại là người xuất hiện cuối cùng! Điều đó sẽ thoá mạ danh dự của ngài đấy.

- Tôi vừa ra lệnh xuất quân xong! - Hiệp sĩ Daniel bật dậy - Selden, nổi tù và lên đường tức khắc! Thưa ngài, tôi sẽ đi theo cùng ngài ngay lập tức. Bộ phận lớn của chúng tôi vừa mới đến được hai giờ trước đây. Biết làm thế nào được thưa ngài? Con ngựa mà bị thúc giục quá nó sẽ chết khô ngài ạ. Nào nhanh lên, các bạn trẻ của tôi đâu!

Tiếng tù và rúc vang vui vẻ trong bầu không khí ban mai. Các chiến binh của Daniel chạy từ khắp mọi phía đường chính và xếp thành đội ngũ trước quán trọ. Họ đã ngủ với vũ khí trên tay, không thả ngựa và cởi yên. Chỉ sau mười phút thì một trăm kiếm thủ và cung thủ, ăn mặc sạch đẹp và đầy kỉ luật đã đứng thành hàng, sẵn sàng vào vị trí chiến đấu.

Hầu như tất cả đều mặc theo màu sắc của hiệp sĩ Daniel - màu đỏ thắm và xanh - làm thành một đội ngũ đẹp mắt. Những ai ăn mặc và trang bị đẹp nhất đứng ở phía trước còn đằng sau tất cả, ở cuối đội hình mới sắp xếp vào đó cái đội tăng viện thảm hại vừa xuất hiện đêm hôm trước.

https://thuviensach.vn

Hiệp sĩ Daniel tự hào ngắm nhìn đội ngũ của mình

- Với các chàng trai này anh sẽ không bị mất mạng! - Ông ta nói.

- Ngài nói dúng, đây là những chiến binh tuyệt vời - Người đưa tin trả lời - Khi nhin thấy họ tôi càng buồn rằng tại sao ngài lại không xuất kích sớm hơn.

- Ăn cỗ đi trước, lội nước đi sau ngài ạ. - Daniel nói và phốc lên mình ngựa - Nào, Jhon! Joanna! - Ông ta gào lên - Thề có cây thánh giá, con bé đâu rồi? Chủ quán, con bé con đâu?

- Cô bé con, thưa ngài Daniel? - Chủ quán hỏi lại - Tôi chả thấy một cô bé nào cả, thưa ngài.

- Ừ, thì thằng bé, đồ ngu! - Chẳng lẽ mi không thấy rằng đó là một đứa con gái à? Nó mặc cái áo choàng màu đỏ thẫm. Nó đã vi phạm tuần ăn chay, uống nước của mi đưa cho. Nhớ không, thằng khốn! Con bé đâu?

- Cầu các vị Thánh ban phúc cho tôi! Ngài gọi cô gái là cậu chủ Jhon - Chủ quán nói - Mà tôi thì không đoán ra… Nó đi rồi, tôi nhìn thấy cậu… cô ấy, tôi nhìn thấy cô ấy trong chuồng ngựa một giờ trước đây. Cô ấy thắng yên cho con ngựa xám.

- Thề có cây thập tự chứ, con bé ấy sẽ mang lại cho ta được tới năm trăm đồng pound vàng, nếu không nói là hơn thế - Deniel bực bội thốt lên.

- Ngài hiệp sĩ, trong khi ngài đùa cợt ở đây về năm trăm pound, thì vấn đề ai sẽ nắm giữ Vương quốc Anh đang được giải quyết - Viên tín sứ rầu rĩ nói.

- Nói hay đấy. Này Selden, hãy lấy theo mi sáu cung thủ với nỏ thép, tìm đuổi và bắt bằng được con bé ấy lại. Nó đáng giá bao nhiêu không liên quan đến ta, nhưng muốn rằng khi ta quay về thì nó có mặt ở lâu đài Moat. Mi phải lấy đầu ra để trả lời cho việc đó với ta đấy!... Còn bây giờ thì lên đường đi!

Đoàn chiến binh phóng nước kiệu, còn Selden và sáu chiến sĩ ở lại Kettley, xung quanh là những cặp mắt tò mò của bà con nông dân bản hạt.

Chương II

https://thuviensach.vn

TRONG ĐẦM LẦY

Đang là tháng năm, vào khoảng sáu giờ sáng, khi Dick trên đường quay về, cưỡi ngựa tới đầm lầy. Bàu trời xanh lam ửng lên tươi tắn, những làn gió vui vẻ thổi ào ào bên tai cậu. Các chiếc cánh của cối xay gió quay tròn nhanh thoăn thoắt, những bụi liễu mọc rải rác trên đầm lầy lay động trước làn gió buổi sớm và bất ngờ rực sáng lên như đồng lúa mạch. Suốt cả đêm Dick ngồi trên lưng ngựa nhưng trái tim cậu mạnh khoẻ, thân thể cường tráng trẻ trung nên cậu vẫn vui vẻ tiếp tục lên đường.

Con đường mòn nho nhỏ cứ tụt xuống thấp dần, ngày càng gần đến nơi lầy lội, và cuối cùng mọi vật thể khuất khỏi tầm mắt, ngoài cái cối xay gió đứng trên gò gần Kettley và đỉnh chóp của rừng cây Tunstall nhấp nhô ở xa xa phía trước. Xung quanh cậu là các đám bụi rậm rạp đang lay động với những thân lau sậy và liễu rủ, những đám nước đang sủi bọt trước gió, các vũng lầy phản bội màu lam xanh như ngọc bích, đang chờ đợi và vẫy gọi người khách qua đường vô ý.

Đường mòn đi vượt qua đám lầy. Đó là một con đường mòn cổ xưa, làm nên từ thời những người lính La Mã qua đây. Nhiều thế kỷ đã trôi qua từ đấy và bây giờ có nhiều đoạn đã bị nước đọng bao trùm.

Đi khỏi Kettley khoảng một dặm thì Dick rơi vào đúng chỗ đó, đường mòn ở đây mọc đầy liễu và lau sậy, chỉ cái đó cũng có thể làm những người lạc đường rơi vào tai họa. Dick hoảng sợ nhớ tới cậu bé mà cậu đã chỉ đường cho không được rõ ràng. Cậu không lo lắng gì cho mình, ngoái lại đằng sau, nơi những cánh quạt cối xay gió đang quay in đậm màu đen lên bàu trời xanh và thẳng phía trước, là đỉnh cây cao của rừng Tunstall. Dick đi thẳng một cách vững tin, mặc dù con ngựa cậu cưỡi đã ngập trong nước đọng đến đầu gối.

Một nửa quãng lầy đã ở sau lưng, và ở đằng trước Dick đã thấy con đường mòn khô ráo chạy thẳng lên cao, thì cậu bỗng nghe thấy ở bên phải mình tiếng nước bì bõm rồi thấy con ngựa xám bị lún tới bụng đang quẫy đạp một

https://thuviensach.vn

cách tuyệt vọng. Như đánh hơi thấy sự giúp đỡ đang gần lại, con ngựa bỗng bất ngờ hí vang. Đôi mắt đỏ tía máu của nó tràn ngập nỗi kinh hoàng, con vật khốn khổ vùng vẫy trong vũng bùn, giữa mảng mây đen của mọi loại côn trùng đang quây tròn phủ trên đầu nó

"Chẳng lẽ thằng bé không may chết mất rồi? - Dick nghĩ - đây là con ngựa của nó. Một con ngựa xám đẹp đẽ! Mày nhìn tao sao mà tuyệt vọng, con ngựa khốn khổ kia? Tao sẽ làm cho mày tất cả những gì có thể làm được. Tao sẽ không để cho mày phải hãi hùng khổ sở, chậm chạp chìm từng chân một như thế kia."

Dick kéo căng dây nỏ và đặt một mũi tên vào đầu nó. Sau khi thực hiện xong công việc ban ơn nghiệt ngã, Dick buồn rầu đi tiếp. Cậu chăm chú quan sát các nơi, hy vọng sẽ tìm thấy một dấu vết gì của thằng bé đã đi theo con đường này.

"Cần phải kể cho nó tỉ mỉ hơn nhiều - cậu nghĩ- Mình sợ nó chết chìm ở đầm lầy mất rồi".

Bỗng có ai gọi giật tên cậu. Ngoái qua vai, cậu nhìn thấy khuôn mặt thằng bé đang nhìn cậu từ trong đám sậy.

- Cậu ở đây à? Dick dừng ngựa lại thốt lên - Cậu chui sâu vào trong đám sậy đến nỗi tí nữa thì tớ đi qua mà không biết. Tớ thấy con ngựa của cậu, vũng lầy lôi nó xuống đáy và tớ đã giải thoát cho nó khỏi sự hành hạ chậm chạp đó rồi. Thề có Chúa, nếu như cậu tốt bụng hơn thì tự cậu phải bắn vào nó. Nào chui ra đi. Không ai bắt nạt đằng ấy đâu.

- Cậu bé tốt bụng ạ. Tôi chẳng cõ vũ khí gì cả, với lại tôi cũng chẳng cần vũ khí vì tôi có biết đánh nhau đâu. - Thằng bé chạy trốn vừa trả lời vừa dò dẫm ra chỗ đường mòn.

- Sao cậu lại dám gọi tớ là cậu bé hả? - Dick quát lên - Tớ lớn hơn cậu chứ.

- Tha lỗi cho tôi, cậu chủ Shelton tốt bụng- thằng bé chạy trốn nói - Tôi chẳng muốn làm cậu mếch lòng chút nào đâu. Ngược lai tôi muốn yêu cầu cậu giúp

https://thuviensach.vn

đỡ vì tôi đang rơi vào hoạn nạn, tôi bị lạc đường, bị mất áo choàng và con ngựa không may của tôi. Tôi còn có cái roi và đinh thúc ngựa nhưng chẳng có gì cưỡi cả. mà điều quan trọng là - thằng bé nói thêm sau khi liếc nhìn quần áo của mình - Tôi bẩn thỉu như thế này!

- Vớ vẩn! Cần gì phải chú ý đến việc cậu vừa gột rửa xong! Máu loang do vết thương và bụi bặm đường trường chỉ càng tô điểm cho người đàn ông, cho người chiến sĩ.

- Nếu mà thế thì tốt, phải cái tôi là người đàn ông xấu xí nhất. Nhưng tôi biết làm thế nào bây giờ? Tôi xin cậu, cậu chủ Richard quý mến, cậu hãy khuyên tôi với. Nếu tôi không đến được Hollywood thì tôi đến chết mất thôi.

- Tớ đưa cho đằng ấy không chỉ là lời khuyên đâu - Dick vừa nói vừa tụt xuống ngựa - Tớ đưa cho cậu con ngựa của tớ, còn tớ sẽ chạy bên cạnh cậu. Khi nào tớ mệt, cậu sẽ chạy còn tớ lại đi ngựa. Đi như thế sẽ nhanh hơn đấy.

Cậu bé ngồi lên mình ngựa và cả hai đi tiếp qua bãi lầy. Dick chạy bên cạnh thằng bé, đặt tay lên đầu gối cậu ta.

- Tên cậu là gì? - Dick hỏi.

- Cứ gọi tôi là Jhon Matcham - cậu bé trả lời.

- Thế đằng ấy cần gì ở Hollywood?

- Tôi muốn được thóat khỏi cái người đã xúc phạm đến tôi. Tu viện trưởng Hollywood là người tốt, ông ta bao giờ cũng bảo vệ cho người nào yếu ớt, không có gì tự vệ.

- Thế làm sao mà cậu rơi vào tay ngài Daniel hở Matcham?

- Ông ta dùng vũ lực bắt tôi. Ông ta bắt cóc tôi khỏi căn nhà ruột thịt, mặc cho tôi bộ quần áo này. Ông ta chở tôi đi lâu đến nỗi tim tôi tí nữa thì vỡ tung ra. Ông ta cười giễu tôi làm tôi suýt phát khóc lên. Và khi bạn bè của tôi đuổi theo, ông ta đã đặt tôi ngồi sau lưng để cho tên của họ rơi vào tôi! Một mũi tên đã làm chân tôi bị thương, bây giờ tôi đi hơi khập khễnh. Nhưng rồi sẽ có ngày ông ta phải trả các món nợ này!

https://thuviensach.vn

- Cậu đừng nên hy vọng bắn trúng mặt trăng bằng cây nỏ - Dick nói - ông ta là một hiệp sĩ can đảm và tay ông ta bằng sắt dấy. Nếu mà ông ấy đoán ra tờ giúp cậu trốn đi, thì tớ cũng chẳng hay ho gì đâu.

- Cậu bé khốn khổ - Matcham nói - Ông ta là cha bảo hộ của cậu, tôi biết mà. Theo lời ông ta thì cả tôi cũng phải coi ông ta là cha bảo hộ. Hình như ông ta đã mua quyền tổ chức hôn nhân cho tôi, tôi không rõ về chuyện đó lắm nhưng ông ta có một nguyên nhân gì đó để áp chế tôi.

- Cậu lại gọi tớ là cậu bé rồi.

- Thế chẳng lẽ cậu muốn tôi gọi cậu là cô bé à, cậu Richard tốt bụng?

- Đừng có con bé con biếc gì cả. Tớ không chịu nổi lũ con gái đâu.

- Cậu nói như một thằng nhóc ấy. Cậu mà lại không nghĩ nhiều đến bọn con gái. Phải chăng là cậu không muốn thú nhận đấy thôi.

- Quả thật chuyện đó không có đâu nhé! - Dick ta nói quả quyết - Tớ không bao giờ nhớ gì đến bọn con gái. Quỷ bắt cả lũ chúng nó đi. Tớ thích đi săn, chiến đấu, thích các bữa tiệc, tớ thích cuộc sống vui vẻ trong rừng xanh. Mà bọn con gái thì không thích hợp với những chuyện đó… tuy nhiên cũng có một người chẳng kém gì đàn ông đâu. Nhưng bà ấy thật là bất hạnh, người ta đã thiêu như thiêu một mụ phù thuỷ, vì rằng bà ta trái với quy luật tự nhiên, đã ăn mặc theo kiểu đàn ông.

Cậu chủ Matcham thành kính làm dấu thánh và thì thầm lời cầu nguyện.

- Cậu làm gì thế, Dick hỏi.

- Tôi cầu nguyện cho linh hồn bà ấy - Matcham đáp bằng giọng run run.

- Cầu nguyện cho một mụ phù thuỷ à? - Dick thốt lên - Nhưng thôi, cậu cứ cầu nguyện cho bà ấy đi. Đó là người đàn bà tốt nhất châu Âu, mọi người gọi bà ta là Gianđa (**Gianđa hay cô gái Or- lê- ăng (1412-1431) là một cô gái nông dân, nguờii đã trở thành lãnh tụ của quân Pháp, đã đánh cho quân Anh nhiều trận thất bại nặng nề. Danh hiệu "cô gái Or-lê-ăng" mà người ta gọi bà là do thắng lợi đã kìm giữ được quân Anh ở thành phố Or-lê-ăng. Người Anh bắt được bà, buộc tội là phù thuỷ và thiêu trên giàn lửa- ND)*. Lão cung thủ

https://thuviensach.vn

già Appleyard thường kể chuyện đã chạy trốn bà ta như chạy trốn bọn ma quỷ. Đó là một cô gái can đảm, Jhon ạ.

- Nếu mà cậu không yêu mến các cô gái, cậu Richard ạ - Matcham tiếp tục nói - thì cậu không phải là người đàn ông chân chính. Bởi vì Thượng đế đã cố ý phân chia loài người ra hai giống, và ban tình yêu xuống trần để cổ vũ người đàn ông và an ủi người phụ nữ.

- Chỉ nhảm nhí! Cậu nghĩ nhiều đến đàn bà vì rằng cậu là một thằng nhãi vẫn còn thèm bú mẹ. Theo cậu, tớ không phải là người dàn ông chân chính hả. Được thôi, cậu hãy tụt xuống ngựa đi và bằng cái gì tuỳ thích - bằng quả đấm, gươm hoặc mũi tên - tớ sẽ chứng minh bằng chính cái mặt cậu xem tớ có phải là người đàn ông chân chính hay không!

- Tôi không phải là quân nhân - Matcham nói vội vàng - Tôi hoàn toàn chẳng muốn trêu chọc anh đâu. Tôi chỉ đùa thôi mà. Còn về phụ nứ, tôi nói đến vì tôi nghe nói rằng anh sắp cưới vợ.

- Cưới vợ à? Lần đầu tiên tớ nghe thấy nói! Thế tớ sẽ lấy ai cơ?

- Lấy cô Joanna Sedley - Matcham nói và đỏ mặt lên - Đó là ý kiến vớ vẩn của Daniel. Đám cưới này mang lại cho ông ta lợi nhuận, ông ta sẽ thu được tiền của, được cả chú rể, cả cô dâu. Người ta nói với tôi rằng cô gái không may đó rất buồn khổ. Tôi cũng không rõ… có lẽ cô ta cũng như anh, không thiết cuộc sống gia đình mà cũng có thể là cô ta không thích chú rể.

Dick nói một cách bình thản:

- Cậu chẳng chạy đâu cho thóat được đám cưới, cũng như không thể nào tránh khỏi cái chết. Con bé ấy rầu rĩ à? Cậu thấy không, bọn con gái thật là ngốc nghếch. Nó rầu rĩ trong khi chưa lần nào nó nhìn thấy tớ. Chả lẽ tớ cũng rầu rĩ à? Không đời nào nhé, nếu mà tớ buộc phải lấy vợ, tớ cũng chẳng khóc rống lên. Cậu có biết con bé ấy không? Hãy kể cho tớ nghe xem như thế nào. Nó xinh đẹp hay là xấu xí? Tốt bụng hay là độc ác hở cậu?

https://thuviensach.vn

- Thế chả phải là đối với anh thế nào cũng được hay sao. Nếu cần cưới vợ , anh sẽ cưới vợ. Cô ấy xinh đẹp hay xấu xí thì liên quan gì đến anh? Tất cả chuyện ấy đều là vớ vẩn cả. vì anh không phải là thằng bé miệng còn hơi sữa Richard ạ. Nếu mà anh buộc phải lấy vợ, anh cũng sẽ chẳng khóc rống lên.

- Cậu khá đấy! Thế quái nào với tớ cũng được.

- Vợ anh sẽ có một người chồng thú vị đấy! - Matcham nói.

- Cô ta sẽ có một người chồng xứng đáng với cô ấy - Dick phản đối - Có những người chồng còn tốt hơn, nhưng cũng chẳng thiếu người tồi hơn đâu.

- Một cô gái bất hạnh! - Matcham thốt lên.

- Tại làm sao mà cô ta lại bất hạnh? - Dick hỏi.

- Cô ta sẽ phải lấy một anh chồng đẽo bằng gỗ lim. Ôi thật đau khổ! Một anh chồng gỗ đá!

- A, tớ rõ ràng được đẽo bằng gỗ đấy, trong khi đó cậu cưỡi ngựa của tớ, còn tớ thì phải đi bộ. Nếu là gỗ thì cũng phải là loại gỗ tốt chứ cậu.

- Anh Dick quý mến! Tha lỗi cho tôi nhá - Matcham vội nói - Tôi đùa đấy mà. Anh có trái tim tốt lành nhất nước Anh đấy. Tha lỗi cho tôi, Dick thân mến ạ!

- Ngốc ở đâu chứ! - Dick nói và thấy bối rối với nhiệt tình của cậu bạn mới quen - Đâu vào đấy cả. Sáng danh Chúa, tớ chả bực mình đâu.

Ngọn gió thổi từ phía lưng bất ngờ mang đến tiếng tù và, đó là tiếng tù và hiệu lệnh của Daniel.

- Khẽ thôi - Dick nói - có tiếng tù và.

- Ôi! - Matcham luống cuống - Họ đã nhận ra tôi trốn đi, mà tôi lại không có ngựa - mặt cậu ta bệch đi như sáp.

- Đừng sợ, cậu đi đã khá xa, đến bến đò chỉ còn một tầm tay với nữa thôi. Đấy là tớ không có ngựa chứ không phải cậu.

https://thuviensach.vn

- Trời ơi! Họ bắt được tôi mất - cậu bé trốn chạy kêu lên - Dick ơi, anh Dick tốt bụng ơi, giúp tôi với!

- Tớ luôn luôn giúp đỡ cậu đấy chứ. Cậu rất nhát gan và tớ lấy làm thương cho cậu. Cậu hãy nghe đây nhé Jhon Matcham: tớ, Richard Shelton, tớ hứa sẽ đưa cậu toàn vẹn tới Hollywood, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa. Thánh thần sẽ vứt bỏ tớ nếu như tớ vứt bỏ cậu. Yên tâm đi ngài **NHÁT** ạ. Đường ở đây đã tốt hơn, cậu thúc ngựa đi, nhanh lên! Nhanh lên! Cậu không phải lo cho tớ, tớ chạy lẹ như hươu vậy.

Con ngựa chạy nước kiệu nhưng Dick chẳng khó khăn gì chạy theo kịp bên cạnh. Họ chạy nhanh qua đầm lấy và tới căn nhà nhỏ bé của người coi đò bên bờ sông

Chương III

BẾN ĐÒ BÊN ĐẦM LẦY

Con sông Till rộng rãi, chậm chạp và uốn lượn chảy ra từ đầm lầy, ôm lấy các hòn cù lao thấp mọc đầy các bụi liễu, bằng vô số các chi lưu. Nước sông đục lờ nhưng vào buổi sáng rực rỡ tuyệt vời này nó tỏ ra xinh đẹp. Gió sớm và những con chuột lớn của đầm lầy ngụp lặn khắp nơi, làm gợn sóng long lanh những mảnh trời trong xanh đang cười cợt.

Đường mòn đi vào một vụng sông nhỏ. Ngay trên bờ sông là căn nhà con con nhưng có vẻ ấm cúng của người chở đò, làm bằng những cây róc và đất sét, trải lớp cỏ xanh xanh mọc trên mái nhà, trát bằng bùn của đầm lầy.

Dick đẩy cửa. Trong nhà người chở đò nằm trên cái áo khóac nâu đã rách đang run rẩy. Đó là một người cao gày, có vẻ vụng về, sức lực gần kiệt quệ vì đau ốm. Cơn sốt rét đầm lầy đang rung lắc anh ta.

- A, cậu chủ Shelton! Cậu định sang bờ phía kia à? - anh ta nói - Thời buổi tồi tệ, một thời kỳ tồi tệ quá. Cậu phải cẩn thận đấy. Ở đây có cả một đám cướp

https://thuviensach.vn

đang hoành hành. Tốt hơn là cậu đi qua bằng cầu đi.

- Không đâu, tôi đang vội. Tôi không có thời gian, bác Hugh-lái-đò ạ! - Dick trả lời - Tôi đang vội lắm.

- Cậu là người ương bướng - Người lái đò vừa nói vừa ngồi dậy - sẽ rất may mắn nếu như cậu về được lâu đài Moat bình yên - bác ta nhìn Matcham - còn ai thế kia? - Bác ta hỏi, nheo mắt và dừng lại trên ngưỡng cửa.

- Đó là người anh em của tôi đấy mà. Cậu chủ Matcham - Dick trả lời bác lái.

- Xin chào bác lái đò! - Matcham nói, cậu ta tụt xuống khỏi yên và cầm lấy dây cương ở gần hàm thiếc - Nào, bác cho xuống thuyền đi. Chúng tôi đang vội lắm.

Bác lái đò gầy gò tiếp tục chăm chú nhìn cậu ta - Quỷ ở đâu chứ! - Cuối cùng bác ta nói và cười hơ hớ.

Matcham đỏ khắp mặt và rùng mình, còn Dick thì nổi khùng lên tóm lấy vai người lái đò khiếm nhã

- Sao nhà ngươi dám thế, đồ súc sinh? - Cậu quát lên - Hãy làm ngay việc của ngươi và đừng có cười láo trước những người quyền quý hơn nhà ngươi.

Hugh-lái-đò cằn nhằn, tháo dây buộc thuyền và đẩy nó xuống nước. Dick dẫn con ngựa xuống thuyền, Matcham cũng lập bập xuống theo.

- Sao cậu bé người thế, cậu chủ? - Hugh nói và cười giễu - cậu có lẽ được chế tạo theo mẫu đặc biệt. Nào, cậu Shelton, tôi xin phục vụ cậu - thậm chí con mèo cũng được phép nhìn nhà Vua mà cậu lại không cho phép tôi liếc nhìn cậu chủ Matcham!

Họ đi khỏi cái vũng sông nhỏ bé và toàn bộ chiều rộng dòng sông mở ra trước mắt mọi người. Thỉnh thoảng lại có một hòn cù lao thấp chắn mất đường đi của họ. Những mũi cát uốn lượn chìa ra, những cánh liễu đung đưa, lẫn giữa các bụi lau xào xạc. Khắp ơi lặn ngụp và kêu chút chít các con chuột đầm lầy to béo. Mê cung của mặt sông hình như không có một bóng ngươi

https://thuviensach.vn

- Công tử ạ, người ta nói rằng có ngài Jhon-đầm-lầy ngồi trên đảo. Ông ta căm ghét tất cả những ai có liên hệ với ngài Daniel - bác lái đò vừa chèo vừa nói - có lẽ tốt hơn ta đi nhích lên phía trước, và nên ở vào quá một tầm tên bay từ đường mòn bắn ra chăng? Tôi khuyên các công tử không nên chạm trán với Jhon-đầm-lầy làm gì.

- Hắn ta cũng ở trong đảng cướp à? - Dick hỏi

- Về chuyện đó tôi sẽ không nói - Hugh đáp - nhưng theo tôi cần bơi ngược sông lên phía trên cậu Dick ạ, không thì chẳng may một mũi tên nào lại rơi vào cậu chủ Matcham - người lái đò lại cười.

- Tuỳ bác thôi Hugh ạ - Dick nói.

- Vậy thì cậu hãy lấy cây nỏ của cậu ra. Thế! Bây giờ cậu căng dây đi. Được rồi! Đặt tên vào. Cậu hãy ngắm thẳng vào tôi và nhìn tôi sao cho thật dữ tợn vào.

- Để làm gì cơ? - Đick hỏi ngạc nhiên

- Tôi chỉ có thể chở các cậu trong tình trạng bị cưỡng bức. Nếu để ngài Jhon-đầm-lầy đoán ra rằng tôi tự nguyện giúp các cậu thì sẽ chẳng hay ho cho tôi.

- Chẳng lẽ mấy thằng khốn kiếp ấy ghê gớm thế kia à? Chẳng lẽ nó dám ra lệnh cho cả người lái đò thuộc quyền của ngài Daniel sao?

- Cậu hãy nhớ lời tôi nói nhá - bác lái thì thào và nháy mắt - Ngài Daniel đang suy. Thời của ông ấy qua rồi. Ông ấy sẽ đổ - Bác ta lại vẩy mái chèo.

Họ bơi khá lâu theo dòng sông lên phía trên, đi quanh một trong những hòn cù lao và thận trọng chuyển xuống dưới dòng, theo một nhánh sông nhỏ dọc theo bờ đối diện.

- Tôi để các cậu ở đây, sau cây liễu kia. - Hugh nói.

- Ở đấy không có đường mòn. Chỗ ấy toàn là liễu, đầm lầy và vũng bùn thôi - Dick nói với bác lái đò.

- Cậu chủ Shelton ạ - Hugh-lái-đò nói - Tôi không thể chở cậu xa hơn được đâu. Tôi lo cho các cậu, chứ không phải lo cho tôi. Ông ta luôn luôn theo dõi bến đò của tôi với cây cung đã giương dây sẵn. Ông ta hạ tất cả những người

https://thuviensach.vn

của ngài Daniel như hạ lũ thỏ trong chuồng. Ông ta đã thề với cây thánh giá rằng không để cho một bạn bè nào của Daniel còn sống nguyên lành đi thoát qua đây. Nếu tôi không biết cậu từ ngày xửa ngày xưa, lúc cậu còn bằng này này thì tôi đã chở các cậu đi tiếp nữa rồi. Kỷ niệm về những ngày đã qua, và vì cái trò chơi các cậu đang diễn này chẳng gây nên chiến tranh và thương tích cho ai cả, nên tôi đã liều mạng thuận chở các cậu sang bờ này. Các cậu hãy vừa lòng thế thôi nhé. Tôi không thể làm gì hơn được nữa đâu. Xin thề với các cậu đấy!

Hugh-lái-đò còn đang nói, mới ngừng mái chèo thì bỗng từ trên cù lao có ai đó quát to lên ở giữa các cây liễu. Tiếng cành cây gẫy răng rắc, rõ ràng có một người mạnh mẽ nào đó đang vội vàng lách qua đám cây cối.

- Quỷ quái thật! Ông ta luôn luôn có mặt trên cù lao! - Hugh thốt lên. Bằng một mái chèo gạt mạnh, bác ta ngoặt con thuyền tới bờ.

- Lấy cây nỏ doạ tôi đi, cậu Dick ơi - Bác ta nài nỉ - Cậu hãy doạ sao cho ông ta trông thấy thật rõ. Tôi dã cố gắng cứu bộ da các cậu, giờ thì các cậu hãy cứu tôi với!

Con thuyền lao vùn vụt vào bụi liễu với tiếng cành gẫy răng rắc. Matcham mặt trắng bệch nhưng cả quyết và nhanh nhẹn, vâng theo lệnh của Dick nhảy qua cái ghế và vọt từ thuyền lên bờ. Dick cầm dưới hàm thiếc ngựa và muốn nhảy theo cậu ta, nhưng lách qua đám cành cây rậm rạp cùng với con ngựa không dễ dàng gì nên cậu trùng trình. Con ngựa dậm chân và hí lên làm chiếc thuyền nhỏ nghiêng ngả từ bên này sang bên nọ.

- Chỗ này không thể nào leo lên bờ được, Hugh ạ! - Dick nói, tuy nhiên cậu vẫn hết sức lôi con ngựa bướng bỉnh qua đám cành lá loà xoà phủ trên thuyền.

Trên bờ một người cao lớn với cánh cung trên tay xuất hiện. - Dick liếc bằng một khoé mắt thấy người ấy mệt nhọc kéo dây cung, mặt hắn ta đỏ bừng vì chạy nhanh.

https://thuviensach.vn

- Ai đi kia? Hugh, ai đi đấy? - Người lạ gào lên.

- Đó là cậu chủ Shelton, Jhon ạ - bác lái đò trả lời.

- Đứng lại, Dick Shelton! - Người trên cù lao kêu - thề có cây thánh giá, ta không làm điều gì xấu cho cậu cả! Đứng lại… còn nhà ngươi, Hugh, ghé thuyền lại đây!

Dick chửi rầm lên thay cho câu trả lời.

- À, nếu thế, thì mi sẽ phải đi bộ - người trên cù lao quát lên và buông tên. Con ngựa bị thương nặng do mũi tên lồng lên vì đau, chiếc thuyền nghiêng hẳn đi và phút sau tất cả đã lõm bõm vẫy vùng trên mặt sông, cố chống lại dòng nước xiết.

Trước khi Dick ngoi lên được mặt nước thì đã bị cuốn ra xa hàng mét cách bờ sông, cậu chưa kịp nhìn thấy gì thì tay chợt chộp vào một vật gì cưng cứng, vật này lôi mạnh cậu về phía trước. Đó chính là cái roi ngựa do Matcham khéo léo chìa ra cho cậu, từ một bụi liễu nhô ra phía mặt sông.

- Thề có trời đất! Cậu đã cứu sống tớ đấy! - Dick thốt lên khi Matcham lôi được mình lên bờ - Tớ bơi như viên đạn đại bác ấy.

Cậu quay lại nhìn về phía hòn cù lao. Hugh-lái-đò đang bơi cạnh con thuyền của mình, đã được nửa đường giữa bờ và hòn cù lao. Jhon-đầm-lầy đang gào thét đòi bác ta bơi nhanh hơn nữa.

- Chạy, Jhon! - Shelton nói - Mình chạy đi, trước khi Hugh đưa cái đò của hắn đến cù lao, thì mình đã chạy được xa đến mức chúng không đuổi kịp đâu.

Và thế là Dick chạy trước băng qua các bụi liễu rậm rạp, nhảy từ mỏm này sang mỏm kia. Cậu chẳng có thời gian chọn phương hướng nữa, cứ chạy bạt mạng, cố gắng càng xa được bờ sông càng hay. Tuy vậy đất cứ dần dần cao lên, điều đó khẳng định là cậu đã chạy đúng hướng. Cuối cùng đầm lầy tụt lại đằng sau, dưới chân hai cậu đã là mặt đất khô ráo, rắn chắc và xung quanh đã có những cây du lớn mọc giữa những bụi liễu.

Matcham mệt qua, bất ngờ ngã lăn ra.

https://thuviensach.vn

- Bỏ mặc tôi đi thôi, Dick ơi! - Cậu ta vừa thở vừa kêu- tôi không chạy được nữa đâu.

Dick quay lại, vội lao tới chỗ Matcham.

- Bỏ cậu lại à, Jhon! Không, mình không có khả năng làm điều đê tiện đó bao giờ cả. Cậu đã chẳng bỏ mặc khi mình bị chìm dưới sông, mặc dầu cậu có thể bị bắn, nhờ thế đã cứu sống mình. Mà chính cậu cũng có thể bị chìm vì chỉ có các vị Thánh mới biết vì sao tớ không lôi cả cậu xuống nước.

- Không, Dick ạ, tôi còn cứu được cả anh nữa, tôi biết bơi mà.

- Cậu biết bơi? - Dick kêu lên, mở to đôi mắt ngạc nhiên - đó chính là tài năng duy nhất của đàn ông mà cậu không nắm được.

Trong hàng loạt các nghệ thuật mà Dick khâm phục thì tài bơi lội đứng thứ hai, sau tài nghệ giết chết địch thủ trong trận sống mái tay đôi.

- Thế đấy, chính là bài học cho tớ về việc đừng coi thường ai! Tớ hứa với cậu là bảo vệ cậu tới Hollywood mà hoá ra là chính cậu, Jhon ạ, cậu đã bảo vệ tớ.

- Bây giờ mình với cậu là bạn bè, Dick nhỉ - Matcham nói.

- Tớ chẳng bao giờ là kẻ thù của cậu cả. Cậu là một thiếu niên can đảm, mặc dù cậu thấp bé. Tớ chưa nhìn thấy ai như cậu cả. Nào, nghỉ đủ chưa? Chúng mình đi tiếp thôi, đây không phải là chỗ để bọn mình huyên thuyên đâu.

- Chân tôi rất đau, Dick ạ.

- Tớ quên béng mất cái chân đau của cậu. Thôi đành phải đi thận trọng hơn, mặc dù tớ cần biết ngay mình đang ở chỗ nào. Chúng mình lạc mất con đường mòn… Tuy nhiên cái đó có khi lại hay cậu ạ. Nếu chúng đang canh giữ ở bến đò thì chúng có thể cũng đang canh giữ các đường mòn. Giá bây giờ Daniel cử tới đây năm chục chiến binh thì tốt quá! Ông ta sẽ đuổi bọn này chạy tán loạn như gió cuốn lá khô. Đi thôi Jhon. Cậu tựa vào vai tớ cơ, khổ thân cậu. Sao cậu thấp thế nhỉ, thậm chí chẳng tới vai tớ nữa! Cậu bao nhiêu tuổi, mười hai à?

https://thuviensach.vn

- Không, tôi mười sáu - Matcham nói.

- Nghĩa là cậu chậm lớn - Dick nói - Cậu giữ lấy tay tớ. Chúng ta sẽ đi chậm thôi, cậu dừng lo. Cuộc sống của tớ đã gắn bó với cậu và tớ sẽ đáp lại chu đáo, cả điều xấu lẫn điều tốt.

Cả hai leo lên sườn dốc.

- Cuối cùng thì bọn mình cũng tới được đường - Dick nói tiếp - và giờ sẽ đi về phía trước. Sao tay cậu yếu thế? Tớ sẽ rất xấu hổ nếu như tay tớ cũng yếu như vậy. Hugh-lái-đò có lẽ đã tưởng cậu là một cô bé - Dick cười và nói thêm.

- Không thể thế được - Matcham đỏ mặt.

- Tớ sẵn sàng đánh cuộc là bác ta tưởng cậu là một cô gái đấy! - Dick vẫn cố nói - Nhưng bác ta chẳng có lỗi. Cậu giống một cô gái hơn là một người đàn ông. Mà cậu có biết không, nếu cậu là một cô gái thì cậu sẽ rất xinh đẹp, còn là cậu bé thì chẳng có gì nổi bật cả.

- Nhưng mà cậu không cho tớ là một cô bé chứ! - Matcham hỏi.

- Tất nhiên là không. Tớ chỉ nói đùa thế thôi. Dần dà thì cậu cũng sẽ là một người đàn ông thực sự, mà có lẽ còn nổi tiếng vì những chiến công của cậu. Kể mà biết được ai trong hai đứa được phong tước hiệp sĩ trước thì cũng thú. Jhon ạ, tớ mong muốn trở thành hiệp sĩ đến chết được "Ngài Richard Shelton " tên ấy mới hay chứ. Nhưng cả ngài "Jhon Matcham" nghe cũng hay lắm.

- Dừng lại tí đã, Dick, cho mình uống ít nước cho đã - Matcham nói và dừng lại bên một mạch nước trong, chảy từ sườn đồi xuống một hố cát không to hơn cái túi. - Ôi, Dick ơi, sao mình muốn ăn thế! Tim mình thậm chí rộn lên vì đói

- Tại sao cậu không ăn ở Kettley?

- Mình đã nguyền ăn chay vì rằng… Người ta đẩy mình vào tội lỗi - Matcham đáp, nghẹn lời - Nhưng bây giờ thì mình sẵn sàng ăn, thậm chí cả vỏ bánh mì khô.

- Ngồi và ăn đi - Dick nói - còn tớ sẽ đi tìm đường.

https://thuviensach.vn

Dick lấy từ trong túi đeo ở thắt lưng ra bánh mì và miếng thịt lợn sấy khô. Matcham hối hả lao vào bữa ăn, còn Dick thì khuất sau đám cây rừng. Lát sau cậu đi tới một thung lũng, dưới đó có tiếng suối chảy róc rách. Sau thung lũng nhỏ này, cây cối cao hơn, ở đó không chỉ liễu và du mà còn có cả sồi và dẻ gai. Tiếng xào xạc của lá cây đang đung đưa trước gió và tiếng các bước chân cậu vang trên lá khô.

Tuy vậy Dick vẫn thận trọng lẻn từ cây này sang cây khác, đưa cặp mắt tinh tường nhìn đi khắp nơi. Bất ngờ ngay trước mắt cậu, một con hoẵng xuất hiện như cái bóng và lại khuất vào bụi. Cậu dừng lại buồn rầu bực bội. Con hoẵng này có thể làm lộ cậu, để cho kẻ thù biết được. Thay cho việc đi tiếp, cậu tiến lại gần một cây cao gần đấy và nhanh nhẹn leo lên.

Cậu gặp may. Cây sồi mà cậu leo lên là cây cao nhất trong khu này. Dick leo lên một cành cao, nhìn ra xa và thấy tất cả miền đầm lầy bằng phẳng tới tận Kettley, nhìn thấy rõ con sông Till uốn lượn giữa các cù lao phủ đầy cây cối, và thẳng trước mặt cậu là dải trắng của con đường lớn chạy xuyên qua rừng.

Con thuyền đã được lật lên, dốc hết nước và đang bơi theo dòng sông đến căn nhà nhỏ của người chở đò. Ngoài cái đó chứng tỏ sự có mặt của con người, chỉ còn có tiếng gió thổi ào ào qua các tán lá cây rừng. Dick đã định xuống thì trong cái nhìn quanh cuối cùng, chợt phát hiện ra những chấm nhỏ đang di chuyển ở giữa đầm lầy. Rõ ràng có một toán nhỏ người đang đi nhanh theo đường mòn. Điều đó làm cậu trở nên hăm hở, vội vàng tụt xuống đất, xuyên qua rừng quay về chỗ bạn mình.

Chương IV
HÀO KIỆT RỪNG XANH

Matcham đã kịp nghỉ ngơi lấy lại sức. Các cậu bé bị kích thích bởi những gì Dick nhìn thấy, vội vàng lách ra khỏi các bụi cây, vượt qua con đường mòn

https://thuviensach.vn

không gặp trở ngại gì rồi leo ngược dốc của quả đồi, trên đó rừng mọc um tùm

Ở đây dưới tán lá tròn trịa của đám cây to là các dải cỏ phủ trên nền cát, và các bụi cây quanh năm xanh tốt, đây đó xen kẽ những cây thuỷ tùng già cỗi. Gió thổi mạnh uốn cong các thân cây như những chiếc cần câu thanh mảnh.

Hai người đi ra bãi cỏ. Bất ngờ Dick sụp xuống đất và từ từ bò sấp thụt lui lại sau, tới chỗ có đám cây. Matcham không nhận thấy chút nguy hiểm gì nên rất ngạc nhiên, tuy vậy cũng vội vàng làm theo Dick. Khi đã nấp trong bụi cậu mới khẽ hỏi Dick đã có chuyện gì xảy ra.

Thay cho câu trả lời, Dick chỉ tay lên cây thông cổ thụ ở phía cuối bãi cỏ, vươn cao hẳn lên trên các bạn láng giềng và hằn rõ vào nền trời xanh bằng màu lá thông ảm đạm.

Thân cây phía dưới to và cứng cáp như một cây cột lớn, nhưng ở độ cao khoảng mười lăm mét nó toả ra thành hai nhánh vững chãi. Trên cái chạc ba này có một người mặc áo bu-dông xanh đứng vững chãi như như một thuỷ thủ trên cột buồm tàu biển, đang quan sát đi bốn phương xa. Mặt trời ánh lên trên tóc hắn ta. Hắn lấy tay che mắt, quay đều như một chiếc máy tự động từ phía này sang phía khác.

Hai cậu bé nhìn nhau.

- Chúng ta thử đi vòng bên trái hắn xem - Dick nói - Tí nữa thì bọn mình chết Jhon ạ.

Mười phút sau cả hai lại đi ra một lối mòn đã bị dẫm đạp nhiều.

- Khoảng rừng này mình không rõ. Con đường mòn này dẫn đi đâu nhỉ? - Dick như tự hỏi.

Lối mòn dẫn hai cậu lên đỉnh đồi rồi bắt đầu tụt xuống cái khe um tùm. Ở phía dưới, chỗ rậm rạp nhất có những bụi gai đang nở hoa, hai người nhìn thấy có một ngôi nhà hoang tàn. Một số cột gỗ cháy dở, ống khói bếp lò nhô cao lên trên nền nhà đã mất mái.

https://thuviensach.vn

- Sao thế nhỉ? - Matcham hỏi.

- Thề có trời đất, tớ không biết. Tớ chả biết gì khu này cả. Cần phải thận trọng mới được.

Cả hai chầm chập tụt xuống, len qua các bụi gai, tim đập thình thịch. Hẳn là chỗ này mới đây vẫn có người ở. Trong bụi còn rải rác cây ăn quả và vườn rau sót lại. Một cái đồng hồ mặt trời đã hỏng lăn lóc trên đám cỏ. Chắc đây trước là một khu vườn. Thêm một đoạn nữa hai cậu tới ngôi nhà.

Trước kia đây rõ ràng là một ngôi nhà đẹp và chắc chắn, có một hào sâu bao quanh nhưng bây giờ hào đã khô, đưới đáy lăn lóc các hòn đá vỡ, có một thân cây đổ bắc ngang qua như chiếc cầu. Tường hai bên hãy còn, mặt trời rực rỡ rọi qua cánh cửa trống không nhưng tất cả những phần còn lại đã đổ sụp thành một đống đổ nát, xạm đen vì lửa thiêu. Bên trong căn nhà mấy thân cây non xanh xanh đã mọc lên, chui qua giữa khe gạch đá.

- Mình cảm thấy có lẽ đây là Grimstone - Dick thầm thì - Ngày xưa nó thuộc về Simon Malmesbury. Ngài Daniel đã thiêu huỷ nó. Năm năm trước đây Bennet Hatch đã đốt căn nhà này. Tớ nghĩ việc ấy thật ra là không cần thiết. Ngôi nhà này trước đây đẹp lắm, nó nằm dưới khe nên không có gió và ấm áp.

Mtcham đụng tay vào vai Dick và đưa ngón tay làm hiệu:

- Suỵt, khẽ chứ!

Có một âm thanh lạ kỳ phá tan cảnh lặng lẽ. Nó lặp lại vài lần nữa trước khi hai cậu đoán ra đó là cái gì. Hình như một người nặng nề nào đó đang hắng giọng, sau đó một đoạn hát sai nốt nhạc bắt đầu vang lên:

Nhà Vua đứng lên hỏi chàng tráng sĩ

"Sao bọn mi sống giữa rừng xanh?"

Chàng Gamelyn trả lời can đảm:

"Thành phố doạ ai, người ấy vào rừng"…

Danh ca đó lặng đi, có tiếng sắt va chạm nhẹ và rồi tất cả lại lặng im.

https://thuviensach.vn

Hai cậu bé nhìn nhau. Ai là người láng giềng không rõ mặt của họ, đang đứng ở phía kia bức tường nhỉ? Matcham bỗng đỏ mặt lên và tiến về phía đằng trước, đi ngang qua hào bằng cái cây đổ và thận trọng bò vào một đống rác lớn chiếm gần đầy phía trong ngôi nhà. Dick không kịp giữ cậu ta lại nên đành phải làm theo.

Trong góc của ngôi nhà tan hoang có hai cây gỗ đổ chéo vào nhau ngăn đống rác với một khoảng trống không lớn hơn kho thực phẩm. Hai cậu chui vào nấp ở đó. Qua một lỗ châu mai nhỏ, cả hai có thể nhìn thấy tất những gì đang xảy ra ở sau ngôi nhà

Điều cả hai nhìn thấy làm họ kinh hãi. Hai cậu đã rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng, đi ra khỏi đây lúc này là thiếu suy nghĩ, thậm chí còn phải kìm nén cả hơi thở.

Gần cái hào nơi họ đang ngồi khoảng sáu bảy mét có một đống lửa đang cháy phừng phừng. Một chiếc chảo treo trên đống lửa bốc hơi nghi ngút và bên cạnh nó có một người cao lớn với khuôn mặt dài sẫm đỏ. Tay phải hắn ta giữ chiếc muôi sắt to, thắt lưng lủng lẳng cái tù và đi săn với con dao găm lớn. Vẻ như hắn đang lắng nghe cái gì đó, rõ ràng là hắn nghe thấy có tiếng chân người vào nhà.

Hoá ra đó là vị danh ca, chẳng còn gì phải nghi ngờ, hắn đang ngoáy chảo thì tiếng động trên đống rác vang đến. Cạnh đó còn có một người đang nằm, quấn trong chiếc áo choàng màu nâu, ngủ rất say, một con bướm nhỏ bay chập chờn trên mặt. Cả khung cảnh ấy nổi lên giữa bãi cỏ trắng màu hoa cúc. Trên một bụi gai hoa rực rỡ có treo một cây cung, bao tên thò các đuôi lông chim ra ngoài, với một tảng thịt hươu rừng treo lủng lẳng.

Cuối cùng, anh chàng cao gầy ngừng nghe ngóng, hắn đưa chiếc muôi lên mồm nếm một tí, lại bắt đầu ngoáy chảo và cất giọng hát:

"*Thành phố dọa ai người ấy vào rừng"*

Giọng rin rít của danh ca này tiếp tục:

Thưa các ngài ta chẳng hại ai.

https://thuviensach.vn

Chỉ có trong rừng nhà Vua, tên cắm vào nai"

Hắn luôn tay múc xúp trong chảo, thổi rồi nếm với vẻ một đầu bếp lành nghề. Cuối cùng thì cho rằng món canh đã xong, hắn ta lôi từ lưng ra chiếc tù và, rúc lên ba lần liên tiếp.

Tay đang ngủ thức giấc, hắn giở mình, xua con bướm và liếc nhìn quanh:

- Cậu rúc làm gì thế, người anh em? Bữa trưa đã nấu xong rồi đấy à?

- Ờ, ngốc ạ, bữa trưa đấy - tay đầu bếp nói - Một bữa trưa xoành xĩnh, không có rượu vang và bánh mì. Rừng xanh bây giờ tẻ lắm chú mày ạ. Thế mà đã có thời, một quý nhân có thể sống ở đây như đức Tổng Giám mục, chẳng sợ gì băng giá, gió mưa. Con người ta có đầy đủ bánh mì và rượu mạnh. Nhưng bây giờ tinh thần can đảm tắt béng mất rồi. Còn cái vị Jhon - trả - thù - cho - tất - cả, lạy Chúa, có lẽ chỉ dọa được bày quạ thôi!

- Cậu thì chỉ nốc và tọng, Lawless - người đối thoại đáp - Hãy chờ đấy, thời gian tốt lành sẽ còn quay lại.

- Từ thời còn mặc quần thủng đít tớ đã chờ mãi thời gian tốt lành - tay đầu bếp nói - Tớ đã từng là một thày tu, ăn diện, kẻng trai, đã là cung thủ của Hoàng đế, đã là thuỷ thủ bơi trên biển mặn. Tớ cũng đã từng phải sống ở rừng xanh, đã từng săn trộm hươu nai của nhà Vua. Mà tớ đã đạt được gì? Chẳng có cóc khô gì cả! Thật là uổng mà không ở lại tu viện. Tu Viện trưởng Jhon oai hơn rất nhiều so với Jhon - trả - thù - cho - tất - cả … Thề có đức Mẹ chứ, họ kia kìa

Trên khoảng rừng trống, các hảo hán rừng xanh hồng hào cứng cáp xuất hiện, người nọ tiếp theo người kia. Mỗi người sở hữu một cái bát cưa từ sừng bò. Sau khi múc xúp từ chảo ra, họ ngồi cuống cỏ và xì xụp húp.

Quần áo và trang bị của các hảo hán này không giống nhau. Một số khoác sơ mi vải thô, vũ khí chỉ có dao và cung nỏ cũ, số khác ăn mặc như những công tử ăn diện thực sự: mũ mềm và áo khoác ngắn bằng nỉ màu tím than, những

https://thuviensach.vn

mũi tên có lông đuôi chim sặc sỡ, bên lưng là tù và tết dây đeo, dao găm và kiếm ngắn.

Cả bọn đều đói ngấu, thế nên họ chỉ chào nhau qua loa và hăm hở tấn công vào tảng thịt.

Đã có tới hai chục người quây quanh chảo xúp thì từ bụi cây hoa bỗng vang lên những giọng nói vui vẻ rồi năm người đàn ông đi ra quãng trống, vác theo các vật nặng. Một người hồng hào cao lớn với mái tóc xoà đã điểm bạc, khuôn mặt rám nắng đỏ như màu giăm-bông đi trước tất cả. Chẳng khó khăn gì để doán ngay đó là tay đầu lĩnh. Trong tay ông ta giữ chiếc tù và, còn cây cung khoác sau lưng.

- Các bạn trẻ! Các bạn hữu rừng xanh vui tính - ông ta kêu lên - Các bạn đang ăn chay và cạo sạch cả nồi vì đói bụng! Nhưng ta luôn luôn nói rằng hãy tạm chịu đựng, hạnh phúc rồi sẽ mỉm cười với chúng ta, và nó đã bắt đầu mỉm cười. Sứ giả đầu tiên của thần Hạnh Phúc đây: rượu vang nguyên chất!

Cùng với tiếng nói cổ vũ rộn ràng, nhóm người mang vác đặt các thứ đồ trên vai xuống đất, bên trong là những bình tông lớn.

- Nhưng chớ vội, các bạn - người mới đến tiếp tục nói - Chúng ta đang đứng trước một công việc. Một lũ cung thủ đã đi tới bến đò. Chúng mang màu đỏ và xanh da trời. Cả bọn chúng là những cái đích ngắm của chúng ta, cả bọn đang ao ước được thưởng những mũi tên và sẽ không đứa nào trong bọn chúng còn sống sót để thoát khỏi đây! Chúng ta ở đây có năm mươi người mà mỗi người trong chúng ta đều được chúng ban tặng những điều xúc phạm: người này bị họ cướp mất đất đai, người khác mất bạn bè, người thì bị nhục mạ, kẻ bị xua đuổi.

- Chúng ta là những người bị xúc phạm - ông ta tiếp tục nói - Kẻ nào đã làm điều đó? Thằng Daniel, ta thề với cây thánh giá như vậy! Chẳng lẽ chúng ta cho phép nó yên ổn sử dụng của cải cướp đoạt được của chúng ta? Để cho chúng ngồi trong nhà của chúng ta? Cày cấy trên cánh đồng của chúng ta? Ăn uống lu bù bằng thịt những con bò non của chúng ta hay sao? Không, chúng ta không cho phép! Pháp luật bảo vệ nó, ngòi bút của bọn quan toà luôn luôn

https://thuviensach.vn

nghiêng về phía nó. Nhưng ta đã gìn giữ cho thằng giặc già ấy ở cạnh thắt lưng đây các *ngòi bút lông chim* quý giá. Với loại ngòi bút này chúng sẽ được khoan khoái duỗi thẳng chân tay trong vải liệm!

Đầu bếp Lawless đã uống tới giác *(*đồ đựng nước làm từ sừng bò- ND*) rượu thứ hai, hắn ta giơ cao nó lên như để chào mừng nhà hùng biện.

- Ông chủ Ellis ạ - Lawless nói - Ngài toàn suy nghĩ đến chuyên trả thù. Nhưng thôi, ngài thích hợp với các chuyện đó. Còn tôi, ngươi anh em túng kiết của ngài chưa bao giờ có đất đai, bè bạn. Tôi chẳng biết khóc cho cái gì bị mất cả. Tôi là một con người nhỏ bé, tôi không nghĩ việc trả thù mà nghĩ đến nghĩ về sự tồn tại. Tôi coi những đồng tiền vàng quý hoá, cùng với tiếng cười và rượu vang là sự trả thù ngọt ngào nhất trên thế gian này!

- Lawless, gượm dã. Để quay trở về lâu đài Moat, Deniel cần phải đi qua rừng. Chúng ta sẽ quan tâm để cho con đường này thắt chặt lấy hắn hơn mọi cuộc chiến đấu nào khác. Tất cả các bạn bè có tiếng tăm của hắn ta đã bị đánh tan, chẳng có ai giúp được gì cho hắn nữa đâu. Chúng ta sẽ quây lấy con cáo già từ mọi hướng và nó sẽ chết. Đó là một con mồi béo bở! Con cáo béo mú này quá đủ cho bữa ăn của chúng ta đấy hỡi các bạn!

- Tôi đã trải qua nhiều bữa ăn như thế rồi - Lawless lại nói - nhưng nấu nướng chúng là một chuyện khó chịu, có thể bị bỏng tay đấy ngài Ellis quý hoá ạ. Mà cánh ta lấy gì để chờ đợi bữa ăn trưa béo bở ấy? Cánh ta là thợ bắn các mũi tên đen, sáng tác ra các bài thơ thẩn, cánh ta toàn uống nước lã tinh khiết, thứ đồ uống ngán ngẩm làm sao!

- Cậu thật khó chịu Lawless ạ! Người cậu hãy còn bốc mùi nhà kho trong tu viện. Lòng tham sẽ giết chết cậu - Ellis trả lời - Chúng ta đã kiếm dược hai mươi pound ở chỗ lão khọm Appleyard. Chúng ta lục được bẩy đồng mác của thằng chạy thư hôm qua. Ngày thứ ba chúng ta có thêm năm chục ở chỗ lão nhà buôn…

https://thuviensach.vn

- Còn ngày hôm nay - một tay lục lâm nói chen vào - Tôi ngăn một lão bán hàng béo phị người Ấn Độ gần Hollywood. Cái ví của hắn ta đây.

Ellis đếm số tiền trong ví.

- Một trăm siling! - Ông ta quát- Đồ ngốc ạ, hắn ta rõ ràng là còn nhiều hơn giấu ở giày vải hoặc khâu vào khăn trùm đầu. Cậu là một thằng hơi sữa. Cậu đã thả mất con cá bự rồi.

Ellis nhét quấy quá chiếc ví vào trong túi. Ông ta đứng tì lên gạc cây liếc nhìn các đồng sự của mình. Bọn họ đang thèm khát tọng thịt hươu nướng và nốc rượu vang. Một ngày đẹp đẽ.

Họ đang gặp may nhưng công việc không chờ đợi, cần phải ăn cho nhanh hơn. Một số người ăn no nằm lăn ra đất và ngủ ngon tắp lự như những con trăn đất. Mấy người khác ba hoa hoặc lau chùi vũ khí, còn một tay tỏ ra vui tính thì nhấc tù và, hát toáng lên:

Mùa xuân tươi tắn trên đám cỏ xanh
Thịt nướng bốc lên làm nhức mũi anh
Bữa cơm chiều ngon lành vui vẻ
Khi chú hươu rừng lăn quay ra đất.
Tới tận mùa mưa, giá buôt thấu trời
Ngày đông ngắn ngủi, quay về nhà thôi
Ngồi cạnh lửa hồng đợi mùa xuân tới…

Các cậu bé vẫn lắng nghe. Richard nhấc cái nỏ sắt và giữ sẵn sàng lẫy nỏ để kéo dây. Cả hai không dám cựa quậy. Tất cả hoạt cảnh của cuộc sống rừng xanh diễn qua mắt chúng như trong nhà hát.

Nhưng giờ giải lao bỗng đến. Ngay trên đầu hai cậu là cái ống khói nhô cao. Một tiếng rít chói tai, sau đó là tiếng gõ vào sắt và các mảnh gỗ rơi lộp bộp xuống chân hai cậu. Có ai đó, có thể là anh chàng gác trên cây thông đã bắn mũi tên vào đỉnh cột.

https://thuviensach.vn

Matcham bật lên tiếng kêu khẽ, thậm chí Dick còn rùng mình và đánh rơi cái lẫy nỏ. Nhưng những người ngồi trên bãi trống không sợ mũi tên đó, đối với họ, đó là tín hiệu chờ đợi đã lâu. Cả bọn nhỏm dậy ngay, căng thắt lưng, kiểm tra lại dây cung, lôi từ bao ra dao găm và kiếm ngắn. Ellis giơ cao tay lên, dáng của ông ta đầy vẻ quyền lực và kiên quyết, đôi mắt tinh nhanh sáng lấp lánh trên khuôn mặt rám nắng.

- Các bạn! Tất cả đều đã biết công việc của mình. Không để cho tên nào chuồn thoát khỏi tay các bạn. Appleyard mới chỉ là ngụm rượu khai vị trước bữa ăn, bây giờ mới đến bữa chính. Ta cần trả thù cho ba người: cho Harry Shelton, Simon Malmesbury và… - Lúc đó ông ta đập tay vào bộ ngực vạm vỡ của mình - và cho Ellis Duckworth! Thề có Chúa trời, ta sẽ trả thù!

Một người nào đó, đỏ bừng vì chạy nhanh, lách qua đám cây bụi chạy ra quãng trống.

- Đó không phải là Daniel đâu! - anh ta nói và thở hổn hển - Bọn chúng có bảy đứa. Mũi tên có bay tới chỗ các anh không?

- Vừa tới - Ellis trả lời hắn ta.

- Quỷ bắt ở đâu chứ! Mình thậm chí chẳng kịp ăn lấy một tí - người mới chạy về rủa một cách bực bội.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt tất cả toán "Mũi tên đen" đã rời bỏ khoảng trống trước ngôi nhà bị tàn phá. Một cái chảo, đống lửa đang tắt dần và miếng thịt hươu trên bụi cây gai, đó là tất cả những gì còn lại của bọn họ.

Chương V

CUỘC SĂN ĐẪM MÁU

Hai cậu bé không nhúc nhích cho đến khi luồng gió thoảng không còn đưa lại tiếng chân bước ồn ào của đám lục lâm đang xa dần. Lúc đó cả hai đứng dậy một cách khó khăn vì nằm lâu trong tư thế không thoải mái nên chân bị tê dại cả đi. Các cậu đi khỏi căn nhà đổ rồi leo cây gỗ vượt qua con hào. Matcham nâng cái lẫy nỏ đi trước. Dick theo sau cậu ta với cây nỏ thép trong tay.

- Bây giờ chúng ta đi về Hollywood - Matcham nói.

- Về Hollywood? Đi về Hollywood khi mà những người tử tế có thể bị người ta bắn giết? Không đâu Jhon. Tớ không đi về Hollywood. Thà là treo cổ tớ lên còn hơn.

- Thế chẳng lẽ anh bỏ tôi à? - Matcham hỏi.

- Tất nhiên là tớ bỏ - Dick trả lời - Nếu như không kịp báo cho họ biết thì tớ sẽ cùng chết với họ. Chẳng lẽ trong giây phút khó khăn tớ lại có thể vứt bỏ những người đã cùng tớ sống cả cuộc đời hay sao? Tất nhiên là không thể dược. Đưa cái lẫy nỏ của tớ đây!

Nhưng Matcham không định đưa cái lẫy cho anh ta.

- Dick! - Cậu ta nói - Anh đã thề với tất cả các vị Thánh là sẽ đưa tôi an toàn tới Hollywood. Chẳng lẽ anh lại vi phạm lời thề à? Chẳng lẽ anh vứt bỏ tôi, người bạn thề nguyền của anh à?

- Tớ thề theo sự thực và tớ đã chuẩn bị thực hiện lời thề của mình. Nhưng cậu thử xem xem, Jhon, tình thế đã thay đổi như thế nào rồi. Cậu hãy cho phép tớ

https://thuviensach.vn

báo tin cho họ và nếu cần thì cầm vũ khí cùng với họ. Khi lương tâm tớ trong sạch rồi, tớ sẽ dẫn cậu tới Hollywood và thực hiện lời thề của tớ.

- Anh giễu tôi thì có - Matcham phản đối - Những người mà anh giúp đỡ đang săn đuổi để giết tôi.

Dick gãi đầu:

- Tớ biết làm thế nào bây giờ. Tớ không thể làm khác được. Nếu ở địa vị tớ thì cậu sẽ hành động ra sao? Nguy hiểm đe dọa cậu không đáng kể, còn cái chết đang chờ đợi họ. Cái chết! - Dick nhắc lại - Cậu hãy nghĩ về việc đó xem! Sao cậu lại dám ngăn giữ tớ? Thôi đưa cái lẫy nỏ đây, chúng sẽ giết họ mất!

- Richard Shelton - Matcham nhìn thẳng vào mắt Dick - anh lại định chiến đấu bên phía Daniel à? Anh không có tai hay sao? Chẳng lẽ anh không nghe thấy những gì Ellis nói hay sao? Hay anh không yêu người cha ruột thịt của anh, người đã bị bọn chúng giết hại. "Harry Shelton" ông ta nói thế, mà ngài Harry Shelton chính là cha anh, điều đó rõ ràng như ban ngày.

- Thế cậu muốn để tớ tin vào bọn trộm cướp à?

- Đã từ lâu tôi được nghe về cái chết của cha anh - Matcham nói - Rõ ràng Daniel giết hại cha anh. Hắn đã vi phạm lời nguyền. Hắn đã tưới đỏ ngôi nhà hắn bằng máu người vô tội, đất trời đang khao khát trả thù mà. Con trai của người bị giết, thế mà anh lại đi bảo vệ tên sát nhân!

- Jhon! - Dick kêu lên - Tôi không biết gì cả. Có thể việc đó là như thế, nhưng làm sao chứng minh được? Cậu hãy thử xét xử xem. Ngài Daniel nuôi tôi khôn lớn, tôi chơi đùa săn bắn cùng với người của ông ta. Thế mà bỗng dưng tôi quăng bỏ họ ngay trong giây phút hiểm nguy. Nếu tôi bỏ mặc họ, tôi sẽ không còn danh dự! Không đâu Jhon. Cậu sẽ tha thứ cho tớ, cậu không muốn nhìn thấy tớ là người mất danh dự như thế đâu!

- Nhưng còn đối với cha anh thì sao, Dick? - Matcham nói, rõ ràng là hơi ngập ngừng - đối với cha anh thì sao? Đối với lời thề của anh với tôi thì anh

https://thuviensach.vn

làm thế nào? Vì rằng khi anh thề, anh đã viện tất cả các Thánh ra làm chứng.

- Đối với cha tôi à? Cha tôi sẽ ra lệnh cho tôi bảo vệ bạn bè của mình. Nếu mà đúng là Daniel giết cha tôi thì sẽ tới một giờ, bàn tay này sẽ giết chết ông ta! Nhưng trong khi nguy hiểm đe doạ Daniel thì tôi sẽ bảo vệ ông ta. Với lời thề thì cậu hãy giải phóng cho tôi, Jhon quý mến ơi. Cậu sẽ giải phóng cho tớ khỏi lời thề, để tớ cứu cuộc sống của nhiều ngươi, những người này chưa làm điều gì tồi tệ đối với cậu và để cứu danh dự của tớ nữa.

- Tôi sẽ giải phóng cho anh khỏi lời thề à? Không bao giơ Dick ạ - Matcham trả lời - Nếu anh vứt bỏ tôi. Anh sẽ là kẻ vi phạm lời nguyền và tôi sẽ công bố để mọi người đều biết.

- Tao bắt đầu mất kiên nhẫn rồi đấy. Đưa cái lẫy đây, đưa đây! - Dick nổi cáu

- Tôi không đưa - Matcham nói - tôi giúp anh chống lại ý nguyện không dúng của anh.

- Mày không đưa hở! - Dick quát lên - Tao sẽ bắt mày phải đưa.

- Cứ thử xem!

Hai cậu bé nhìn vào mắt nhau, sẵn sàng nhảy tới. Dick nhảy lại. Matcham nhảy lui và chạy đi nhưng chỉ hai bước Dick đã đuổi kịp, giật cái lẫy khỏi tay Matcham, thô bạo đẩy cậu ta lăn ra đất và dừng lại, nắm chặt đôi tay, điên khùng vì giận dữ. Matcham nằm giấu mặt vào cỏ, không định chống lại Dick.

Dick kéo dây nỏ:

- Tao sẽ dạy cho mày biết - cậu gào lên - Thề hay không thề tao cũng sẽ nhổ vào mày. - Cậu quát thế và bắt đầu chạy đi. Matcham nhỏm dậy và vùn vụt đuổi theo.

- Mày cần cái gì? - Dick kêu lên và dừng lại - Mày chạy theo tao làm gì? Đứng lại!

https://thuviensach.vn

- Tôi chạy đi đâu mà tôi muốn - Matcham nói - Ở trong rừng tôi có quyền tự do.

- Không, mày sẽ dừng lại. Thề có đức Mẹ! - Dick giương cây nỏ lên.

- Ái chà! Anh can đảm nhỉ! Bắn đi! - Matcham nói.

Dick bối rối hạ cây nỏ xuống, ngọt ngào hơn:

- Nghe đây này, cậu đã làm hại tớ nhiều rồi. Đi đi thôi. Đi cho tốt lành. Không thì tớ bắt buộc phải đuổi cậu đấy.

- Thôi được - Matcham nói - Anh khỏe hơn tôi. Anh cứ đuổi tôi đi. Còn tôi thì tôi không xa anh đâu Dick ạ. Anh chỉ có thể đuổi tôi bằng vũ lực thôi.

Nén lắm Dick mới kìm giữ được mình, lương tâm không cho phép cậu đánh người yếu đuối nhưng cậu không biết làm cách nào để thoát khỏi thằng bạn đồng hành mà cậu đã thôi tin cây.

- Mày là thằng điên! - Cậu quát lên - Ngu ạ. Tao đang đi tới chỗ các kẻ thù của mày đấy.

- Với tôi thế nào cũng được, Dick. Nếu anh chết tôi sẽ chết cùng với anh. Nếu anh rơi vào ngục tối, tốt hơn là tôi cũng vào ngục với anh, hơn là ở chỗ tự do mà vắng anh.

- Được thôi - Dick nói - Tao không còn thời gian cãi nhau với mày đâu. Cứ đi theo tao. Nhưng nếu mày định làm điều gì xấu xa tao sẽ không tha cho mày. Mũi tên sẽ đuổi theo mày ngay, mày nên biết thế.

Dick quay lại, tiến tới một bụi cây bắt đầu quan sát các hướng. Ở bên trái cậu nhìn thấy một bụi nhỏ mọc đầy các loại đậu dại hoa vàng, trên đỉnh gò nhô lên mấy cây thông màu sẫm.

"Từ đấy mình có thể thấy rõ tất cả". Cậu suy nghĩ và leo lên trên theo sườn dốc trống trải, rải rác những bụi hoa vàng, đỏ. Cậu đi được khoảng vài mét thì bỗng Matcham chộp tay cậu và chỉ cho cậu cái gì đó ở đằng xa.

Một thung lũng rộng nằm ở phía đông của gò, các bụi cây chưa nở hoa gợi hình một thứ gì rỉ mốc, trên đó có các chấm của những cây du màu tối sẫm.

https://thuviensach.vn

Mười người mặc áo bu-dông xanh đang leo lên gò. Chính là Ellis Duckworth đang dẫn họ đi, có thể dễ dàng nhận ra ông ta nhờ chiếc sừng hươu ông ta cầm trong tay. Người nọ tiếp theo ngươi kia đi tới đỉnh gò, xuất hiện trên đỉnh trời rồi biến đi sau đỉnh gò.

Dick dịu dàng nhìn Matcham.

- Có nghĩa là cậu trung thành với tớ phải không Jhon. Thế mà tớ sợ cậu theo phía kẻ thù của tớ.

Matcham bật khóc.

- Lại còn thế nữa! - Dick thốt lên - các vị Thánh hãy thương tôi với! Tớ nói với cậu có thế mà cậu đã gào lên

- Anh làm tôi dập ngã - Matcham rên rỉ - anh đẩy tôi ngã xuống đất làm tôi bị dập rất đau. Anh thật hèn, anh đã cậy anh khoẻ hơn tôi!

- Đừng ba hoa ngốc nghếch nữa đi! - Dick nói thô bạo - Cậu có quyền gì mà giữ cái lẫy của tớ. Tớ còn nện cho cậu cẩn thận nữa kia. Muốn đi với tớ thì hãy nghe lời. Nào đi!

Matcham không biết là nên đi hay nên dừng lại. Nhưng khi thấy Dick leo lên sườn đồi, không hề quay lại lấy một lần, cậu ta lại chạy theo sau. Sườn đồi dốc đứng và gồ ghề. Dick đã nằm khá lâu ở gốc thông trên đỉnh đồi phía trước, thì Matcham hổn hển như con nai bị rượt bắt mới đuổi kịp được cậu ta, im lặng nằm xuống bên cạnh.

Ở bên dưới, ven thung lũng rộng, con đường mòn chạy từ làng Tunstall đang tụt xuống bến đò. Đó là một con đường mòn nhiều người đi lại nên có thể theo dõi nó từ đầu đến cuối. Rừng cây lúc lui ra, lúc tiến sát lại con đường, ở mỗi chỗ rừng cây giáp với đường đều có thể có người mai phục.

Tít đằng xa, các tia nắng mặt trời lấp lánh trên bảy cái mũ sắt và dần dần, tới chỗ cây cối thưa đi, từ nơi Dick nằm có thể thấy Selden và nhóm quân của anh ta đang phóng ngựa đi hoàn thành nhiệm vụ của Daniel giao cho. Gió đã

https://thuviensach.vn

yếu đi nhiều nhưng vẫn luôn luôn lay động rừng cây. Nếu trong số các kỵ sĩ còn lão già quá cố Appleyard, thì ông ta sẽ theo hành tung của chim rừng mà đoán được nguy hiểm đang chờ đợi họ.

- Họ đã đi quá vào rừng - Dick thì thào - bây giờ nếu muốn thoát, họ cần phóng về phía trước chứ đừng quay lại. Cậu có thấy cái khoảng trống kia, giữa nó có một bụi cây con con giống như hòn đảo không? Ở đó có thể an toàn. Khi nào họ phi ngựa tới chỗ đó, tớ sẽ bắn một mũi tên để cảnh báo cho họ, nhưng hy vọng thật là ít ỏi. Họ chỉ có bẩy người lại không có nỏ mà toàn là cung. Mà nỏ thì bao giờ cũng thắng trước các cây cung, Jhon ạ.

Trong lúc đó Selden và các bạn đồng hành vẫn tiếp tục phóng theo đường mòn, không nghi ngờ đến sự nguy hiểm đang đe dọa và dần dần tiến gần đến chỗ hai cậu nấp. Có một lần họ dừng lại, quây tụm thành một cụm và nghe ngóng cái gì đó, nhưng sự việc làm họ lưu ý rõ ràng lại là những gì đang xảy ra ở rất xa. Đó là các tiếng vang trầm trầm của đại bác, âm thanh của chúng nói cho biết ở đâu đó đang diễn ra một trận chiến đấu lớn, cứ thỉnh thoảng lại vang đến nhờ gió thổi.

Cũng cần phải suy nghĩ về chuyện đó. Nếu mà các tiếng gầm của đại bác vang đến rừng Tunstall, có nghĩa là cuộc chiến đấu đã dịch chuyển về phía đông và thần May Mắn đã phản bội Daniel cũng như các tướng lĩnh phe Hoa Hồng Đỏ.

Đội ngũ nhỏ bé đó lại tiếp tục vận động và lát sau tới thung lũng đang mở ra với những bụi đậu dại hoa vàng. Rừng ở đây tì vào nó bằng một dải dài và hẹp thọc sâu vào mãi giữa thung lũng. Các kỵ sĩ vừa tiến gần lại thì một mũi tên bay thấp thoáng trong không khí. Một trong các kỵ sĩ vung tay lên, con ngựa của anh ta khuỵ xuống rồi cùng với chủ nhân lăn phịch xuống đất.

Tất cả các kỵ sĩ kêu lên rất to đến mức các cậu bé nằm trên đỉnh gò cũng nghe thấy rõ. Những con ngựa hoảng sợ nhảy dựng lên, một trong các chiến binh

https://thuviensach.vn

vội vàng tụt khỏi ngựa. Mũi tên thứ hai bay tới, vẽ một vòng cung rộng trong không trung. Kỵ sĩ thứ hai ngã sấp vào đám bụi.

Người chiến binh đã tụt khỏi ngựa buông dây cương ra, con ngựa vùn vụt phi nước đại lôi chân anh ta theo trên mặt đất. Bốn người còn lại toả ra. Một người vừa kêu rất to vừa phi ngược lại sau đến phía bến đò, còn ba người khác bỏ cương phóng hết tốc lực về phía trước tới Tunstall.

Từ mỗi gốc cây, các mũi tên bay vèo vèo vào họ. Chỉ một lát, một con ngựa nữa ngã xuống nhưng kỵ sĩ nhỏm dậy được, anh ta chạy theo sau các chiến hữu cho tới khi một mũi tên bắn trúng. Lại một người nữa ngã, rồi lại một con ngựa. Toàn đội chỉ còn có một người nhưng không còn ngựa. Từ xa đã lặng đi tiếng vó của ba con ngựa mất chủ chạy trốn trong cơn kinh hoàng.

Suốt thời gian đó không một ai trong số tấn công chui ra khỏi chỗ nấp. Đây đó trên lối mòn nằm rải rác người và ngựa trong cơn đau đớn hấp hối, nhưng những kẻ thù của họ không có lòng thương hại. Chẳng ai trong số họ đi ra khỏi chỗ nấp để giải thoát cho họ khỏi nỗi đau đớn giày vò.

Người chiến binh còn sống đứng lại, nghiêng ngả cạnh con ngựa ngã của mình. Hơi hoàn hồn, anh ta lần theo lối mòn và lát sau tới được cái bãi trống có một cụm cây trông như hòn đảo nhỏ ở giữa. Bây giờ anh ta đã ở vào khoảng cách hơn trăm rưỡi mét gần chỗ hai cậu bé đang nằm. Cả hai nhìn thấy rõ anh ta đang lo lắng nhìn đi khắp nơi, chờ đợi cái chết bất thần nhưng không có ai đụng đến anh ta và dần dần sự can đảm trở lại với người chiến binh mất ngựa. Anh ta đột ngột kéo cung khỏi vai và căng dây. Dick nhận ra anh ta qua cử động của đôi vai: đó là Selden.

Cả khu rừng vang lên tiếng cười khơ khớ vì hành đông mưu toan đối địch của anh ta. Rõ ràng có hơn hai chục người tham gia vào trò đùa khắc nghiệt và không đúng lúc đó. Một mũi tên bay sát qua vai Selden. Anh ta rùng mình và lắc người. Mũi tên thứ hai cắm phập vào đất ngay sát chân. Anh ta nấp vào sau gốc cây. Mũi tên thứ ba theo hướng bay có lẽ sẽ đâm thẳng vào mặt, đã rơi cách anh ta mấy bước. Sau đó lại vang lên tiếng cười to, tiếng vọng lặp lại tiếng cười vang đi khắp khu rừng.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng đám tấn công đang đùa cợt với người chiến binh bất hạnh như thời đó người ta vẫn trêu đùa một con bò sắp bị giết, như con mèo vờn con chuột. Cuộc chiến đấu kết thúc đã lâu, một trong những tay lục lâm đã đi tới lối mòn bình thản thu nhặt tên rơi, trong khi số còn lại đang bị lôi cuốn vào trò đùa hành hạ con người bất hạnh nọ.

Selden hiểu rằng bọn lục lâm đang trêu ghẹo mình. Khùng lên, anh ta căng dây cung và thả một mũi tên hú họa thẳng vào đám bụi rậm. Anh ta đã gặp may vì có kẻ nào đó thét lên vì đau đớn. Vứt cây cung đi, Selden chạy vùn vụt theo sườn dốc tới đúng chỗ Dick và Matcham đang nằm.

Đảng "Mũi Tên Đen" bắt đầu nã tên tới tấp vào anh ta, không còn chuyện đùa cợt. Nhưng các hảo hán rừng xanh chộp lấy cung hơi muộn, lúc này họ phải bắn ngược hướng mặt trời. Selden lúc ngoặt phải, lúc ngoặt trái không cho họ kịp ngắm đích. Việc anh bỏ chạy lên phía trên theo sườn đồi đã làm hỏng các tính toán của đối phương.

Theo hướng đó của đường mòn họ không còn một cung thủ nào ngoài anh chàng độc nhất đã bị Selden giết chết hay bắn bị thương, không rõ cho lắm. Đảng cướp thực sự bối rối, có kẻ nào đó huýt lên ba lần, sau đó lại huýt thêm hai lần nữa. Đằng xa có tiếng huýt trả lời. Cả khu rừng tràn ngập tiếng động của các bước chân và tiếng cành cây răng rắc gẫy.

Selden tiếp tục chạy, anh tránh hết phía nọ sang phía kia. Các mũi tên bám đuổi sau lưng nhưng không mũi nào chạm vào người anh ta. Đã bắt đầu nghĩ răng anh ta có thể chạy thoát. Dick giữ cây nỏ, sẵn sàng giúp đỡ, thậm chí Matcham cũng quên nỗi căm ghét với Daiel, từ trong thâm tâm cũng mong muốn giúp đỡ cho người chiến binh bất hạnh. Tim hai cậu bé đập dồn dập trong lồng ngực.

Selden đã ở vào khoảng cách năm chục mét tới chỗ họ thì bỗng một mũi tên bắn trúng vào người làm anh ta ngã gục. Đúng ra thì sau một khắc anh ta

https://thuviensach.vn

nhỏm được lên, nhưng bây giờ loạng choạng từng bước một và như người mù, lại chạy sang hướng khác.

- Lại đây! Lại đâu. Chúng tối sẽ giúp anh! Chạy mau đi, chạy đi! - Dick gào lên. Nhưng mũi tên thứ hai đã cắm vào Selden, xuyên vào giữa hai xương bả vai, thủng chiếc áo bu-dông da và anh ta ngã xuống như một hòn đá.

- Con người khốn khổ - Matcham kêu lên, vặn vẹo đôi tay. Còn Dick thì ngây ra. Cậu đứng phô cả người trên đỉnh đồi như một cái đích thuận lợi cho các cung thủ. Có thể cậu ta sẽ bị giết ngay, vì các hảo hán lục lâm còn đang điên tiết và kinh ngạc khi thấy Dick xuất hiện ở sau lưng họ, nếu bỗng dưng ngay gần đó không vang lên giọng nói to đầy mệnh lệnh của Ellis Duckworth.

- Không được bắn, đứng im! - Ông ta gào lên - bắt sống lấy cậu ta! Đó là Shelton, con trai của Harry.

Ông ta huýt sáo inh tai mấy lần liền và từ khắp nơi vang lại tiếng huýt đáp lời. Tiếng huýt sáo này chắc chắn là thay cho tiếng tù và chiến đấu của Jhon - trả - thù - cho - tất - cả. Dùng tín hiệu này, ông ta bãi bỏ lệnh cũ của mình.

- Tai hoạ rồi! Chúng mình bị rồi - Dick kêu lên - Chạy đi Jhon, chạy đi! Và cả hai lại chạy vùn vụt qua đám cành tùng mọc lên giữa đỉnh đồi.

Chương VI

CUỐI NGÀY

Đúng là đến lúc hai cậu bé phải lẩn thật nhanh. Đảng "Mũi tên đen" đang lao lên đồi từ khắp các phía. Những người chạy nhanh hơn hoặc chạy qua khoảng trống để săn đuổi Selden thì bây giờ đã ở gần mục tiêu, còn những ai ở xa hơn giờ đang chạy theo các dải cỏ nhỏ, kẻ rẽ phải, người rẽ trái để vây quanh quả đồi không cho hai cậu bé chạy thoát.

Dick lao vào một đám sồi non ở gần hơn cả. Ở đó, đất dưới chân cậu rắn chắc và chân không bị vướng vào các bụi, cả hai chạy nhanh vì đang xuống dốc. Các cây sồi đã hết, trước mặt hai cậu là một quãng trống rộng, tiếp theo cậu lại rẽ trái lần nữa. Bằng cách đó nên một lát sau hai cậu bé đã chạy tới hướng

https://thuviensach.vn

con sông mà trước đây hai giờ các cậu đã vượt qua, còn số người săn đuổi thì lại chạy theo hướng Tunstall.

Các cậu bé dừng lại để thở. Đã không nghe thấy tiếng của bọn người đuổi theo. Dick áp tai xuống đất mà vẫn không nghe thấy tiếng gì, tuy nhiên cũng khó tin vào thính giác vì gió mạnh thổi ầm ào qua cây cối đã làm ồn lên tất cả.

- Chạy về phía trước- Dick nói.

Hai người quá mệt, cái chân đau của Matcham ê ẩm nhưng dẫu sao cả hai cũng phải cố chịu đựng để chạy tiếp. Hai cậu chạy vào một bụi cây cao, trên đầu họ là một mái lá dầy khiến họ như đang ở trong một toà giáo đường đầy cột. Chạy ở đây không khó khăn dù đôi khi mấy bụi lá nhọn cũng cản trở. Nhưng rừng cây chợt thưa đi và không gian bắt đầu sáng lên.

- Đứng lại! - Một giọng ai đó quát to.

Hai cậu nhìn thấy giữa các thân cây to cách họ quãng chục mét có một người cao lớn mặc áo bu-dông xanh đang thở hổn hển vì chạy nhanh. Người này vội vàng đặt tên vào cung ngắm vào phía họ. Matcham bật kêu lên và dừng lại, còn Dick thì đâm bổ tới chỗ tay hảo hán lục lâm, dao găm rút ra cầm trên tay. Có lẽ tay lục lâm bối rối và kinh ngạc vì sự can đảm của kẻ tấn công, hoặc có thể anh ta bị cấm không được bắn.

Anh ta không buông dây cung. Không cho đối thủ kịp trấn tĩnh, Dick chộp họng anh ta quật ra đất, cây cung văng đi một nơi, mũi tên bắn sang một phía. Tay lục lâm mất vũ khí cố chống cự, nhưng con dao găm hai lần lấp lánh và đâm xuống. Tiếng rên rỉ yếu ớt vang lên, hảo hán rừng xanh nằm không động đậy trên mặt đất vì đã bị đâm thủng ngực.

- Chạy tiếp! - Dick kêu lên và cậu lại bắt đầu chạy. Matcham nặng nhọc chạy theo sau. Cả hai bây giờ chạy rất chậm và hớp từng ngụm không khí bằng mồm như những con cá vào hôm trở trời. Matcham thấy như bị chọc vào lưng, đầu óc quay cuống. Chân của Dick nặng như chì. Cả hai chỉ còn chút sức lực cuối cùng nhưng không hiểu sao vẫn cứ chạy đi.

Rừng cây con bỗng nhiên kết thúc, trước mặt hai cậu là con đường lớn dẫn từ lâu đài của Risingham về Soreby. Rừng như bức tường bao quanh lấy nó.

https://thuviensach.vn

Dick dừng lại. Cẫu bỗng nghe thấy tiếng gì lạ lùng đang gần lại một cách nhanh chóng. Đầu tiên tiếng động này giống như tiếng gió rít, sau đó trong tiếng rít này Dick phân biệt được tiếng gõ dồn dập của các con ngựa mang nặng, rồi từ sau chỗ ngoặt của con đường xô ra một toán các kỵ sĩ vũ trang. Toán này phóng qua trước mặt các cậu bé, họ chạy vùn vụt trong cảnh hỗn loạn, rõ ràng là đang chạy trốn, nhiều người trong bọn họ bị thương. Họ phóng cùng các con ngựa mất chủ, dây cương đẫm máu và cả toán biến mất trong một thoáng. Đó là toán còn lại của đội quân bị đánh bại trong một trận chiến đấu dữ dội.

Tiếng chân ngựa chạy dồn dập về hướng Soreby đã bắt đầu lắng đi thì trên đường vẫn còn một kẻ chạy trốn phóng theo, lần này chỉ có một người và theo dấu hiệu quý giá của binh giáp, có thể biết đó là một nhân vật quan trọng. Sau ông ta còn một đoàn xa ngựa có dấu hiệu riêng, đám đánh xe quật roi túi bụi vào mấy con ngựa gầy khiến bầy ngựa phóng nước đại một cách vụng về.

Cái đoàn xe này đúng là đã chuồn khỏi chiến trường từ trước lúc đoàn quân bị phá vỡ, nhưng sự hèn nhát không mang lại cho nó lợi lộc gì. Đoàn xe vừa chạy ngang qua chỗ các cậu bé đang quan sát thì một chiến binh trong bộ áo giáp thủng rách đuổi kịp. Anh ta điên khùng lấy sống gươm đập túi bụi vào đám xà-ích, rất nhiều tay xà-ích bỏ xe chuồn vào rừng rậm. Chiến binh này tiếp tục đánh đập số người còn lại và chửi rủa họ về sự bỏ chạy hèn nhát.

Tiếng động ồn ào ở đằng xa ngày càng tăng lên. Gió đưa đến tiếng lóc cóc của các xe dã chiến, tiếng chân ngựa chạy, tiếng người kêu gào. Cả đội quân bị phá vỡ đang tuôn trào trên đường như một dòng thác đổ.

Dick cau mày. Cậu đang định đi theo đường này tới chỗ ngoặt về Hollywood nhưng bây giờ đành phải tìm con đường khác. Và điều quan trọng là cậu đã nhận ra cờ hiệu của Risingham và hiểu rằng phe Hoa Hồng Đỏ đã bị thất bại nặng nề. Daniel đã kịp phối binh với họ chưa? Chẳng lẽ quân ông ta cũng đã bị phá tan? Chẳng lẽ ông ta cũng đang chạy trốn?

Hoặc có khi ông ta dẫm chân lên danh dự của mình và đã chuyển sang với phe Hoa Hồng Trắng. Chẳng hiểu trường hợp nào thì tồi tệ hơn!

- Ta đi đi - Dick cau có nói.

https://thuviensach.vn

Cậu lại luồn vào bụi phía sau, Matcham mệt mỏi loạng choạng phía sau. Cả hai lặng lẽ đi trong rừng. Đã muộn rồi, mặt trời lụi xuống thung lũng phía sau Kettley và các ngọn cây cháy lên bằng ánh sáng vàng của chiều tà. Các bóng cây ngả dài ra, đã thấy lạnh và ẩm ướt.

- Tiếc quá, chẳng có gì mà ăn cả! - Dick thốt lên và dừng lại. Matcham ngồi xuống mặt đất, bắt đầu khóc.

- Thế đấy, chỉ vì bữa tối mà cậu khóc, vậy mà khi cần cứu sống mọi người thì cậu lạnh lùng và thờ ơ! - Dick nói một cách khinh bỉ - Trong lương tâm của cậu sẽ mang nặng cái chết của bảy con ngươi. Ta không bao giờ tha thứ điều đó cho cậu đâu.

- Trong lương tâm? - Matcham thốt lên giận dữ - Trong lương tâm của tôi à? Còn trên con dao găm của anh đang vấy máu người. Vì cái gì mà anh giết anh ta, con người bất hạnh ấy? Anh ta đã giương cung lên nhưng không bắn. Anh ta có thể giết chết anh nhưng đã tha cho anh! Chả cần gì nhiều đến lòng can đảm để mà giết một người không tự vệ.

Dick cứng người vì bị xúc phạm.

- Tao giết nó trong cuộc đấu danh dự. Tao nhảy vào nó trong khi nó đang giương cung lên.

- Anh giết người ta như một kẻ hèn - Matcham phản đối - Anh là người hay kêu gào và khoác lác anh Dick ạ! Còn với tất cả những ai mạnh hơn anh thì anh quỳ sụp xuống! Anh không biết trả thù! Cái chết của cha anh đang còn đó và linh hồn cha anh đang cầu nguyện cho ngày trừng phạt. Nếu mà có một người khốn khổ nào, yếu ớt và không có khả năng chiến đấu gắn bó với anh thì cô ta sẽ chết.

Dick đã quá giận, chẳng còn chú ý đến câu "cô ta" mà Matcham vừa thốt ra:

- Mày nói bậy! - Cậu quát lên - Matcham ạ, cần phải cho mày một trận roi da vì mày bướng bỉnh và vô ơn. Thế là Dick, mặc dù hết sức giận dữ vẫn biết bình tĩnh tháo cái thắt lưng ra.

- Đây, mày sẽ được nhận cái này cho bữa ăn tối - Cậu nói một cách ảm đạm.

Matcham thôi khóc, mặt trắng bệch như gà cắt tiết, nhưng vẫn cứng cỏi nhìn vào mặt Dick và không động đậy. Dick tiến lên một bước, vung cây dây lưng

https://thuviensach.vn

nhưng cậu dừng lại, thấy bối rối vì cặp mắt to, hốc hác và khuôn mặt mệt mỏi của thằng bạn. Sự vững tin đã rời bỏ cậu.

- Mày hãy nói rằng mày không đúng đi! - Cậu nói bằng giọng hơi hối lỗi.

- Không, tôi đúng - Matcham nói - Cứ đánh tôi đi. Tôi khập khiễng, tôi mệt mỏi, tôi không biết chống cự… Tôi không làm điều gì xấu xa với anh. Anh cứ đánh tôi vì thế đi. Đồ hèn nhát!

Nghe thấy lời nhục mạ, Dick vung cái thắt lưng lên nhưng Matcham rùng mình, rúm người lại trong nỗi sợ hãi đến nỗi Dick không đủ can đảm quật roi xuống. Cánh tay cầm dây da chợt buông thõng, cậu không biết nên làm gì và cảm thấy mình là thằng ngốc.

- Để cho dịch hạch nó làm khô mày đi! - Dick nói - Nếu như mày có cánh tay yếu ớt thì mày phải biết giữ cái lưỡi của mày! Nhưng tao không đánh mày được, thà bị treo cổ tao còn thấy sướng hơn.

Cậu cài lại dây lưng.

- Đánh mày thì tao không đánh - cậu tiếp tục nói- Nhưng tha thứ thì không bao giờ tao tha thứ cho mày. Mày là kẻ thù của ông chủ tao. Tao đã nhường ngựa cho mày, tao đưa bữa ăn trưa của tao cho mày mà mày bảo tao đẽo bằng gỗ! Mày gọi tao là thằng huênh hoang và hèn nhát. Không đâu Matcham! Tao hết giới hạn chịu đựng mày thêm nữa. Bây giơ tao thấy đứa yếu có lợi như thế nào. Mày có thể làm mọi hành động tồi tệ mà không ai trừng phạt mày. Mày có thể ăn trộm vũ khí của một người, khi mà nguy hiểm đang đe doạ người ta mà họ không dám đòi nó lại, vì mày yếu ớt mà! Có nghĩa là nếu có ai đó hướng mũi dao vào mình thì cứ phải để cho nó đâm suốt người chỉ vì nó yếu hơn mình à? Ngu ở đâu chứ!

- Dầu sao thì anh cũng không đánh tôi - Matcham nói.

- Quỷ bắt mày đi! Mày được giáo dục tất tồi tệ, tuy vậy vẫn còn có cái gì đó tốt và cái chính là mày đã kéo tao ở dưới sông lên. Tuy vậy tao chẳng muốn nhớ về chuyện đó nữa. Tao quyết định cũng sẽ vô ơn như mày đấy. Nhưng cần phải đi thôi, Nếu mày muốn đến được Hollywood hôm nay hoặc sáng sớm mai thì tao với mày phải đi nhanh mới được.

https://thuviensach.vn

Mặc dù Dick đã hiền lành trở lại nhưng Matcham không tha thứ cho cậu chút gì. Cậu ta khó mà quên được cuộc cãi cọ với Dick về cái lẫy nỏ, về cái chết của tay lục lâm và cái chính là chiếc thắt lưng da đã nhấc lên cao.

- Vì xã giao mà tôi cám ơn anh - Matcham nói - Nhưng có lẽ không có anh tôi cũng tìm được đường đi, cậu chủ Shelton ạ. Rừng rộng lắm. Thôi anh cứ đi đường anh, còn tôi đi đường tôi. Tôi mắc nợ anh, anh đã cho tôi ăn trưa và đọc cho tôi nghe một bài thuyết giáo về lẽ phải. Trong các chuyện đó tôi xin cám ơn anh. Chúc anh may mắn!

- Ừ thì xéo đi - Dick kêu lên - Quỷ tha ma bắt mày đi.

Hai ngươi đi về hai hướng khác nhau, không nghĩ đến phương hướng mà chỉ nghĩ về chuyện cãi cọ vừa xong. Nhưng Dick chưa đi được khoảng mươi bước thì Matcham gọi giật và chạy theo.

- Dick! Tôi đã chia tay với anh không được tốt lắm. Đây là bàn tay tôi giao cho anh và cả trái tim tôi. Tôi cám ơn anh vì tất cả những gì anh đã giúp đỡ, không phải vì xã giao đâu mà là từ tất cả tâm hồn tôi. Chúc anh vạn sự tốt lành.

- Được thôi, bạn thân mến - Dick nói và xiết bàn tay đang chìa ra - Tôi mong muốn để cậu may mắn trong mọi việc. Nhưng tôi sợ rằng cậu không gặp may, cậu quả là thích cãi nhau lắm.

Họ chia tay nhau lần thứ hai. Và lại một lần nữa cuộc chia tay không đạt được, nhưng bây giờ không phải là Matcham chạy theo Dick, mà là Dick chạy theo Matcham.

- Cậu cầm lấy cái nỏ của tớ - Cậu chẳng có vũ khí gì cả.

- Nỏ à - Matcham thốt lên - Tôi chẳng có đủ sức để mà kéo nó mà tôi cũng không biết bắn đâu. Cái nỏ chẳng mang lại cho tôi lợi ích gì, cậu bé tốt bụng ạ. Cám ơn cậu!

Đêm đang gần lại, trong bóng tối của đám cành lá lao xao họ đã khó nhìn thấy mặt nhau.

- Tôi sẽ tiễn cậu một tí vậy - Dick nói - Đêm tối quá, tôi sẽ đưa cậu đi dù chỉ là tới chỗ đường mòn, không thì cậu có thể bị lạc mất.

https://thuviensach.vn

Không nói thêm một lời, Dick đi lên phía trước và Matcham lại bắt đầu chạy theo sau. Bóng tối ngày càng đậm hơn, hoạ hoằn mới nhìn thấy bàu trời xuyên qua kẽ lá, rắc đầy các vì sao thấp thoáng. Tiếng ồn ào của đoàn quân Lancaster thất bại đang rút lui vẫn cứ còn vang mãi đến chỗ họ, nhưng từng bước một nó cũng yếu dần và lặng đi.

Sau nửa giờ im lặng đi ròng rã, họ ra một quãng trống rộng rãi mọc đầy cây đậu dại. Đây đó một cái chóp cây thuỷ tùng nhô lên như hòn đảo nhỏ đang phản chiếu ánh sao. Hai cậu bé dừng lại nhìn nhau.

- Cậu mệt à? - Dick hỏi.

- Tôi mệt đến nỗi muốn nằm và chết ngay - Matcham trả lời.

- Tớ nghe thấy tiếng suối rì rào - Dick nói- Cố đi tới đó và mình sẽ uống cho đỡ khát. Cái khát dày vò tớ không thể chịu nổi nữa rồi.

Bãi dần dần thấp xuống và quả thật ở đáy thung lũng họ nhìn thấy một dòng suối nhỏ rì rầm chạy giữa các hàng liễu rủ. Cả hai nằm sấp mặt xuống, vươn cổ uống lấy uống để dòng nước lấp lánh sao đêm.

- Dick ơi! - Matcham nói - Tôi kiệt hết sức rồi. Tôi không làm gì hơn được nữa đâu.

- Lúc bọn mình tụt xuống đây, tớ có thấy một cái hốc nào đó, chúng ta sẽ bò vào đó và nằm ngủ.

- Sao mà tôi buồn ngủ vậy! - Matcham thốt ra mệt mỏi.

Cái hốc toàn cát và khô ráo. Cành lá của mấy đám cây rủ xuống bên trên như một tấm rèm. Hai cậu bé bò vào hốc, nằm xuống và ép sát vào nhau cho đỡ lạnh. Cuộc cãi cọ đã quên rồi. Giấc mơ ôm lấy họ nhẹ như một đám mây và cả hai bình yên ngủ dưới sương lạnh của các vì sao đêm nhấp nháy.

Chương VII

NGƯỜI CHE MẶT

Cả hai thức dậy lúc bình minh còn mờ tối. Bày chim chưa cất tiếng ca mà chỉ rụt rè lách chách trên các cành cây. Mặt trời chưa dậy nhưng góc trời phía đông đã tràn đầy ánh sáng ban mai trang trọng. Đói, uể oải khắp người, cả hai vẫn nằm yên trong cảm giác mệt mỏi, dịu dàng. Bỗng họ nghe thấy tiếng chuông nhỏ leng keng.

https://thuviensach.vn

- Tiếng chuông! - Dick nhỏm đậy - Chẳng lẽ chúng mình đã ở gần Hollywood thế cơ à?

Tiếng chuông lại leng keng lần nữa mà lần này gần hơn rất nhiều. Tiếng rè rè của nó phá tan im lặng ban mai, không khẽ đi mà ngày càng gần lại hơn.

- Cái gì thế nhỉ? - Dick hỏi. Cậu đã tỉnh ngủ hẳn.

- Có ai đó đang đi - Matcham trả lời - và mỗi bước của họ quả chuông lại kêu lên.

- Cái đó thì tớ cũng đã biết. Nhưng ai mà lại quanh quẩn ở đây với quả chuông thế nhỉ? Ai cần tới quả chuông con ở rừng Tunstall này? Jhon ạ - Dick nói thêm - Cậu có thể cười nhưng tớ không thích tiếng chuông này tí nào.

- Đúng - Matcham nói và rùng mình - Trong âm thanh của nó chứa đựng cái gì đó thật rầu rĩ. Cả sự tăm tối nữa…

Lúc đó tiếng chuông chợt vang lên, mạnh hơn nhiều rồi bỗng bặt hẳn đi.

- Có thể nghĩ rằng người mang chuông vùng chạy và nhảy xuống nước - Dick nhận xét.

- Bây giờ nó lại đi chậm - Matcham thêm.

- Không chậm như cậu nghĩ đâu. Jhon, ngược lại nó đang gần đến chỗ chúng mình rất nhanh. Hoặc là nó lẩn trốn ai, hoặc là nó săn đuổi ai. Chẳng lẽ cậu không nghe thấy tiếng chuông cứ mỗi khắc lại càng gần thêm à?

- Nó hầu như đến cạnh chỗ mình rồi.

Hai cậu bé đứng ở mép hố và vì cái hố ở trên đỉnh một gò nhỏ nên hai cậu nhìn thấy quãng trống cho đến tận rừng. Trong màu xám của bình minh nhập nhoạng, họ phân biệt rõ giữa đám đậu dại một dải băng xám của con đường mòn, cách họ gần trăm mét và chạy qua khoảng rừng trống từ phía đông sang phía tây. Theo hướng chạy của nó, Dick cho rằng con đường này dẫn về lâu đài Moat.

Trên đường, từ phía rừng xuất hiện một người quấn vải trắng. Hắn ta đứng lại trong một thoáng chừng như để nhìn cho rõ hơn một chút, sau đó cúi thấp xuống đất, đi không hề vội vàng qua khoảng rừng trống mọc đầy vạn niên thanh. Quả chuông đang kêu leng keng theo mỗi bước đi của hắn.

https://thuviensach.vn

Người này không lộ mặt. Cái bao trắng không có một lỗ thủng để nhìn, chùm khắp cả đầu. Hắn sờ soạng con đường bằng chiếc gậy cầm ở tay.

Một nỗi sợ hãi kinh khủng chộp lấy hai cậu bé.

- Người hủi! - Dick nói, thở hổn hển.

- Chạm khẽ vào nó là chết ngay đấy, chạy đi thôi - Matcham nói.

- Chạy làm gì? - Dick không nghe - Cậu không thấy là hắn mù hắn à? Hắn dò đường bằng gậy. Thôi cứ nằm và đừng động đậy gì. Gió đang thổi từ chỗ mình đến chỗ hắn và hắn sẽ di ngang qua, không gây nên nguy hiểm gì đâu. Một con người khốn khổ. Cần phải thương hắn chứ không nên sợ.

- Tôi sẽ thương người ta, khi nào họ đi ngang qua đã - Matcham trả lời.

Người hủi mù loà đã ở không xa chỗ hai cậu bé. Măt trời nhô lên rọi vào cái mặt đang trùm kín. Trước khi mắc cái bệnh ghê tởm này, hắn ta hẳn là một người đàn ông cao lớn và ngay bây giờ hắn vẫn đi với dáng vóc của một người mạnh mẽ.

Âm thanh ảm đạm của quả chuông con, tiếng lộc cộc của cây gậy, cái mặt quấn không còn khe hở, và điều chủ yếu là sự nhận thức rằng hắn chẳng những không tránh khỏi cái chết với sự đau khổ giày vò, mà còn bị loài người ruồng bỏ làm cho hai cậu bé càng kinh hãi. Người hủi đi lại gần chỗ hai người, mỗi bước đi của hắn lại làm hai cậu bé mất dần lòng can đảm và sức lực.

Khi ngang qua chỗ cái hố, người hủi đứng lại và quay mặt lên chỗ hai cậu bé.

- Đức Mẹ ơi! Cứu con với - Matcham khe khẽ thì thào - Nó đang nhìn thấy đấy.

- Nhảm nào - Dick thì thầm đáp lại - Hắn chỉ nghe ngóng thôi, hắn bị mù mà, đồ ngốc!

Người hủi nhìn hoặc là nghe ngóng trong một thoáng, sau đó hắn lê bước đi tiếp , rồi bỗng lại dừng và hình như liếc nhìn chỗ hai cậu bé. Thậm chí cả Dick cũng nhợt người ra và bưng lấy mắt như thể sắp bị lây do cái nhìn của người hủi nọ. Tiếng leng keng lại vang lên, người hủi tới cuối khoảng trống và khuất sau bụi rậm.

https://thuviensach.vn

- Nó nhìn thấy chúng mình - Matcham nói - Tớ thề rằng nó nhìn thấy mình đấy!

- Ngốc ạ! - Dick nói - Cậu đã bình tĩnh trở lại - hắn ta nghe ngóng bọn mình và rõ ràng con người bất hạnh ấy rất hoảng sợ. Nếu cậu bị mù và quanh cậu là đêm tối vĩnh viễn cậu sẽ rất hoảng sợ với mỗi một tiếng cành gẫy dưới chân hoặc tiếng chim kêu lích chích.

- Dick ơi! Dick tốt bụng ơi, nó nhìn thấy chúng ta đấy - Matcham nhắc lại - Mọi người nghe ngóng hoàn toàn khác cơ, Dick ạ. Nó nhìn chứ không phải là nghe. Nó đã nghĩ ngợi một cái gì đó xấu xa. Anh có nghe thấy không, tiếng chuông im đi rồi đấy.

Matcham nói đúng: tiếng chuông không thấy kêu nữa.

- Mình chẳng ưa chuyện này tí nào - Dick nói - Hắn mưu toan gì thế? Mình đi nhanh lên thôi!

- Nó đang đi về phía đông - Matcham nói - Dick quý mến ơi, mình chạy về phía tây đi! Tôi chỉ yên tâm khi nào quay lưng lại nó và tôi sẽ chạy khỏi nó càng xa càng tốt.

- Sao cậu nhát thế, Jhon! Nếu tớ không bị lạc đường thì chúng ta đi thẳng về Hollywood. Mà muốn đi về đó thì từ đây bọn mình phải đi theo hướng bắc.

Hai cậu bé đứng dậy, đi ngang qua các hòn đá của con suối nhỏ và leo lên sườn đồi phía đối diện, sườn đồi này rất dốc và vươn mãi tới tận cửa rừng. Mặt đất ở đây không bằng phẳng, khắp nơi là các gò và hang hốc, cây cối lúc đứng đơn độc, lúc uốn thành cả một đám rậm rạp. Khó mà chọn được đường nên hai cậu bé đi lên rất chậm, cũng vì hai cậu quá mệt mỏi với cuộc trốn chạy ngày hôm qua, trong bụng lại bị cái đói dày vò. Họ nặng nhọc rút từng bước chân khỏi hố cát sâu.

Từ đỉnh gò mà cả hai vừa leo lên đến nơi, bất ngờ họ lại nhìn thấy người hủi. Hắn ta ở cách hai cậu khoảng ba chục mét và đi chắn đầu họ theo dải cỏ. Cái chuông con của hắn không kêu, cây gậy không sờ soạng trên đường. Hắn đi bằng những bước nhanh, vững chãi của người sáng mắt. Một thoáng sau hắn lại khuất vào sau bụi cây rậm rạp.

https://thuviensach.vn

Hai cậu lập tức nấp vào sau một bụi vạn niên thanh. Cả hai nằm im, sợ tái cả người.

- Nó đuổi bắt chúng mình - Dick nói - Cậu có thấy nó giữ chặt cái lưỡi chuông để cho chuông không kêu lên không? Cầu Chúa phù hộ cho chúng ta. Vũ khí của tớ không có sức chống lại bệnh hủi kinh khủng ấy đâu.

- Nó cần cái gì nhỉ? - Matcham run rẩy - Nó muốn cái gì? Chưa bao giờ tôi nghe thấy nói, về chuyện người hủi vì lòng độc ác mà nhảy bổ lại người khác cả, vì rằng cái chuông của hắn là để cho mọi người nghe thấy tiếng kêu, sẽ chạy tránh đi chỗ khác, Dick ạ. Có lẽ không phải là thế…

- Đằng nào thì cũng vậy cả thôi - Dick rên rỉ - Tớ bất lực hoàn toàn rồi; chân tớ mềm như rơm ấy. Cầu chúa phù hộ cho chúng ta!

- Chả lẽ anh cứ nằm mãi thế à? Chúng mình chạy ngược lại chỗ quãng đường trống đi. Ở đó đỡ nguy hiểm hơn. Ở đó nó không thể bất ngờ lẻn tới chỗ mình được.

- Tớ chẳng chạy đi đâu cả - Dick nói - Tớ hết sức rồi. Mình hy vọng là nó sẽ đi ngang qua thôi.

- Thế thì hãy giương nỏ lên đi - Matcham kêu lên - Anh hãy làm như người đàn ông đi!

Dick làm dấu thánh:

- Chả lẽ cậu muốn tớ bắn vào người hủi à? Tay tớ không nhấc nổi lên nữa. Thôi, muốn ra sao thì ra. Tớ chỉ có thể chiến đấu với những người mạnh khẻ chứ không đánh lại được người hủi hay hồn ma. Cầu Chúa tránh cho mình khỏi hai thứ đó.

- Lòng can đảm của đàn ông như thế đấy - Matcham nói - Sao mà tôi thấy thương hại những người đàn ông khốn khổ. Thôi đành vậy. Thôi đành vậy, nếu anh không muốn làm gì thì thôi, nằm cho im vào.

Quả chuông con leng keng lên bất ngờ.

- Nó không giữ cái chuông nữa - Matcham thì thầm - Trời ơi, sao mà nó đến gần chúng mình thế.

Dick không đáp lại gì, răng cậu đang gõ lập cập.

https://thuviensach.vn

Người hủi đã trắng lên mờ mờ sau các bụi cây, sau đó cái đầu hắn ló ra từ sau một thân cây. Có thể nghĩ rằng hắn đang chăm chú quan sát địa hình. Vì sợ quá, tim hai cậu bé đập dồn dập giữa những tiếng lào xào và răng rắc của bụi cây. Bỗng dưng người hủi gào lên và nhảy phắt từ một bụi cây ra ngoài, chảy thẳng đến chỗ các cậu.

Cả hai kêu to, bổ nhào chạy đi hai hướng. Nhưng kẻ thù đáng kinh tởm của họ đuổi theo Matcham và ôm chặt lấy cậu ta. Tiếng kêu tuyệt vọng hãi hùng vang vọng khắp rừng, nó tắt quãng và Matcham bất tỉnh.

Dick nghe thấy tiếng kêu và quay lại. Cậu nhìn thấy Matcham ngã xuống, lòng can đảm lập tức quay lại với cậu. Dick chộp lấy cây nỏ và căng dây nhưng người hủi giơ tay lên ngăn cậu lại.

- Không bắn, Dick! - Cậu nghe thấy một giọng quen - Đừng có bắn, cái đầu nóng nảy kia! Mi không nhận ra bạn à.

Sau khi đặt Matcham lên cỏ, hắn ta tháo cái bao khỏi đầu và Dick nhận ra Daniel Brackley.

- Ngài Daniel! - Dick kêu lên.

- Đúng rồi, ta là Daniel - nhà hiệp sĩ trả lời - tí nữa thì mi bắn vào cha bảo hộ của mi, thằng bợm ạ! Nhưng còn thằng này… - Ông ta gật đầu về phía Matcham - Mi gọi nó là gì, Dick?

- Tôi gọi nó là tiểu chủ Matcham - Dick nói - Ngài không nhận ra nó à? Mà nó thì nói rằng ngài biết nó.

- Đúng, ta biết nó - Daniel trả lời và cười một khoé miệng - Nó đang cơn bất tỉnh và thề có Chúa Trời, nó thì chả hiếm gì lần lăn quay ra bất tỉnh đâu… Thú nhận đi Dick: có phải là ta dọa mi sợ đến gần chết phải không.-

- Sợ kinh khủng, ngài Daniel ạ - Dick nói và thở mạnh khi nhớ lại cơn hoảng loạn của mình. Hãy tha lỗi cho tôi vì lời nói hỗn, thưa ngài, nhưng tôi cảm thấy mình đang gặp chính quỷ sứ vậy. Nói thật, cho đến giờ tôi vẫn còn run bần bật. Mặc như thế để làm gì, thưa ngài?

Deniel cau mày phẫn nộ.

- Tại sao lại mặc như thế này à? Vì rằng Dick ạ, thậm chí ngay ở khu rừng Tunstall của riêng mình, ta vẫn bị hiểm nguy đe doạ. Chúng ta đến chậm

https://thuviensach.vn

trong trận đánh, bọn ta đi đến đó khi sự tan rã chỉ còn giây phút. Các chiến binh của ta đâu cả rồi? Dick, ta thề với Chúa là ta không biết họ đâu cả! Quân ta bị nghiền nát, các mũi tên bay như mưa xuyên vào họ, ba chiến binh chết ngay trước mắt ta, từ bấy đến giờ ta chẳng còn gặp một chiến binh nào của mình nữa. Ta may mắn thoát được nguyên lành đến Shoreby. Ở đó ta cải trang làm một thằng hủi để cho bọn "Mũi tên đen" không thịt ta, rồi vừa rung chuông ta vừa thận trọng mò mẫm về lâu đài Moat. Đây là bộ quần áo thuận lợi nhất trên thế gian: nghe thấy chuông là bọn ăn cắp kinh hoàng chạy tản cả đi… . Ta đi, và bỗng trông thấy hai đứa. Ta nhìn lờ mờ qua cái bao và không chắc chắn rằng có phải là bọn bay hay không. Có nhiều nguyên nhân khiến ta ngạc nhiên khi gặp hai đứa bay cùng một lúc. Ngoài ra tao cũng sợ bọn chúng nhận ra tao ở quãng rừng trống… Nhưng mi nhìn kìa - ông ta tự ngắt câu kể - Tên khốn khổ đã sắp hồi tỉnh. Một ngụm rượu vang sẽ làm nó ngồi dậy ngay.

Nhà hiệp sĩ rút tờ dưới bộ quần áo lùng thùng ra một chai tổ bố. Ông ta xoa vào thái dương và tẩm rượu vào môi người ngất. Jhon hồi tỉnh dần, lờ đờ lúc nhìn người này lúc nhìn người nọ.

- Jhon! May quá, đó hoàn toàn không phải người hủi, đó là ngài Daniel - Dick nói - Cậu nhìn xem này.

- Uống một ngụm đi! - Hiệp sĩ nói - Cậu sẽ lập tức tươi trẻ. Ta sẽ nuôi các cậu và cả ba người sẽ cùng đi về Tunstall. Thú nhận với các cậu, Dick ạ - ông ta tiếp tục nói và đặt bánh mì với thịt ra cỏ - Ta cảm thấy an toàn chỉ khi nào mình đã ở bên trong bốn bức tường thành. Từ ngày cưỡi lên ngựa lần đầu đến nay, ta chưa bao giờ gặp cảnh ngộ tồi tệ như thế này. Nguy cơ đe dọa cả cuộc sống lẫn tài sản của ta, lại còn cái bọn lang thang ở trong rừng nổi lên công kích vào ta nữa. Nhưng ta không dễ dàng hạ vũ khí đâu! Một số chiến binh của ta đã may mắn về được nhà, chỗ Hatch còn có mười người và chỗ Selden còn sáu người nữa. Không đâu, chỉ ít nữa là ta lại mạnh lên thôi Dick ạ. Và nếu ta mua được hòa hoãn với tên quận công hèn hạ nhưng may mắn York thì ta cùng cậu, Dick ạ, sắp sửa lại làm người và sẽ lại ung dung trên lưng ngựa.

Hiệp sĩ vừa nói vừa rót đầy một ống sừng rượu vang Canary, nâng nó lên chuẩn bị uống cạn để mừng cho sức khoẻ của cậu con đỡ đầu.

- Selden… - Dick bắt đầu thổn thức - Selden … và cậu lặng im.

https://thuviensach.vn

Daniel hạ cái bát sừng, không uống.

- Cái gì? - Ông ta thốt ra bằng một giọng run run - Selden - Nói đi, việc gì đã xảy ra với Selden?

Dick kể lại chuyện toán quân của Daniel phái đi đã rơi vào chỗ phục kích và bị bắn hạ như thế nào. Nhà hiệp sĩ im lăng lắng nghe, mặt ông ta co giật vì đau khổ và giận dữ.

- Ta thề với cánh tay phải ta, ta sẽ trả thù - Ông ta bật kêu lên - Nếu như ta không trả được thù, nếu ta không giết được mười thằng để trả thù cho mỗi chiến binh của ta thì cánh tay này sẽ khô đi! Ta sẽ bẻ cái thằng Duckworth như que sậy, ta đã tống cổ nó ra khỏi nhà, ta đã đốt mái nhà trên đầu chúng nó, ta đã đuổi nó ra khỏi đất nước này mà nó dám quay lại để gây hại cho ta à? Không đâu, Duckworth, lần này thì mày sẽ chẳng thoát đâu!

Ông ta lặng im nhưng da mặt vẫn còn tiếp tục co giật

- Ăn đi! - Bất ngờ ông ta kêu lên - À cậu - ông ta quay sang Matcham - cậu hãy thề với ta rằng cậu sẽ đi theo ta về lâu đài Moat đi.

- Tôi thề với danh dự của tôi - Matcham trả lời.

- Ta làm gì với cái danh dự của mi? - Nhà hiệp sĩ kêu lên - Mi hãy thề với hạnh phúc của mẹ mi đi.

Matcham đành phải thề với hạnh phúc của mẹ mình. Daniel tiếp tục che mặt bằng cái bao, cầm lấy quả chuông với cái gậy. Khi lại nhìn ông ta trong cách ăn mặc kinh khủng đó, hai cậu bé cảm thấy hơi rùng mình. Nhưng hiệp sĩ Daniel đã đứng lên.

- Ăn nhanh lên - ông ta giục - và hãy đi theo sau ta về lâu đài - ông ta quay đi và lê bước vào rừng. Quả chuông nhỏ đếm từng bước đi, hai cậu bé không đụng đến đồ ăn khi mà tiếng chuông còn chưa lặng hẳn đi ở đằng xa.

- Thế là cậu đi về Tunstall à? - Dick hỏi.

- Tôi biết làm thế nào được - Matcham nói - Đành phải đi vậy. Tôi chỉ can đảm khi không có ông ta thôi. Có mặt ông ta tôi sợ lắm.

Hai người vội vàng ăn hết thức ăn và bắt đầu đi theo lối mòn dẫn các cậu ngày lên cao. Sau hai giờ họ đã ở phía bên kia quả đồi và xuống dốc, lát sau

https://thuviensach.vn

thì nhìn thấy các bức tường đỏ và mái của lâu đài Tunstall ở đằng xa, sau các ngọn cây.

- Anh hãy từ biệt ở chốn này với người bạn Jhon của anh đi, người mà chẳng bao giờ anh còn thấy nữa đâu - Matcham bỗng nói và dừng lại - anh hãy tha thứ cho Jhon tất cả những gì không tốt mà nó đã làm, và Jhon cũng tha thứ cho anh tất cả với niềm vui và tình yêu mến.

- Sao lại thế? Dick hỏi, rất ngạc nhiên - Cả hai chúng ta đi vào Tunstall và sẽ gặp nhau luôn luôn cơ mà?

- Anh chẳng bao giờ còn nhìn thấy Jhon Matcham bất hạnh nữa đâu, con người nhút nhát và đáng chán, nhưng dẫu sao cũng đã lôi anh từ dưới sông lên. Anh không nhìn thấy cậu ta nữa đâu. Dick ạ, tôi thề với danh dự tôi đấy.

Cậu ta giang tay ra. Hai cậu bé ôm và hôn nhau.

- Tôi cảm thấy trước điều bất hạnh, Dick ạ - Matcham tiếp tục nói - Bây giờ anh sẽ nhìn thấy một ngài Daniel mới. Từ trước đến nay ông ta luôn gặp may mắn, hạnh phúc tự nó đi vào tay ông ta. Nhưng giờ đây số phận đã chống lại Daniel. Ông ta sẽ liều lĩnh và sẽ là một ông chủ xấu của cả hai chúng ta. Ông ta là người can đảm trên chiến trường nhưng mắt ông ta xảo trá. Ông ta rất khiếp sợ và sự khiếp sợ sẽ làm cho con người trở thành lang sói! Chúng ta đang đi vào lâu đài của ông ta, lạy Đức Mẹ linh thiêng! Hãy dẫn chúng con ra khỏi nơi đó.

Họ im lặng tụt xuống đồi và cuối cùng đi tới pháo đài rừng rú của Daniel. Một toà nhà thấp, ảm đạm với những tháp tròn và rêu phong trên các bức tường, in bóng vào hào sâu đầy nước đang nghiêng ngả những bông hoa súng. Cổng pháo đài mở toang ra khi Dick và Matcham xuất hiện, cây cầu ngầm hạ xuống.

Daniel có Hatch cùng viên thày tu Olives hộ tống đi ra đón hai cậu bé.

PHẦN THỨ HAI: LÂU ĐÀI MOAT

Chương I

DICK NÊU CÂU HỎI

Lâu đài Moat cách không xa con đường rừng. Đó là một toà nhà xây bằng đá đỏ sẫm hình chữ nhật, các góc của nó nhô cao lên với các tháp tròn có lỗ châu

https://thuviensach.vn

mai và tường răng cưa. Bên trong lâu dài có một dải sân hẹp. Một hào rộng gần bốn mét với cây cầu ngầm bắc qua. Nước chảy vào hào từ con kênh đào nối liền với một hồ nước giữa rừng, hồ này được bảo vệ bởi hai pháo đài phía nam. Đúng ra thì vẫn còn lại một hai cây có tán lá rậm, từ đó có thể bắn bằng cung vào những người bảo vệ lâu đài, nhưng nói chung thì việc bảo vệ lâu đài này có nhiều thuận lợi.

Dick nhìn thấy một vài chiến binh của đội đồn trú đang chuẩn bị cho việc phòng ngự, cau có bàn bạc với nhau việc liệu họ có giữ được lâu đài hay không. Người vót tên, người mài các thanh gươm đã từ lâu không dùng, vừa làm việc họ vừa ngờ vực lắc đầu. Tất cả đội ngũ của hiệp sĩ Daniel chỉ có mười hai chiến binh sống sót trở về từ bãi chiến trường, họ đã xuyên qua được khu rừng và có mặt tại lâu đài Moat. Nhưng ba người trong số họ bị thương nặng, hai người bị trong trận chiến đấu ở lâu đài của Risingham trong lúc rút lui hỗn loạn, còn một người bị thương trong rừng bởi các tráng sĩ của của Jhon - trả - thù - cho - tất - cả.

Cùng với đội quân đồn trú của Hatch, Deniel và cậu Shelton trẻ tuổi, trong lâu đài hiện tại có hai mươi hai người có khả năng chiến đấu. Hy vọng dần dà còn có thể thêm ai nữa đó. Sự nguy hiểm như vậy là không chỉ ở số quân quá ít.

Quân bảo vệ lâu đài sợ những mũi tên đen "Thế giới đã kịp thay đổi trước khi tai hoạ sập xuống". - Thời đó người ta hay nói như vậy. Họ hoang mang trước các ông bạn láng giềng trong rừng xanh. Dân cư trong vùng này không chỉ căm thù Daniel và các chiến binh của ông ta, những kẻ sử dụng quyền lực được pháp luật bênh che đã đối xử tàn tệ với tất cả. Những mệnh lệnh khắc nghiệt của Daniel và sự thực hiện tàn bạo của bọn dưới quyền, đã đưa tới thực tế là không một chiến binh nào ở đây không từng thực hiện khá nhiều việc cưỡng bức hoặc các hành động xấu xa. Giờ đây, sau trận thất bại nặng nề vừa xảy ra mà nhiều người trong số họ chưa phải tham gia, họ đang trở thành một nhúm nhỏ nằm dưới đáy giếng, bị bao vây trong cái lâu đài thảm hại, bằng vòng vây của đám đông dân chúng đang khao khát trả thù. Tất cả đều đã hiểu cái gì đang chờ đợi họ.

https://thuviensach.vn

Trong khoảng thời gian từ chiều tối tới đêm có bảy con ngựa hoảng sợ với một kỵ sĩ phi đến cổng lâu dài với tiếng hí rền. Hai con thuộc toán quân của Selden, năm con khác thuộc đoàn của các chiến binh đi theo hiệp sĩ Daniel. Trước lúc trời sáng còn một chiến binh nữa lảo đảo đi tới hào, trên mình mang ba mũi tên. Anh ta hấp hối khi được đỡ vào lâu đài nhưng còn kịp kể rằng, tất cả các bạn đã cùng anh ta trở về đều bị đảng cướp giết hết ở trong rừng.

Ngay đến khuôn mặt rám nắng của Hatch cũng nhợt đi vì lo lắng. Khi Dick kể hết cho ông ta nghe về số phận của Sendel, ông ta ngã lăn ra ghế đá và rên rỉ. Những chiến binh đứng gác trên các bậc thang dãi nắng ở các góc lâu đài liếc nhìn ông ta với vẻ ngạc nhiên và lo lắng, nhưng không ai dám hỏi nguyên nhân ông ta khóc vì chuyện gì.

- Cậu Shelton, cậu có nhớ tớ đã nói gì với cậu không? - Cuối cùng Hatch bảo Dick - Tớ nói rằng tất cả chúng ta sẽ bị giết chết. Selden là một người khá và tôi yêu cậu ấy như em trai mình. Chúng giết cậu ấy là người thứ hai. Nhưng thôi, tất cả chúng ta rồi cũng đi theo cậu ta! Chúng nó viết như thế nào trong cái bài vè đểu cáng ấy về Mũi tên đen nhỉ? "*Không bao giờ nó trượt, chẳng tha thằng nào hết*" Hình như thế phải không? Thôi được rồi. Appleyard, Selden, Smith, và lão Humphrey đã bị giết chết. Còn trong lâu đài này thì Jhon Carter bất hạnh, cái lão khốn khổ đầy tội lỗi ấy đang nằm và gọi linh mục. Dick lắng tai nghe. Ngang trên đầu cậu có một lỗ cửa con, từ đó vọng ra những tiếng rên rỉ và than khóc của Carter.

- Ông ta nằm ở đây à? - Dick hỏi.

- Ừ, trong căn phòng của ngươi gác cổng thứ hai - Hatch trả lời - Hắn ta đau khổ thể xác và tinh thần đến nỗi bọn mình không thể mang lão đi xa hơn được nữa. Mỗi bước đi hắn lại kêu lên rằng đang hấp hối. Bây giờ, tớ nghĩ rằng hắn đang trăn trở về sự giày vò của linh hồn. Hắn luôn luôn gọi linh mục, mà Olives thì tớ chẳng hiểu sao từ bấy đến giờ vẫn chưa đến chỗ hắn ta. Hắn phải được rửa tội từ lâu rồi cơ. Appleyard và Selden bất hạnh thì chết chẳng kịp rửa tội gì cả.

Dick khe khẽ đi đến chỗ cửa sổ và liếc nhìn vào. Căn phòng thấp lè tè rất tối nhưng cậu cũng nhìn thấy người lính già đang nằm rên rỉ trên chiếc nệm rơm.

https://thuviensach.vn

- Carter! Chiến hữu khốn khổ ơi - bác cảm thấy người như thế nào - Cậu hỏi.

- Cậu Shelton - người bị thương trả lời bằng một giọng thầm thì lo lắng - vì tất cả các vị Thánh, cậu hãy dẫn linh mục tới đây cho tôi với! Than ôi, cái chết của tôi đến rồi! Tôi rất yếu, vết thương của tôi là vết thương tử vong. Cậu hãy tỏ rõ sự giúp đỡ cuối cùng với tôi đi. Hãy dẫn linh mục lại đây… các người chẳng còn có thể làm điều gì khác cho tôi nữa đâu. Hãy vì sự cứu rỗi linh hồn tôi mà nhanh lên cậu. Trong lương tâm tôi có một tội ác, nó sẽ giày vò tôi vào hoả ngục.

Lão ta rên rỉ. Dick thấy lão nghiến răng ken két vì đau đớn và sợ hãi. Ngay lúc đó Daniel xuất hiện ở ngoài cửa, tay ông ta cầm một bức thư.

- Các bạn hữu, chúng ta bị đánh bại - ông ta nói - chẳng lẽ tôi lại chối cãi điều ấy sao? Không, chúng ta chẳng phủ nhận làm gì. Nhưng chúng ta đang cố gắng để mau chóng lại ngồi vững vàng trên yên ngựa. Vua già Harry VI đã bị lật đổ, nhưng thôi, chúng ta cứ việc phủi tay chuyện ấy. Giữa những người ủng hộ quận công York ta còn có một người bạn tốt, ông ta là Tể tướng Whensleydale. Ta đã viết cho ông bạn này một bức thư. Ta xin sự bảo trợ của ông ta và hứa hẹn sẽ trả ơn hào phóng cả về quá khứ và tương lai. Không nghi ngờ gì chuyện ông ta sẽ xử sự đầy thiện chí đối với yêu cầu của ta. Yêu cầu mà không có quà tặng thì chỉ như một bài ca không có nốt nhạc dẫn theo. Ta đã hứa hẹn nhiều với ông ta, các bạn ạ, rất nhiều của cải đủ các loại, ta không hà tiện gì trong việc hứa hẹn cả. Bây giờ thì ta còn thiếu cái gì?

- Ta sẽ không đánh lừa các bạn - ông ta tiếp tục chỉ sau nửa giây lấy hơi - Còn thiếu một điều rất quan trọng: chúng ta thiếu một người đưa tin để mang lá thư này tới nơi. Các khu rừng, như các bạn đã rõ, đầy những bọn muốn tặng điều ác độc cho chúng ta. Mà cần phải gấp lên. Nhưng thiếu sự thận trọng và mưu mẹo thì chả làm nên trò trống gì. Ai trong các bạn có thể đưa được lá thư đến cho Tể tướng Whensleydale và mang thư trả lời về đây cho ta?

Lập tức một chiến binh đứng lên:

- Tôi, nếu ngài cho phép - anh ta nói - Tôi sẵn sàng hy sinh bộ da này.

- Không đâu, Dicky Bower cung thủ ạ, ta không cho phép cậu đâu. Cậu tinh quái nhưng không linh hoạt. Cậu chạy tồi hơn cả bọn.

https://thuviensach.vn

- Nếu vậy thì cho phép tôi, ngài Daniel - một người khác nói.

- Cũng không phải là cậu! - Nhà hiệp sĩ nói - Cậu chạy nhanh nhưng suy nghĩ thì chậm. Cậu lập tức sẽ húc vào trại của Jhon - trả - thù - cho - tất - cả. Cả hai cậu là người can đảm, tôi cám ơn các bạn nhưng các bạn không thích hợp với công việc này.

Lần này thì chính Hatch đứng lên nhưng ông cũng bị từ chối.

- Cậu cần cho tôi ở đây Bennet ạ. Cậu là cánh tay phải của tôi - Deniel trả lời.

Cuối cùng trong số những người tình nguyện ông ta chọn lấy một người và đưa thư cho anh ta.

- Tất cả bọn ta phụ thuộc vào tính linh hoạt và trí thông minh của cậu - Deniel nói - Hãy mang về cho ta câu trả lời tốt đẹp và sau ba tuần, ta sẽ quét sạch khu rừng của ta cho hết bọn kẻ cướp bị truy nã này. Nhưng cậu hãy nhớ, Throgmorton ạ, công việc không dễ dàng đâu. Cậu hãy ra khỏi lâu đài vào ban đêm và hãy bò như một con cáo nhỏ ấy. Quả thật ta cũng chưa biết cậu sẽ vượt qua khu rừng như thế nào… Chúng nó đang trấn giữ cả cầu và bến đò.

- Tôi biết bơi - Throgmorton nói, ngài đừng lo, tôi sẽ quay về an toàn.

- Hãy vào nhà ăn đi, anh bạn. Và đầu tiên, cậu hãy bơi trong rượu vang đi cái đã - Deniel nói với anh ta rồi ông ta quay ra, đi tới kho cỏ khô.

- Ngài Daniel có cái lưỡi thông minh - Hatch nói với Dick - Người khác ở cương vị ông ta đã nói dối nhưng ông ta thì luôn luôn nói sự thật cho các chiến binh. Đấy, ông ta nói, chúng ta đang bị đe doạ như thế nào, khó khăn gì đang đứng trước chúng ta và lại còn đùa cợt về chuyện đó. Thề có thánh Barbara, ông ta sinh ra để làm người chỉ huy! Ông ta biết cách động viên với từng người một. Cậu xem bọn họ bắt tay vào việc như thế nào.

Lời khen ngợi Daniel làm Dick nhớ tới một chuyện.

- Bennet - cậu nói - cha tôi đã chết như thế nào nhỉ?

- Cậu đừng hỏi tớ về chuyện ấy. Tớ không biết gì về cái chết của cha cậu mà cũng không muốn dông dài vô ích. Cậu Dick ạ. Một con người cần phải nói điều hắn ta làm, chứ không nên nói những chuyện nghe thấy từ người khác. Cậu hãy hỏi ngài Olives hoặc nếu cậu muốn thì hỏi Carter chứ đừng hỏi tớ.

https://thuviensach.vn

Hatch đi kiểm tra các trạm gác, để Dick đứng lại với những suy nghĩ mông lung.

"Tại sao ông ta không nói gì cho mình biết? - Cậu nghĩ - Tại sao ông ta lại gọi ra Carter? Carter… rõ ràng Carter đã tham dự vào việc giết hại cha mình".

Dick đi vào lâu đài, đi ngang qua cái hành lang rải đá phiến có vòm mái thấp, rồi lọt vào căn phòng có người bị thương đang nằm rên rỉ. Carter tỉnh ra, lão ta nhìn lên Dick như chờ đợi.

- Cậu có dẫn linh mục tới không? - Hắn thốt lên.

- Chưa đâu. Tôi muốn nói với lão vài câu trước đã. Lão hãy trả lời câu hỏi của tôi: Harry Shelton, cha tôi, đã chết như thế nào?

- Tôi không biết - Lão già trả lời bướng bỉnh.

- Không, lão biết - Dick phản đối - và lão không đánh lừa ta được đâu.

- Tôi nói với cậu là tôi không biết - Carter lặp lại.

- Được rồi, nếu thế thì lão sẽ chết không được rửa tội. Ta sẽ đạt điều ta muốn biết, ta là người không chịu thua ai đâu. Linh mục sẽ không tới chỗ ngươi. Ăn năn rửa tội có ích lợi gì khi mà ngươi không muốn cứu vãn lại tội ác ngươi đã phạm? Rửa tội mà không ăn năn hối lỗi thì chẳng có ích lợi gì.

- Lời nói của cậu sao mà nông nổi vậy, cậu Dick - Carter nói thản nhiên - Đe doạ một cách ngốc nghếch người đang hấp hối, cái đó làm ô danh cậu. Cậu xử sự thật là tồi tệ, mà cậu chẳng đạt được cái gì cả. Cậu không muốn gọi linh mục thì thôi, tôi cũng chẳng cần. Linh hồn tôi sẽ sa xuống địa ngục, nhưng dù sao thì cậu cũng chả biết được gì đâu! Lời cuối cùng của tôi đấy.

Nói xong lão ta quay mặt vào tường. Thật sự mà nói, Dick cảm thấy hành động của mình thiếu suy nghĩ và cậu bỗng xấu hổ vì sự hăm doạ của mình. Nhưng dẫu sao cũng quyết định cố gắng lần cuối.

- Carter! Hãy hiểu đúng cho tôi. Tôi biết bác thực hiện ý nguyện của kẻ khác, người đầy tớ cần phải vâng lời ông chủ của mình. Tôi không buộc tội gì bác cả. Nhưng từ các nguồn tin khác tôi nghe nói rằng tôi - một người còn trẻ dại và chưa hiểu biết gì, đang đè nặng trên vai một món nợ lớn lao, đó là việc phải trả thù cho cha đẻ của mình. Tôi xin lỗi, bác Carter đáng quý ạ, bác hãy

https://thuviensach.vn

quên những lời dọa dẫm và hãy thuận lòng cùng với sự ăn năn chân thật, giúp đỡ cho tôi với.

Người bị tử thương im lặng. Dù Dick cố gắng đến đâu cậu cũng không moi được một lời.

- Thôi được - cuối cùng Dick nói - tôi sẽ dẫn linh mục tới cho bác, mặc dù bác có lỗi trước tôi và trước cha tôi, tôi cũng không muốn mắc lỗi với một ai, đặc biệt là trước một người đang hấp hối.

Người lính già nghe cậu nói, chăm chú và bất động, thậm chí hắn ta cũng không rên rỉ nữa. Trong khi bước ra Dick cũng cảm thấy tôn trọng sự cứng cỏi khắc nghiệt của hắn.

Cậu nghĩ "Sự cứng cỏi mà không có lí trí thì có ý nghĩa gì? Nếu như bàn tay hắn trong sạch thì hắn chẳng cần im lặng làm gì; cái im lặng của hắn đã làm lộ bí mật hơn mọi lời nói. Tất cả các chứng cớ đã hội tụ. Ngài Daniel, hoặc là chính tay, hoặc với sự giúp đỡ của người khác đã giết chết cha ta"

Dick dừng lại trong hành lang đá với trái tim trĩu nặng. Chẳng lẽ trong giờ phút này, khi mà vận rủi đang đến với Daniel, khi mà cả " Mũi Tên Đen" lẫn bè đảng chiến thắng của phe York đang săn đuổi vây hãm ông ta thì Dick cũng tiến đến sự chống đối ông ta, chống đối ngươi giáo dục và bảo vệ mình? Sự thực sao mà tàn nhẫn!

"Cầu Chúa cho ông ta vô tội" Dick nghĩ ngợi.

Hành lang vang lên tiếng chân của ai đó rồi Olives dần dần đi tới chỗ cậu.

- Ngài đang rất cần thiêt cho một con người - Dick nói với ông ta.

- Mình vừa định đi đến chỗ anh ta đây, cậu Richard quý mến ạ! - Vị linh mục trả lời - con chiên Carter bất hạnh của Chúa, bây giờ thì chẳng còn thuốc men gì giúp đỡ được nữa rồi.

- Linh hồn của người ấy bị giày vò mãnh liệt hơn là thân thể - Dick nhấn mạnh.

- Cậu nhìn thấy ông ta à? - Olives hỏi và rùng mình.

- Tôi vừa ở chỗ người ấy ra.

- Ông ta nói gì? - Linh mục hỏi với sự tò mò thèm khát.

https://thuviensach.vn

- Ông ấy chỉ gọi ngài một cách thảm thương, ngài Olives ạ. Ngài nên đi nhanh vì người ta đang bị giày vò ghê gớm.

- Tôi sẽ đi thẳng đến chỗ anh ta. Tất cả chúng ta đều tội lỗi và tất cả chúng ta đều đang hấp hối, cậu Richard ạ.

- Vâng, thưa cha, thật là tốt nếu như chúng ta trước cái chết không có gì phải ăn năn hối lỗi - Dick trả lời.

Vị linh mục cụp mắt xuống, thì thầm lời cầu nguyện và vội vàng đi tiếp.

" Ông ta cũng có lỗi - Dick nghĩ - Ông ta, người giáo huấn cho mình mọi điều tốt lành! Mình sống trong một thế giới kinh khủng làm sao. Tất cả những ngươi nuôi nấng và giáo dục mình lớn khôn đều có lỗi trong cái chết của cha mình. Sự trả thù khắc nghiệt! Than ôi, số phận ta sao mà bất hạnh. Ta cần phải trả thù tất cả những người bạn tốt nhất của mình"!

Trong suy nghĩ này Dick lại chợt nhớ Matcham, cậu mỉm cười khi nhớ tới thằng bạn lạ lùng. Matcham đâu nhỉ? Từ lúc hai người cùng vào lâu đài, cậu ta biến đâu mất. Dick rất muốn trò chuyện huyên thuyên với cậu ta lúc này.

Sau cuộc lễ thánh mà Olives đã kịp tổ chức lúc mười một giờ, mọi người đều gặp gỡ nhau trong phòng ăn trưa. Gian phòng này dài và thấp, sàn nhà đã kịp rải lớp sậy còn xanh, tường treo các bức thảm có hình vẽ các con thú hoang và bày chó săn đuổi. Khắp nơi là những cây giáo, cung tên và khiên mộc. Ngọn lửa bập bùng trong bếp lò to tướng, dọc theo tường là những ghế dài phủ thảm và dãy bàn đá bày sẵn bữa trưa ngon lành. Cả Daniel lẫn vợ ông ta đều không thấy có mặt trong bữa cơm, ngay cả Olives cũng vắng mặt.

Không nghe thấy một lời nào nói về Matcham cả.

Dick bắt đầu lo lắng. Cậu nhớ lại những lời tiên đoán ảm đạm của bạn mình. Quả thật không biết liệu có tai hoạ gì xảy ra với cậu ta trong lâu đài này không?

Sau bữa ăn trưa, Dick gặp bà Goody, vợ của Bennet Hatch, bà ta đang vội vã đến gặp công nương Brackley, vợ Deniel.

- Goody! Tiểu công tử Matcham ở đâu nhỉ. Tôi thấy bác dẫn cậu ấy đi, khi chúng tôi cùng vào lâu đài.

Bà vợ Hatch cười to:

https://thuviensach.vn

- Ôi! Tiểu công tử Dick, sao mắt cậu tinh thế? - Bà ta lại cười.

- Nhưng cậu ta ở đâu chứ? - Dick gặng hỏi.

- Cậu không bao giờ thấy tiểu công tử ấy nữa đâu - Goody Hatch trả lời - Không bao giờ! Mà cậu đừng hy vọng nữa!

- Tôi muốn biết cậu ta ở đâu và tôi sẽ tìm được! Cậu ta tới đây không phải là do ý nguyện. Tôi là người bảo vệ cậu ta và tôi sẽ bắt mọi người phải đối xử thân thiện với cậu ấy! Quanh đây sao mà quá nhiều bí mật! Tôi chán đến cổ tất cả những bí mật ấy rồi…

Dick chưa kịp nói hết thì có bàn tay của ai to nặng đặt lên vai cậu. Đó là tay của Bennet Hatch đã bất ngờ đi đến sau lưng cậu. Bằng ngón tay to khoẻ ông ta ra hiệu cho bà vợ đi nơi khác.

- Bạn Dick - ông ta nói khi chỉ còn lại hai ngươi. Cái đầu của bạn hình như không được nghiêm chỉnh lắm. Nếu như bạn không để cho sự vật yên tĩnh thì tốt hơn bạn hãy ra ngoài biển cả, mà đừng ở trong lâu đài Moat này. Bạn đã hỏi tôi, bạn đã bám chằng lấy Carter, bạn đã làm hoảng sợ vị thầy tu hài hước của chúng ta bằng những câu ám chỉ. Bạn hành động như một thằng ngu. Nếu ngài Daniel gọi tới thì mong bạn hãy khôn ngoan tốt lành mà trình diện trước ông ta với một bộ mặt dịu dàng. Ông ta sẽ đưa cho bạn những câu hỏi nghiêm khắc, đến nơi đến chốn. Mong bạn hãy trả lời và suy nghĩ từng câu một trước khi ngoáy cái lưỡi của mình.

- Hatch ạ, tôi cảm thấy ở đây đang bốc lên mùi xấu xa - Dick nói.

- Nếu bạn không trở nên thông minh hơn, thì bạn sẽ chẳng mấy chốc ngửi thấy mùi máu đấy - Bennet trả lời - Tôi cảnh cáo cho bạn biết. Kia, người ta đang đi tìm bạn.

Ngay lúc đó có người gọi Dick đến chỗ Daniel.

Chương II

HAI LỜI THỀ NGUYỀN

Deniel đang ở trong gian phòng lớn. Ông ta bực tức đi lại trước bếp lò, chờ đợi Dick tới. Ngoài Daniel ra trong gian phòng chỉ có mỗi mình Olives, vị linh mục ngồi khiêm tốn ở một góc, đang giở từng trang kinh thánh và lầm bầm cầu nguyện.

https://thuviensach.vn

- Ngài gọi tôi, thưa ngài Daniel - cậu Shelton trẻ tuổi hỏi .

- Ừ, ta gọi ngươi. Những câu chuyện vang đến tai ta là chuyện gì vậy? - Deniel hỏi - chẳng lẽ ta đã đỡ đầu cho ngươi một cách xấu xa tồi tệ đến nỗi ngươi bắt đầu thiếu tin tưởng ở ta rồi chăng? Hay là ngươi muốn chuyển sang phe các kẻ thù của ta bởi vì ta đang bị thất bại? Thề có Chúa, ngươi không giống với cha ngươi! Cha ngươi luôn luôn trung thành với bè bạn cả lúc khó khăn hay lúc thuận hoà. Còn ngươi, Dick ạ, ngươi chỉ là bạn trong lúc trời yên bể lặng thôi, còn bây giờ thi ngươi đang tìm một cơ hội để tách khỏi các bè bạn đang khó khăn vận hạn của mình.

- Xin ngài tha lỗi, ngài Daniel, điều đó không đúng - Dich nói một cách cứng cỏi - Tôi trung thành và đáng tin với tất cả những ai cùng ràng buộc với tôi bằng sự trung thành và lòng tin cậy. Trước khi nói một câu chuyện khác, tôi muốn cám ơn ngài và ngài Olives. Cả hai người có quyền lực đối với tôi hơn tất cả. Tôi sẽ là một con chó nếu như tôi có thể quên đi điều đó.

- Nói như thế là cậu biết đấy - Daniel đáp và bất ngờ ông ta nổi khùng lên khi tiếp tục nói tiếp - Sự biết ơn và lòng trung thành, đó chỉ là lời nói. Dick Shelton ạ. Ta không cần lời nói mà cần công việc. Trong giây phút này, khi hiểm nguy đang đe dọa ta, khi mà tên tuổi ta bị vấy bẩn, khi đất đai ta bị tước đoạt, khi mà rừng của ta tràn ngập lũ người khao khát chờ đợi cái chết của ta. Ngươi sẽ thực hiện lòng biết ơn của ngươi ra sao? Ta chỉ còn lại một đội ngũ nhỏ bé những người tin cậy. Với dấu hiệu tin cậy hay dấu hiệu trung thành mà ngươi đang rót vào tim họ những lời thì thào quỷ quyệt? Cầu Chúa cho ta tránh khỏi một sự biết ơn như vậy! Nhưng ngươi muốn cái gì? Ngươi hãy nói đi! Chúng ta sẵn sàng trả lời ngươi tất cả. Nếu ngươi có cái gì chống đối lại ta thì cứ nói thẳng xem sao.

- Thưa ngài - Dick đáp lời - Cha tôi bị người ta giết chết khi tôi còn nhỏ dại. Có tiếng đồn đến tai tôi rằng các ngài có tham gia vào cuộc mưu sát đó. Tôi không muốn che dấu làm gì. Tôi xin nói thật với ngài là tôi không thể nào cảm thấy mình yên ổn để giúp đỡ ngài, khi tôi chưa giải quyết xong sự ngờ vực của mình.

Hiệp sĩ Daniel ngồi phịch xuống ghế dài. Ông ta tì cằm lên cánh tay và chăm chú nhìn vào mặt Dick.

https://thuviensach.vn

- Và ngươi cho rằng ta có thể là cha đỡ đầu của con trai cái người ta đã giết được à? - Ông ta hỏi.

- Xin ngài tha lỗi nếu như câu trả lời của tôi không được nhã nhặn lắm - Dick nói - Nhưng chính ngài cũng biết rằng làm cha đỡ đầu thì có lợi ích như thế nào. Chả lẽ trong chừng ấy năm ngài không sử dụng các tài sản của tôi và không cai quản gia nhân của tôi hay sao? Tôi cũng không rõ là ngài sẽ nhận bao nhiêu về việc đó và các bổng lộc gì đem lại cho ngài. Một lần nữa tôi xin ngài thứ lỗi nhưng nếu như ngài đã có khả năng để làm một điều hèn hạ, là giết hại một người đặt niềm tin tưởng vào ngài, thì tại sao lại không giả thiết được rằng ngài trở thành cha đỡ đầu của tôi, cũng là do những nguyên nhân tương tự như vậy?

- Vào tuổi của ngươi, ta không phải là người hay nghi ngờ - Deniel nói nghiêm khắc - Còn linh mục Olives, ông ta thế nào mà cũng có lỗi trong việc này?

- Chủ trỏ hướng nào, tớ nhào hướng ấy - Dick nói - Tất cả đều biết rõ rằng vị linh mục này là công cụ ngoan ngoãn của ngài. Có thể là tôi đã nói quá tự do nhưng bây giờ không phải lúc nịnh nọt nhau. Tôi muốn nhận được những câu trả lời thẳng thắn cho các câu hỏi thẳng thắn của tôi. Mà ngài không trả lời gì cho tôi cả! Thay cho việc trả lời ngài lại giao cho tôi những câu hỏi. Tôi xin khuyên các ngài rằng bằng cách đó, ngài chỉ làm tăng thêm chứ không giải quyết được mối nghi ngờ của tôi đâu, ngài Daniel.

- Ta sẽ giao cho ngươi một câu trả lời thẳng thắn - tiểu công tử Richard ạ - ngươi đã làm ta nổi giận. Nhưng ngay trong lúc giận dữ ta vẫn muốn giữ lẽ công bằng. Ngươi hãy đi tới chỗ ta với câu hỏi này khi ngươi đã lớn, và khi bàn tay ta không còn bị ràng buộc bởi nghĩa vụ cha đỡ đầu của ngươi. Hãy đến với ta lúc đó và ta sẽ cho ngươi câu trả lời thích hợp với ngươi, đó là nắm đấm này vào hàm răng. Còn cho đến lúc đó thì ngươi có hai lối để chọn: hoặc là ngươi hãy nuốt hết những lời phỉ báng, hãy giữ lấy cái lưỡi sau hàm răng, để chiến đấu vì người đã nuôi ngươi và chiến đấu vì ngươi lúc ngươi còn bé dại, hoặc là cửa sẽ mở toang cho ngươi vào rừng, đầy rẫy các kẻ thù của ta và ngươi hãy đi theo chúng!

https://thuviensach.vn

Sự điên khùng khi Daniel nói những lời này, kèm theo cái nhìn của ông ta làm Dick thấy hoang mang. Tuy nhiên cậu không thể không thấy rằng cậu chẳng nhận được câu trả lời nào cho những câu hỏi của mình.

- Với tất cả lương tâm tôi, tôi rất muốn tin vào ngài, thưa ngài Daniel - cậu nói - Ngài hãy khẳng định với tôi rằng ngài không tham gia vào việc giết hại cha tôi.

- Lời nói danh dự của ta có thoả mãn cho ngươi không, Dick?

- Vâng - cậu thiếu niên trả lời.

- Ta thề với ngươi bằng sự an ủi vĩnh hằng của tâm hồn ta, ta trả lời ngươi bằng lời nói danh dự mà ta phải trả lời trước Chúa về mọi công việc ta làm rằng: ta không trực tiếp, không gián tiếp có lỗi gì trong việc giết hại cha ngươi!

Ông ta chìa tay mình cho Dick và Dick nồng nhiệt xiết lấy.

Cả hai người không nhận thấy vị thày tu đang sợ hãi nhấp nhỏm trên chiếc ghế dài khi nghe lời thề trang trọng và lừa dối đó.

- Ôi! - Dick thốt lên - Cầu cho linh hồn cao cả của ngài giúp ngài tha thứ cho tôi! Tôi thật là đốn mạt vì đã không tin ngài ngay. Nhưng bây giờ quả thật là không bao giờ tôi còn ngờ vực gì ngài.

- Ta tha thứ cho cậu, Dick ạ - Cậu còn chưa biết cuộc đời, cậu còn chưa biết cái tổ rắn độc gì đang đan bện trong lời vu cáo.

- Tôi càng đáng bị chê trách hơn - Dick nói thêm - Vì lời vu cáo không chỉ buộc tội mình ngài mà cũng buộc tội cả ngài Olives như vậy…

Vừa nói cậu vừa quay lại phía vị linh mục và bỗng dừng lời. Olives, cái con người cao lớn, to khoẻ và đầy vẻ quan trọng ấy đang thực sự sụp vỡ, vẻ hồng hào của ông ta biến mất, tay và chân run rẩy, đôi môi đang thì thầm lời cầu nguyện.

Dĩck vừa liếc nhìn sang ông ta thì vị này bật ra một tiếng kêu chói tai và lấy hai tay bưng lấy mặt.

Daniel nhảy bổ đến chỗ ông ta điên khùng tóm lấy đôi vai, và lập tức tất cả sự ngờ vực của Dick bỗng đồng loạt trỗi dậy.

https://thuviensach.vn

- Ngài hãy bảo ông ta cũng thề đi - Dick nói - Người ta đang buộc tội ông ta trong việc giết hại cha tôi.

- Ông ta sẽ thề - Deniel nói.

Olives lặng thinh vẫy tay.

- Thề có Chúa Trời, ông sẽ phải thề! - Deniel gào lên vì tức giận - Ông hãy thề ngay ở đây, trên quyển sách này! - Ông ta nói tiếp sau khi nhấc quyển kinh bị rơi từ dưới sàn lên - Thế nào? Ông bắt tôi phải nghi ngờ ông à! Tôi ra lệnh cho ông: thề đi!

Nhưng lão thầy tu không thể thốt ra một lời. Ông ta sợ cả Daniel, sợ cả lời thề. Nỗi sợ hãi thiêu đốt ông ta như phải bỏng.

Vừa lúc đó tấm kính nằm trên cửa sổ cao kêu tách một tiếng. Một mũi tên đen bay vào, rơi nằm lên giữa bàn ăn.

Olives kêu to một tiếng, ngã sấp xuống sàn nhà, còn hiệp sĩ Daniel cùng với Dick nhảy bổ ra sân, chạy theo cầu thang xoắn ốc lên tháp răng cưa. Tất cả lính gác đang ở vị trí. Mặt trời thản nhiên tỏa sáng trên thảm cỏ, trên nó rải rác các vòm lá cây và gờ rừng xanh ôm lấy chân trời. Chẳng thấy có một ai.

- Mũi tên từ đâu bay tới nhỉ? - Daniel hỏi.

- Từ bụi rậm kia, thưa ngài Daniel - người gác trả lời.

Daniel nghĩ ngợi, sau đó quay sang phía Dick:

- Dick ạ, cậu hãy xem xét cẩn thận mấy người này. Tôi giao phó cho cậu đấy, còn ông tu sĩ thì hoặc là sẽ biện bạch, hoặc ta phải làm sáng tỏ xem đã có việc gì. Ta bắt đầu chia xẻ nỗi nghi ngờ cùng với cậu. Ông tu sĩ phải trao một lời thề, chúng ta sẽ xem xét hoặc chứng minh lỗi lầm của ông ta.

Dick trả lời khá lạnh lùng, còn nhà hiệp sĩ sau khi liếc nhìn cậu vội vã quay trở lại căn phòng lớn. Đầu tiên ông ta nhìn mũi tên. Chưa bao giờ ông ta thấy một mũi tên như vậy. Daniel cầm mũi tên lên quay đi quay lại, màu sắc ảm đạm của nó làm tim ông ta ngập nỗi kinh hoàng. Trên nó có ghi một lời "*Cho kẻ được chôn cất*".

- Có nghĩa là bọn chúng đã biết rằng ta có nhà. "Cho kẻ được chôn cất". Nhưng không có thằng chó nào trong bọn chúng có thể lôi ta ra khỏi ngôi nhà này được đâu.

https://thuviensach.vn

Linh mục Olives nặng nhọc đứng lên:

- Than ôi, ngài Deniel ạ - ông ta rên rỉ - Ngài đã thề một câu thề đáng sợ! Bây giờ ngài là người bị nguyền rủa đời đời kiếp kiếp.

- Đúng rồi, lão ba hoa ạ - Tay hiệp sĩ nói - Ta đã thề một lời thề xấu xa nhưng mi sẽ phải thề một lời thề còn tồi tệ hơn. Mi sẽ thề với cây thánh giá linh thiêng Hollywood. Ngay chiều nay mi sẽ phải thề!

- Cầu Chúa bỏ qua ý định của ngài - linh mục đáp - Và cầu mong Người ngăn ngừa cho trái tim ngài khỏi một sự vi phạm như vậy!

- Hãy nghe đây này, cha quí hoá ạ. Nếu như lòng chính trực của ngài làm ngài lo lắng, tôi sẽ không cần thiết phải nói với ngài về chuyện đó nữa… Nhưng nếu ngài hãy còn dù một giọt trí khôn thì hãy nghe tôi. Cái thằng bé ấy châm đốt tôi như một con ong bò vẽ, nó cần cho tôi vì tôi muốn được bán cuộc hôn nhân của nó, nhưng tôi nói thẳng với ngài rằng, nếu như nó làm tôi phát ngán thì tôi sẽ cử nó đi theo cha nó.Tôi sẽ hạ lệnh cho nó chuyển đến căn phòng trên trạm gác. Nếu như ngài thề một câu thề hợp lý, có cơ sở về sự vô tội của ngài thì tất cả sẽ tốt đẹp, thằng bé sẽ bình tâm lại ít nhiều và tôi sẽ tha cho nó. Nhưng nếu ngài run rẩy, hoặc là nhợt mặt đi, hoặc giả ấp úng, nó sẽ không tin ngài và khi đó nó sẽ chết. Đấy, ngài cần phải nghĩ về điều đó.

- Trong căn phòng trên tầng gác! - Vị linh mục hổn hển.

- Chính ở căn phòng đó - Deniel khẳng định - Thế đấy, nếu ngài mong muốn cứu nó thì ngài hãy cứu đi. Nếu không thì tuỳ ngài và hãy xéo khỏi đây cho ta yên! Ta là một người cục tính, từ lâu rồi ta đáng phải thọc cho mi một nhát gươm vì sự hèn hạ và ngu ngốc không thể chịu nổi của mi. Thôi, chọn lựa xong chưa? Trả lời đi.

- Tôi đã chọn rồi - linh mục trả lời - Cầu Chúa phù hộ cho con, con đã chọn điều ác để có sự tốt lành. Tôi sẽ thề để mà cứu lấy nó.

- Như thế thì tốt hơn đấy! - Daniel nói - Hãy gọi nó vào đây mà nhanh nhanh lên. Ngài sẽ ở lại một mình với nó. Nhưng ta sẽ theo dõi các ngươi xem ra sao.

Deniel nâng tấm thảm trên tường và bước ra sau nó. Tiếng lò xo vang lên ken két, sau đó là tiếng rít kin kít của các bậc cầu thang nhỏ khi có sức nặng đè

https://thuviensach.vn

lên.

Olives còn lại một mình, ông ta sợ hãi nhìn tấm thẩm treo trên tường, buồn bã làm dấu thánh và liếc nhìn hoảng hốt.

- Nếu cậu ấy phải sống ở trên căn phòng trên tầng gác - ông ta thì thào - thì mình cần phải cứu cậu ấy dù rằng mình mất cả phần hồn.

Ba phút sau, Dick xuất hiện do lời mời của người báo tin. Olives đứng gần bàn, nhợt nhạt nhưng quả quyết.

- Cậu Richard Shelton. Cậu yêu cầu tôi thề. Yêu cầu đó là một sự xúc phạm đối với tôi và tôi có đầy đủ quyền để khước từ, nhưng khi nhớ lại những quan hệ trước kia giữa tôi và cậu, tôi thấy mềm lòng và sẽ mặc theo ý cậu. Tôi thề với cây thánh giá linh thiêng Hollywood là tôi không giết cha cậu!

- Ngài Olives - Dick nói - Sau khi đọc xong lá thư gửi tới đầu tiên của Jhon - trả - thù - cho - tất - cả, tôi không hề nghi ngờ gì ngài cả. Nhưng bây giờ ngài cho phép tôi nêu hai câu hỏi. Ngài không giết cha tôi, tôi tin điều đó. Nhưng có thể là ngài tham gia một cách gián tiếp nào đó vào cuộc mưu sát ấy chăng?

- Không một tí nào cả. - Olives nói. Bỗng dưng ông ta nháy mắt báo hiệu cho Dick và Dick hiểu rằng, ông ta muốn nói với cậu một điều gì đấy mà không dám nói thành lời.

Dick nhìn vị thày tu ngờ vực, sau đó quay lại và nhìn khắp gian phòng trống.

- Có việc gì xảy ra với ngài thế? - Cậu hỏi.

- Không có gì cả - Linh mục trả lời, cố gắng thể hiện ra một nét mặt bình thản - Tôi khó chịu, tôi không được khoẻ lắm. Hãy tha lỗi cho tôi cậu Dick ạ… Tôi cần phải đi đây…Thề có cây thánh gía linh thiêng Hollywood, tôi không giết cha cậu. Hãy bình tâm lại, cậu bé. Tạm biệt cậu!

Ông ta đi ra khỏi gian phòng lớn với sự nhanh nhẹn khác thường.

Cặp mắt chăm chú của Dick lướt dọc các bức tường. Những tình cảm trái ngược nhau lần lượt diễu qua trên gương mặt cậu: sự ngạc nhiên, hoang mang, ngờ vực và cả niềm vui sướng. Nhưng dần dần lí trí trong cậu bừng lên và những mối nghi ngờ át di tất cả. Cậu ngẩng cao đầu và rùng mình. Trên bức thảm phủ tường có một hình thêu người săn thú dữ, một tay hắn ta cầm chiếc tù và giơ lên thổi, tay kia cầm một ngọn giáo. Khuôn mặt người này

https://thuviensach.vn

màu đen vì bức tranh miêu tả cảnh người châu Phi. Chính cái bức tranh này làm Richard Shelton hoảng sợ.

Mặt trời đang rọi vào đám mây đen. Cùng lúc đó ánh lửa trong bếp lò lại bùng lên soi rõ tường và nền nhà từ bấy đến giờ vẫn mờ tối. Chợt người đi săn da đen nhấp nháy mắt như đang sống thực và lông mi hắn ta lại màu trắng. Dick nhìn chằm chằm vào con mắt lạ lùng này. Dưới ánh sáng của ngọn lửa, nó lấp lánh như đá quí, đầy vẻ quan trọng và sống động. Hàng mi trắng che nó đi trong một phần giây nào đó rồi lại nâng lên. Sau đấy con mắt biến đi.

Không còn gì phải ngờ vực nữa, đó là một con mắt thật vừa biến đi, nó đã dõi theo cậu qua cái lỗ nhỏ trên bức thảm treo tường.

Trong khoảng khắc cậu chợt hiểu tất cả nỗi khủng lhiếp của tình thế. Tất cả các chứng cớ đều chỉ rõ điều này, cả lời cảnh cáo của Hatch, cả cái nháy mắt của Olives và con mắt theo dõi cậu từ bức tường kia. Cậu hiểu rằng mình đã lâm vào cảnh hiểm nguy, cậu đã làm lộ mình và nếu như không có một phép màu nhiệm nào cứu giúp thì cậu sẽ chết.

"Mình mà không thoát ra khỏi được cái lâu đài này thì mình là ngươi đã hết kiếp. Còn thằng Matcham bất hạnh! Mình dã dẫn nó vào cái tổ rắn độc này" - Dick nghĩ ngợi.

Cậu còn đang mải mê suy nghĩ thì một người hầu đã xuất hiện để giúp cậu mang vũ khí, quần áo và sách vở dọn sang căn phòng khác.

- Sang phòng khác? - Cậu hỏi lại - Để làm gì cơ? Sang phòng khác à?

- Cậu dọn sang căn phòng trên tầng gác - Người hầu nói cho cậu biết.

- Phòng đó lâu rồi chẳng có ai ở - Dick nói trầm ngâm - Đấy là căn phòng gì?

- Một căn phòng tốt, nhưng người ta nói - người hầu hạ giọng - rằng ở đó thường xuất hiện hồn ma.

- Hồn ma? - Dick hỏi lại, lạnh cả người - Ta không nghe thấy nói, hồn ma của ai vậy?

Người hầu nhìn quanh, sau đó nói thầm thật khẽ:

- Hồn ma của con quỷ ở tu viện thánh Jhon. Một lần ngươi ta cho hắn ngủ ở căn phòng đó và sáng ra thì: Phù! Hắn mất tích. Mọi người nói rằng quỷ Sa-

https://thuviensach.vn

tăng lôi hắn đi. Từ tối hôm trước hắn đã say mềm.

Trong lòng chàng thanh niên đầy những ý nghĩ ảm đạm, cậu bắt đầu dọn dẹp và đi theo người hầu sang căn phòng mới.

Chương III

CĂN PHÒNG TRÊN TẦNG GÁC

Từ trên tháp gác không nhìn thấy gì hơn nữa. Mặt trời chậm chạp bò tới chân trời đằng tây và cuối cùng thì lặn hẳn. Mặc dù tất cả các trạm gác hết sức cảnh giác theo dõi nhưng ở gần lâu đài Tunstall không phát hiện thấy một ngươi nào.

Khi đêm xuống, người ta đưa Throgmorton vào căn phòng gác lâu đài, cửa sổ căn phòng nằm ngang trên hào nước.

Anh ta bò qua cửa sổ với tất cả sự thận trọng của mình, trong một vài giây có tiếng nước lõm bõm khe khẽ, sau đó phía bờ hào đối diện xuất hiện một thân hình đen đen bò theo bãi cỏ, Deniel và Hatch chăm chú nghe ngóng tới nửa giờ đồng hồ nhưng tất cả đều lặng lẽ. Người đưa tin đã đi ra trót lọt khỏi lâu đài.

Deniel hơi vui lên. Ông ta quay sang phía Hatch:

- Bennet ạ, cái thằng Jhon - trả - thù - cho - tất - cả cũng chỉ là một con người. Nó đang ngủ. Rồi chúng ta sẽ kết liễu nó.

Suốt cả ngày và tối Dick bị cử đi hết chỗ nọ đến chỗ kia, mệnh lệnh này tiếp theo mệnh lệnh khác. Dick ngạc nhiên vì khối lượng các công việc được giao và sự gấp rút của nó khi yêu cầu thực hiện. Trong thời gian đó chẳng lần nào Dick gặp Matcham và Olives, mà cậu thì chỉ nghĩ đến họ. Giờ đây cậu chỉ mơ ước có một điều là mau mau lẩn trốn khỏi lâu đài Moat, nhưng cậu muốn trước khi chạy trốn được nói chuyện một tí với Olives và Matcham.

Cuối cùng, cậu cầm cây đèn và leo lên chỗ căn phòng mới của mình. Căn phòng rộng rãi, trần thấp và khá tối. Sau cửa sổ là hào nước. Mặc dù ở rất cao nhưng cửa sổ vẫn có song sắt. Cái giường tỏ ra là quá lớn, một chiếc gối nhồi lông chim và một chiếc khác nhồi cỏ thơm đặt cạnh tấm chăn có thêu các bông hoa hồng tươi tắn.

https://thuviensach.vn

Dọc các bức tường là là dãy tủ phủ những tấm thảm sẫm màu, đều khoá chặt. Dick đi vòng quanh phòng, nâng từng tấm thảm da, gõ từng bức tường, cố gắng mở từng chiếc tủ một. Cậu khẳng định cửa ra vào rất chắc chắn và có then cài tốt. Sau đó cậu đặt cây đèn lên bậu cửa và lại ngắm nhìn lần nữa tất cả căn phòng.

Vì sao họ chuyển cậu sang căn phòng này? Nó to hơn và đẹp hơn so với căn phòng cũ của cậu. Hay có thể đây là cái bẫy? Liệu ở đây có lối đi bí mật nào không? Có đúng là ở đây thường có hồn ma hiện hình?

Ngay trên đầu cậu là mái phẳng, vang những bước chân nặng nề của người canh gác, cạnh tháp là gian phòng lớn. Từ gian phòng lớn nhất định phải có cửa đi bí mật, nếu không có lối đi bí mật ở đó, thì làm sao con mắt ấy có thể theo dõi cậu từ sau bức thảm treo tường? Rõ ràng cái cửa đó dẫn đến tháp gác, rồi từ tháp gác dẫn tới đây, vào căn phòng này. Cậu cảm thấy ngủ ở căn phòng như thế này là một sự liều lĩnh. Dick cầm vũ khí sẵn sàng và ngồi vào một góc phòng gần cửa. Nếu bọn chúng tấn công, cậu sẽ trả giá mạng sống của mình không đến nỗi quá rẻ.

Ở phía trên, trên tháp mái vang lên tiếng chân bước, sau đó có tiếng người nào đó hỏi khẩu lệnh. Họ đang đổi phiên. Lập tức Dick lại nghe thấy có ai đó cào vào cửa phòng, một tiếng thì thầm vọng đến tai cậu:

- Dick, Dick, tôi đây!

Dick vội vàng đẩy cái then cài, mở cửa cho Matcham vào phòng. Matcham rất nhợt nhạt, một tay cậu ta cầm cây đèn, tay kia là con dao găm.

- Đóng cửa vào đi! - Cậu ta thì thầm - Nhanh lên, Dick - Lâu đài đầy bọn do thám. Tôi nghe thấy tiếng chúng đi theo tôi ở hành lang, tôi nghe thấy tiếng thở của chúng sau các tấm thảm treo, Dick ạ!

- Cứ bình tĩnh nào, cửa đóng rồi - Dick trả lời - chúng ta đang ở nơi an toàn… Tuy nhiên ở giữa các bức tường của lâu đài này thì không có khả năng an toàn đâu. Tớ hết sức vui mừng vì thấy cậu, Matcham. Thề có Chúa, tớ đã nghĩ rằng cậu không còn sống nữa. Họ giấu cậu ở đâu vậy?

- Ở đâu không quan trọng. Toi với anh đã gặp được nhau, mọi thứ còn lại chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng Dick ơi, anh đã được báo chưa? Anh có biết rằng

https://thuviensach.vn

sáng mai họ sẽ tính chuyện với anh như thế nào không?

- Chẳng có ai báo gì cho tớ cả. Tớ không biết, - Dick trả lời - ngày mai chúng định làm gì?

Ngày mai hoặc là đêm nay, tôi không rõ. Tôi chỉ biết rằng chúng định giết anh. Tôi biết chắc chắn đấy. Tôi nghe thấy chúng thì thào với nhau về chuyện đó, chúng nó hầu như nói thẳng với tôi như thế.

- Thế đấy! - Dick nói - Nhưng nói cho đúng thì tự tớ cũng đã đoán ra…

Cậu kể cho Matcham tất cả những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm đó. Khi cậu kể xong Matcham đứng lên và chăm chú nhìn khắp căn phòng.

- Không, chẳng có thấy một lối vào nào cả. Ngoài ta tôi cũng không nghĩ rằng ở đây có lối vào đâu. Dick ạ, tôi ở lại đây với anh. Nếu anh chết thì tôi cũng chết. Tôi có thể giúp đỡ cho anh, anh có thấy không, tôi đã lấy trộm được con dao găm đấy! Tôi sẽ đánh nhau! Mà nếu anh tìm được một lối nhỏ nào có thể bò qua được ra ngoài, hoặc là qua cửa sổ có thể tụt xuống dưới, tôi sẽ rất vui mừng đón nhận mọi hiểm nguy và cùng chạy đi với anh, Dick ạ.

- Jhon - thề có chúa Trời - Jhon ơi, cậu là người bạn tốt nhất, trung thành và can đảm nhất trên toàn nước Anh. Đưa tay đây cho tớ, Jhon!

Cậu im lặng cầm lấy bàn tay Matcham.

- Nếu bọn mình leo được đến cửa sổ mà tay đưa tin đã tụt xuống nhỉ - Dick nói - Sợi dây có lẽ vẫn còn ở đó. Dù sao đó vẫn còn là niềm hy vọng.

- Suỵt! - Matcham thì thào…

Cả hai lắng nghe. Bên dưới sàn nhà có cái gì kêu ken két, lặng đi một tẹo rồi tiếng cót két lại vang lên.

- Có ai đang đi lại ở căn phòng dưới chúng ta - Matcham thì thầm.

- Dưới mình không có phòng nào. Chúng ta đang ở trên tầng gác. Đó là kẻ giết tớ đang đến theo lối đi bí mật. Cứ để cho nó đến. Tớ sẽ trừng trị nó - Cậu nghiến chặt hàm răng.

- Chúng mình tắt đèn đi - Matcham bảo - May ra nó sẽ lộ rõ.

Họ tắt cả hai ngọn đèn và nín thở ngồi im như đã chết. Các bước chân thận trọng dưới sàn nhà nghe thấy rất rõ. Lúc thì chúng gần lại, lúc thì lảng xa.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng có tiếng rít trong ổ khoá và tất cả lặng đi.

Sau đó lại vang lên tiếng bước chân và có vệt sáng rọi vào qua cái khe hẹp giữa các tấm ván ở góc nhà phía xa. Khe sáng ngày càng rộng hơn, cánh cửa bí mật được mở ra và ánh sáng lùa vào càng rõ thêm lên. Hai người nhìn thấy một cánh tay mạnh khoẻ đang giữ cái cửa sập. Dick căng dây nỏ chờ cho cái đầu hắn ta xuất hiện.

Nhưng lúc đó tất cả chợt thay đổi. Đâu đó ở xa phía cuối lâu đài Moat có những tiếng kêu to, đầu tiên chỉ có một giọng, sau đó hoà theo một số giọng khác, chúng lặp lại một tên ai đó. Tiếng động này rõ ràng làm kẻ thích khách lo lắng. Cánh cửa bí mật khe khẽ sập xuống và dưới sàn lại vang lên bước chân vội vàng đang đi xa dần.

Hai con mồi tạm được gia hạn. Dick thở sâu và lúc đó mới lắng nghe tới cảnh ồn ào hỗn loạn đã cứu cậu. Các tiếng gọi không giảm đi mà ngược lại càng trở nên to hơn lúc đầu. Người ta chạy lung tung trong lâu đài, các cánh cửa mở ra sập vào. giữa những âm thanh ồn ào đó là tiếng gào inh tai của Daniel:

- Joanna!

- Joanna! - Dick nhắc lại - Joanna nào? Ở đây không có Joanna và chưa bao giờ có cả. Thế là thế nào?

Matcham lặng im. Hình như cậu ta đang nghĩ ngợi điều gì xa xôi. Ánh sáng yếu ớt của các vì sao lấp lánh ngoài cửa sổ không lọt tới góc căn phòng, nơi hai người đang ngồi. Chỗ đó tràn đầy bóng tối.

- Jhon! - Dick nói. - Tớ không biết cậu ở đâu suốt cả ngày hôm nay. Cậu có trông thấy Joanna ấy không?

- Không, không thấy.

- Cậu không nghe thấy gì về cô ta thật à? - Dick gặng hỏi.

Tiếng bước chân của Daniel đang gần lại và ở ngoài sân người ta vẫn đang gọi Joanna.

- Cậu không nghe thấy gì về cô ta à? - Dick nhắc lại.

- Tôi có nghe - Matcham bỗng nói.

- Sao giọng cậu run rẩy thế! Cậu làm sao thế? - Dick hỏi. - Chúng ta rất may vì họ đang mải tìm cô Joanna ấy. Cô ta đã lôi cuốn họ khỏi cánh mình.

https://thuviensach.vn

- Dick! - Matcham thốt lên - Tôi chết mất. Cả hai chúng ta chết mất! Chúng ta hãy chạy đi trong lúc còn chưa muộn. Chúng nó sẽ không yên tâm khi chưa tìm thấy tôi đâu. Mà không! Cứ để tôi tới chỗ chúng nó một mình! Chúng sẽ tóm lấy tôi, còn anh thì hãy chạy đi. Cứ để chúng bắt một mình tôi thôi Dick ạ! Dick qúi mến ơi, cứ để tôi tới chỗ chúng đi.

Matcham sờ soạng tìm cái then cửa. Dick lúc đó mới hiểu ra.

- Thề có Chúa Trời - cậu thốt lên - Cô không phải Jhon. Cô là Joanna Sedley! Cô chính là cô gái không muốn lấy tôi rồi.

Cô gái lặng im không động đậy. Dick cũng lặng im, sau đó cậu lại bắt đầu nói:

- Joanna! Cô đã cứu sống tôi, còn tôi cũng cứu cô. Chúng ta đã nhìn thấy máu người chảy xuống. Chúng ta đã là bè bạn và kẻ thù của nhau. Đúng, tôi đã định lấy dây lưng đánh cô, lúc đó tôi cứ nghĩ cô là một cậu bé. Nhưng lúc này cái chết của tôi đang gần lại, và trước cái chết tôi muốn nói với cô rằng cô là cô gái tốt nhất và can đảm nhất trên trái đất. Nếu mà tôi còn được sống, tôi sẽ hết sức vui mừng được lấy cô! Cuộc sống chờ đợi tôi chăng? Cái chết chờ đợi tôi chăng? Mong cô hãy biết răng: Tôi yêu cô.

Cô gái không trả lời gì cả.

- Nào, hãy nói đi Joanna. Cô hãy làm một cô gái biết thương người đi. Hãy nói rằng cô yêu tôi đi!

- Chẳng lẽ đã vào đây, Dick ơi, mà em lại không yêu anh sao? - Joanna thốt lên.

- Nếu số phận chúng ta thoát được - Dick nói tiếp - Chúng ta sẽ cưới nhau. Nếu chúng ta phải chết, chúng ta sẽ cùng chết. Nhưng làm thế nào cô tìm được căn phòng của tôi, Joanna?

- Em hỏi bà vợ Hatch - cô đáp.

- Mình có thể tin cậy được bà ấy. Bà ấy sẽ không làm lộ đâu. Chúng ta còn có thời gian…

Nhưng ngay lập tức, như là phản đối lời nói của Dick, hành lang vang lên tiếng chân và kẻ nào đó đập nắm đấm vào cửa.

- Con bé ở đây! - Họ nghe thấy tiếng ai đó - Mở cửa ra, cậu Dick! Mở ra!

https://thuviensach.vn

Dick im lặng và không nhúc nhích.

- Hết tất cả rồi - cô gái nói và ôm lấy Dick.

Người nọ sau người kia tụ tập ở ngoài cửa. Cuối cùng thì chính Daniel xuất hiện và mọi người lặng đi.

- Dick! - Lão hiệp sĩ gào lên - Đừng làm con lừa nữa! Ồn thế này thì dến bảy hiệp sĩ ngủ say cũng phải thức dậy hết. Chúng tao biết con bé ở đây. Mở cửa ra!

Dick lặng thinh.

- Phá cửa! - Deniel ra lệnh.

Bọn chiến binh đạp chân và đấm vào cửa. Cánh cửa được làm chắc chắn và gài then cứng nhưng dù sao nó cũng sẽ sập xuống nếu như số phận không can thiệp. Một tiếng kêu to của người gác bỗng vang lên giữa những tiếng đập phá, người ta gào lên ở trên tháp, làm ầm ĩ và lập tức toàn khu rừng vang lên đầy tiếng trả lời.

Có thể nghĩ rằng các cư dân rừng xanh tấn công vào lâu đài Moat. Deniel và các chiến binh của lão vội vàng bỏ cánh cửa phòng Dick lại, đâm bổ đi bảo vệ các bức tường thành.

- Mình được cứu rồi! Dick kêu lên. Cậu nắm cả hai tay vào chiếc giường cổ kính, cố gắng đẩy nó khỏi vị trí nhưng nó không chịu chuyển.

- Giúp tôi với, Joanna. Nếu cô muốn thoát khỏi thì hãy thu hết sức lực giúp tôi với!

Hai người hết sức vất vả mới kéo được chiếc giường sồi nặng nề ép vào cánh cửa.

- Thế lại còn tệ hơn - Joanna nói buồn rầu - Nó sẽ đến chỗ mình qua cái lối bí mật.

- Không đâu. Lão ta không muốn làm lộ lối đi bí mật ấy cho các chiến binh biết đâu. Chúng ta sẽ trốn đi theo lối đó… Hãy nghe xem Joanna! Cuộc tấn công chấm dứt rồi. Mà có lẽ chẳng có cuộc tấn công nào.

Quả thực chẳng có cuộc tấn công nào cả: đó chỉ là các chiến binh bị lạc Daniel trong cuộc chiến đấu ở Risingham, mãi giờ mới quay về tới lâu đài. Màn đêm đã giúp họ an toàn đi ngang khu rừng. Người ta đã cho vào cổng và

https://thuviensach.vn

lúc này họ đang xuống ngựa ở ngoài sân, trong tiếng lộp bộp giậm móng lẫn âm thanh va chạm của đồ binh giáp.

- Lão ta sẽ quay lại ngay bây giờ - Dick nói - Vào lối đi bí mật nhanh lên!

Dick thắp ngọn đèn. Cả hai đi đến chỗ góc phòng. Cái khe tìm không khó vì xuyên qua nó vẫn còn có một tia sáng yếu ớt. Dick chọn lấy một cây gươm cứng cáp tì vào khe rồi lấy sức bẩy bằng cán gươm. Cửa sập hé mở, hai ngươi đưa tay đỡ và mở hẳn nó ra.

Họ trông thấy mấy bậc thang nhỏ, trên một bậc thang còn có ngọn đèn con do tay thích khách bỏ quên.

- Đi trước đi - Dick nói với Joanna - cô cầm lấy cái đèn cơ. Tôi sẽ đi sau và sập cái cửa lại.

Hai người đi vào con đường hầm. Dick vừa mới sập xuống cái cửa nắp ở trên đầu thì đã nghe thấy những tiếng đập phá. Bọn chúng đang phá cửa để vào phòng.

Chương IV

LỐI ĐI BÍ MẬT

Dick và Joanna ở giữa một hành lang ngắn, hẹp và bẩn thỉu. Phía cuối có một cái cửa mở hé - chính là cánh cửa mà tên thích khách mở khóa từ lúc trước. Trên trần dày đặc mạng nhện. Tiếng bước chân của họ vang động trên sàn đá. Sau cánh cửa đó con đừơng tách làm hai theo một góc vuông. Dick ngoặt hú hoạ vào một hành lang rồi hai người bước rất vang, chạy vùn vụt quanh các nóc tròn của tháp gác. Dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn, cái nóc tròn trông giống như lưng con cá voi. Lát sau hai người gặp một lỗ thủng để quan sát. Bên ngoài bị che đi bởi mảng mái chìa chạm trổ. Nhìn vào một trong các lỗ đó, Dick thấy sân đá của tháp gác, một chiếc bàn thờ với cây nến sáp đang cháy dở. Olives đang ngồi trên bậc trước bàn thờ, hai tay chắp lại cầu nguyện. Đi tới cuối hành lang, hai người tụt xuống theo một bậc thang ngắn. Lối di càng hẹp hơn. Một phía tường hành lang bằng gỗ, ánh sáng xuyên qua một kẽ hẹp và nghe tháy tiếng người ồn vang. Bỗng Dick thấy một lỗ tròn vừa bằng con mắt người, ghé nhìn vào thì thấy gian phòng lớn. Sáu người đàn ông mặc

https://thuviensach.vn

áo khoác dạ ngắn không có tay đang thèm khát nốc rượu vang. Đó là các chiến binh vừa mới quay về được lâu đài.

- Mình không đi qua đây được đâu - Dick nói - Thử quay lại xem.

- Không - Joanna nói - có thể lối ra ở xa hơn nữa. Cô đi lên trước nhưng qua một vài mét, hàng lang ngang kết thúc bằng một bậc thang nhỏ, rõ ràng trong khi các chiến binh còn đang ngồi ăn uống ở gian phòng lớn thì không thể nào trốn thoát bằng con đường ấy được.

Hai người lại ba chân bốn cẳng chạy ngược lại đi vào một hành lang khác. Hành lang này cực kì hẹp, chui qua nó hết sức khó khăn, liên tục lên xuống theo các bậc thang nhỏ và họ lúc nào cũng có khả năng bị va gẫy cổ. Cuối cùng ngay cả Dick cũng mất phương hướng, không hiểu là mình đang ở đâu nữa. Ngoài chuyện đó ra, lối đi lại càng thấp và hẹp hơn, các ụâc thang dẫn sâu xuống dưới, tường hai bên ẩm và nhày, xa xa phía trước họ vang lên tiếng chuột chạy lích rích.

- Mình ở dưới tầng hầm rồi - Dick nói.

- Mà lối ra vẫn không có - Joanna nói thêm.

Hành lang quây ngoặt và vài bước sau thì hết. Ở cuối có một vài bậc thang nhỏ dẫn lên phía trên. Một tấm đá tảng to lớn, dùng làm sàn chắn mất con đường của họ. Cả hai tì lưng vào, lấy hết sức lực định đẩy nó ra nhưng không được.

- Có ai giữ nó ở phía trên - Joanna bảo vậy.

- Không đâu. Ngay dù có một người khoẻ gấp mười lần chúng ta giữ ở trên thì nó cũng phải động đậy. Đằng này nó bất động như đá núi vậy. Nó bị cái gì nặng lắm đè ở trên. Đây không có lối ra đâu, chúng ta ở đây cũng như những người tù binh mang gông sắt ở chân vậy thôi. Thôi mình hãy ngồi và nói chuyện một tí đi, lát sau ta sẽ quay lại. Cũng có thể với thời gian bọn chúng sẽ quên ta đi và mình có thể trốn tiếp, nhưng theo thiển ý của anh thì hết cách rồi, Joanna ạ!

- Dick! - Joanna thốt lên - Sao cái ngày anh gặp em lại buồn đến vậy! Đó là tại em, người con gái bất hạnh và không biết hàm ơn đã đưa anh đến cảnh này.

- Sao lại nói nhảm vậy - Dick phản đối - Tất cả những cái đó đều do số phận

https://thuviensach.vn

cả, mà đã là số phận thì nó sẽ xảy ra dù mình có muốn hay không. Than thở làm gì. Tốt hơn, hãy kể cho anh nghe về em đi và tại sao em lại rơi vào tay Daniel.

- Em cũng mồ côi như anh, em chẳng còn cha còn mẹ - Joanna nói - thêm vào đó, thật bất hạnh cho em, nghĩa là cho cả anh nữa, em là một đám giàu có. Daniel mua quyền gả chồng cho em từ cung vua và đã trả một món tiền lớn về việc mua bán đó. Em còn là một con bé con mà hai nhân vật có thế lực đã xung đột với nhau vì quyền được tổ chức hôn nhân của em!

Lúc đó có một bước ngoặt xảy ra, một tể tướng mới được ấn định và Daniel vượt qua đầu ngài Foxham mua quyền được gả chồng cho em. Sau đó lại có một bước ngoặt mới và ngài Foxham lại mua quyền đó vượt qua đầu Deniel. Từ đấy đến nay họ luôn luôn thù địch nhau, em luôn luôn sống ở chỗ Thượng thư Foxham và ông ta đối với em rất tốt. Cuối cùng ông ta chuẩn bị gả chồng cho em, nói đúng hơn là bán em đi.

Thượng thư Foxham nhận được năm trăm bảng. Chồng chưa cưới của em tên là Hamley và đúng vào ngày mai, Dick ạ, em cần phải đính hôn với anh ta. Nếu như không có Daniel thì em sẽ lấy chồng và chẳng bao giờ em được gặp anh, ôi Dick, Dick thân yêu ạ!

Cô gái dịu dàng hôn bàn tay Dick. Dick cũng nâng tay cô và hôn lại.

- Ngài Deniel bắt cóc em khi em đi chơi ở trong vườn - Joanna tiếp tục kể -Ông ta bắt em mặc bộ quần áo đàn ông mà đó là sự đau khổ tột cùng đối với phụ nữ chúng em! Mà cái bộ quần áo đó lại chẳng vừa với em tí nào. Ông ta đưa em về Kettley và như anh đã biết, ông ta nói rằng sẽ gả em cho anh. Nhưng em kiên quyết chống lại để lấy Hamley.

- À, thế có nghĩa là cô yêu Hamley à? - Dick kêu lên vì bất ngờ.

- Không phải, em chỉ căm ghét ngài Daniel thôi - Joanna trả lời- Nhưng sau đó anh đã giúp đỡ em, anh rất là tốt, rất can đảm và em đã đem lòng yêu anh. Nếu chúng ta mà thoát được, em sẽ rất vui sướng được trở thành vợ anh. Và thậm chí nếu số phận độc ác không cho em lấy anh thì dẫu sao em cũng chỉ yêu một mình anh. Em sẽ trung thành với anh mãi, chừng nào trái tim em còn đập.

- Khi anh chưa gặp em, anh chẳng để ý đến một cô gái nào. Anh kết bạn với

https://thuviensach.vn

em khi anh nghĩ rằng em là một cậu bé. Anh thấy thương em và cũng chẳng hiểu tại sao nữa. Anh đã muốn lấy dây lưng đánh em nhưng tay anh cứ buông thõng xuống. Còn khi em thú nhận em là một cô gái, Jhon…Joanna ạ, - anh vẫn quen gọi em là Jhon như cũ, thì anh hiểu rằng em chính là cô gái cần thiết cho cuộc đời anh… Khẽ thôi! - Dick tự ngắt lời - Có ai đó đang đi.

Đúng là có tiếng chân nặng nề ở lối đi làm cả đàn chuột lớn chạy lung tung từ chỗ này sang chỗ khác. Dick suy xét tình thế. Anh có thể ở nơi an toàn và bắn từ trong góc ra. Chỉ có ánh đèn, ánh sáng ngọn đèn để quá gần làm anh vướng vít. Dick vội chạy về đằng trước, đặt cây đèn ở giữa hành lang rồi quay về chỗ của mình.

Bennet xuất hiện ở đầu cuối hành lang phía xa. Rõ ràng ông ta đi một mình. Tay ông ta cầm một bó đuốc, nhờ bó đuốc này nên ngắm vào ông ta không khó khăn gì.

- Đứng lại, Bennet! - Dick kêu lên - Bước một bước nữa ngài sẽ bị giết!

- Các người ở đây à! - Hatch vừa nói vừa nhìn vào bóng tối - Tôi không nhìn thấy các người. A ha! Cậu hành động thông minh lắm Dick ạ, cậu đã đặt cây đèn ở trước mình! Tôi nhận thấy đã không uổng công dạy cậu và tôi vui mừng, mặc dù cậu đang sử dụng các bài dạy của tôi để chuẩn bị bắn vào cái di hài của tôi! Cậu ở đây làm gì? Cậu cần gì ở đó thế? Cậu ngắm vào người bạn già tốt bụng của cậu làm gì! Mà Tiểu thư có đây không?

- Không đâu, Bennet. Tôi sẽ hỏi, còn ông trả lời - Dick nói - Tại sao tôi lại phải tự cứu lấy cuộc đời mình? Tại sao kẻ giết người lại mò đến giường tôi? Tại sao tôi phải trốn chạy khỏi cái lâu đài hiểm yếu của người cha đỡ đầu của tôi? Tại sao tôi lại phải bỏ chạy khỏi bạn bè mà ở giữa họ, tôi đã lớn lên và không làm gì xấu xa với họ?

- Cậu Dick, tôi biết nói gì với cậu? Cậu rất can đảm nhưng hoàn toàn còn là một chú bé chưa biết suy xét!

- Tôi thấy ông được biết tất cả và quả thật tôi đã tìm được một người bạn tin cậy - Dick trả lời - Nhưng biết làm sao! Tôi sẽ không rời khỏi chỗ đâu. Cứ mặc cho Daniel đến bắt tôi nếu ông ta làm được.

Bennet Hatch im lặng một lúc.

- Cậu hãy nghe đây. Bây giờ tôi sẽ tới ngay chỗ ngài Daniel và sẽ kể cho ông

https://thuviensach.vn

ta nghe cậu đang ở đâu và làm gì - Ông ta cử tôi tới đây vì việc đó mà. Nhưng nếu cậu không ngu ngốc thì nên chuồn khỏi đây trước khi tôi qua lại.
- Tôi đã đi khỏi đây từ lâu nếu như tôi biết cách đi như thế nào! - Dick nói - Tôi không thể nhấc nổi tấm dá.
- Cậu hãy thọc tay vào góc và sờ ở đó - Sợi dây của Throgmorton vẫn còn ở căn phòng mầu nâu đấy. Chào cậu!
Hatch quay lại và biến mất trong chỗ ngoặt của đường hầm. Dick lập tức cầm đèn và làm theo lời khuyên. Ở góc có một chỗ lõm sâu. Dick thọc tay vào đó, sờ thấy tay cầm bằng sắt, anh quay ngược nó lên phía trên. Tiếng cót két vang lên rồi tấm đá bất ngờ rời khỏi chỗ.
Con đường đã thông. Hai người mở cái nắp sập dễ dàng và đi ra căn phòng có vòm trần. Cửa phòng này đi ra sân, nơi có hai người đang xắn tay áo rửa cho bày ngựa của các chiến binh mới trở về. Họ được rọi sáng bởi hai ngọn đuốc lay động đặt ở vòng sắt gắn trên tường.

Chương V

DICK SANG PHÍA KHÁC

Dick tắt ngọn đèn để không thu hút sự chú ý của đám mã phu rồi đi lên phía trên theo hành lang, anh tìm thấy sợi dây ở căn phòng màu nâu, nó được buộc vào một chiếc giường cổ rất nặng. Dick đi tới sát cửa sổ, chậm chậm và thận trọng hạ sợi dây vào bóng đêm sâu thẳm. Joanna đứng bên cạnh. Sợi dây cứ tụt mãi xuống như vô cùng tận và từng tí, từng tí một sự sợ hãi làm lung lay ý chí của cô.
- Dick! Chẳng lẽ chúng ta ở cao thế ư? Em không có đủ can đảm tụt xuống đâu. Em nhất định sẽ ngã mất, Dick ạ!
Dick đang tập trung vào việc thả sợi dây, nghe tiếng nói của Joanna anh rùng mình và đánh tuột sợi dây khỏi tay cầm. Đầu cuối của nó rơi tõm xuống nước và lập tức người gác trên tường kêu lên rất to:
- Ai, ai đấy?
- Quỷ bắt nó đi! - Dick thốt lên- Hỏng cả rồi, nhanh lên! Nắm sợi dây và leo

https://thuviensach.vn

xuống đi.
- Em không leo được đâu - Cô gái loạng choạng thầm thì.
- Nếu em không xuống thì anh cũng không xuống được - Shelton nói - Anh bơi làm sao được qua hào khi không có em giúp? Có nghĩa là em bỏ mặc anh à?
- Dick - Joanna thở hổn hển - em không thể… em không còn đủ sức nữa.
- Vậy thì cả hai đều chết, thề có Chúa! - Dick giậm chân kêu lên.
Nghe thấy các bước chân đang tới gần, anh lao lại cửa với hy vọng cài được then lại. Nhưng trước khi anh kịp đẩy cái then thì những cánh tay của ai đó đã đẩy mạnh ở phía cửa bên kia. Dick đấu tranh trong một giây, sau đó cảm thấy mình không thắng lại được, anh chạy bổ lại phía sau, tới cửa sổ. Joanna đang đứng cạnh đó, ngả vào bức tường, cô gái hầu như đã bất tỉnh. Dick cố thử nâng cô dậy nhưng Joanna treo cả thân thể bất lực trên đôi tay anh như một người đã chết. Đám người vừa ngăn cản Dick đóng cửa nhảy xổ lại chỗ anh. Dick đâm một người bằng dao găm khiến số còn lại vội nhảy lui một cách hỗn độn. Lợi dụng giây phút nhốn nháo, anh nhảy lên bậc cửa tóm lấy sợi dây tụt xuống bên dưới.
Sợi dây có nhiều nút, có thể tụt xuống nhẹ nhàng nhưng Dick quá vội vàng và không có kinh nghiệm trong các bài tập luyện tương tự, nên anh quay lộn trong không khí như kẻ tội hình trên giá treo cổ, lúc đập đầu, lúc đập tay vào tường đá cứng. Tai anh ù lên. Trên đầu anh nhìn thấy các vì sao, dưới chân cũng là các vì sao, phản chiếu trong mặt nước loang loáng như lá cây khô trước cơn giông bão. Sau đó sợi dây tụt khỏi tay, anh rơi và chìm nghỉm vào làn nước băng giá.
Khi Dick ngoi lên được mặt nước, tay anh quờ quạng gặp sợi dây lúc nãy đang lúc lắc trong không khí. Phía trên đầu, cao tít trên các bức tường răng cưa đang cháy sáng rực các ngọn đuốc, với những đĩa đèn đầy các hòn than đang cháy. Diick thấy họ đang ngó nhìn vào bóng tối, cố gắng tìm anh, nhưng anh đã ở sâu tít bên dưới, nơi ánh sáng không rọi xuống được nên việc tìm tòi của họ chỉ uổng công.
Trong khi nắm vào đầu cuối sợi dây còn khá dài, Dick loay hoay cố bơi tới bờ hào đối diện, khó nhọc cố giữ sao cho đầu khỏi chìm. Dick bơi đã được nửa

https://thuviensach.vn

đường và nhìn thấy bờ gần lại thì anh bỗng thấy rằng dây đã hết, nó chững lại rồi muốn lôi người đang tóm nó trở lại bờ bên kia.

Quyết định bỏ mặc tất cả. Dick buông sợi dây và lấy hết sức quẫy chân đạp tay, cố gắng tóm lấy cành liễu đang lửng lơ trên mặt nước phía trước mặt. Đó chính là cành liễu rủ xuống mà vài giờ trước đây đã giúp cho người đưa thư leo lên bờ. Chìm xuống rồi ngoi lên, ngoi lên rồi lại chìm xuống, mãi Dick mới chộp được vào cành liễu rủ. Cậu leo lên như một tia chớp và nép vào thân cây. Nước chảy ròng ròng trên người, anh thở lấy thở để, vẫn còn chưa tin rằng mình đã thoát.

Tiếng nước rơi lóc bóc làm lộ vị trí của anh cho những chiến binh đang tụ tập trên tường cao của lâu đài. Các mũi tên xé bóng tối rắc xuống chỗ chàng trai như mưa đá. Từ đỉnh tháp họ quăng xuống một cây đuốc, nó loang loáng trong không khí rồi rơi bịch xuống cạnh mép nước, rọi sáng xung quanh. May cho Dick là cây đuốc nẩy lên, quay lộn vài vòng, sau đó lăn phịch xuống nước nên tắt ngấm.

Tuy nhiên nó đã đạt được mục dích: các cung thủ đã kịp nhìn thấy cây liễu có chàng Dick nấp trong đám lá cành rậm rạp. Dù rằng chàng ta đã mau chóng nhảy xuống đất, ba chân bốn cẳng chạy đi chỗ khác nhưng không thóat được các mũi tên. Một mũi cắm vào vai, mũi khác làm anh chàng bị thương ở đầu.

Cái đau càng thúc Dick chạy nhanh hơn, anh chọn một khu đất phẳng và vùn vụt biến vào bóng tối, không hề suy nghĩ là mình đang chạy đi đâu. Những mũi tên vẫn cố đuổi theo nhưng lát sau người trốn chạy đã ở ngoài tầm bắn. Khi Dick dừng chạy ngoái nhìn lại, anh thấy mình đã ở xa lâu đài Moat. Tuy vậy những ngọn đuốc chuyển động lộn xộn trên tường thành vẫn còn thấy rõ khá lâu.

Dick ngả vào một cái cây, máu và nước đang chảy trên mình anh. Anh bị thương và đơn độc nhưng dầu sao thì cũng đã thoát… Joanna còn lại trong tay Daniel nhưng anh không trách gì mình, không trách cô ta vì anh hiểu chẳng ai có lỗi cả. Dick không quá lo lắng cho số phận của cô. Deniel khắc nghiệt nhưng hắn không dám đối xử tàn tệ với một cô gái xuất thân quyền quý, vì những người bảo hộ có thế lực của cô ta có thể bắt ông ta phải trả lời. Rõ ràng hơn cả là hắn sẽ cố gắng gả nhanh cô gái cho một cánh hẩu nào đó

https://thuviensach.vn

của mình.
" Được rồi - Dick nghĩ - Đến lúc đó mình sẽ còn kịp trừng trị thằng phản bội này. Bây giờ chẳng vì lí do gì mà mình phải hàm ơn hắn ta, mình tự do trong mọi mối liên hệ với Daniel. Bây giờ mình có thể ra mặt đối địch với hắn và mình sẽ đạt được những gì mình muốn".
Nhưng trong lúc này anh đang ở tình trạng ảm đạm nhất. Dick lê từng bước qua rừng. Các vết thương nhức nhối. Xung quanh tối tăm, chân vướng víu trong đám cành lá và lát sau anh lại phải ngồi xuống đất tựa mình vào một thân cây. Khi anh tỉnh lại, trời đã bắt đầu rạng sáng, gió lạnh rì rào trong đám lá.
Dick nhìn phía trước bằng con mắt mơ ngủ và thấy khoảng trăm mét cách chỗ anh ngồi có cái gì đen đen lúc lắc giữa đám cành lá. Bắt đầu sáng hơn, nhận thức của Dick trở lại và cuối cùng thì anh hiểu rằng, đó là một người bị treo trên một cành sồi cao. Đầu anh ta gục xuống ngực, mỗi cơn gió lại làm thân thể anh ta lắc lư, chân tay vung vẩy như con rối nhảy.
Dick nặng nề đứng lên, loạng choạng tóm lấy các cành cây, anh đi lại gần người bị treo cổ. Cành cây nằm cách mặt đất năm sáu mét và con người bất hạnh bị kéo lên cao đến mức Dick không với tới đôi ủng anh ta, mặt người này lại bị chiếc khăn trùm đi nên anh không thể nào nhận ra đó là ai.
Dĩck nhìn phải, nhìn trái và thấy đầu cuối của sợi dây được buộc vào một bụi cây gai phủ đầy hoa mọc dưới tán lá rậm rạp của cây sồi. Anh rút con dao găm, vũ khí độc nhất của mình, và cắt đứt sợi dây. Tử thi rơi phich xuống đất với tiếng va trầm đục.
Dick nhấc chiếc mũ trùm đầu lên. Đó là Throgmorton, người chạy thư của Daniel. Anh ta đi khỏi lâu đài chẳng được bao xa! Từ dưới áo bu-dông của anh ta thò ra một tờ giấy gì đó không phải là dấu ấn của "Mũi tên đen". Dick kéo nó ra, đó là bức thư của Daniel gửi cho Whensleydale.
" Nếu triều chính thay đổi, với lá thư này mình sẽ làm nhục được hắn ta, mà thậm chí có thể đưa hắn lên đoạn đầu đài", Dick nghĩ thế nên đút lá thư vào sau ngực áo. Anh đọc lời cầu nguyện trước kẻ đã chết rồi lảo đảo đi tiếp vào rừng.
Dick cảm thấy mệt mỏi rã rời. Anh vấp loạng choạng, tai kêu o o, đôi lúc lại

https://thuviensach.vn

như mê đi vì mất nhiều máu. Anh loanh quanh khá lâu và cuối cùng thì ra được con đường lớn nằm không xa làng Tunstall.
Một giọng nói thô bạo hạ lệnh cho anh dừng lại.
- Dừng lại? - Dick nhắc lại câu lệnh - Thề có Chúa, tôi hầu như sắp ngã, và như để khẳng định lời nói, anh kiệt sức ngã quay xuống đất.
Hai người đàn ông từ trong bụi đi ra, cả hai đều mặc áo ngắn rừng xanh, cả hai đều mang cung, côn và đoản kiếm.
- Lawless! Đây chính là cậu Shelton - Người hơi trẻ hơn nói.
- Đúng rồi, Jhon - trả - thù - cho - tất - cả sẽ rất vui lòng - người kia nói - Ê này, cậu chàng đã qua trận đánh nhau! Đầu cậu chàng có vết thương, vết này xơi mất khá nhiều máu đấy.
- Vai cũng bị xuyên - Greensheve nói thêm - Cậu ta được thừa hưởng một sức khoẻ khá đấy. Cậu nghĩ thế nào, ai đã làm nên chuyện này nhỉ? Nếu mà do ai đó trong bọn mình thì cứ mặc cho hắn cầu Chúa. Ellis sẽ tặng cho tay ấy một cuộc xưng tội ngắn ngủi và một đoạn dây thật dài.
- Nâng con cún lên - Lawless nói - Đặt lên lưng tớ cơ.
Sau khi đặt Dick lên vai mình và giữ lấy tay cậu, chàng tu sĩ phá giới đỏm đáng nói thêm:
- Cậu ở lại trạm gác Greensheve ạ. Mình tớ sẽ tải hắn đi.
Greensheve quay lại chỗ phục kích ven đường, còn Lawless vừa huýt sáo vừa chậm chạp đi xuống sườn dốc, mang Dick đang bất tỉnh trên vai. Mặt trời đã ló ra khi anh ta vào tới cửa rừng và nhìn thấy làng Tunstall sau thung lũng. Tất cả hình như đang bình yên, chỉ ở hai bên đường cạnh cầu có các cung thủ đang nằm. Họ khoảng mười ngươi, khi trông thấy Lawless và vật mang trên vai, họ giương cung lên như những người gác thực sự nghiêm túc.
- Ai! - viên chỉ huy kêu lên.
- Will Lawless, thề có cây thánh giá! Mà cậu biết tớ như năm ngón tay của cậu, chẳng lẽ cậu không nhận ra tớ sao.
- Nói khẩu lệnh đi, Lawless - Người chỉ huy toán canh gác yêu cầu.
- Cậu ngu lắm, cầu trời phú hộ cho cậu - Lawless đáp - chẳng lẽ cậu không nhận ra tớ à? Các cậu đang chơi trò lính gác đấy à? Khi sống ở rừng cần phải làm theo kiểu rừng chứ. Khẩu lệnh đây này - Anh ta đưa ngón tay cái kẹp

https://thuviensach.vn

giữa hai ngón tay trỏ và giữa lên trước mặt viên chỉ huy.
- Lawless, cậu đang làm một gương xấu. Hãy nói khẩu lệnh đi, thằng ngu! - người chỉ huy hạ lệnh.
- Nếu tớ quên nó thì sao?
- Mày nói láo, mày không quên, mà nếu mày quên thì tao sẽ găm mũi tên vào cái bụng mỡ của mày! Thề có Chúa Trời!
- Tớ thấy cậu đếch biết đùa! Lawless nói - Thế thì khẩu lệnh đây: "Duckworth và Shelton". Còn đây là bức tranh miêu tả khẩu lệnh! Shelton đang nằm trên lưng tớ, còn tớ thì vác hắn đến cho Duckworth.
- Thôi đi đi, Lawless - một người gác nói.
Khi biết được Lawless đang mang ai tới, đầy vẻ tò mò và lo lắng, Ellis đưa Dick vào căn buồng đằng sau quán. Ở đó ông ta xem vết thương của Dick và bằng những phương tiện đơn giản nhất ông ta làm cho Dick tỉnh lại.
- Cậu bé yêu quý - Ellis nói và xiết chặt tay Dick. - Cậu đang là khách ở chỗ một người quý mến cha của cậu, và yêu mến cậu vì những kỷ niệm của cha cậu ngày xưa để lại. Cậu cứ nghỉ nữa đi, cậu còn chưa tỉnh hẳn đâu. Nghỉ đi rồi cậu sẽ kể cho tôi nghe việc gì đã xảy ra và chúng tôi sẽ suy nghĩ để giúp đỡ cậu.
Sáu dó, khi Dick hãy còn rất yếu nhưng đã ngủ được một giấc ngủ ngon, Ellis ngồi bên giường cậu, nhân danh cha cậu đề nghị Richard Shelton kể lại việc cậu đã trốn khỏi lâu đài Moat như thế nào. Trong đôi vai rộng của Ellis bao nhiêu là sức lực thì trong khuôn mặt rám nắng bấy nhiêu trung thực, trong đôi mắt bấy nhiêu thông minh và niềm tin cậy nên Dick lập tức tuân theo và kể tỉ mỉ tất cả cuộc phiêu lưu của mình trong hai ngày qua.
- Các vị Thánh đang bảo vệ cậu, Dick Shelton ạ - Ellis nói khi cậu kể xong - các vị ấy không chỉ dẫn cậu ra toàn vẹn giữa bao nhiêu hiểm nguy và tai hoạ, mà còn dẫn cậu đến với con người hơn ai hết trên thế gian này, đang mong muốn tỏ sự giúp đỡ cho con trai của cha cậu. Cậu đừng bao giờ rời tôi, mà tôi thấy rằng cậu sẽ không bao giờ rời bỏ tôi cả, thì rồi chúng ta sẽ gặt được cái chết của thằng phản bội xấu xa.
- Bác định chiếm lâu đài bằng một cuộc công kích à? - Dick hỏi.
- Chiếm lâu đài bằng một cuộc tấn công, điều đó là không thông minh. Trong

https://thuviensach.vn

lâu đài Daniel rất mạnh, hắn còn nhiều quân. Hôm qua cả một đội quân đã trườn qua mặt tôi - đó chính là bọn mà sự xuất hiện của chúng ở lâu đài đã cứu cậu. Bây giờ thì Daniel đang ở dưới sự bảo vệ tin cậy. Không, Dick ạ, tôi với cậu cùng các cung thủ lừng danh của chúng ta cần phải rút lui nhanh khỏi chốn này và tạm để cho Deniel yên ổn đã.

- Số phận của Joanna làm cháu lo lắng - Dick nói.

- Số phận của Joanna? À, tôi hiểu số phận của cô gái ấy! Tôi hứa với cậu là nếu chúng định đưa đến cuộc hôn nhân thì chúng ta sẽ tác động không chậm trễ. Cho đến lúc này thì ta hãy biến đi tất cả như bóng đêm lúc bình minh. Daniel có thể nhìn đông, nhìn tây mà chẳng thấy đâu có kẻ thù. Thề có Chúa Trời, hắn ta sẽ nghĩ rằng… hắn chỉ nằm mơ thấy cánh ta. Nhưng tôi với cậu có bốn con mắt, Dick ạ, chúng ta sẽ chăm chú dõi theo hắn, và bốn cánh tay của chúng ta - cầu thần Chiến Tranh vinh quang giúp đỡ - chúng ta sẽ trừng trị tên phản bội!

Hai ngày trôi qua, toán quân đồn trú của Daniel đã mạnh lên đến mức làm cho hắn quyết định tổ chức đột kích, và hắn dẫn đầu đoàn kỵ sĩ bốn mươi người đi tới làng Tunstall không gặp kháng cự gì. Không một mũi tên bay tới, không tìm thấy một người nào ở trong rừng, chiếc cầu không có gì bảo vệ. Đi ngang qua cầu, Deniel nhìn thấy những người nông dân sợ sệt nhìn ông ta từ cửa các ngôi nhà nhỏ bé.

Bất ngờ có một người trong bọn họ, sau khi thu thập hết can đảm, đi ra phía trước cúi chào thật thấp và đưa cho nhà hiệp sĩ một tờ giấy gì đó. Daniel bắt đầu đọc và mặt ông ta cau lại. Đây là điều ông ta đọc được:

"Gửi con người khát máu và khắc nghiệt Daniel Brackley - Hiệp sĩ.

Bây giờ ta đã rõ rằng mi hành động đểu cáng và quỷ quyệt từ lúc khởi đầu. Bàn tay ngươi còn vấy máu cha ta. Mi không rửa sạch được đâu. Ta cảnh cáo mi rằng có một ngày ta giết mi. Ta cảnh cáo thêm nếu mi định gả chồng cho tiểu thư đáng tôn quý Joanna Sedley mà ta đã thề nguyền lấy làm vợ, thì ngày đó sẽ đến mau hơn. Bước đầu tiên của mi dẫn tới việc tổ chức đám cưới của cô ta sẽ là bước đầu tiên dẫn mi xuống mộ.

R. Shelton"

PHẦN THỨ BA

https://thuviensach.vn

ĐẠI NHÂN FOXHAM

Chương I

NGÔI NHÀ TRÊN BỜ BIỂN

Mấy tháng đã trôi qua từ cái ngày Richard Shelton bứt ra khỏi tay người cha đỡ đầu. Không ít các sự kiện hết sức quan trọng đối với nước Anh đã xảy ra trong những ngày tháng này. Phe Lancaster (Hoa Hồng Đỏ) đã bị đánh bại, lại một lần nữa ngẩng đầu dậy. Phe phái nhà York (Hoa Hồng Trắng) bị đập vỡ. Lãnh tụ của họ ngã xuống trên chiến trường, và đến mùa đông thì phe Lancaster đã ngạo nghễ trước các địch thủ. Thành phố nhỏ Shoreby - trên - sông - Till đầy những đại thần phe Lancaster tụ tập về đây từ các vùng xung quanh. Tại đó có bá tước Risingham với ba trăm chiến binh, huân tước Shoreby với hai trăm quân và cả Daniel, hùng mạnh trở lại như trước, lại giàu có thêm vì các cuộc xung công, cũng sống ở đây trong một ngôi nhà ở phố chính với sáu chục chiến binh. Tóm lại là đã sang một thời kì mới.

Đang là một buổi tối tháng giêng tối tăm, gió thổi, giá lạnh trở nên mạnh mẽ hơn và có thể tuyết sẽ rơi vào lúc trời sáng. Trong một quán nhỏ ảm đạm nằm không xa vịnh biển có ba người đang ngồi, họ uống rượu vang và ăn trứng rán. Đó là những người mạnh khoẻ cứng cáp, có khuôn mặt dãi dầu với cánh tay lực lưỡng và cặp mắt đầy can đảm, nên mặc dù họ ăn mặc như những nông dân bình thường, mà ngay các chàng lính say cũng không dám gây chuyện cãi cọ với họ.

Không xa chỗ họ ngồi, trước một bếp lò đang rực cháy có một người trẻ tuổi, còn như một cậu thiếu niên. Anh ta cũng ăn mặc như nông dân, nhưng rõ ràng đó là một người xuất thân quyền quý và xứng đáng được mang cây gươm của nhà hiệp sĩ.

- Tớ chả khoái gì chuyện ấy - một người ngồi ở bàn ăn nói - Công việc kết thúc chẳng hay ho gì. Đây cóc phải là nơi cho các bạn bè vui vẻ. Cánh ta yêu thích đồng xanh, yêu thích rừng rậm an toàn, còn tại đây mình đang ở trong thành phố nhung nhúc kẻ thù. Mà rồi các cậu xem, sáng ra tuyết còn rơi nữa cơ, thật là tai hoạ.

https://thuviensach.vn

- Mà tất cả đều là vì cậu Shelton - một người khác nói và gật đầu về phía người trẻ tuổi đang ngồi trước bếp lửa.

- Về nhiều chuyện tôi đồng ý với cậu Shelton - người thứ nhất phản đối - Nhưng vì ai khác mà phải rơi vào giá treo cổ thì các anh em ạ, tớ chả muốn thế!

Cửa quán rượu đang mở, một người nào đó chạy vào phòng và đi tới gần chàng thanh niên đang ngồi bên bếp lửa.

- Cậu Shelton - người mới vào nói - Hiệp sĩ Daniel vừa đi khỏi nhà cùng với hai người mang đuốc và bốn cung thủ.

Dick (chính đó là anh bạn trẻ của chúng ta) lập tức nhỏm dậy.

- Lawless - anh nói - Cậu thay cho gác cho Capper để hắn dẫn bọn này đi. Chúng ta không tụt lại sau lão Daniel một bước nào dù cho hắn có đi tới tận York.

Lát sau cả bọn đã ở ngoài đường phố mù tối. Capper - tên gọi người mới tới - chỉ cho họ hai cây đuốc đang bập bùng trước gió ở phía xa xa.

Thành phố đã ngủ yên nên việc kín đáo theo dõi một toán nhỏ trên đường phố vắng tanh không khó khăn gì: Hai người mang đuốc đi phía trước, sau họ là một người khoác áo choàng dài bay lật phật, phía sau là các cung thủ sải bước, vũ khí sẵn sàng. Họ đi nhanh tới bờ biển theo các ngõ ngoằn nghoèo, rắc rối.

- Đêm nào hắn cũng đi theo hướng này à? - Dick hỏi thầm thì.

- Ba đêm liên tục, cậu Shelton ạ - Capper đáp - lần nào cũng vào giờ này và luôn có đội bảo vệ nhỏ như muốn để cho ít người biết chuyện này.

Hiệp sĩ Daniel và sáu người đồng hành của ông ta đi ra ngoại thành. Shoreby là một thành phố không được củng cố, mặc dù ở đây có rất nhiều cận thần phe Lancaster và họ tổ chức tuần phòng trên tất cả các đường lớn, nhưng theo các ngõ nhỏ hoặc bằng đường cánh đồng, vẫn có thể lọt được ra ngoài. Cái ngõ mà Deniel đang đi bỗng dưng ngắt cụt. Phía trước có một đụn cát nhỏ cao và ngay cạnh đấy sóng biển đã vỗ bờ dào dạt. Chỗ này chẳng có ai canh gác, chẳng có ánh lửa nào.

https://thuviensach.vn

Dick và hai người bạn đồng hành đuổi gần kịp Daniel. Các ngôi nhà của thành phố đã chấm dứt và họ nhìn thấy từ đằng xa một ngọn đuốc đang tiến lại, đón gặp đám này.

- Ê hèm - Dick nói - ở đây bốc lên mùi phản bội!

Lúc đó, Daniel dừng lại. Các cây đuốc được cắm vào cát. Tất cả ngồi xuống chờ đợi ai đó.

Nhóm người phía trước đang tiến lại gần. Đó là một toán nhỏ, chỉ gồm có bốn người: hai cung thủ, một người hầu mang đuốc và một đại nhân khoác áo choàng.

- Ngài đấy à? - Daniel kêu lên.

- Vâng, tôi đây. Tôi là nhà hiệp sĩ không biết sợ nhất trên trái đất, vì các hiệp sĩ khác đang chiến đấu với bọn khổng lồ, bọn phù thuỷ và lũ đa thần giáo, còn tôi thì không hề sợ thi đấu với cái lạnh đáng nguyền rủa này, cái thứ đáng sợ hơn tất cả bọn đa thần giáo và tà đạo! - Người cầm đầu nhóm thứ hai trả lời.

- Thưa ngài, người đẹp sẽ bồi thường cho ngài mọi thiệt hại - Daniel nói - Nhưng chúng ta lên đường thôi chứ? Ngài càng nhanh chóng xem món hàng của tôi, thì cả tôi và ngài càng mau chóng quay trở về nhà.

- Tại sao ngài lại giữ cô ấy ở đây, ngài hiệp sĩ đáng kính? - Người lạ hỏi - Nếu quả là cô ấy trẻ trung xinh đẹp như vậy, cô ấy giàu có như thế thì tại sao ngài không cho phép cô ta viếng thăm các nơi. Ngài sẽ gả chồng nhanh hơn cho cô ấy, mà không phải liều lĩnh làm tổn hại đến mấy đầu ngón tay đang cóng buốt, hoặc là nhận phải một vết thương trong bóng tối, giữa cuộc dạo chơi không thích hợp này.

- Tôi đã giải thích cho ngài rồi, thưa ngài - Daniel nói - đấy là tôi giữ gìn cho tôi, chứ không phải cho cô tiểu thư ấy đâu. Tôi sẽ kể ngay cho ngài đó là chuyện gì. Nhưng nếu ngài thấy ngán ngẩm cái lão bạn cũ Daniel Brackley, thì ngài hãy thổi tù và thông báo cho toàn thế giới biết rằng ngài sắp lấy tiểu thư Joanna Sedley, tôi đảm bảo với ngài rằng, ngài sẽ thoát khỏi tôi ngay lập tức. Ngài sẽ tìm thấy tôi với mũi tên xuyên ngập vào lưng.

Hai nhân vật quyền quý vội vã đi theo bờ cát. Phía trước họ là ba người hầu mang đuốc, lửa cháy phừng phừng trong gió, toé ra các tia lửa và những làn

https://thuviensach.vn

khói. Sáu cung thủ sải bước đi phía sau.

Dick đi theo vết của họ. Tất nhiên anh chẳng nghe được một lời đối thoại nào giữa hai nhân vật nhưng anh nhận ra kẻ lạ mặt, đó là huân tước già Shoreby. Người ta đã kể nhiều chuyện xấu xa về tính cách của hắn, thậm chí ngay Daniel cũng không ít lần phê phán tay huân tước này trong giới xã giao.

Họ ra tới biển. Mùi biển mặn bốc lên trong không khí. Tiếng ồn ào của sóng vỗ bờ càng mạnh mẽ hơn. Ở đây, giữa một cái vườn lớn có tường bao quanh, có một ngôi nhà hai tầng với chuồng ngựa và mấy căn nhà ngang. Người mang đuốc đi đầu mở cánh cổng con ở bức tường, và khi đã bước vào vườn cả bọn đóng cửa lại, khoá ở bên trong.

Thế là Dick và các bè bạn bị mất khả năng đi tiếp, họ chỉ có thể leo qua tường nhưng lại sợ mắc vào bẫy. Tất cả nấp vào một bụi đậu dại, đành lòng ngồi chờ đợi. Ánh lửa đỏ của các cây đuốc luôn di động ở sau bức tường, rõ ràng bọn này canh giữ khu vườn rất cẩn mật.

Sau khi lịch sự từ biệt nhau, hiệp sĩ Daniel và Huân tước trở về nhà với đội bảo vệ và người mang đuốc của mình. Gió vừa tắt các tiếng chân Dick đã vội vàng nhỏm lên, anh rất lạnh.

- Capper, đặt mình lên tường - anh nói.

Cả ba người đi sát tới bức tường. Capper cúi xuống, Dick leo lên vai anh ta và trèo qua tường.

- Greensheve - Dick nói thầm - Trèo vào sau mình, cậu nằm sấp trên tường để bọn trong vườn khỏi nhìn thấy. Nếu bọn chúng tấn công mình thì cậu giúp mình chạy thoát ra ngoài - Dick vừa nói vừa nhảy vào vườn. Trời tối như trong hũ. Không có một ánh lửa trong nhà. Gió rít trong các bụi cây trơ trụi, sóng vỡ cùng với tiếng ầm ào dội vào bờ cát. Ngoài ra không còn nghe thấy gì hơn. Dick thận trọng bò về phía trước, anh bị vướng víu bởi các cành cây trong khi lấy tay sờ soạng tìm đường. Mãi sau tiếng sỏi lạo sạo dưới chân, làm anh hiểu rằng mình đã ra tới con đường nhỏ.

Dick dừng lại, rút nỏ sắt từ trong áo choàng ra, lắp tên rồi quả quyết tiến về phía trước. Con đường nhỏ dẫn anh tới dãy nhà ngang.

https://thuviensach.vn

Mấy gian nhà ngang cũ kỹ, bị phá dở, các cánh cửa sổ bịt hờ lúc lắc. Chuồng ngựa trống trải, cửa mở toang hoang, gian chứa cỏ không còn một sợi, còn chỗ chuồng ngựa cũng chẳng có một hạt mạch nào rơi vãi. Có thể nghĩ rằng không có ai ở trong ngôi nhà này, nhưng Dick có cơ sở để phản bác điều ấy. Anh tiếp tục cuộc thăm dò: ghé vào các gian buồng của người phục vụ, thử mở một cửa sổ. Cuối cùng khi đi quanh một vòng anh lại ra tới mặt nhà hướng ra biển. Anh nhận thấy có ánh sáng mờ mờ trong một khuôn cửa sổ.

Dick hơi lùi lại, cố gắng kiếm tìm một bóng người chuyển động trên tường. Bỗng anh sực nhớ là ở chuồng ngựa có sờ thấy chiếc thang nhỏ, anh chạy lại đó bê chiếc thang về. Nó hơi ngắn nhưng khi đứng lên bậc thang cuối cùng, Dick tóm được tới thanh sắt ở cửa sổ, anh co tay kéo người lên và ghé mắt nhìn vào nhà.

https://thuviensach.vn

Trong nhà có hai người đàn bà. Anh nhận ra ngay một người là bà Hatch, người thứ hai là một công nương trẻ, cao dỏng và xinh đẹp, đầy vẻ trang trọng trong chiếc áo choàng thêu. Chẳng lẽ đấy là Joanna Sedley? Chẳng lẽ đó là Jhon Matcham, thằng bạn nơi rừng xanh của anh, cái thằng mà anh đã định quật cho một trận roi da đó sao?

Dick sửng sốt tụt xuống bậc thang trên cùng. Chưa bao giờ anh nghĩ người yêu của mình lại đẹp như vậy. Mối hoài nghi chợt bao trùm lấy anh, liệu cô ta có yêu anh không? Nhưng chẳng có thời gian suy nghĩ. Ngay cạnh anh có ai đó khẽ kêu lên tiếng: Suỵt!

Dick nhanh nhẹn nhảy phốc khỏi cái thang.

- Ai đấy? - Anh cũng hỏi thầm thì.

- Greensheve - Anh nghe thấy tiếng trả lời thận trọng.

- Cậu cần gì thế - Dick hỏi.

- Chúng đang theo dõi ngôi nhà, anh Shelton - anh bạn lục lâm trả lời - Không phải chỉ có chúng ta theo dõi ở đây. Khi nằm sấp trên tường tôi nhìn thấy những người đi quanh quẩn trong sương mù và nghe thấy họ huýt sáo báo hiệu với nhau.

- Lạ lùng! Đó là người của Daniel à? - Dick hỏi

- Nghe chừng thì không phải. Nếu mắt tôi không đánh lừa thì mỗi người trong số ấy đều có dấu hiệu trắng và sọc đen trên mũ trùm đầu.

- Trắng và sọc đen à? Thề có Chúa, mình không biết dấu hiệu đó. Trong vùng của chúng ta, các dấu hiệu ấy không có. Nếu thế thì mình cố gắng rút khe khẽ khỏi khu vườn này. Ở đây bọn mình không tiện trong việc tự vệ. Ngôi nhà này nhất định có quân của Daniel bảo vệ, nên mình chẳng ưa gì chuyện bị rơi vào hai đống lửa. Cậu cầm lấy cái thang. Cần phải đưa nó về chỗ cũ.

Hai ngươi đưa chiếc thang về chuồng ngựa rồi sờ soạng đi tới tường rào. Capper đang nằm trên tường, anh ta chìa tay lôi từng người lên. Cả bọn nhảy khẽ xuống đất và lặng im như thóc cho đến lúc lại chui vào trong bụi đậu dại.

- Capper - cậu chạy hết tốc lực về Shoreby đi - Dick nói - cậu hãy dẫn thật nhanh những ai cậu có thể dẫn được. Nếu người của chúng ta tản mạn khắp nơi khiến việc tập họp sẽ phải vào lúc sáng sớm, thì chúng ta nên gặp nhau

https://thuviensach.vn

đâu đó gần thành phố. Mình sẽ ở lại đây và theo dõi ngôi nhà cùng với Greensheve. Chạy hết sức đi Capper!

- Chúng ta sẽ đi vòng quanh vườn - Dick nói sau khi Capper đã đi khuất - Mình muốn xem mắt cậu có đánh lừa không.

Hai người cố gắng tách xa khỏi bức tường, lợi dụng từng gò cao, từng cái hố sâu để đi vòng quanh vườn theo hai hướng. Họ chui ra khỏi bụi sau khi quan sát không thấy có ai theo dõi mình.

Phía thứ ba của tường rào chạy dài dọc theo bờ biển. Để tránh vào quá gần, họ phải đi trên bãi cát. Mặc dù thuỷ triều vừa mới dâng nhưng sóng vỗ đã mạnh, bờ cát thì hẹp đến mức Dick và Greensheve cứ mỗi đợt sóng lại bị ngập đến mắt cá, có lúc còn bị nhấn chìm đến đầu gối vào làn nước mặn lạnh giá của biển.

Chợt ngay cạnh bức tường rào màu trắng, nổi lên một hình người mờ đục như trong đèn kéo quân, đang làm một dấu hiệu gì bằng hai tay. Người này lại sụp xuống đất, nhưng ngay lập tức ở xa hơn một chút, bóng thứ hai xuất hiện để lặp lại các động tác đó. Các dấu hiệu đó như một khẩu lệnh không lời chạy vòng quanh tất cả khu vườn bị bao vây.

- Bọn chúng canh phòng khá lắm - Dick thì thào.

- Bọn mình quay về chỗ đất khô đi, anh Shelton - Greensheve đáp - ở đây chẳng biết ẩn nấp vào đâu cả, chúng dễ dàng phát hiện ra mình khi các đợt sóng cuộn bọt trắng dưới chân chúng ta.

- Cậu nói đúng, quay lại đất liền ngay thôi.

Chương II

CUỘC ĐẤU TRONG SƯƠNG MÙ

Ướt át và lạnh cóng. Dick và Greenshevelại quay về chỗ bụi đậu dại hoa vàng.

- Cầu Chúa cho Capper chạy được nhanh - Dick nói - Nếu mà cậu ta quay về đây ẩước một giờ sáng, mình sẽ đặt một cây nến trước tượng Đức Mẹ Shoreby.

- Anh vội vàng như vậy để làm gì, anh dick? - Greensheve hỏi.

https://thuviensach.vn

- Sao mình lại không vội được, anh bạn. Có một cô gái trong ngôi nhà này, người mà mình yêu. Bọn này là ai, đang bí mật rình rập cô ấy giữa đêm hôm khuya khoắt? Tất nhiên là kẻ thù rồi.

- Nếu Capper quay về nhanh mình sẽ dư sức đối địch với bọn chúng - Greensheve nói. Ở dây bọn chúng không nhiều hơn bốn chục tên, chúng bị rải xa nhau nên độ hai chục người bên cánh ta có thể đuổi chúng đi như đuổi bày sẻ. Tuy nhiên, anh thử suy xét xem, Dick ạ, nếu như cô ấy từ tay Daniel lại rơi vào nững cánh tay khác, thế cũng chẳng tồi hơn đâu. Tuy nhiên tôi đang tò mò muốn biết xem ai là người đang săn đón cô ta.

- Mình nghi là lão huân tước Shoreby - Dick nói - Bọn này xuất hiện lúc nào?

- Chúng tới khi anh vừa leo qua tường rào, Shelton ạ. Tôi nằm trên tường chưa được một phút thì bỗng nhận thấy có một người đang thận trọng bò ở dưới…

- Ánh sáng trong ngôi nhà đã tắt từ lúc họ đang dò dẫm trong đám bụi sóng vỗ bờ, lúc này có khả năng bọn người đang bao quanh vườn sắp quyết định tấn công vào trong nhà. Giưa hai đống tro này, Dick nghĩ: cầu Chúa để cho Joanna đừng lọt vào móng vuốt lão huân tước Shoreby! Tốt hơn hãy cứ để cô ta ở chỗ Daniel và Dick quyết định sẽ giúp đỡ cho những người bị vây nếu như ngôi nhà bị tấn công.

Nhưng thời gian trôi qua, không có ai tấn công vào nhà. Cứ mười lăm phút một lần dọc theo tường rào lại diễn ra cái tín hiệu như cũ, như thể người chỉ huy cuộc vây muốn khẳng định các chiến sĩ thuộc quyền mình có còn thức hay không. xung quanh ngôi nhà vẫn bình thản và lặng lẽ.

Dần dần lực lượng của Dick được tăng cừơng. Còn khá lâu mới sáng mà xung quanh Dick đã tụ tập cạnh bụi đậu dại tới hai chục người. Dick chia họ ra làm hai nhóm không đều nhau, anh nắm lấy nhóm nhỏ, còn ấn định Greensheve chỉ huy nhóm thứ hai.

- Nghe này Kit - anh nói với Greensheve - Cậu hãy đặt số người của cậu gần góc của tường rào quay ra bờ bể, hãy chờ trong khi chưa nghe thấy mình tấn công từ phía vườn kia. Mình muốn tấn công chúng từ phía biển vào thẳng nhà, vì rõ ráng ở đấy có tên chỉ huy của bọn chúng. Bọn còn lại sẽ chạy tản

https://thuviensach.vn

đi, cậu cứ mặc cho chúng chạy. Các bạn hãy nhớ là không cần bắn vì có thể bắn lẫn vào nhau đấy. Hãy trông cậy vào cây gươm và chỉ tấn công bằng gươm thôi. Nếu bọn ta chiến thắng thì khi nhận được điền trang của mình, mình sẽ lập tức trả công các cậu thật xứng đáng.

Trong cuộc tụ họp lạ lùng của những người bị xã hội vứt bỏ - kẻ trộm, kẻ từng giết người, nông dân bị xua đuổi - mà Duckworth kêu gọi lại với mình để thực hiện ý định trả thù, thì những người can đảm nhất và nắm vững nghệ thuật chiến đấu nhất, đã tình nguyện cùng theo Richard Shelton đến Shoreby. Nhưng việc theo dõi từng hành động của Daniel trong thành phố không thích hợp chút nào với khuynh hướng của đám người này. Họ than phiền, doạ bỏ đi nhưng khi biết được sắp có một cuộc chiến đấu nóng bỏng và có thể có cả những miếng mồi ngon, họ lấy lại được tinh thần và phấn chấn chuẩn bị cho trận đánh.

Tất cả quăng bỏ áo dài. Sau áo dài là bộ áo ngắn màu xanh, một số có áo chít bằng dạ bền, họ mang các tấm mạng sắt dưới tấm trùm đầu để bảo vệ mặt. Vũ khí của cả toán gồm gươm, dao găm, gậy ngắn và nỏ sắt. Với số lượng trang bị này họ có thể chiến đấu với cả một đội quân chính quy của các lãnh chúa phong kiến.

Sau khi giấu các cây cung, áo choàng và mũ vào các bụi đậu dại, cả hai toán cả quyết vận động về phía trước.

Đi vòng quanh vườn, Dick bố trí sáu chiến binh ở khoảng cách gần hai chục mét cách tường rào và tự mình dẫn đầu. Họ đồng loạt kêu lên và tấn công vào kẻ địch chưa rõ là ai.

Quân địch đang bị phân bố trên một khoảng cách lớn, đang lạnh cóng và quá bất ngờ nên hoảng hốt chạy tán loạn. Chúng chưa kịp hoàn hồn thì từ phía cuối vườn cũng vang đến tiếng kêu tấn công như vậy. Nghĩ rằng thất bại là không tránh khỏi nên địch quân đâm đầu chạy tán loạn.

Cả hai toán "Mũi tên đen" từ hai phía tấn công tới phía bức tường nằm dọc bờ biển, bằng cách đó họ đã cắt đứt khả năng rút lui của toán quân phía trước nhà, phần còn lại hoảng hốt chạy đi và mất hút trong sương mù.

https://thuviensach.vn

Tuy vậy cuộc chiến đấu mới chỉ bắt đầu. Dick cùng đội quân lang thang tấn công bất ngờ nên chiếm lợi thế, lúc đó nước triều đang tăng cường và bờ biển biến thành một dải hẹp. Trong bóng tối, giữ biển và bức tường rào bắt đầu một cuộc chiến đấu sống mái, khó mà nói được nó sẽ kết thúc ra sao.

Đám quân lạ có vũ trang tốt, họ im lặng chống cự toán quân công kích, cuộc quyết chiến phân thành hàng loạt các cuộc đụng độ tay đôi. Dick nhảy vào cuộc tấn công đầu tiên, anh đánh cùng lúc với ba người. Một người bị anh hạ ngay lập tức nhưng hai người kia đồng loạt tấn công làm anh tí nữa phải nhảy lùi. Một trong hai người này là một tay đàn ông to lớn gần như người khổng lồ, hắn ta vung thanh gươm to tướng nhẹ như một đoạn sậy. Chiến đấu với những đối thủ tay dài như vậy mà Dick chỉ có cây côn đầu rìu nên anh cảm thấy mình quá mỏng manh, gần như không đủ sức tự vệ. Nếu như đối thủ thứ hai cũng tiến công mãnh liệt như tay to lớn này thì chắc chắn Dick sẽ bị hạ, nhưng đối thủ thứ hai không cao và hơi chậm bỗng dưng dừng tay, ngoái nhìn bóng tối và lắng nghe tiếng ồn ào của trận đấu.

Dick lùi lại trước gã khổng lồ, chờ đợi một cơ hội thuận tiện để trả đòn. Thanh gươm to, sắc bén lấp lánh bổ xuống trước mặt anh. Dick nhảy sang một bên rồi lao về phía trước, phạt hú hoạ bằng cây côn. Một tiếng rú đinh tai vang lên, trước khi địch thủ vừa nhận vết thương kịp giơ thanh gươm to lớn lên, Dick nện liên tiếp hai cú nữa làm đối phương lăn vật ra đất.

Bây giờ anh chỉ còn một địch thủ, cuộc chiến đấu đã trở nên thăng bằng giữa hai bên. Người này hầu như cùng tầm vóc với anh, đối thủ thứ ba này có nghệ thuật tuyệt vời để quật lại các đòn tiến công, anh ta được vũ trang bằng gươm và dao găm, còn Dick chỉ có côn đầu rìu nhưng anh linh hoạt hơn nhiều. Đầu tiên không ai trong hai người giành được lợi thế, nhưng đối thủ lớn tuổi nhiều kinh nghiệm hơn nên chủ động dẫn Dick đến chỗ hắn muốn.

Bỗng nhiên Dick nhận thấy họ đang chiến đấu giữa sóng vỗ bờ ngập đến đầu gối. Ở chỗ này cái nhanh nhẹn của anh trở nên vô ích và đối thủ đáng gờm của anh có thể làm tất cả những gì hắn muốn. Đồng đội của Dick đã ở xa trong bờ mà đối thủ lão luyện ngày càng đưa anh ra xa ngoài biển. Dick nghiến răng, anh quyết định đưa nhanh cuộc đấu đến thúc và khi một đợt sóng lùi ra, để lộ bãi biển trong khoảng khắc, anh liền nhảy bổ về phía trước,

https://thuviensach.vn

dùng cây côn đầu rìu gạt cú đánh của thanh gươm rồi chộp lấy họng đối thủ. Bất ngờ vì thế đánh giáp lá cà người này ngã ngửa ra và Dick chồm lên theo.

Cơn sóng mới ùa vào, tràn qua kẻ thất thế. Trong khi người này nằm dưới làn nước sủi bọt Dick giật con dao găm từ tay hắn ra và nhỏm lên, tự hào vì chiến thắng của mình.

- Đầu hàng đi! - Anh nói - Ta sẽ tha chết.

- Tôi đầu hàng - người này nói trong khi nhổm dậy - anh chiến đấu như tất cả những người còn trẻ, không có kinh nghiệm và không biết đánh lừa. Nhưng thề có các vị Thánh, anh chiến đấu can đảm lắm.

Dick đi lên bờ. Trận chiến đấu ban đêm còn đang tiếp diễn và chưa thể nói phe nào thắng, qua tiếng ầm ào của sóng biển nghe thấy rất rõ tiếng sắt thép va chạm vào nhau và tiếng những người bị thương kêu thét.

- Anh hãy dẫn tôi đi tới chỉ huy của anh, anh bạn trẻ - nhà hiệp sĩ bại trận nói - Đã đến lúc chấm dứt cuộc chiến này.

- Thưa ngài, ở những người dũng sĩ này chỉ có một người chỉ huy - Dick trả lời - Đó chính là con người bất hạnh đang đứng trước ngài đây.

- Thế thì ngài hãy gọi các bạn trẻ của ngài, còn tôi sẽ gọi người nhà của tôi dừng lại - Hiệp sĩ bại trận nói. Trong giọng nói của ông ta và cách biểu lộ lòng tự trọng đầy vẻ khảng khái làm Dick không lo lắng gì sự phản bội.

- Bỏ vũ khí xuống! - Hiệp sĩ lạ mặt nói to với các chiến hữu - Ta đã đầu hàng và người ta đã hứa bảo vệ sinh mạng của ta.

Câu nói đầy quyền lực đến nỗi tiếng ồn ào của cuộc chiến lặng đi nhanh chóng.

- Lawless - Cậu nguyên lành chứ - Dick kêu lên.

- Nguyên lành và vô sự! - Lawless gào lên đáp lời.

- Thắp đèn lồng lên - Dick nói.

- Chẳng lẽ ở đây không có Daniel à? - Hiệp sĩ hỏi.

- Hiệp sĩ Daniel? - Dick hỏi lại - Cầu Chúa cho hắn ta không có ở đây. Nếu hắn ta ở đây thì tôi đã chẳng hay ho gì.

https://thuviensach.vn

- Không hay cho ngài à, thưa ngài đáng quý? - Hiệp sĩ hỏi - Chẳng lẽ ngài không phải ở phe của Daniel sao? Tôi thề là chẳng hiểu cái gì cả. Thế thì tại sao mà ngài lại tấn công chúng tôi trong trường hợp này. Vì cái gì mà chúng ta phải cãi cọ nhau, hỡi anh bạn trẻ tuổi và đầy bồng bột của tôi. Hãy nói cho tôi rõ mọi điều. Cuối cùng mong các ngài hãy gọi ra tên con người xứng đáng mà tôi đã phải đầu hàng đi nào.

Nhưng trước khi Dick kịp trả lời thì trong bóng tối ngay cạnh anh có giọng người nào đó vang lên. Dick nhận thấy người đang nói có dấu hiệu nhỏ màu trắng với sọc đen, và anh ta hướng tới người chỉ huy của mình với vẻ kính trọng khác thường.

- Thưa đại nhân - người đó nói - Nếu các ngài đây là kẻ thù của Daiel thì rất tiếc là ta đã nhảy vào cuộc chiến đấu với nhau. Nhưng còn không hay hơn nữa nếu ta cứ ở lại đây. Những người canh giữ ngôi nhà này chưa chết và chúng cũng không bị điếc. Tất nhiên chúng đã nghe thấy tiếng ồn ào của cuộc chiến đấu, và chúng đã đánh tín hiệu vào thành phố. Nếu chúng ta không đi sớm khỏi đây thì sẽ lại phải chiến đấu với các kẻ thù mới, thưa đại nhân!

- Hawksley nói đúng - Hiệp sĩ bảo - Ngài sẽ quyết định ra sao, thưa ngài. chúng ta cần phải đi đâu bây giờ?

- Đi đâu mà ngài thấy thuận tiện, thưa đại nhân - Dick nói -Tôi đã bắt đầu suy nghĩ rằng tôi và đại nhân có thể trở thành bè bạn. Tôi đã gây cho đại nhân một vài điều thô bạo và tôi không muốn quan hệ tiếp theo của chúng ta lại giống như lần làm quen đầu tiên này. Chúng ta cần phân tán đi thôi, thưa đại nhân. Thế là chúng ta sẽ xiết tay lẫn nhau để từ biệt. Còn ngày giờ và địa điểm do ngài tự ấn định, chúng ta sẽ gặp lại nhau để thoả thuận về tất cả.

- Anh thật hết sức tin người đấy, anh bạn trẻ của tôi ạ - Hiệp sĩ nói - Nhưng tôi sẽ không lừa dối lòng tin của anh. Tôi sẽ gặp gỡ anh ở cây thập tự "Cô dâu" vào lúc rạng đông. Ta đi thôi các bạn trẻ.

Những người lạ biến đi sau màn sương với một tốc độ đáng ngờ. Trong khi các hảo hán lục lâm đang tước đoạt của cải, lột các xác chết như thường lệ thì Dick đi vòng quanh khu tường rào để nhìn vào nóc có ngọn đèn sáng, ánh sáng này hẳn là nhìn thấy rất rõ từ cửa sổ ở phía tầng gác của các căn nhà của

https://thuviensach.vn

Daniel trong thành phố. Dick hiểu đó chính là tín hiệu Hawksley lo ngại, chỉ lát nữa thôi là các chiến binh của hiệp sĩ miền Tunstall sẽ xuất hiện tại đây.

Dick áp tai tận mặt đất và anh cảm thấy đã nghe được tiếng va chạm của vũ khí lẫn tiếng ngựa phi, anh vội vàng chạy lại phía bờ. Công việc vui vẻ của các lục lâm cũng đã kết thúc.

Mấy phút sau, khi một đội tuần tra bốn chục kỵ binh bay vù ra từ một ngõ hẻm của Shoreby, thì trên bờ biển trống trải gần ngôi nhà nhỏ đã trở lại yên bình. Dick và các chiến hữu đã ở trong quán rượu "Dê và Sói", anh đã tháo khỏi người các đồ trang bị để ngủ, dù là một chút trước cuộc hẹn gặp lúc bình minh.

Chương II

CÂY THẬP TỰ "CÔ DÂU"

Cây thập tự "Cô dâu" đứng không xa Shoreby, trước cửa rừng Tunstall. Đây là nơi gặp gỡ của hai con đường, một từ Hollywood xuyên qua rừng tới, con đường thứ hai là con đường mà đạo quân bị phá tan của phe Lancaster đã tháo chạy từ Risingham. Đến chỗ này hai con đường hoà làm một, lượn cong theo các sườn đồi, kéo dài tới tận Shoreby. Gần ngã ba có một cái gò nhỏ khá cao, trên đỉnh là cây thập tự cổ xưa, bị ăn mòn bởi thời gian và mưa gió.

Dick xuất hiện ở chỗ cây thập tự này lúc gần bảy giờ sáng. Trời vẫn lạnh như mọi hôm, mặt đất phủ đầy sương giá trông như màu xám bạc, bình minh đang lên với những tia màu hồng và da cam ở phía chân trời.

Dick ngồi lên bậc đá dưới cây thập tự. Anh quấn áo khoác vào người và đưa mắt nhìn khắp nơi. Dick phải chờ đợi không lâu. Trên con đường từ Hollywood xuất hiện một người phong nhã trong bộ áo giáp quí phái lấp lánh, phía trên bộ giáp là áo chòang phủ ngoài bằng lông thú quý, con ngựa trang trọng của ông ta đang đi nước kiệu nhỏ. Sau ông ta là một đội ngũ các kỵ sĩ - giữ đúng khoảng cách hai chục mét - trang bị giáo dài đang dong ngựa theo nhưng khi nhìn thấy cây thập tự, các chiến binh dừng lại, chỉ một mình người khoác áo lông tiến đến nơi hẹn.

https://thuviensach.vn

Ông ta đi một cách đàng hoàng thẳng thắn, khuôn mặt tỏ rõ lòng tự hào và quyền lực, thích hợp với trang phục của ông ta. Dick đứng lên, không một chút bối rối, anh đi tới đón người tù binh của mình.

- Cám ơn đại nhân vì sự chính xác - anh nói và cúi chào rất thấp - Liệu việc xuống ngựa có tiện hay không, thưa đại nhân?

- Anh bạn trẻ, anh ở đây có một mình sao? - Hiệp sĩ hỏi.

- Tôi cũng không đến nỗi sơ sài như vậy - Dick nói - Tôi cần phải thừa nhận với ngài rằng ở trong rừng gần cây thập tự này có các chiến binh của tôi đang nằm trong tư thế sẵn sàng.

- Anh hành động rất thông minh và tôi rất vui vì điều đó, vì hôm qua anh đã chiến đấu như một con bọ ngựa không suy xét, chứ không như một chiến binh Gia-tô giáo có kinh nghiệm. Tuy nhiên, tôi không nên nói về chuyện đó, vì hôm qua tôi là kẻ chiến bại.

- Ngài đã bại trận, thưa đại nhân, chỉ vì ngài bị ngã - Dick trả lời - Nếu sóng biển không đến trợ giúp thì có lẽ tôi đã bị hạ rồi. Từ bấy đến giờ tôi vẫn mang trên người vết xước do con dao găm của ngài để lại và tôi nghĩ, thưa đại nhân, tất cả những nguy hiểm cũng như các chỗ sưng và bầm tím tôi đã phải chịu, là quá liều so với một trận đụng độ trên bờ biển.

- Tôi thấy anh có đủ thông minh và tinh tế để biến tất cả thành chuyện đùa - Hiệp sĩ nhận xét.

- Không đâu, thưa ngài - Dick đáp lời - Tôi không cố gắng tự bào chữa. Nhưng giờ đây, dưới ánh sáng của bình minh tôi đã thấy được rằng một hiệp sĩ can đảm như thế nào đã đầu hàng, không phải đầu hàng tôi mà là đầu hàng số phận, đầu hàng đêm tối và thuỷ triều. Trận đấu có thể đã diễn ra hoàn toàn ngược lại đối với một chiến binh non nớt như tôi. Tôi cảm thấy bối rối vì chiến thắng của mình và thưa đại nhân, xin ngài cũng đừng lạ lùng vì những chuyện đã xảy ra.

- Anh nói rất hay - người lạ nói - Tên anh là gì nhỉ?

- Tên của tôi, nếu như ngài vui lòng muốn biết, là Shelton, thưa đại nhân.

- Còn mọi người gọi tôi là huân tước Foxham.

https://thuviensach.vn

- Vậy ra ngài là người bảo vệ của cô gái đáng mến nhất nước Anh đó sao! - Dick bật kêu lên - Bây giờ tôi đã hiểu những gì tôi cần, để ngài chuộc lại sinh mạng của ngài và sinh mạng các nô bộc của ngài. Huân tước cao quý ạ, hãy tỏ với tôi lòng thương mến: ngài hãy ban cho tôi đôi tay của người phụ nữ tuyệt diệu - Joanna Sedley và hãy nhận thay vào đó tự do của ngài, tự do của các nô bộc của ngài, và nếu ngài mong muốn, thì cả lòng biết ơn và sự trung thành đến tận cõi chết của tôi đối với ngài.

- Thế chẳng phải anh là con đỡ đầu của ngài Daniel à? Anh chính là con trai của Harry Shelton mà tôi đã được nghe nói đến nhiều đây phải không? - Huân tước Foxham hỏi.

- Ngài xuống ngựa có tiện chăng, thưa Huân tước? Tôi sẽ kể tỉ mỉ cho ngài nghe tôi là ai. Tôi sống như thế nào và do đâu mà dám bạo dạn cầu hôn với Joanna Sedley. Tôi cầu xin ngài, Huân tước ạ, hãy ngồi một chút xuống bậc này để nghe cho hết và hãy phân xử với lòng bao dung của ngài. Dick vừa nói vừa đưa tay để giúp huân tước Foxham xuống ngựa. Dick dẫn ông ta lại chỗ cây thập tự, mời ngồi xuống chỗ mà mới đây anh đã ngồi và trang trọng đứng trước người tù binh quyền quý của mình, kể cho Huân tước nghe tất cả câu chuyện của mình cho tới tận ngày hôm qua.

Huân tước Foxham chần chừ nghe anh.

- Tiểu công tử Shelton - ông nói khi Dick vừa kể xong - Anh vừa là con người trẻ tuổi, may mắn, cũng vừa là người bất hạnh nhất trên trái đất này. Nhưng hạnh phúc xứng đáng với anh, còn bất hạnh thì anh không đáng phải gánh chịu. Anh đừng nhụt chí, anh đã tìm được một người bạn, một con người đang mong muốn và có thể giúp đỡ được cho anh. Dù một người xuất thân như anh mà phải có quan hệ với bọn đạo tặc, nhưng tôi phải thừa nhận rằng anh thật can đảm và đáng quý. Trong chiến đấu anh là đối thủ đáng sợ, trong lúc giao tiếp anh lịch sự và trang trọng. Anh là một con người có khả năng tuyệt vời và một tâm hồn can đảm. Còn tài sản của anh thì trước khi có bước ngoặt mới anh sẽ không nhận được đâu. Trong khi phe Lancaster đang nắm giữ triều chính, thì hiệp sĩ Daniel sẽ sử dụng chúng như là tài sản của ông ta. Đối với cô con gái đỡ đầu của tôi, công việc cũng không đơn giản. Tôi đã hứa

https://thuviensach.vn

gả cô ta cho một người thượng lưu, một người ruột thịt của tôi tên là Hamley. Lời hứa này tôi trao đã lâu…

- Ôi, thưa Huân tước, trong lúc đó thì hiệp sĩ Daniel đã hứa gả cô ta cho huân tước Shoreby - Dick ngắt lời - và mặc dù lời hứa này mới nói chưa lâu nhưng nó sẽ được thực hiện.

- Anh nói đúng. Thôi, thế này, tôi hiểu rằng tôi đang là tù binh của anh, sinh mạng của tôi chỉ được anh trao lại với những điều kiện rõ ràng và điều quan trong hơn nữa, là cô gái không may đang ở trong những cánh tay kẻ khác, tôi trao cho anh sự thuận ý của tôi. Anh hãy giúp đỡ tôi cùng những bạn trẻ tốt bụng của anh…

- Thưa Huân tước! - Dick thốt lên - Nhưng đấy là những lục lâm ngoài vòng pháp luật, vì sự quen biết với họ mà tôi có thể bị ngài quở trách!

- Lục lâm hay không phải lục lâm cũng không sao cả, chỉ cần họ biết chiến đấu vì một ý định tốt đẹp - Huân tước Foxham trả lời - Hãy giúp đỡ tôi, và nếu tôi cùng với các anh giành lại được cô gái ấy, tôi thề với danh dự hiệp sĩ của mình, sẽ gả cô ta cho anh.

Dick khuỵ gối trước người tù binh của mình. Nhưng người này vội vàng nhảy từ bậc nền cây thập tự, nâng anh lên và ôm lấy anh như một người con.

- Nếu anh đã định lấy Joanna thì tôi cùng với anh cần phải trở thành bè bạn.

Chương V

" HY VỌNG TỐT LÀNH"

Một giờ sau Dick đã ngồi ở quán "Dê và Sói", anh vừa ăn sáng vừa nghe ngóng tin tức thu lượm được về bọn lính gác và do thám. Ellis Duckworth luôn luôn vắng mặt ở Shoreby, ông ta vắng vì thường xuyên có nhiều việc khác nhau ở các miền khác nhau của nước Anh. Số đông người cho rằng ông tổ chức nên nhóm "Mũi Tên Đen" chỉ để trả thù và thu lợi. Nhưng những người biết rõ về ông thì coi ông là một thiên thần và là sứ giả của con người vĩ đại " Người sản xuất Hoàng đế nước Anh" - Bá tước Richard Earl of Warwick (* *Bá tước Richard Earl of Warwick trong cuộc đời của mình đã ba lần tạo điều kiện để thay đổi ngôi vua nước Anh. Năm1460 ông ta bắt Hoàng đế Henry VI và cưỡng bách ông này đọc chiếu nhường ngôi cho quận công*

https://thuviensach.vn

York. Nhà vua này chỉ ít lâu sau bị chết trong cuộc chiến đấu với đội quân của phe Henry VI. Năm 1461 Richard Earl of Warwick chiến thắng đội quân của vua Henry VI, lại đưa lên ngôi con trai của Quận công York, đó là Hoàng đế Duckworth IV. Khi bất đồng với Duckworth IV, vào năm 1470 ông ta liền dánh bại nhà vua này và tuyên cáo lên ngôi cho Henry VI - địch thủ cũ của mình. Trong lịch sử nuóc Anh ông ta có biệt danh " Người sản xuất Hoàng đế" - ND, khi bố trí trang trong Quark Press nên đưa chú thích này xuống cuối trang*)*

Tóm lại Ellis Duckworth vắng mặt và Richard Shelton thay thế cho ông ta. Vừa băn khoăn nhai miếng thịt anh vừa nghĩ ngợi. Anh đã thoả thuận với huân tước Foxham tối hôm nay sẽ giáng một đòn quyết định và dùng sức mạnh để giải phóng cho Joanna. Nhưng để làm việc này cần phải vượt qua bao nhiêu trở ngại. Các thám tử về báo cáo đều đem đến cho anh những tin tức chẳng có gì an ủi.

Hiệp sĩ Daniel lo lắng vì cuộc chiến đấu đêm hôm qua trên bờ biển. Hắn tăng cường quân đồn trú ở ngôi nhà hai tầng nhỏ bé. Chưa yên tâm về điều đó hắn lại đặt các đội kỵ binh ở tất cả các phố nhỏ lân cận, ra lệnh cho các đội này phải lập tức có mặt khi nhận thấy có gì đáng lo ngại ở khu nhà này. Còn ở nhà của hắn - giữa phố Shoreby - là các con ngựa đóng sẵn yên cương với những chiến binh vũ trang từ đầu đến gót, sẵn sàng chờ đợi hiệu lệnh để xuất phát.

Dự định tổ chức tấn công của Dick mỗi lúc càng tỏ ra không thể nào thực hiện được. Nhưng chợt khuôn mặt Dick bừng lên:

- Lawless! - Anh gọi to - Này, cậu vốn là thuỷ thủ. Liệu cậu có thể kiếm cho tớ một con tàu không?

- Anh Dick, cùng với anh tôi sẵn sàng ăn trộm cả Giáo đường York!

Hai ngươi lập tức đi ra vịnh biển. Đó là một vịnh khá rộng có cồn cát vây quanh. Nơi đó người ta quẳng ra mọi thứ bẩn thỉu và rác rưởi của thành phố. Bờ vịnh rải đầy các mảnh gỗ cũ kỹ lỗ chỗ vết hà ăn. Ngoài vịnh có không ít các tàu buồm và không buồm, một số đang lắc lư trên neo, số khác nằm ghếch lên bãi cát. Đợt sóng gió dài ngày đã đuổi chúng từ biển khơi về đây, bắt phải ẩn náu trong vụng biển. Trời đầy mây đen, tuyết rơi và gió mạnh đang báo trước những đợt giông gió mới.

https://thuviensach.vn

Đám thuỷ thủ thập thò trên bờ để tránh gió và giá buốt, họ làm om xòm trong các quán rượu, có nhiều con tàu buông neo chẳng ai ngó ngàng. Thời tiết không thấy tốt hơn nên càng gần tối số tàu bỏ lơi lỏng càng nhiều. Lawless chú ý tới những tàu buông neo ở xa bờ, còn Dick thì mặc cho anh ta hành động mà ngồi trên một cái neo cắm quá nửa vào bãi cát, lúc thì lắng nghe tiếng gió biển hú gào, lúc nghe các bài ca trong quán rượu gần kề, anh hầu như quên đi mọi chuyện ngoài lời hẹn với huân tước Foxham.

Lawless động vào vai anh và chỉ ra một con tàu không lớn, đứng đơn độc ở cửa vịnh, đang lắc lư trên sóng. Một tia mặt trời mùa dông nhợt nhạt chợt xuyên qua đám mây đen trong khoảng khắc, rọi vào cánh buồm của nó làm hình dáng con tàu hiện rõ lên nền trời. Dick nhìn thấy trên boong có hai người đàn ông đang lôi một chiếc thuyền con ra mạn tàu.

- Con tàu cho ngài đêm nay đấy, ngài ạ - Lawless nói - Ngài hãy nhớ cho kỹ vào.

Chiếc thuyền con tách khỏi tàu, cả hai thuỷ thủ đều ngồi ở trong nó, mũi con thuyền ngược gió khi hai người ấy vội vàng chèo cho nó cặp bờ.

Lawless ngăn một người đi qua.

- Này bác, cái con tàu kia tên là gì ấy nhỉ? - Anh hỏi, chỉ tay về phía con tàu bỏ neo ngoài cửa vịnh.

- Đó là chiếc "Hy vọng tốt lành" từ cảng Dartmouth đến - người qua đường trả lời - Còn thuyền trưởng của nó là Arblaster, ông ta đang ở đằng mũi con thuyền kia kìa.

Lawless chả cần biết gì nhiều hơn thế. Sau khi cám ơn người khách, anh vội vàng đi tới mũi cát mà con thuyền cần phải ghé vào. Anh ta dừng ở đó, chờ đợi hai thuỷ thủ của con tàu "Hy vọng tốt lành"

- Thế nào! Bố Arblaster! - Lawless kêu lên khi con thuyền của họ vừa sát lại - Cuộc gặp gỡ may mắn làm sao! Thề có cây thánh gía ,chứ cuộc gặp gỡ này phải ăn mừng mới được! Còn kia là "Hy vọng tốt lành" đấy hả? Tôi nhận ra nó giữa hàng nghìn con tàu! Con tàu tuyệt thật! Bơi vào đi, bố, tôi với bố cần phải uống cho đến nơi đến chốn! Bố có nhớ tôi đã kể cho bố nghe về gia tài thừa kế không? Tôi đã may mắn nhận được nó rồi. Tôi bây giờ giàu có bố ạ.

https://thuviensach.vn

Chẳng phải bơi trên biển mặn nữa, mà chỉ bơi trong rượu vang thôi. Đưa tay đây, ông bạn thân mến! Nào, hãy đi uống với thằng bạn cũ nào.

Thuyền trưởng Arblaster, một người có khuôn mặt dài, không còn trẻ trung, dày dạn sóng gió, có con dao treo bằng sợi ruy-băng trên cổ. Dáng vẻ của ông ta giống hệt như mọi thuỷ thủ ở các nơi và ở mọi thời gian, ông ta ngạc nhiên và ngờ vực bước tránh khỏi Lawless. Nhưng việc nhắc đến món của thừa kế và cái quan trọng khác là một bữa nhậu say sưa, được Lawless đã miêu tả một cách nghệ thuật, đã nhanh chóng chiến thắng sự nghi ngờ trong ông ta, nên ngay đấy ông già thuỷ thủ xiết lấy tay chàng lang thang Lawless.

- Tớ chưa nhớ ra cậu - ông ta nói - Nhưng chả quan trọng gì sất. Tớ và thằng Tom-thuỷ-thủ sẵn sàng nhấc chai. Này Tom, - ông ta quay lại nói với bạn đồng hành của mình - Đây là cha đỡ đầu của tớ. Tớ chưa nhớ ra tên anh ta là gì nhưng cái đó không quan trọng phải không? Hắn là một thuỷ thủ tuyệt vời đấy. Bọn mình đi uống với tay bạn của hắn đi.

Lawless đi trước dẫn họ và lát sau đã ngồi ở trong quán rượu. Quán mới xây dựng không lâu, đứng tách ra một phía nên dân chè rượu ở bên trong không đông lắm. Nó chỉ đơn giản là một căn nhà kho có xếp ba bốn chiếc tủ và mấy cái ghề dài trần trụi. Những tấm ván kê trên nắp thùng tô-nô thay cho bàn ăn. Giữa quán là đống lửa cháy bập bùng vì gió lùa qua kẽ vách, trong đó đang cháy lách tách những tấm ván thuyền cũ, làm cả gian nhà đầy khói.

- Nó đây, niềm khoái cảm của dân sông nước - Lawless nói - thật thú vị khi ngồi cạnh đống lửa hồng và uống cạn vại cay tốt lành, trong khi bên ngoài là mưa tuyết và gió gào trên mái! Tôi sẽ uống vì con tàu "Hy vọng tốt lành"! Chúc cho nó bơi như cá kình biển cả!

- Đúng, thời tiết này trên trên bờ khoái nhiều hơn trên biển - thuyền trưởng Arblaster nói - Theo cậu thì thế nào, Tom-thuỷ-thủ? - ông ta hỏi bạn cùng thuyền rồi lại quay sang Arblaster - Cha đỡ đầu ạ, cậu nói thật ngọt ngào mặc dù tớ không sao nhớ ra tên cậu là gì. Nhưng quan trọng là cậu nói rất hay. Chúc cho "Hy vọng tốt lành" bơi nhẹ như kình biển!

- Này, bạn Dick - Lawless quay sang người chỉ huy của mình - Cậu hình như có việc gì vội phải không? Cứ đi đi, đừng ngại gì cả. Tớ sẽ ngồi đây với hai ông bạn cũ này. Khi cậu quay về thì các bạn tớ vẫn cứ ngồi ở đây, và uống hết

https://thuviensach.vn

chén nọ đến chén kia cùng với tớ. Bọn mình đâu có phải là lũ chuột bờ, bọn mình là những con sói biển già ngấm đầy muối mặn.

- Nói khá lắm! Viên thuyền trưởng khen ngợi - Cứ đi đi cậu bé ạ. Còn anh bạn của cậu thì tớ sẽ giữ ở đây cho đến sáng mai, thề có Đức bà Maria! Tớ ở biển đã lâu đến nỗi từng khớp xương đều mặn đắng, nên dù có uống cả thùng tô-nô nó cũng chẳng nhạt đi đâu mà sợ.

Được tiễn đưa bằng những lời dặn dò như vậy, Dick đứng dậy vội vàng từ biệt, và trở về quán "Dê và Sói". Anh cử người tới báo cho huân tước Foxham rằng tối nay họ sẽ có một con tàu chắc chắn, sau đó chọn lấy hai người đã biết chút ít nghề biển cùng đi ra mũi cát ngoài vịnh.

Chiếc xuồng con của tàu "Hy vọng tốt lành" lúc lắc ở giữa các xà-lúp nhưng Dick nhận ra nó không khó khăn gì, vì nó là cái bé nhất và mảnh dẻ nhất. Khi anh cùng hai bạn lục lâm ngồi vào cái vỏ trứng thảm hại này, tách khỏi bờ thì sóng và gió ùa vào nó với sức mạnh đến nỗi họ cảm thấy sắp bị đè xuống đáy vịnh.

Tàu "Hy vọng tốt lành" buông neo xa bờ, sóng ở đó càng lớn hơn. Các con tàu khác nằm cách nó hàng vài ba trăm mét mà trên chúng cũng chả có một bóng người, thêm vào đó tuyết dày lại bắt đầu rơi làm trời như tối hẳn, đến mức có lẽ không ai nhìn thấy Dick và các bạn của anh. Họ cặp nhanh vào tàu và leo lên, mắc chiếc thuyền con vào neo cho nó tự do nhảy múa trên sóng. Thế là đã chiếm được chiếc "Hy vọng tốt lành".

Phải nói rằng con tàu này bền vững, đáng giá, kín phía mũi, phía giữa, chỉ hở mạn khoang sau. Tàu một buồm, giống loại thuyền ở miền Nam. Những thùng rượu vang Pháp chất đầy hầm tàu. Các hòm khác với những chiếc khoá chắc chắn nói thêm về sự giàu có và lượng dự phòng kha khá của thuyền trưởng

Co chó - cư dân độc nhất của con tàu lúc này - sủa lên dữ tợn, chộp lấy gót chân các vị khách không mời, liền bị họ tống vào căn phòng và ban cho quyền đươc tha hồ sủa, cho hả cơn giận dữ công bằng, đến khi nào thấy chán thì thôi.

https://thuviensach.vn

Mấy người chiếm lĩnh con tàu thắp đèn rồi kéo lên dây chằng buồm để có thể nhìn rõ con tàu từ bờ vịnh, sau đó họ mở một thùng vang Pháp, uống từng bát chúc mừng công việc may mắn của mình. Sau đó một trong hai bạn lục lâm chuẩn bị cung tên cho trường hợp có cuộc tấn công, còn hai người kia lại tụt xuống xuồng.

- Canh giữ cho tốt vào Jack ạ! - Người chỉ huy trẻ nói khi cùng chuẩn bị xuống xuồng - tớ đặt tất cả vào cậu đấy.

- Khi con tàu dừng ở dây, tất cả sẽ đâu vào đấy - Jack nói - Nhưng nó mà đi trên biển…thì các vị sẽ thấy nó run rẩy như thế nào. Con tàu bất hạnh này nghe được câu nói của tớ đấy và tim nó đang đập bình bịch trong các xương sườn gỗ. Hãy nhìn xem, anh Shelton, trời tối quá rồi.

Quả thực trời đã trở nên tối nhanh đến mức làm Dick ngạc nhiên, Những con sóng khổng lồ lăn tới hết đợt nọ đến đợt kia trong sương mù. Hết ngoi lên lại ngụp xuống, tàu "Hy vọng tốt lành" như cố trèo lên ngọn các đợt sóng cao. Tuyết rơi trên mặt boong và bọt biển liếm nó đi, trong tiếng con tàu cót két càu nhàu trước gió.

- Thời tiết thật là ác độc - Dick nói - Nhưng không phải là tai hoạ. Đó chỉ là cơn dông, mà dông thì chẳng bao lâu sẽ tan đi.

Mặc dù vậy, nói cho đúng thì anh rất lo vì các dám mây mù bầm tối đang lan khắp bầu trời cùng với tiếng thét gào của gió. Tụt xuống xuồng và tách ta khỏi "Hy vọng tốt lành" anh làm dấu thánh, cầu nguyện Chúa ban phước lành cho tất cả những ai sẽ đi vào cuộc bơi đêm nay.

Trên mỏm cát đã tụ tập gần một tá các bạn lục lâm. Dick giao xuồng cho họ và ra lệnh thật nhanh chóng bơi ra ngoài tàu. Anh đi theo bờ vịnh và lát sau thấy huân tước Foxham đang vội vã đi đến gặp anh. Chiếc khăn trùm đầu phủ gần kín mặt ông, áo choàng cũ kỹ che bộ áo giáp quý bên trong khỏi các cặp mắt khách qua đường.

- Anh Shelton - ông nói - Chẳng lẽ anh quả thực muuốn đi ra biển?

- Thưa Huân tước, bọn kỵ sĩ đang canh gác ngôi nhà. Không thể nào đến sát nhà mà không bị báo động. Cưỡi lên sóng gió sẽ dễ dàng, hơn là bí mật tới đó

https://thuviensach.vn

bằng đường bộ. Đi bằng đường biển rất có thể chúng ta bị chìm, nhưng nếu thoát sẽ chở được cô gái đi.

- Hãy dẫn tôi đi - huân tước Foxham nói - tôi sẽ đi theo các anh để sau đó khỏi phải xấu hổ vì sự hèn nhát của mình, nhưng thú nhận rằng lúc này tôi ưa nằm trên giường trong nhà mình hơn.

- Ngài ghé vào đây, tôi chỉ cho đại nhân xem con người sẽ lái con tàu của chúng ta đêm nay - Dick mời và dẫn Huân tước tới cái quán rượu, nơi anh ấn định sẽ gặp những người thuộc quyền. Một số hảo hán rừng xanh rải rác ở bên ngoài quán rươụ, một số khác đi vào trong nhà và túm tụm quanh Lawless với hai người thuỷ thủ. Hai thuỷ thủ tàu "Hy vọng tốt lành" lúc đó mặt đã đẫm nước với cặp mắt lờ đờ. Đã từ lâu họ đi quá giới hạn tỉnh táo. Lúc Richard cùng với Huân tước đi vào tửu quán thì cả hội đang ê a một bài ca buồn rầu cũ rích nói về biển cả, gió bão thì nhắc lại cho họ câu điệp khúc.

Người chỉ huy trẻ liếc nhìn quanh quán. Đống lửa vừa được bỏ thêm củi, khói đen toả ra dày đặc làm các góc của căn nhà chìm trong bóng tối, nhưng anh khẳng định số lục lâm ở đây nhiều hơn hẳn số tửu khách tình cờ. Bình tâm lại, Dick đi đến bàn và ngồi vào chỗ cũ trên chiếc ghế dài.

- Ê này - Thuyền trưởng lè nhè - Cậu là ai vậy?

- Tôi cần nói chuyện với bác ở ngoài đường, thuyền trưởng Arblaster ạ - mà cuộc chuyện trò thì về vấn đề này - anh chìa cho ông ta một đồng tiền vàng lấp lánh trong ánh lửa.

Cặp mắt của người thuỷ thủ sáng lên, mặc dù ông ta vẫn chẳng nhận ra mình đang đóng vai trò gì.

- Được thôi, cậu bé ạ. Tớ sẽ đi với cậu… này bố gì, tôi sẽ quay lại ngay. Uống đi cho khoẻ, bố ạ.

Ông ta nắm lấy cánh tay Dick cho khỏi ngã rồi đi ra phía cửa. Vừa mới đi qua ngưỡng cửa thì mười cánh tay lực lưỡng đã tóm lấy và trói ông ta lại. Hai phút sau người thuyền trưởng bị trói, với một cục giẻ đút trong mồm đã nằm ở trong kho cỏ khô, cỏ trùm tới họng. Cạnh ông người ta cũng quẳng vào chàng Tom-thuỷ thủ. Cả hai được toàn quyền nằm đó mà suy nghĩ về số phận mình cho đến sáng mai.

https://thuviensach.vn

Chẳng cần lẩn tránh gì nữa, huân tước Foxham cũng phát tín hiệu quy định để gọi các chiến binh. Họ chiếm giữ nhiều chiêc thuyền nhỏ lập thành một hạm đội phóng tới chỗ cây đèn bão, treo trên cột buồm con tàu. Họ chưa kịp leo lên "Hy vọng tốt lành" thì từ bờ đã vọng đến tiếng la thét ồn ào của đám thuỷ thủ bị mất xuồng. Nhưng làm sao cánh thuỷ thủ bắt được thuyền quay lại! Họ cũng chẳng trả thù được gì.

Trong số bốn chục chiến binh tụ tập trên con tàu ăn trộm có tám người trước đã từng là dân biển nên số này lập tức trở thành thuỷ thủ. Cùng với sự giúp đỡ của mọi ngươi họ giương buồm, nhổ neo. Lawless đứng loạng chọang và vẫn còn lảm nhảm một bài đồng dao về biển cả, anh ta cầm lấy tay lái và con tàu "Hy vọng tốt lành' xuyên qua màn đêm từ vịnh biển ra khơi, đón nhận những đợt sóng dồn ghê gớm.

Dick đứng gần đám dụng cụ đi biển, chỉ có ánh sáng trên con tàu là cắt được một dải giữa màn đêm không thể nhìn qua, xa xa là những đốm lửa lấp lánh riêng biệt trên những ngôi nhà nhỏ của Shoreby. Lúc con tàu ngụp xuống giữa hai đợt sóng, anh chỉ nhìn thấy cái bờm trắng xoá của bọt nước nhưng nó lại lập tức biến đi sau mũi con tàu.

Số đông trên tàu cất cao lời cầu nguyện, nhiều người bị nôn oẹ và họ tụ tập ở hầm tàu, nằm lăn lóc giữa các kho hàng. Một mình anh chàng huyênh hoang say mềm Lawless là không nói một lời về sự tròng trành dữ dội, anh ta làm cho những người can đảm nhất cũng phải nghi ngờ về kết quả suôn sẻ của chuyến đi này. Tuy nhiên Lawless vẫn lái tàu bằng một sự tinh tế khó hiểu, anh ta dẫn con tàu di ngang qua một mỏm cát dài giữa các đợt sóng khổng lồ và đưa nó an toàn tới đập chắn sóng bằng đá.

Ở đây "Hy vọng tốt lành" được buộc lại. Nấp trong sương mù dày đặc, nó ngả nghiêng và kêu lên ken két.

Chương VI

" HY VỌNG TỐT LÀNH"

(tiếp theo)

Đập chắn sóng nằm rất gần ngôi nhà mà Joanna đang ở. "Hy vọng tốt lành" đã thực hiện xong nhiệm vụ của nó, đã đưa được họ tới hậu phương quân

https://thuviensach.vn

đich. Mọi người dự tính nó sẽ không cần tới nữa vì đường rút lui sẽ đi qua rừng, nơi huân tước Foxham đã bố trí quân tăng viện.

Tuy nhiên việc đổ bộ lên đập hoá ra không dễ dàng. Rất nhiều người say sóng và tất cả đều nằm lặng đi. Do tình trạng chật chội của con tàu và cảnh ồn ào nhốn nháo mà kỷ luật bị lãng quên. Sự tròng trành và đêm tối làm nhiều người mất tinh thần. Vừa cập bờ họ đồng loạt tranh nhau nhảy lên mặt đập chắn sóng. Huân tước Foxham đành phải kìm giữ số quân của mình lại, ông đe doạ họ bằng thanh gươm tuốt trần. Việc xảy ra đó tất nhiên không tránh được tiếng ồn ào mà tiếng động lúc này còn nguy hại hơn tất cả.

Khi trật tự đã phần nào được lập lại, Dick cùng nhóm chiến binh đã được lựa chọn tiến về phía trước. Phía trước, khu vực bờ còn tối tăm hơn là mặt biển đang ngầu bọt trắng. Sương mù đang treo trên mặt đất nhưng đông đặc lại, tiếng gào rít của gió át đi mọi âm thanh.

Nhưng Dick chưa đi được đến cuối đập thì gió chợt lặng hẳn, anh nghe thấy tiếng vó ngựa và binh khí va chạm nhau đang phá tan im lặng của màn đêm. Dick dừng các chiến binh của mình lại và một mình nhảy lên bờ cát. Đi thêm vài bước anh nhận ra có đám người và ngựa đang chuyển động trước mặt mình.

Nỗi tuyệt vọng bao trùm lấy Dick. Nếu như quân địch quả thật đang theo dõi họ, nếu các chiến binh của Daniel đã bao vây các chân đập chắn sóng được tì vào bờ này, thì quân của anh và Foxham khó mà chống đỡ, vì sau lưng họ là biển và lực lượng thì bị dồn tụm trên các đập đá nhỏ hẹp. Anh báo tín hiệu lại phía sau - đó là một tiếng huýt thận trọng.

Thật không may, cái tín hiệu này đã gây nên một hậu quả anh không hề mong muốn chút nào. Một loạt tên như mưa đã được phóng ra từ bóng tối. Các chiến binh đứng chen nhau trên đập chật đến mức mấy mũi tên đã xuyên vào họ. Tiếng kêu đau đớn và sợ hãi vang lên. Huân tước Foxham bị thương ngã xuống và Hawksley lập tức đưa ông lại tàu. Trong trận chiến đấu tiếp theo, quân của Foxham chiến đấu rời rạc không có người chỉ huy, mà đó thực sự là tai hoạ…

Dick cùng một số chiến binh can đảm nhất trong mấy phút đã giữ vững được phần cuối đập tì vào đất liền. Cả hai bên anh đều có người bị thương, bên thì

https://thuviensach.vn

hai, bên thì ba người. Thép đập vào thép. Lúc đầu không bên nào áp đảo được bên nào nhưng lát sau thì sự may mắn đã rời bỏ phe của Dick.

Một người nào đó kêu lên rằng "chết tất cả rồi" khiến các chiến binh đã mất tinh thần dễ dàng tin theo. Tiếng kêu này được lặp lại, sau đó lại có tiếng gào khác:

--Lên boong, các bạn, nếu các bạn còn muốn sống.

Và cuối cùng thì một thằng hèn nhát nào đó kêu lên cái câu mà bọn chúng hay kêu mỗi khi thất bại:

- Chúng bán cánh ta rồi, anh em ơi!

Thế là lập tức đám đông ồn ào xô đẩy nhau đâm bổ lại phía sau đập, gào lên một cách sợ hãi kinh hoàng, mở cửa cho quân địch tiến vào sau lưng.

Một tên nhát gan đã đẩy phía lái con tàu ra ngoài nhưng người khác còn giữ được đằng mũi. Quân sĩ trốn chạy, gào thét nhảy bổ lên boong, nhiều người nhảy hụt bật ra lăn tòm xuống nước.

Khá nhiều người bị giết chết ở trên đập, nhiều người khác dẫm đạp lên nhau tới chết nhưng cuối cùng mũi con tàu "Hy vọng tốt lành" đã tách ra khỏi đập. Anh chàng lang thang Lawless trong thời gian ẩu đả hỗn loạn, với sự giúp đỡ của con dao găm đã giữ được nguyên vẹn khu vực tay lái bằng một sức khoẻ phi thường, giờ đây vẫn không ngừng bài ca bất tận và đang hướng mũi con tàu ra biển rộng. Máu chảy lênh láng trên boong tàu, la liệt người bị thương và xác chết.

Lawless tra con dao găm vào vỏ và nói với người đang đứng gần mình.

- Này, tớ đã ghi bằng dấu của tớ cho khá nhiều đứa trong cái bọn chó hèn nhát này.

Trong khi nhảy lên tàu để cứu mạng mình, bọn trốn chạy thậm chí chẳng để ý đến các cú đánh bằng dao găm, mà Lawless đã tặng cho bọn xô đến chỗ mình, để cố bảo vệ khu vực tay lái an toàn. Giờ đây không rõ là nghe thấy câu nói thiếu thận trọng của người lái tàu, hay chỉ vì đã hoàn hồn mà họ sực nhớ lại các cú đòn đó. Những kẻ hèn nhát dường như để quên đi nối ô nhục của mình, thường hay nổi loạn. Bây giờ cũng xảy ra như vậy.

https://thuviensach.vn

Những người đã quăng bỏ vũ khí, xô đẩy bám chân nhau để cố leo lên boong con tàu, giờ đây to tiếng chửi rủa người lãnh đạo của mình và muốn trừng trị ngay một người nào đó cho hả giận, và thế là tất cả nỗi điên khùng của họ dồn vào Lawless.

Để khỏi va tàu vào đá, anh chàng lang thang đang hướng mũi con tàu "Hy vọng tốt lành" ra phía biển khơi.

- Nhìn kìa, anh em! - một tên bất mãn gào lên - Nó đang đưa chúng ta ra biển.

- Đúng rồi! - Một tên khác kêu lên - Nó phản bội.

Cả bọn đồng loạt gào lên rằng chúng đang bị bán rẻ và chửi rủa bắt Lawless quay mũi tàu vào bờ. Lawless nghiến chặt răng tiếp tục lái con tàu ra biển, anh ta vẫn còn say và vì say mà trở nên ngạo mạn, anh chàng lang thang khinh bỉ sự sợ hãi vô cớ của họ và không hề đáp lại sự phỉ báng dậm doạ của đám này.

Đám bất mãn tụ tập gần cột buồm, chúng phát khùng và xúi bẩy nhau để tăng lòng can đảm. Rõ ràng bọn chúng sắp sửa làm một hành động tàn bạo nào đó. Dick đã định tự mình đi lên trên để mang lại trật tự, nhưng một chàng lục lâm biết đôi chút nghề hàng hải đã ngăn anh lại.

- Này các cậu - anh ta bắt đầu nói - các cậu có cái đầu bằng đất thó. Để quay lại thành phố, đầu tiên chúng ta phải đi ra biển đã, và Lawless…- Chưa kịp nói xong lời khuyên can thì một tên đã đấm vào mồm anh ta, làm chàng lục lâm ngã phịch xuống boong tàu. Bọn hèn nhát dẫm đạp lên người đã ngã và đâm chém cho đến lúc anh ta tắt thở. Lúc đó Lawless không chịu được nữa, cơn giận dữ nổ bùng ra.

- Chúng mày tự lái lấy đi! - Anh gào lên và quên cả hậu quả buông rời tay lái. Ngay khoảng khắc đó "Hy vọng tốt lành" run rẩy trên cơn sóng lớn. Nó lao như tên vào giữa hai đợt sóng ghê gớm, ngọn sóng mới chồm lên như một bức tường khổng lồ đen kịt.

Con tàu rùng mình trước cú đòn kinh khủng, nó cắt mũi vào quả núi trước mặt. Cuộn nước xanh trào lăn khắp con tàu từ mũi đến lái ngập đến đầu gối mọi người, mũi nước cao nhất toé lên cao ngang cột buồm. Chui qua mặt

https://thuviensach.vn

sóng "Hy vọng tốt lành" lại ngoi lên, nhưng nó kêu cót két hết sức thảm thương và run rẩy toàn bộ thân thể như một con thú bị thương.

Sáu hay bảy tên bất mãn bị cuốn khỏi boong tàu. Bọn còn lại lắp bắp cầu khẩn các vị Thánh ra cứu viện và van nài Lawless tiếp tục cầm tay lái. Không đợi mời đến lần thứ hai, Lawless đã thấy hậu quả đáng sợ của cơn giận dữ chính đáng của mình, vội vàng bắt tay vào việc. Chàng lang thang hiểu rõ hơn tất cả rằng con tàu tí nữa thì đắm, và tay lái bây giờ không tuân theo như trước, báo hiệu nguy hiểm sẽ còn xảy ra.

Cơn sóng quật Dick ngã lăn và tí nữa hất anh xuống biển. Dick Shelton nặng nề đứng dậy, loạng choạng đầu gối ngập trong nước, lê tới chỗ Lawless.

- Lawless! Chỉ mình cậu có thể cứu được cả bọn. Cậu can đảm, kiên trì và quả thực là biết lái tàu. Mình sẽ cử tới ba người tin cậy và ra lệnh cho họ bảo vệ cậu.

- Chẳng để làm gì cả, cậu chủ ạ, chẳng để làm gì - người lái tàu đáp trong khi chăm chú nhìn vào bóng tối - cứ mỗi khắc chúng ta lại càng rời xa doi cát mà cứ mỗi khắc, biển lại có thể chồm lên dữ tợn hơn. Tí nữa thôi những đứa mặc quần thủng đít kia sẽ lăn quay ra cả, vì anh Shelton ạ, con người xấu xa không bao giờ là một thuỷ thủ tốt được. Tại sao thì tôi cũng chẳng rõ, có một bí mật gì đó nhưng nó như thế đấy! Chỉ những người cao cả thì sóng to gió cả mới không ngã tay chèo.

- Đó là một câu ngạn ngữ của người đi biển, nhưng ý nghĩa của nó bây giờ không to hơn tiếng gió rít đâu - Dick nói và cười - Nhưng công việc ra sao? Đi có đúng hướng không? Liệu bọn mình có đến được vịnh biển không?

- Anh Shelton. Tôi vốn là tu sĩ và tôi cảm ơn số phận về điều đó. Từng là chiến binh, từng là thuỷ thủ, tôi thay đổi trang phục khá nhiều và tôi muốn được chết trong bộ quần áo tu sĩ, chứ không phải trong chiếc áo bu-dông ngấm muối biển của anh thuỷ thủ. Tại sao thế à? Có hai nguyên nhân rất quan trọng: Thứ nhất là tôi không muốn chết bất thình lình, không được rửa tội. Thứ hai là tôi thấy khiếp cái đám nước mặn dưới chân này lắm! - Lawless giậm chân - Nếu đêm nay tôi không chết cái chết của người thuỷ thủ, tôi sẽ đặt cao cây nến trên ban thờ Đức Mẹ.

https://thuviensach.vn

- Chẳng lẽ tình hình xấu đến thế à? - Dick hỏi.

- Rất xấu - chàng lang thang đáp - Chả nhẽ anh không cảm thấy "Hy vọng tốt lành" chuyển động chậm chạp và nặng nề như thế nào à? Chẳng lẽ anh không nghe thấy tiếng nước óc ách trong hầm tàu à ? Con tàu bây giờ hầu như không theo tay lái. Mà rồi anh sẽ thấy cái gì xảy ra khi mà nước trong hầm tàu nhiều hơn lên: nó sẽ chìm xuống đáy như hòn đá tảng hoặc là tan ra ở vách đá dọc bờ.

- Cậu nói thản nhiên như không- Dick nói - thế cậu không thấy sợ à?

- Anh Shelton! Linh hồn tôi có nhiều tội lỗi. Tôi là tu sĩ trốn chạy, tôi là kẻ trộm, tôi làm khá nhiều điều xấu. Với sức nặng như vậy khó nhắm mắt lắm. Nhưng dẫu sao, anh Dick ạ, mặc dầu thoát được là lạ kỳ, tôi vẫn cứ hy vọng và nếu tôi phải bị chìm thì tôi sẽ chìm với cặp mắt sáng sủa rõ ràng, trước cái chết tay tôi sẽ không run rảy đâu.

Dick không đáp lại nhưng sự can đảm của Lawless lay động anh mạnh mẽ. Sợ rằng Lawless lại bị đe dọa, anh cử tới ba chiến binh tin cậy. Boong tàu liên tiếp bị sóng tràn qua nên chẳng còn có ai, mọi người đang núp kín dưới hầm tránh nước và tránh gió lạnh mùa đông khắc nghiệt giữa các thùng rượu vang lăn lóc. Vẫn còn ba ngọn đèn bão lắc lư toả sáng dưới hầm tàu.

Các vị khách không mời của "Hy vọng tốt lành" hào phóng thết đãi lẫn nhau bằng rượu vang xứ Gascony của Arblaster. Con tàu vẫn tiếp tục lắc lư theo sóng, lúc nhấc mũi, lúc nhô đằng lái, lúc nhẩy cẫng lên khỏi mặt nước, lúc lại đắm mình vào bọt sóng nên chỉ lát sau số bợm rượu giảm dần. Một số người đang băng lại các vết thương còn số khác- số này đông hơn - nằm ở trên sàn tàu, ngâm trong nước, rên rỉ khổ sở vì say sóng.

Greensheve, Cuckow và một chàng trai trẻ trong đội quân của huân tước Foxham, mà Dick đã chú ý đến họ từ trước vì tính can đảm, vẫn còn khả năng hiểu mệnh lệnh và tuân theo, Dick ấn định họ lấy thân mình ra bảo vệ cho chàng lái tàu Lawless.

Anh nhìn thêm một lần nữa lên bàu trời và biển đen rồi tụt xuống căn phòng nhỏ, nơi mà người nhà của huân tước Foxham mang ông chủ mình vào đó.

Chương VII

https://thuviensach.vn

" HY VỌNG TỐT LÀNH"

(kết thúc)

Tiếg rên rỉ của người bị thương hoà với tiếng sủa rền rĩ của con chó trên tàu. Con chó khốn khổ có buồn rầu chăng về các bạn bè bị lìa xa của mình, hay là nó đánh hơi thấy nguy hiểm đang đe doạ con tàu. Tiếng sủa của nó vang lên như một tín hiệu của tai hoạ, như làn sấm rền rĩ đến nỗi tiếng ầm ào của sóng và tiếng tít của gió không át nổi. Số người mê tín cho đó là tiếng khóc tang lễ của con tàu "Hy vọng tốt lành".

Huân tước Foxham nằm ở cái giường đôi, trên chiếc áo choàng lông của mình. Một ngọn đèn con leo lét dưới tượng Đức Mẹ và dưới ánh sáng đục của nó, Dick nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của người bị thương với hốc mắt lõm sâu của ông ta.

- Tôi bị thương nặng - Huân tước nói - Anh hãy đi lại gần đây, anh Shelton. Hãy để bên cạnh tôi có lấy một người xuất thân cao quý, vì rằng tôi suốt cuộc đời sống trong nhung lụa và tôi thực buồn rầu thấy mình đã bị thương, trong một trận ẩu đả thảm hại và đang hấp hối trên một con tàu lạnh lùng bẩn thỉu, giữa biển khơi, giữa những kẻ trộm và tôi tớ.

- Thưa đại nhân - Dick nói -Tôi đang cầu nguyện các vị Thánh Thần linh thiêng làm dịu vết thương và giúp đỡ ngài an toàn đến được bờ.

- An toàn đến được bờ? - Huân tước ngắt lời - Chẳng lẽ anh tin rằng chúng ta đến được bờ may mắn sao?

- Con tàu chuyển động nặng nề, biển cả thì sôi sục và bão tố - Dick đáp - Người lái tàu nói rằng chỉ có trường hợp may mắn diệu kỳ thì chúng ta mới còn sống sót được đến bờ.

- A! - Nhà quý tộc đau đớn kêu lên. - Đấy, linh hồn tôi bắt buộc phải xa rời thể xác trong nỗi đau ghê gớm như vậy đấy. Nếu Chúa ban cho anh một cuộc sống nặng nề, khi phải nhắm mắt có khi anh lại thanh thản hơn. Cuộc đời đùa cợt tôi, bắt tôi phải chết giữa những đau khổ và bất hạnh! Tuy nhiên trước khi chết tôi còn chưa được làm một điều cần thiết rất khẩn cấp. Các anh ở trên tàu này có linh mục nào không?

- Không có - Dick trả lời.

https://thuviensach.vn

- Thế thì chúng ta lại quay về công việc thế gian vậy - Huân tước nói - Tôi hy vọng rằng sau khi tôi chết, anh vẫn là người bạn trung thành của tôi như anh đã từng là kẻ thù đáng trọng của tôi trong cuộc đời. Tôi chết trong cái năm nặng nề đối với nước Anh này, và cho tất cả những ai nối tiếp tôi nữa. Hamley sẽ chỉ huy các chiến binh của tôi, đó chính là người cạnh tranh với anh. Họ ước hẹn sẽ tụ tập ở gian phòng lớn của lâu dài Hollywood. Đây là cái nhẫn quý tháo từ tay tôi ra, nó sẽ là vật làm tin chứng tỏ rằng anh đúng là người thực hiện công việc tôi giao phó. Ngoài ra tôi cũng viết cho Hamley một vài lời và tôi yêu cầu anh ta nhường cô gái cho anh. Nhưng các anh có tuân theo lời tôi hay không thì tôi cũng không biết nữa.

- Thế ngài có việc gì muốn hạ lệnh cho tôi, thưa đại nhân?

- Ra lệnh? - Nhà quý tộc nhắc lại và ngần ngừ nhìn lên Dick - Anh hãy nói xem, anh thuộc về phe Hoa Hồng Trắng hay Hoa Hồng Đỏ.

- Tôi phải xấu hổ thừa nhận với ngài là chính tôi cũng không rõ. Tuy vậy tôi phục vụ cho Ellis Duckworth mà ông ta ủng hộ phe Hoa Hồng Trắng, thành ra tôi cũng ủng hộ phe Hoa Hồng Trắng.

- Điều đó thật là tốt, thật là tuyệt vời - Huân tước nói - Nếu anh tỏ ra là thuộc phe Lancaster thì tôi chẳng biết sẽ phải làm thế nào. Nhưng nếu anh đã thuộc phe York thì hãy nghe tôi. Tôi có mặt ở Shoreby để quan sát cuộc tụ họp của các cận thần ở đây trong khi Minh chủ trẻ tuổi của tôi Rechard Gloucester *(* Khi xảy ra sự kiện đang kể trong chuyện thì Richard Gù còn chưa phải là Quận công Gloucester, nhưng bạn đọc cho phép chúng tôi gọi thế để dễ hiểu hơn -TG / Khi dàn khổ trang đưa ghi chú này xuống dưới biên đáy)* đang chuẩn bị lực lượng để sẵn sàng tấn công đánh đổ bọn chúng. Tôi đã đoạt được những tin tức về số lượng quân địch, về sự bố trí của chúng và các tuyến phòng thủ. Những tin tức này tôi cần phải bàn giao ở cây thập tự "Cô dâu" cạnh rừng. Tôi không thể có mặt ở đó nên tôi yêu cầu anh: anh hãy tỏ lòng quý mến, hãy có mặt tại đó thay tôi. Cầu cho không có một sướng vui, đau buồn, bão tố, thương tật, bệnh dịch gì ngăn cản được anh. Anh hãy có mặt tại địa điểm ấn định, vào thời gian ấn định vì quyền lợi của nước Anh phụ thuộc vào việc đó..

https://thuviensach.vn

- Tôi xin hứa chắc chắn sẽ thực hiện ý nguyện của ngài. Tôi sẽ làm tất cả những gì mà sức tôi làm được.

- Tôi hài lòng với câu trả lời của anh- Huân tước nói - Quận công sẽ giao cho anh các mệnh lệnh mới và nếu anh thực hiện chúng thông minh và tự nguyện, thì tương lai của anh sẽ được đảm bảo. Anh hãy đẩy hộ cây đèn lại đây, tôi muốn viết thư.

Huân tước viết xong hai lá thư. Một lá thư ông đề: Gửi cho người thân thuộc đáng quý của tôi, Jhon Hamley, còn lá kia ông không đề gì cả.

- Lá thư này gửi cho quận công - ông nói - Mật khẩu là "Anh quốc và Edward" và đáp lại là "Anh quốc và York".

- Thế còn thế nào với Joanna, thưa Huân tước? - Dick hỏi.

- Joanna thì anh hãy tự mình đoạt lấy bằng cách của anh - nhà quý tộc đáp - Trong cả hai bức thư tôi đều nói rằng tôi muốn gả cô ấy cho anh, nhưng giải phóng cho cô ấy thì anh hãy tự làm, cậu bé của tôi ạ. Như anh đã thấy, tôi đã thử đoạt cô ấy và phải trả cả mạng sống của mình. Không ai có thể làm hơn thế được nữa đâu.

Người bị thương yếu đi nhanh chóng. Dick giấu bức thư quý giá vào sau ngực áo, anh chúc Huân tước hồi phục rồi ra khỏi căn phòng nhỏ.

Bình minh đã bắt đầu, lạnh lẽo và cau có. Các cơn gió tuyết rơi vào tàu liên tục. Một ghềnh đá nằm không xa "Hy vọng tốt lành" chìa dài theo bờ biển, cắt ngang mặt nước bằng các viền cát hẹp, còn ở phía xa là các mỏm đồi Tunstall nhô cao phủ đầy cây lá. Gió có lặng đi, biển cũng hơi dịu lại nhưng con tàu vẫn chìm sâu dưới nước và nặng nề nhấp nhô theo sóng.

Lawless vẫn đứng cạnh tay lái như trước đây. Tất cả "hành khách" của con tàu tụ tập trên boong nhợt mặt nhìn vào dải bờ không có gì mến khách.

- Chúng ta sẽ vào được bờ chứ? - Dick hỏi

- Vào được - Lawless nói - nếu như trước đó ta không chìm xuống đáy. Anh ta đang nói thì con tàu nặng nhọc leo lên ngọn sóng và nước ở hầm tàu réo lên ùng ục, to đến nỗi Dick bất giác phải nắm lấy tay lái.

- Thề có Chúa Trời, mình đã nghĩ là tàu đắm - Dick nói khi mũi chiếc "Hy vọng tốt lành" ngoi lên trên lớp bọt - Tim mình tí nữa thì nứt ra.

https://thuviensach.vn

Greensheve và Hawksley cùng với các chiến binh can đảm của hai đội, đang đóng các mảnh ván tháo ở boong thành một chiếc bè. Dick đến với họ và cố lao vào công việc để quên đi phút chốc nỗi hiểm nguy. Nhưng ngay cả khi làm việc cũng khó mà quên đi được. Bất kỳ ngọn sóng nào xô vào con tàu bất hạnh đều làm cho tim mọi người nén lại kinh hoàng và nhắc đến cái chết đang kề cận. Bất ngờ, rời tay khỏi công việc, anh nhìn thấy một cái mũi nào đấy. Một ghềnh đá được biển gọt rửa đang cuộn trong bọt sóng như treo ngang trước boong tàu. Sau ghềnh đá, trên đỉnh một gò cát có một ngôi nhà đứng đó như muốn làm cao thêm nó lên.

Trong vịnh, sóng càng sục sôi hung dữ. Chúng nâng con tàu lên trên đám lưng sủi bọt, mang nó đi, không hề đếm xỉa đến tay lái, vứt nó vào mũi cát và bắt đầu lắc từ phía này sang phía nọ. Sau đó một con sóng khổng lồ nhấc bổng nó lên, mang đi xa hơn nữa rồi nhường việc nhắc con tàu qua cái ghềnh nguy hiểm nhất cho con sóng thứ ba, cuối cùng thả nó lên doi cát cạnh bờ.

- Các bạn ơi! - Lawless gào lên - Các vị Thánh Thần cứu chúng ta rồi! Triều bắt đầu xuống đấy, cánh ta hãy ngồi tụm lại uống tạm ít cốc vang đi đã. Nửa giờ nữa cánh ta sẽ đi được vào bờ như đi theo cầu vậy.

Các thùng gỗ tròn bị phá. Đám người chịu đựng cuộc đắm tàu ngồi xuống, cố gắng bằng mọi cách để tránh tuyết và nước té, uống theo vòng tròn từng bát rượu lớn. Rượu vang Pháp sưởi ấm cổ họng và làm cho họ hoàn hồn.

Lúc đó Dick quay lại chỗ huân tước Foxham đang không biết gì và nằm im trong cơn sợ hãi chết chóc. Nước trong buồng tàu lên tới đầu gối, cây đèn con đã vỡ tan và tắt ngấm, khiến người bị thương phải nằm trong bóng tối.

- Thưa đại nhân - Shelton nói - Ngài đừng sợ. Chúa đã cứu vớt chúng ta. Các đợt sóng đã quẳng tàu lên bãi cát và khi thuỷ triều hơi rút là chúng ta sẽ lội vào đến bờ.

Gần một giờ trôi qua, biển rút lui khỏi "Hy vọng tốt lành", mọi người tụt xuống đi vào bờ cát, nhìn thấy lờ mờ qua màn tuyết đang rơi. Trên một cái gò ven bờ có một toán nhỏ vũ trang đang ngờ vực theo dõi chuyển động của đám chiến binh lang thang này.

- Đáng ra họ phải đến chỗ mình và tỏ sự giúp đỡ chứ nhỉ - Dick nhận xét.

https://thuviensach.vn

- Nếu họ không đi thì bọn ta đến chỗ họ - Hawksley nói - Càng nhanh chóng đến được chỗ có lửa ấm và cái giường khô ráo thì càng tốt hơn cho Huân tước không may của tôi.

Nhưng những người nằm trên gò bất ngờ nhỏm dậy và một trận mưa tên bay tới đám dân đắm tàu.

- Quay lại, quay lại - Huân tước phải cố kêu lên - vì Chúa, hãy thận trọng các bạn! Đừng đáp lại họ!

- Chúng tôi cũng không thể đánh nhau được - Greensheve kêu lên khi lôi cây cung từ áo da ra - Cánh ta ướt át, mệt mỏi như bày chó đói, cánh ta cóng rới tận xương. Nhưng hãy vì tình yêu với nước Anh già cỗi này mà giải thích cho tôi, tại sao họ lại độc ác, bắn vào các đồng hương đang gặp hoạn nạn như vậy?

- Họ tưởng ta là bọn cướp biển Pháp - Huân tước Foxham trả lời - Trong cái thời kỳ bất an, đểu cáng này, chúng ta không thể bảo vệ được các bờ biển riêng và nước Anh của chúng ta. Những kẻ thù cũ của chúng ta, bọn mà chưa lâu lắm chúng ta đã đánh bại trên đại dương và trên lục địa, lại đang cùng kéo tới đây, tới chỗ nào chúng thích để cướp bóc, giết hại, thiêu đốt. Ôi quê hương bất hạnh! Đấy, chúng ta sống để chịu nỗi nhục nhã như vậy đấy.

Đám người trên bờ chăm chú theo dõi các đích ngắm của họ đang leo lên bờ và đi sâu vào vùng đất giữa hai gò cát. Họ đi theo đám đắm tàu hàng dặm đường, sẵn sàng từng phút một để rắc các loạt mưa tên xuống đám chạy trốn đang mệt mỏi, rã rời. Chỉ khi Dick đã dẫn toán quân đến được đường cái lớn và xếp họ vào hàng ngũ, thì toán bảo vệ cảnh giác cao độ của bờ biển Anh quốc mới biến đi sau màn tuyết.

Họ thực hiện điều họ muốn: bảo vệ các ngôi nhà, các trang trại chăn nuôi, bảo vệ gia đình, súc vật của mình và chẳng quan tâm chút nào tới việc bọn Pháp có thể gieo khói lửa và làm đổ máu ở các làng mạc khác của nước Anh Vương quốc!

PHẦN THỨ TƯ

CẢI TRANG

https://thuviensach.vn

Chương 1

HANG GẤU

Dick đi ra con đường lớn không xa Hollywood, khoảng chín, mười dặm cách Shorby trên sông Till. Sau khi yên trí không bị theo dõi nữa họ mới chia làm hai đội. Đám người nhà của Foxham đưa ông chủ bị thương vào một tu viện lớn, một nơi an toàn và yên tĩnh. Khi họ khuất sau bức màn tuyết đang rơi thì Dick chỉ còn lại một tá đám lang thang, đó là tất cả những người toàn vẹn của đội quân tình nguyện.

Nhiều người trong số họ bị thương. Tất cả đều giận dữ vì thất bại và những khó khăn quá đáng đổ lên vai mình. Họ quá đói và rét cóng. Đám này không công khai nổi loạn mà chỉ cau có và gầm gừ nhìn người chỉ huy. Dick trao cho họ tất cả những gì có trong túi tiền của anh, không để lại cho mình một đồng nào và cám ơn họ vì sự can đảm, mặc dù đáng ra anh phải nguyền rủa thói hèn nhát của họ. Hơi nản lòng vì các thất bại dai dẳng, anh phân họ thành các tốp nhỏ và từng nhóm một về quán trọ "Dê và Sói" ở Shoreby.

Chứng kiến các sự việc xảy ra trên tàu "Hy vọng tốt lành" anh chỉ giữ lại mỗi mình Lawless. Tuyết rơi không ngớt phủ xuống quanh hai người như một lớp mây mù mịt. Gió thì dần lặng đi và cuối cùng im hẳn. Cả thế giới như biến thành cơn tuyết trắng trong cảnh im lặng nặng nề. Rất dễ dàng lại bị lạc và chết cóng giữa các đụn tuyết. Lawless sải bước đi trước, nghiên cứu từng gốc cây, chăm chú tìm các lối mòn như lúc dẫn con tàu qua biển bão.

Đi vào rừng gần một dặm, hai người tới một bụi sồi cao, quăn queo, gần đó có mấy con đường chéo nhau. Cái địa điểm này khó mà nhận ra trong thời tiết này nên Lawless rõ ràng rất vui mừng khi tìm thấy nó.

- Còn bây giờ, công tử Shelton ạ - anh ta nói - Nếu lòng kiêu hãnh của anh, không ngăn cản anh trở thành khách của một con người không được sinh ra là quý phái, và thậm chí không được coi là một người Gia-tô giáo tử tế, thì tôi có thể mời anh một vại rượu vang với một bếp lửa hồng để hâm nóng các đốt xương.

- Dẫn đi, Lawless - Dick đáp lời - Cốc lớn rượu vang và đống lửa hồng. Vì cái đó tôi sẵn sàng đi bất cứ đâu!

https://thuviensach.vn

Lawless lách các cành cây trụi lá, quả quyết đi về phía trước và lát sau tới sát một cái hang, ba phần tư tuyết phủ. Trên cửa vào hang là một cây dẻ khổng lồ có bộ rễ lộ ra ngoài đất. Anh chàng lang thang vén bụi cây và biến hút vào trong đất.

Trước kia một cơn giông đã làm bật gốc cây dẻ khổng lồ với một đám đất lớn phủ cỏ xanh. Dưới gốc dẻ này Lawless đào cho mình một chỗ ở giữa rừng. Rễ cây làm thành đòn tay, mái là lớp đất phủ cỏ, còn nền là đất mẹ ẩm ướt. Ở một góc hang có cái bếp lò con sạm đen vì khói, còn ở góc khác là chiếc rương gỗ sồi to, đai bằng nẹp sắt chắc chắn. Chỉ nhờ có cái hòm này mới đoán ra đây là một cái ổ người chứ không phải hang thú.

Mặc dù lối vào trong hang và nền hang rắc đầy tuyết, nó vẫn tỏ ra ấm áp hơn hẳn bên ngoài và khi Lawless bật tia lửa lên, mấy cành khô cháy sáng kêu lách tách trong bếp lò thì cái hốc trở nên ấm cúng như ở trong nhà.

Lawless ngồi thở dài một cách khoan khoái và chìa đôi tay to lớn tới ngọn lửa hồng, hít vào mình mùi khói thơm ấm áp.

- Đấy, cái hang gấu của lão già Lawless - anh ta nói - Cầu trời để cho bọn chó khỏi đánh hơi thấy nó! Tôi đã lang thang rất nhiều trên thế gian từ lúc tôi chuồn khỏi tu viện, cuỗm theo cái xích vàng và quyển kinh mà tôi bán được bốn đồng mac. Sau đó tôi thành người hành hương, tôi cố thử cứu vớt linh hồn. Tôi đã ở Anh, ở Pháp, ở Burgudy và ở Ý, đã có mặt ở biển cả, mà biển cả thì chẳng là quê hương của ai cả. Địa chỉ thực sự của tôi, anh Shelton ạ, chỉ có ở đây. Đây là quê hương tôi - cái hang ngay trong lòng đất! Dù mưa có rơi, dù gió có thổi. Dù là tháng tư khi chim hót và hoa rụng xuống giường, hay là mùa đông khi tôi ngồi cô độc với nhúm lửa tốt lành và con chim sâu lách chách trên đầu. Đây là nhà thờ của tôi. Đây là nơi tôi quay trở về và nơi đây - cầu các vị Thánh thiêng liêng - tôi muốn được là nơi nhắm mắt xuôi tay.

- Cậu nói đúng. Đây là cái góc nhỏ ấm áp, vừa thú vị vừa kín đáo - Dick trả lời.

- Đúng rồi, nó ẩn náu rất tốt, và đó là điều quan trọng nhất - Lawless khen ngợi - Tôi sẽ vỡ vụn ra nếu như nó bị người ta tìm thấy. Và ở đây này… - anh ta nói trong khi bới nền cát bằng các ngón tay cứng cáp - Đây là kho rượu của tôi và tí nữa anh sẽ nhận được một bàu brandy tuyệt diệu.

https://thuviensach.vn

Quả đúng là thế, sau khi bới một tí, Lawlesslôi ra một chai lớn bằng da, đầy ba phần tư là loại vang nặng, óng ánh vàng. Sau khi uống, người nọ tiếp người kia, họ quẳng thêm củi vào lò và ngọn lửa lại bừng sáng vui tươi nhảy nhót. Hai người nằm duỗi tay chân, khoan khoái hưởng niềm vui ấm áp.

- Anh Shelton này - chàng lang thang nhận xét - thời gian cuối này anh có hai thất bại, hình như anh bị mất một cô gái. Tôi nói có đúng không?

- Đúng đấy - Dick gật đầu.

- Vậy bây giờ anh hãy nghe thằng già ngốc nghếch này - Lawless tiếp tục. - Cái thằng hầu như đâu cũng đã ở và cái gì cũng đã thấy. Anh đang thực hiện qúa nhiều các ý nguyện của người khác, anh Shelton ạ. Anh làm việc vì Ellis nhưng Ellis chỉ mơ ước về cái chết của hiệp sĩ Daniel. Anh làm việc vì huân tước Foxham. Cầu các vị Thánh phù hộ cho ông ấy, không còn gì phải nghi ngờ, ông ấy có những dự định tốt lành. Nhưng tốt hơn cả là hãy làm việc cho chính mình, anh Dick ạ. Hãy bước đến chỗ cô gái của anh. Hãy săn sóc ve vãn cô ta không thì cô ta sẽ quên anh đấy. Anh hãy cứ sẵn sàng vào và khi có cơ hội thì phốc lên yên cùng với cô nàng.

- Chà, Lawless ạ, cô ta đang ở trong nhà của Daniel mà!

- Thì có sao. Chúng ta sẽ đi tới chỗ Daniel. Nếu anh không tin lời tôi thì hãy nhìn đây này.

Anh chàng lang thang tháo cái chìa khoá ở cổ ra mở chiếc hòm gỗ sồi, lục một lát rồi đầu tiên lôi từ đó ra một bộ quần áo tu sĩ. Sau đó đến cái thắt lưng dải và cuối cùng, chuỗi tràng hạt khổng lồ, nặng đến mức có thể vung lên làm vũ khí được.

- Đấy, để cho anh. Mặc vào xem nào!

Khi Dick thay bộ quần áo thày tu, Lawless lấy màu và bút chì rồi khéo léo thay đổi bộ mặt Dick. Lông mày anh ta tô cho nó nhỏ và dài hơn. Chiếc cằm lông măng của Dick, anh ta biến thành bộ râu to tướng. Bằng một vài đường nét anh ta làm thay đổi dáng đôi mắt và anh thày tu trở nên già hơn tuổi của mình.

- Bây giờ tôi cũng thay quần áo - Lawless nói - Và sẽ chẳng ai phân biệt được chúng ta với các thày tu thực sự. Chúng ta dám đi đến chỗ Daniel và ở đó họ

https://thuviensach.vn

sẽ tiếp đãi chúng ta như khách vì lòng yêu kính Đức Mẹ.

- Tôi biết lấy gì trả ơn anh được, Lawless yêu quý? - Chàng thanh niên bật kêu lên.

- Này, người anh em! Tất cả những gì ta làm, ta đều làm vì ta thấy thích. Đừng có băn khoăn gì về ta cả. Thề có Chúa Trời, ta đã tự quan tâm đến mình rồi. Lưỡi của ta dài, giọng thì như tiếng chuông nhà thờ nên nếu cái gì ta cần thì ta sẽ xin, con chiên ạ. Mà nếu xin không được thì tự đức cha sẽ lấy.

Anh chàng bợm già làm bộ mặt khôi hài, và mặc dù Dick thấy không thoải mái vì phụ thuộc vào sự thu xếp của một cá nhân đáng ngờ như vậy, anh vẫn không nhịn được và cười phá lên.

Lawless quay tới cái rương và lát sau hoàn toàn không thể nhận ra anh ta nữa. Dick ngạc nhiên khi thấy chàng lang thang đút vào dưới áo choàng một bó mũi tên đen.

- Cậu cần chúng làm gì? - Dick hỏi - Cậu cần tên làm gì khi mà cậu không mang theo cung?

- Không ít trường hợp phải đập mấy cái chỏm đầu hoặc bẻ gãy vài cái lưng trước khi mình ra khỏi đó đâu - Lawless vui vẻ nói - Và nếu việc đó xảy ra thì tôi muốn rằng các anh em ta được ghi dấu danh dự của mình. Mũi Tên Đen, anh Dick ạ, là dấu ấn của bọn ta. Nó chỉ rõ ai đã gửi bản thanh toán đến.

- Tôi có mang trong mình các giấy tờ quan trọng - Dick nói - Nếu chúng tìm thấy chúng sẽ giết tôi và giết cả những người đưa nó cho tôi. Giấu chúng ở đâu được, Lawless?

- Ê này! Tôi sẽ đi vào rừng và phổ mấy vần thơ cho bài hát, còn anh lúc đó hãy đào ở đâu anh thích mà giấu, rồi san phẳng dấu vết đi.

- Không bao giờ lại thế! - Richard kêu lên - Tôi tin ở cậu chứ. Anh bạn, tôi sẽ là một người ti tiện nếu không tin anh.

- Người anh em ạ, cậu trẻ con lắm - Lawless dừng lại trên cửa hang gấu, quay đầu trả lời Dick - Tớ là một người Gia-tô giáo già tốt bụng, không phải là kẻ phản bội và tớ không tiếc máu mình khi bạn bè bị nguy hiểm. Nhưng cậu bé ngốc nghếch ạ, tớ là một kẻ ăn trộm đã thành thợ, theo thói quen từ lúc mới lọt lòng. Nếu các chai của tớ rỗng không và họng tớ ráo khô thì tớ sẽ cướp cả

https://thuviensach.vn

cậu, cậu bé quý hoá ạ. Mà cái đó cũng đúng đắn như lúc tớ yêu cậu, kính trọng cậu và ngợi khen cậu vậy! Có thể nào nói rõ hơn nữa được không! Hết rồi đấy anh bạn ạ!

Bước những bước nặng, Lawless bắt đầu đi chỗ khác qua các bụi cây con và búng tanh tách bằng các ngón tay to khoẻ. Dick còn lại một mình, ngạc nhiên nghĩ ngợi vì tính tình đa dạng của anh bạn. Anh nhanh nhẹn rút các giấy tờ của mình, bọc lại chúng và chôn xuống đất. Anh chỉ mang theo một tờ giấy vì nó không gây thiệt hại cho bạn bè mình, mà trong trường hợp khác, có thể dùng làm vật tố cáo Daniel. Đó chính là bức thư tay của hiệp sĩ Daniel gửi cho huân tước Wenslaydale sau cái hôm Risingham bị thất bại, mà Dick tìm được trong lúc trốn chạy, ở trên người của anh đưa thư xấu số Throgmorton.

Dick dập tắt ngọn lửa còn leo lét, đi ra khỏi hang gấu và nhập với anh chàng lang thang già đời. Anh ta đang đợi Dick dưới cây sồi trần trụi phủ đầy tuyết trắng. Họ nhìn nhau và cười ha ha, cả hai trông đều khôi hài và không thể nào nhận ra được nữa.

- Tiếc rằng bây giờ cóc phải mùa hè - Lawless làu bàu - vào mùa hè thì mình đã nhìn xuống vũng nước và thấy được mình như trong gương rồi. Rất nhiều lính của Daniel biết tôi. Nếu bọn chúng mà la làng lên thì không biết sẽ phải xử sự ra sao. Quả thật khi đó có khi tôi chưa kịp đọc "Ave Maria" thì đã lủng lẳng trên sợi dây rồi.

Hai người đi vào Shoreby. Con đường kéo dài, lúc qua cánh đồng, lúc qua rừng. Hai bên đường rải rác những ngôi nhà con của đám dân nghèo và của những trại gia súc nhỏ. Khi nhìn thấy một ngôi nhà như thế, Lawless bỗng dừng lại.

- Người anh em Martin - anh ta nói hoàn toàn khác, bằng một giọng ngọt ngào và đặc kiểu tu viện - Nào, chúng ta hãy ghé qua và xin ân huệ ở chỗ những con chiên khốn khổ của Chúa. - Paxvobiscum! (*cầu Chúa phù hộ cho ngài - ND*) Ê này - anh ta nói bằng giọng bình thường - Đấy là những điều tôi đang sợ. Tôi đã làm lạc giọng mũi kiểu tu viện. Hãy cho phép tôi luyện tập lại một chút ở đây, anh Shelton ạ, trước khi tôi liều đem cái cổ béo ú của mình vào nhà của Daniel. Anh thấy biết nhiều thứ có lợi không, "Khéo chân khéo tay làm bay mọi việc mà! Nếu tôi không từng là thuỷ thủ, thì chúng ta đã

https://thuviensach.vn

đang ngơi dưới đáy bể cùng với "Hy vọng tốt lành" rồi, nếu tôi không là thằng ăn trộm, tôi làm sao biết hoá trang khuôn mặt của anh. Tôi không là thày tu và không hát rống lên ở dàn thánh ca, không dự các bữa thịnh soạn ở bàn tiệc, thì tôi đã chẳng biết cách cải trang thế này. Khi đó thì bọn thù địch của ta đã dõi theo và xử tệ với tôi và anh rồi.

Anh ta đi tới trại chăn nuôi, leo lên bậc cửa gỗ và ngó vào cửa sổ.

- Này, thật là tuyệt! Ở đây cánh ta có thể thử nghiệm, xem cái mặt hề của chúng ta có thích hợp không, và tôi sẽ đóng một vai trò vui vẻ với anh bạn Capper. Anh ta mở cửa đi vào nhà.

Ba vị lục lâm trong đảng "Mũi Tên Đen" đang ngồi sau bàn ăn và ăn ngốn ngấu. Các con dao găm cắm trên bàn cạnh họ, những cái liếc nhìn hung tợn mà họ vứt lên đám người trong nhà, đã chứng tỏ họ kiếm ăn bằng sức mạnh, chứ không phải là do lòng hiếu khách của chủ nhà. Họ tức tối nhìn hai vị thày tu đang đóng vai rụt rè đi vào nhà bếp. Một tên trong bọn - chính là Capper, anh chàng này tỏ ra là chỉ huy ở đây - thô bạo ra lệnh cho hai tu sĩ mau mau cuốn gói.

- Chúng ta không cần bọn ăn mày! - Hắn ta quát lên.

Tuy vậy một tên khác tỏ ra mềm mỏng hơn, tuy rằng hắn ta cũng không nhận ra Dick và Lawless .

- Đừng đuổi họ! - anh ta kêu - Chúng ta mạnh khoẻ và chúng ta kiếm ăn bằng sức mạnh, còn họ yếu ớt thì họ cầu xin. Mà cuối cùng thì họ được cứu, còn chúng ta thì sẽ chết… đừng chú ý đến hắn làm gì cha ạ. Đi lại gần đây, hãy uống cạn cốc của tôi và tỏ lòng cám ơn đi.

- Các ngươi là bọn người nông nổi, không trong sạch và ham khoái lạc - một tu sĩ nói - Chúa không cho phép ta uống cùng cốc với các ngươi nhưng vì lòng trắc ẩn của ta đối với những con người tội lỗi, ta tặng cho các ngươi một vật linh thiêng. Vì sự cứu rỗi linh hồn các ngươi mà ta ra lệnh cho các ngươi hãy hôn và gìn giữ nó.

Lawless nói vang vang đúng giọng của một người truyền đạo. Nhưng nói xong những lới này anh ta rút từ áo choàng ra một mũi tên đen, quăng nó ra bàn trước ba tên lang thang đang ngạc nhiên. Sau đó anh ta quay sang tóm lấy

https://thuviensach.vn

tay Dick, nhảy ra khỏi căn phòng và biến đi sau màn tuyết đang rơi, trước khi mấy vị lục lâm kịp thời thốt ra lấy một lời, hoặc động đậy ngón tay.

- Thế đấy, chúng ta đã thử nghiệm bộ mặt nghệ thuật của mình, anh Shelton ạ. Bây giờ nếu anh muốn, tôi sẵn sàng hy sinh cái thân xác nặng nề này.

- Tuyệt lắm! - Richard nói - Tôi nóng ruột lắm rồi. Đi Shoreby thôi!

Chương II

TRONG NHÀ CỦA KẺ THÙ

Ở Shoreby, hiệp sĩ Daniel có một toà nhà cao, rộng. Sân nhà là một khu vườn đầy cây ăn quả, có rất nhiều lối đi trồng cây hai bên và các chòi đàm toạ phủ dây leo xanh. Khu vườn kéo dài tới tận tháp chuông của nhà thờ Tu viện.

Trong trường hợp cần thiết ngôi nhà có thể trú ngụ một đoàn tuỳ tùng và một nhân vật quan trọng hơn Daniel. Ngay cả lúc này nó cũng đang ồn ào náo nhiệt. Ngoài sân rộn vang tiếng vũ khí và tiếng lũ ngựa gõ móng, nhà bếp lèo xèo như một tổ ong lớn, còn ở gian lớn thì tấp nập các anh hề, các đám nghệ sĩ nhảy nhót và nhạc công dập đàn gõ trống. Hiệp sĩ Daniel đang bằng sự vui vẻ, sự mời chào nhã nhặn và ăn tiêu xa xỉ, đua tranh với huân tước Shoreby và làm lu mờ bá tước Risingham.

Người ta nồng nhiệt mời chào khách khứa. Còn đám nhảy múa, các vai hề, các đấu thủ cờ, mấy người bán thánh tích, các vị lang băm bán thuốc, nước hoa và bùa phép cùng với tất cả các linh mục, tu sĩ, người hành hương, thì người nhà vui vẻ mời ngồi vào dãy bàn giành cho gia nhân và xếp cho họ ngủ trên tầng gác, hoặc trên các tấm gỗ trần kê ở một phòng dài rộng.

Ngày hôm sau của vụ đắm tàu "Hy vọng tốt lành" tất cả các dãy nhà kho, nhà bếp, chuồng ngựa và cả kho cỏ khô bao quanh hai phía của sân, đều đầy đám dân chúng hội hè.

Ở đó gia nhân của hiệp sĩ Daniel trong đồng phục xanh đỏ, và đủ mọi loại dân qua đường khác nhau bị món lợi lôi cuốn của thành phố mà tìm đến. Những người này Daniel không xua đuổi, phần nào vì lí do chính trị và một phần vì thời đó không thể có khả năng chọn lựa, xem trong đám khách loại này ai là kẻ đáng mời.

https://thuviensach.vn

Số khách không mời này sợ hãi vì tuyết không ngừng rơi xuống, họ túm tụm cả vào đây tránh sương lạnh và đêm tối sắp đến. Nhờ Chúa, rượu vang, bia và tiền đủ chi dùng do sự hiếu khách của nhà hiệp sĩ. Một số đang chơi bài, ngả nghiêng trên đám rơm ở kho thóc, số khác còn đang say sau bữa ăn trưa.

Hai tu sĩ, một trẻ một già, đến nơi đã muộn và bây giờ đang ngồi sưởi ở một góc kho. Đám đông sắc màu sặc sỡ vây xung quanh họ, đủ cả bọn diễn trò quỷ thuật, người kể tiếu lâm và lính tráng. Chỉ một lát là tu sĩ già trong nhóm hai người đã tham gia vào cuộc trò chuyện nhộn nhịp, đầy những câu hóm hỉnh cười đùa râm ran, làm cho đám đông xung quanh tăng lên nhanh chóng.

Bạn đồng hành trẻ tuổi của anh ta, mà chúng ta đã nhận ra là Richard Shelton, ngồi đằng sau tất cả và ngày càng tách ra xa hơn. Anh ta chăm chú nghe nhưng không hé mệng, theo nét mặt cau có của viên tu sĩ trẻ có thể thấy vị này rất ít để ý đến các câu đùa của bạn mình.

Ánh mắt của anh ta từ nãy đến giờ không ngừng ngó đi các nơi, dõi theo mọi cửa ra vào, cuối cùng bất ngờ chạm phải một đoàn diễu hành nhỏ, đang vào theo cổng chính và đi chéo qua sân.

Hai người đàn bà quấn trong áo lông rực rỡ đi cùng với hai gia nhân cùng bốn chiến binh hộ tống lực lưỡng. Vài giây sau họ đã vào nhà và khuất mắt. Dick vội vàng lách qua đám đông đang chơi bời, bổ theo sau vết chân còn nóng của đoàn này.

"Cái người thấp hơn một tí là công nương Brackley - Dick nghĩ - mà ở đâu có công nương Brackley thì Joanna ở đó"

Bốn chiến binh dừng lại ở cửa. Mấy người đàn bà đi lên theo bậc thang bằng gỗ sồi đánh bóng, chỉ có hai người hầu gái đi theo. Dick bám theo gót họ. Hoàng hôn đang xuống, trong nhà hầu như đã tối hẳn, ở các chỗ ngoặt của cầu thang bập bùng các bó đuốc cắm trong những vòng sắt ở hốc tường. Cửa của những hành lang dài trải thảm đều có một ngọn đèn thắp sáng, và nếu cửa mở ra có thể nhìn thấy các bức tường bọc vải. Sàn nhà rắc các thân cây sậy đang ánh lên dưới ánh sáng của những đoạn củi cháy trong lò sưởi.

Họ đi như vậy qua hai tầng gác và ở mỗi chỗ ngoặt của cầu thang, người phụ nữ tầm vóc nhỏ nhắn đều quay đàu nhìn lại nhà tu hành trẻ tuổi. Anh ta đi,

https://thuviensach.vn

đôi mắt nhìn xuống, khiêm tốn đúng với chức danh. Chỉ có một lần anh liếc nhìn lại cô gái và không hiểu cái gì đã làm cho cô chú ý đến anh. Cuối cùng khi lên tầng ba, mấy người phụ nữ tản ra, cô gái trẻ đi lên tầng trên một mình, còn người phụ nữ lớn tuổi hơn có một tiểu nữ hộ tống rẽ theo hành lang bên tay phải.

Dick nấp sau một góc nhà theo dõi mấy người đàn bà. Họ không quay lại, cũng không liếc nhìn mà đi dọc theo hành lang "Hay lắm - Dick nghĩ - chỉ cần biết được đâu là căn buồng của công nương Brackley, thì lúc đó mình sẽ tìm được bà Hatch không khó khăn gì"

Chợt một bàn tay của ai đó nhẹ nhàng đặt lên vai anh. Dick rùng mình, bật kêu khẽ và quay ngoắt lại để chộp lấy hai tay kẻ tấn công. Anh hơi bối rối khi phát hiện ra rằng mình đã thô bạo chộp lấy cô công nương trẻ trong tấm áo da mềm. Cô ta cũng đang hỏang sợ và ngạc nhiên, run rẩy trong đôi tay của anh.

-Thưa tiểu thư! - Dick nói và vội buông cô gái - Tôi cầu xin tiểu thư tha lỗi cho tôi. Tôi không có mắt ở đằng sau và thề có đất trời, tôi không biết rằng đằng sau tôi là một cô gái.

Cô gái tiếp tục nhìn anh nhưng nét kinh hãi trên khuôn mặt đã chuyển dần sang sự ngạc nhiên, rồi từ sự ngạc nhiên thành nỗi nghi ngờ. Đọc được tất cả các cảm giác đó trên khuôn mặt tiểu thư trẻ, Dick bắt đầu thấy lo lắng cho sự an toàn của mình giữa nơi đây, trong ngôi nhà của kẻ thù.

- Thưa tiểu thư xinh đẹp tuyệt vời, tiểu thư hãy cho phép tôi hôn bàn tay của tiểu thư, với dấu hiệu rằng tiểu thư sẽ quên đi sự thô bạo của tôi, và tôi sẽ xin đi khỏi đây ngay - Dick cố nói với vẻ tự nhiên.

- Anh là một tu sĩ thật lạ lùng, quý ngài trẻ tuổi ạ - cô gái trả lời bạo dạn và sáng suốt nhìn thẳng vào mặt anh - Bây giờ khi mà nỗi ngạc nhiên đầu tiên đã qua đi, qua từng lời nói của anh, tôi thấy rõ rằng anh không phải là tu sĩ. Anh ở đây để làm gì? Tại sao anh lại hoá trang một cách thoá mạ như vậy? Anh đến đây mang lại bình yên hay chinh chiến? Và tại sao anh lại như một kẻ trộm dõi theo công nương Brackley như vậy?

- Tiểu thư ơi - Dick nói - Tôi xin tiểu thư một điều là hãy tin rằng tôi không phải là kẻ trộm. Mà thậm chí nếu tôi có đến đây không phải với sự bình yên

https://thuviensach.vn

chăng nữa, điều này ở một mức độ nào đó có thể là đúng, thì tôi cũng không đánh nhau với các cô gái tuyệt diệu như tiểu thư, vì vậy tôi xin tiểu thư hãy tha thứ cho tôi. Bởi vì, thưa cô chủ tuyệt vời, nếu như cô chỉ nghĩ đến việc kêu lên một tiếng thôi thì con người đáng thương đứng trước cô sẽ chết. Tôi không muốn nghĩ tiểu thư sẽ tàn nhẫn đến như thế - Dick tiếp tục nói và nhẹ nhàng nâng bàn tay cô gái bằng cả hai tay, ngước nhìn lên cô đầy vẻ dịu dàng trang trọng.

- Thế thì anh là do thám của phe York, có phải không? - Cô gái hỏi anh.

- Thuă tiểu thư - anh trả lời - Tôi đúng là ở bên phe York và ở một khía cạnh nào đó thì là do thám. Nhưng cái nguyên nhân dẫn dắt tôi vào ngôi nhà này và gợi lên lòng trắc ẩn, cũng như sự tò mò trong trái tim tốt lành của tiểu thư thì không có liên quan gì đến York hay Lancaster. Tôi trao hoàn toàn cuộc sống của mình vào ý nguyện của tiểu thư. Tôi là một người đang yêu và tên tôi…

Nhưng lúc đó công nương trẻ bất ngờ lấy tay bịt miệng Dick lại, vội vàng nhìn lên trên, nhìn dưới, nhìn quanh khắp nơi và sau khi tin rằng gần đấy không có một người nào, cô ta lôi chàng trẻ tuổi theo thang gác lên tầng trên.

- Suỵt, ta đi đã - cô ta thì thầm - chuyện trò sẽ nói sau.

Phần nào bối rối, Dick để cho cô gái lôi mình theo cầu thang. Hai người nhanh nhẹn chạy theo hành lang rồi bất ngờ anh bị đẩy vào một căn phòng, được chiếu sáng bằng chiếc lò sưởi đang rực cháy, như các phòng khác trên tầng gác này.

- Bây giờ anh hãy ngồi đây và chờ đợi ý nguyện cao cả của tôi. Cuộc sống và cái chết của anh ở trong tay tôi và tôi không ngần ngại sử dụng quyền lực của tôi đâu, anh hãy liệu đấy! Anh đã chộp lấy tay tôi mạnh đến nỗi bây giờ nó bầm tím cả lên. anh nói anh không biết tôi là con gái! Nếu mà biết được điều đó chắc chắn là anh đã chộp lấy cái thắt lưng da rồi! - Cô ta vừa nói vừa đi ra khỏi căn phòng, để Dick ở lại với cái mồm ngạc nhiên há hốc.

" Đã cầm lấy dây lưng!! - Anh lắp lại - Cầm lấy dây lưng"!

Kỷ niệm về cái buổi chiều ở trong rừng thức dậy trong anh và Dick như đang nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của Matcham, đôi mắt khẩn cầu của cậu ta. Anh

https://thuviensach.vn

lại nghĩ tới mối hiểm nguy đang đe doạ anh bây giờ. Dick Shelton cảm thấy ở phòng bên có người đang chuyển động, sau đó gần đâu đây có tiếng thở dài, tiếng sột soạt của quần áo, tiếng bước chân đi. Anh đứng lên, thận trọng liếc nhìn các tấm thảm tường lay động. Tiếng cửa kêu ken két. Chiếc rèm cửa vén lên rồi Joanna bước vào, cây đèn nhỏ trên tay.

Cô ta trong bộ áo dài hoa lệ, màu xanh lam dịu dàng, thích hợp với các phu nhân quý phái trong thời kỳ đông tuyết, mái tóc cuộn trên đầu như vương miện. Cô gái tỏ ra nhỏ bé và vụng về trong bộ quần áo của Matcham, bây giờ cao như một cây liễu, cô không đi mà như lướt trên sàn nhà.

Không rùng mình, không hồi hộp, Joanna nâng cao cây đèn và nhìn vào chàng tu sĩ trẻ.

- Anh làm gì ở đây, anh bạn tốt lành! - Cô ta hỏi - Không còn nghi ngờ gì nữa, anh đã vào không đúng chỗ rồi. Anh cần gặp ai? - Cô ta đặt cái đèn lên bệ.

- Joanna…- Dick nói và giọng anh lạc đi - Joanna - anh lại bắt đầu nói. - Cô nói rằng cô yêu tôi. Mà tôi, thật là điên rồ, đã tin vào điều đó.

- Dick - Cô gái bật kêu lên - Dick! - Và thật là ngạc nhiên với Dick, cô công nương xinh đẹp tuyệt vời bước vội về phía trước, ôm lấy hai tay, lấy cổ anh và hôn như mưa lên mặt anh.

- Ôi chàng điên! - cô lại kêu lên - Ôi Dick thân yêu! Nếu mà anh nhìn thấy được mặt anh nhỉ! À, mà em đã làm gì thế này - cô nghiêng đầu - Em lau hết màu của anh đi rồi. Nhưng cái đó còn sửa lại được Dick ạ, còn đây mới là điều không thể nào sửa chữa, không thể nào thoát được: em phải lấy lão huân tước Shoreby.

- Điều đó đã quyết định rồi à? - Chàng trẻ tuổi hỏi.

- Ngày mai, trước buổi trưa, ở nhà thờ Tu viện, Dick ạ - Cô trả lời - Sẽ kết thúc với Jhon Matcham cũng như với Joanna Sedley. Nếu mà nước mắt giúp được cho em thì có lẽ em đã khóc cạn hết cả rồi. Em cầu nguyện không ngừng nhưng bầu trời như điếc trước lời cầu nghuyện. Dick yêu mến ơi, anh Dick thân yêu ơi, vì rằng anh không thể đưa em ra khỏi ngôi nhà này trước sáng mai, chúng ta sẽ đành hôn nhau và nói với nhau lời vĩnh biệt.

https://thuviensach.vn

- Không, không đời nào thế - Dick nói - Anh không nói thế đâu. anh không bao giờ nói lời đó. Tình thế của chúng ta đang tỏ ra là vô vọng. Nhưng anh muốn hy vọng. Ôi anh thề với Chúa Trời và Thần Chiến thắng! Khi mà em chỉ để lại cho anh mỗi một cái tên, chẳng phải anh đã không đi theo em, chẳng phải anh đã không kêu gọi bao người tốt bụng, anh đã không đặt hết cuộc đời anh lên ván bài. Mà bây giờ, khi anh được gặp em như thế này, như em đang ở đây, một cô gái tuyệt trần cao quý của nước Anh, mà em nghĩ rằng anh sẽ quay lui hay sao? Nếu ở đây là biển sâu, anh sẽ đi qua sóng biển. Nếu mà đường đi lúc nhúc sư tử, anh sẽ đuổi bạt chúng đi như bày chuột nhắt.

- Ôi! - cô gái lãnh đạm nói - Anh đã làm quá ồn ào chỉ vì cái áo dài màu xanh lam thế ư?

- Không, Joanna! - Dick phản đối - Không phải chỉ vì một cái áo dài. Vì rằng anh đã gặp em trong bộ quần áo đàn ông, và bây giờ thì chính anh đang cải trang, em hãy nói thật xem nào, trông anh có buồn cười không? Có đúng là bộ quần áo ngốc nghếch không em?

- Ừ, Dick ạ, nó hoàn toàn thích hợp với anh đấy - Cô gái cười, trả lời.

- Đấy, em thấy không. Cũng như thế với em ở trong rừng đấy, Matcham ạ. Đúng ra lúc đó em buồn cười lắm! Nhưng bây giờ em tuyệt đẹp!

Họ chuyện trò mãi, nắm lấy tay nhau, trao cho nhau những nụ cười và cặp mắt nhìn yêu dấu. Một giờ đối với họ chỉ bằng một phút. Họ có thể kéo dài suốt đêm như vậy nhưng chợt có tiếng sột soạt rồi hai người nhìn thấy cô công nương trẻ. Cô ta để tay lên môi.

- Chúa ơi! - cô gái thốt lên - Sao các người làm ồn thế! Các người không thể kìm giữ hơn được à? Mà bây giờ, Joanna, cô gái rừng xanh tuyệt vời của tôi, cô sẽ cho con bé lắm lời này cái gì để trả công nó đã dẫn người yêu của cô đến đây?

Thay cho câu trả lời, Joanna chạy đến ôm lấy cô nồng nhiệt.

- Còn ngài, hiệp sĩ - cô gái trẻ tiếp tục - Ngài trả cho tôi cái gì?

- Tiểu thư, tôi rất vui lòng trả cho tiểu thư đồng xu này - Dick nói

- Thôi đi lại gần đây hôn tôi đi - tiểu thư nhỏ nhắn nói - đã quyết định cho anh rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng Dick mặt đỏ như hoa mẫu đơn, chỉ hôn tay cô gái.

- Anh không vừa ý cái mặt tôi ở điểm nào cơ, hở ngài hiệp sĩ? - Cô ta nói và ngồi xuống nền nhà.

Sau đó, khi cuối cùng Dick đành phải gượng gạo ôm hôn cô, cô gái nói thêm:

- Joanna ạ, người yêu cậu thật là vụng về khi mà cậu nhìn anh ấy, tớ đảm bảo với cậu rằng, anh chàng hoạt bát hơn nhiều lúc gặp tớ lần đầu. Tớ bầm tím hết cả hai tay đây này, cô bạn yêu quý ạ! Cậu có thể không bao giờ tin tớ, nếu không đúng là như vậy! Còn bây giờ - cô gái nhỏ nhắn nói tiếp - Các người chuyện trò đã đủ chưa? Tôi sắp phải tách các bạn ra rồi.

Cả đôi người yêu đều giãi bày rằng họ còn chưa kịp nói gì với nhau, rằng đêm mới chỉ bắt đầu và họ không muốn chia tay nhau quá sớm.

- Thế còn ăn tối? - Công nương trẻ tuổi hỏi - chúng ta cần phải xuống nhà ăn tối cơ mà.

- Ờ, đúng rồi! Joanna sực nhớ - Tôi quên mất!

- Thế thì các cô hãy giấu tôi đi - Dick nói - Sau rèm tường, vào rương, nhét vào đâu tuỳ ý, miễn là tôi ở đây được cho đến lúc các cô quay về! Cô hãy nhớ cho, tiểu thư trẻ trung ạ, chúng tôi đang ở vào hoàn cảnh tuyệt vọng và có thể từ đêm hôm nay đến tận lúc chết, chúng tôi chẳng còn bao giơ được gặp mặt nhau.

Những lời này làm cô công nương trẻ tuổi mềm lòng. Một lát sau nữa, khi tiếng chuông mời tới bữa ăn gia đình của Daniel, hai cô gái giấu Dick Shelton vào sau các bức thảm treo tường. Anh thở qua cái khe giữa hai tấm thảm và có thể quan sát được gian phòng.

Dick không phải ở lâu trong tình trạng đó.

Sự yên tĩnh của tầng trên ngôi nhà chỉ bị xâm phạm bởi tiếng lách tách của ngọn lửa lẫn tiếng lèo xèo của củi còn tươi trong bếp lò. Nhưng ngay đó… có tiếng bước chân hết sức thận trọng của một kẻ nào đấy, vang đến thính giác đang căng thẳng của Dick.

Sau đó cửa khẽ mở ra rồi một thằng lùn ngăm đen, mặc quần áo theo màu của huân tước Shoreby, đầu tiên thò cái đầu vào, tiếp theo là phần thân thể cong vênh. Nó há mồm ra như để nghe cho được rõ hơn. Hai mắt thằng lùn sáng

https://thuviensach.vn

lấp lánh, nhanh nhẹn và lo lắng đảo đi khắp nơi. Nó đi vòng quanh căn buồng, gõ vào một tấm thảm phủ tường, tuy vậy bằng một sự kì diệu nào đó Dick vẫn thoát được sự chú ý của nó.

Sau đó thằng lùn ngó vào các đồ đạc bằng gỗ và nhìn ngọn đèn. Cuối cùng rõ ràng đã hết sức vỡ mộng, thằng lùn đã chuẩn bị đi ra cũng khẽ khàng như lúc đi vào nhưng bỗng nó khụy gối, nhấc vật gì đó từ sàn nhà lên nhìn ngắm và thích chí giấu vào cái túi ở thắt lưng.

Tim Dick như rụng rơi vì đó chính là cái túi găng từ thắt lưng của anh. Anh biết rõ thằng lùn do thám này, để thoả mãn chức trách ác độc, nó sẽ không bỏ phí thời gian mà lập tức mang tới cho nhà quý tộc, chủ nhân của nó. Anh bị cám dỗ bởi ý nghĩ cần vén tung tấm thảm để tấn công vào thằng khốn kiếp, liều mạng giật lại cái trái găng phản bội chủ từ tay nó.

Trong lúc anh còn đang ngần ngừ thì một lo lắng mới lại nẩy sinh. Từ cầu thang vang lên một giọng lè nhè thô bạo của kẻ say sưa, rồi theo hành lang vang rền tiếng chân bước nặng nề, chập choạng.

- Tại sao các anh sống trong bóng tối cây rừng? - Giọng ai đó hét váng lên - Tại sao các anh… Ê bọn ngốc, tại sao chúng mày sống ở đây! - người này nói thêm bằng một giọng cười khơ khớ say mềm.

Rồi hắn lại hát:

Cậu yêu rươụ bia, tớ nhận thấy rồi.

Tu viện trưởng Jhon - anh phệ của tôi

Cậu yêu bia, tớ yêu rượu thịt.

Thế thì ai hát trong tu viện?

Lawless, than ôi, say sưa đến gần chết, lang thang trong ngôi nhà, đang tìm một góc có thể lăn quay ra ngủ sau cơn tuý luý. Dick phát khùng lên.

Tên do thám hoảng sợ, nhưng lập tức yên tâm sau khi hiểu rằng chả có chuyện gì với người say cả. Nó nhanh như một con mèo trườn ra ngoài căn phòng và Richard không thấy nó đâu nữa.

Làm thế nào bây giờ? Không có Lawless thì Dick không thể giải phóng được cho Joanna. Nhưng mặt khác, thằng do thám có thể đang nấp ở gần đâu đây, khi đó mà anh bàn bạc với Lawless thì hậu quả sẽ hết sức bất hạnh.

https://thuviensach.vn

Tuy thế Dick vẫn quyết định phải nói chuyện với Lawless. Anh lách ra khỏi tám thảm, dừng lại ở cửa và đưa tay đe dọa anh chàng say rượu. Lawless mặt đỏ như gấc, đôi mắt vằn tia máu, loạng choạng đi lại càng lúc càng gần hơn, cuối cùng anh ta nhìn mu mơ lên người chỉ huy của mình mà chẳng để ý gì đến hiệu lệnh của Dick, chào hỏi to tướng theo đúng tên của anh.

Dick nhảy xổ lại tên say sỉn và điên khùng giật lắc anh ta.

- Đồ súc vật! - anh rít lên - Súc vật chứ không phải là người! Thằng ngu còn nguy hại hơn thằng phản bội! Cơn say của mày đã giết chết cả hai!

Lawless chỉ cười, loạng choạng, cố gắng vỗ vào vai chàng Shelton trẻ tuổi. Bỗng thính giác tinh tế của Dick bắt được tiếng sột soạt nhanh ở trong các bức thảm tường. Anh nhảy xổ đến chỗ có tiếng động. Qua một thoáng, tấm thảm bị giật khỏi tường. Dick và thằng lùn do thám vùng vẫy trong các nếp gấp. Cả hai lăn lộn, quấn vướng vào tấm thảm, tóm lấy họng nhau, lặng thinh trong cơn dữ tợn sống chết, nhưng Dick khoẻ hơn nhiều lần, nên lát sau tên lùn do thám đã bị nằm đè dưới gối anh.

Con dao găm vung lên và Dick giết chết nó.

Chương III

TÊN DO THÁM ĐÃ CHẾT

Lawless đứng im như phỗng theo dõi cuộc đấu sống chết vừa xảy ra chớp nhoáng. Thậm chí cả khi nó đã kết thúc, Dick đã nhổm dậy căng tai nghe ngóng các tiếng động đang tản đi từ tầng dưới ngôi nhà, chàng lang thang rã rời vẫn còn loạng choạng trên đôi chân như bụi cây non trước gió, ngây độn nhìn vào mặt tên do thám đã chết.

- Rất may không có ai nghe thấy - Mãi sau Dick nói -Lạy Chúa. Nhưng mình biết làm thế nào với cái thằng do thám bất hạnh này? Dù có lấy lại được trái găng từ túi nó ra…

Dick vừa nói vừa mở cái túi. Anh tìm thấy ở đó mấy đồng tiền, quả găng từ đai lưng của anh và một lá thư gửi cho huân tước Whensleydale, có đóng dấu của huân tước Shoreby. Cái tên này gợi cho Dick về nhiều thứ nên anh lập tức bẻ gẫy xi gắn và đọc lướt qua.

https://thuviensach.vn

Nó ngắn ngủi nhưng Dick rất mừng vì nó xác nhận một điều không thể chối cãi là tay Huân tước đã phản bội, đang thư từ trao đổi với phe York.

Chàng thanh niên luôn mang theo mình mẩu sừng đựng mực và bộ đồ viết. Quỳ một chân xuống cạnh xác thằng lùn do thám, anh viết trên một mảnh giấy những lời sau:

"*Ngài Shoreby, ngài có biết vì sao người của ngài bị chết sau khi bức thư của ngài bị tìm thấy không? Cho phép khuyên ngài: Đừng cưới vợ*

Jhon - trả - thù - cho - tất - cả"

Anh đặt mẩu giấy này lên ngực người chết. Lawless theo dõi Dick với một phần nào nhận thức vừa trở lại, bất ngờ bỗng lôi từ dưới áo choàng tu sĩ ra một mũi tên đen và đâm tờ giấy xuyên vào xác chết. Nhìn thấy sự thiếu kính trọng với người đã chết như vậy, Dick hoảng sợ bật kêu lên nhưng chàng lang thang chỉ cười:

- Tớ muốn đóng dấu danh dự của mình - anh ta vừa nói vừa nấc - các bạn bè vui vẻ của tớ sẽ rất khoái…

Nhăm mắt lại và tròn mồm thích hợp với một ca sĩ của dàn thánh ca, chàng say lại hát váng lên:

Cậu yêu rượu bia, tớ nhận thấy rồi…

- Câm đi, đồ khốn - Dick quát và lấy sức ấn hắn ta vào tường - Mày tội lỗi nhiều hơn là khôn ngoan nhưng hãy cố mà hiểu lời tao. Vì danh Đức Mẹ, tao van mày đi khỏi cái nhà này! Nếu mày còn ở đây thì mày sẽ lôi lên giá treo cổ cả tao lẫn mày. Cố đi cho vững vào! Nhanh lên không thì thề có Chúa tao có thể quên mất rằng tao là chỉ huy và con nợ của mày đấy, cút ngay!

Trí khôn hơi trở lại với chàng tu sĩ say sưa, nhìn vào cặp mắt sáng quắc của Richrd Shelton, anh ta bắt đầu hiểu dần những lời nói của chỉ huy mình- thề có Trời - Lawless lắp bắp - Nếu không cần tới tôi thì tôi sẽ đi khỏi đây!

Anh ta quay đi, loạng choạng, qua hết hành lang và bắt đầu tụt xuống thang, vấp và va đập liên tục vào các bức tường.

Lawless vừa đi khuất, Dick quay lại căn phòng cũ, quyết định đợi xem những gì sẽ xảy ra tiếp theo. Lý trí khuyên anh đi khỏi nơi đây nhưng tình yêu và sự tò mò lại mạnh hơn.

https://thuviensach.vn

Thời gian trôi qua tựât là chậm chạp đối với với chàng trẻ tuổi nấp sau bức rèm tường. Lửa trong lò lụi dần, ngọn đèn dầu cháy yếu ớt đầy muội bám, mà chẳng có ai ở tầng trên căn nhà quay trở lại. Chỉ có ở bên dưới, từ xa, vang đến những tiếng ồn ào, cười nói. Người ta đang ăn tối ở đó.

Thành phố Shoreby nằm lặng im sau màn tuyết đang rơi.

Nhưng rồi tiếng người vang lên từ cầu thang, tiếng bước chân rầm rầm theo các bậc cầu thang gỗ, khách khứa của Daniel đi qua từng chỗ quành, rẽ theo các hành lang. Họ nhìn thấy tấm thảm bị giật ra và tử thi của tên do thám. Một số người chạy xô về phía trước, một số lùi lại. Tất cả đều kêu ầm lên.

Nghe tiếng kêu của những người này, các vị khách, các chiến binh, người hầu, đàn bà, tất cả mọi người trong ngôi nhà lớn này đều đổ xô đến. Những tiếng kêu thét kinh hãi càng to lên. Sau đó đám đông lùi lại và Daniel đi tới chỗ người chết cùng với chú rể ngày mai- huân tước Shoreby.

- Thấy không - Daniel nói - Tôi đã nói với ngài về cái bọn "Mũi tên đen" đểu cáng này rồi. Đây là mũi tên đen cho ngài. Ngài hãy cầm lấy nó để chứng minh cho sự đúng đắn của tôi! Thề có cây thánh giá, nó cắm vào ngực một người trong số quân của ngài rồi, nếu như cái thằng ấy không ăn trộm quân trang của các ngài!

- Đó là người của tôi. - Huân tước Shoreby nói và lùi lại - Tôi đang mong có được nhiều đứa như thằng này! Nó vốn lanh lợi như một người chạy thư hoả tốc và lẩn trốn kín đáo như một con chuột chũi.

- Đúng thế à, bố - Deniel hỏi, giọng giễu cợt - Thế nó đánh hơi cái gì trong căn nhà nghèo nàn này của tôi? Nhưng thôi, nó chẳng bao giờ còn hít ngửi được gì nữa đâu.

- Xin ngài cho phép, ngài Daniel - một gia nhân nói - Một mảnh giấy ghim vào ngực hắn ta, có viết cái gì đó.

- Đưa cho ta mũi tên và mảnh giấy - Daniel nói.

Cầm mũi tên trong tay ông ta cau mặt lại và trầm ngâm suy nghĩ.

- Đúng rồi, đây là bọn thù địch đang bám lấy gót chân tôi - Daniel quay sang nhìn huân tước Shoreby. Cái que đen này, hoặc là cái khác giống như thế này sẽ giết tôi một khi nào đó. Ngài hãy cho phép nhà hiệp sĩ đốt nát này được

https://thuviensach.vn

khuyên rằng, nếu như cái bọn chó đẻ này bắt đầu theo dõi, thì hãy cẩn thận đấy bố ạ! Chúng nó bám dai như dịch hạch. Nhưng chúng ta hãy xem nó viết cái gì… Đúng rồi, chính là cái điều tôi nghĩ, Huân tước ạ. Ngài bị đánh dấu như cây sồi già giữa rừng mà ngày mai hay ngày kia người ta sẽ vung rìu bổ vào. Mà ngài viết cái gì trong bức thư?

Huân tước Shoreby lấy tờ giấy ra khỏi mũi tên, đọc và vò nhàu nó. Ông ta nén sự ghê tởm quì một gối xuống cạnh người chết, vội vàng lục trong cái túi của tử thi, sau đó đứng lên với vẻ mặt rối loạn.

- Bố ơi - Ông ta nói - Tôi đúng là bị mất một bức thư quan trọng. Nếu mà tôi tóm được thằng mất dạy đã lấy trộm lá thư này, thì nó sẽ được tô điểm cho giá treo cổ ngay lập tức! Nhưng trước tiên cần phải rào chặn mọi lối ra khỏi cái nhà này đã. Thề có thánh George, tai họa thế là quá đủ rồi!

Các trạm gác được bố trí quanh nhà và khu vườn. Ở mỗi chỗ ngoặt của cầu thang có một người đứng gác, cả một đội đứng canh ở cổng chính, một đội khác trực xung quanh đống lửa ở nhà kho. Các chiến binh của Huân tước Shoreby hợp nhất với quân đội của Daniel. Người và vũ khí thừa đủ để bảo vệ ngôi nhà và tìm kẻ thù đang ẩn náu nếu như hắn còn ở lại đây, còn thử thi người ta mang qua khu vườn tuyết tới đặt ở nhà thờ Tu viện.

Chỉ tới lúc đó, khi tất cả đã lặng đi, hai cô gái mới lôi Richard Shelton từ chỗ nấp ra và kể cho anh nghe tất cả những việc đã xảy ra. Về phần mình anh cũng kể cho hai cô nghe về việc tên do thám lẻn vào phòng, về việc nó tìm thấy trái găng của anh và đã bị giết ra sao.

Joanna mệt nhọc tì vào bức tường phủ thảm.

- Chẳng mang lại lợi ích gì - cô ta nói - Sáng sớm ngày mai người ta cưới tôi rồi!

- Sao cơ! - Cô bạn gái thốt lên - Ở đây còn có người hùng của chúng ta cơ mà, anh ta sẽ đuổi sư tử chạy tán loạn như đuổi chuột! Cậu rõ ràng là thiếu niềm tin vào anh ấy rồi! Này, anh chàng dạy sư tử ơi, hãy an ủi chúng tôi đi. Hãy cho chúng tôi nghe một lời khuyên can đảm.

Dick cau mày khi người ta nói thẳng vào mặt mình những câu anh đã huyênh hoang trong cơn xúc động. Anh đỏ mặt lên nhưng dẫu sao vẫn bắt đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta đang ở trong một hoàn cảnh khó khăn. Tuy nhiên nếu mà tôi ra khỏi được cái nhà này, dù chỉ nửa giờ thôi thì tất cả sẽ tốt đẹp. Đám cưới sẽ bị bác bỏ.

- Còn những con sư tử - cô công nương nhỏ nhắn vẫn trêu anh - Sẽ bị xua đi chứ?

- Lúc này tôi không được phép khoe khoang và cũng không cười cợt - Dick nói - Tôi cần sự giúp đỡ và lời khuyên. Nếu như tôi không đi qua được bọn lính gác và không ra khỏi được cái nhà này, tôi sẽ không làm được điều gì. Tôi mong các cô hiểu tôi cho đúng.

- Tại sao cậu lại nói rằng anh ấy thô và cục tính hở Joanna? Lưỡi anh ta rất là khéo léo. Khi cần thì lời nói của anh ta linh hoạt, lúc khác lại dịu dàng rồi khi cần tới lại đầy can đảm. Cậu còn đòi gì hơn thế nữa? - Cô gái hỏi bạn.

- Người ta đánh tráo mất Dick của tôi rồi - Joanna cười, thở dài - Điều đó thực rõ ràng. Khi tôi làm quen với anh ấy, anh ấy cục cằn cơ. Nhưng những cái đó chẳng là gì cả…Chẳng ai sẽ giúp đỡ được cho tôi và tôi sẽ phải thành vợ của Shoreby.

- Dẫu sao tôi cũng cố tìm cách đi khỏi nhà này - Dick nói - Người ta ít chú ý đến thày tu nên nếu tôi đã gặp được sự diệu kỳ dẫn tôi đến đây, thì tôi có thể tìm được điều kì diệu khác đưa tôi xuống dưới. - Cái thằng do thám ấy tên là gì nhỉ?

- Bợm - Cô tiểu thư nhỏ nhắn nói - Một cái tên hoàn toàn thích hợp - nhưng anh định làm gì hở anh dạy sư tử? Anh nghĩ ra điều gì đấy?

- Tôi sẽ đi qua chỗ lính gác - Dick trả lời - Nếu có ai ngăn lại, tôi sẽ thản nhiên nói rằng tôi đi cầu nguyện cho linh hồn Rutter* (*nghĩa là thằng bợm-ND*) ở tu viện. Chắc chắn là người ta đang cầu nguyện cho linh hồn khốn khổ của nó.

- Mưu mẹo hơi đơn giản đấy - cô tiểu thư nhỏ nhắn nói - Nhưng có thể xuống được.

- Công việc ở đây không phải là mưu mẹo, mà là lòng can đảm - Dick cải chính - Trong giây phút khó khăn lòng can đảm quan trọng hơn tất cả.

https://thuviensach.vn

- Anh nói đúng - cô gái tán thành - Được đấy, anh đi đi, cầu Chúa ban phước cho anh! Anh đã để lại đây người con gái bất hạnh yêu anh và một người con gái khác là bạn bè gần gũi nhất của người anh yêu. Nhớ đến chúng tôi anh hãy thận trọng và đừng lao mình vào nơi nguy hiểm.

- Đi đi, Dick ơi! - Joanna nói - Đi ra khỏi đây anh sẽ gặp hiểm nguy ít hơn là ở lại. Anh đi đi! Hãy mang đi theo anh cả trái tim em. Cầu các vị Thánh linh thiêng bảo vệ cho anh!

Dick di ngang qua người gác thứ nhất với vẻ tự tin đến nỗi tên này chỉ nhìn anh ngẫm nghĩ. Nhưng ở chỗ ngoặt thứ hai của cầu thang thì tay chiến binh lấy giáo ngăn anh lại, hắn hỏi anh tên là gì và anh định đi đâu.

- Pas Vobiscum - Dick đáp lại - Tôi đi cầu nguyện cho linh hồn của Rutter bất hạnh.

- Rất sẵn sàng tin đức cha, nhưng đi một mình thì không được phép - tay gác nói, hắn ta ngoái qua cái tay vịn bằng gỗ sồi và huýt lên một tiếng chói tai.

- Có người đi tới chỗ các cậu đấy! - Hắn gọi bọn ở dưới rồi cho phép Dick đi tiếp qua đó.

Ở chân cầu thang có một toán lính gác đang chờ Dick. Anh lại phải lặp lại từ đầu câu chuyện, rồi tên chỉ huy mới hạ lệnh cho bốn chiến binh áp giải anh đến nhà thờ.

- Đừng để cho đức cha chuồn đi nhá, các bạn trẻ - tay chỉ huy nói - Hãy dẫn đức cha đến chỗ ngài Olives nếu các cậu còn muốn sống!

Cửa chính mở ra, hai chiến binh kẹp tay Dick, một tên cầm đuốc đi trước còn tên thứ tư giương cây cung sẵn sàng, đi đoạn hậu cho đoàn diễu hành. Họ đi trong trật tự đó ngang qua khu vườn, xuyên thủng đêm tối và màn tuyết tới sát các khung cửa sổ mờ sáng của nhà thờ Tu viện.

Ở cửa chính phía đằng tây có một đội cung thủ tuần tra quanh khu vườn tuyết phủ. Họ đứng túm tụm dưới các vòm cửa để tránh gió. Nhóm hộ tống Dĩck trao đổi với nhóm này một vài lời, sau đó họ mới cho đoàn của Dick đi vào nhà thờ. Nhà thờ được chiếu sáng mờ mờ bằng những cây sáp màu vàng đang cháy trên bàn thờ và một vài cây đèn con, treo trên vòm cuốn trước hầm mộ của các gia đình có tiếng tăm.

https://thuviensach.vn

Ở giữa nhà thờ, tên do thám nằm trong quan tài với đôi tay xếp lại một cách thành kính, tiếng cầu nguyện vội vàng vang lên từ dưới các cửa vòm. Trên ban thánh ca có một số thân hình mặc áo choàng đang quỳ và đứng khom lưng, còn ở trên bậc cao nhất của nhà thờ thì có một linh mục mặc áo lễ đang làm thánh lễ.

Một trong những người mặc áo choàng ở trong hàng đứng lên khi thấy có đám người mới vào, ông ta rời chỗ ban thánh ca hỏi tay chiến binh đứng trước rằng có việc gì mà họ đến đây. Họ nói chuyện thì thầm vì kính trọng người chết và cuộc lễ, nhưng tiếng vọng trong cái nhà trống khổng lồ này lặp lại chúng vang đi khắp nơi.

- Tu sĩ! - Olives nói khi nghe thấy các tiếng vang trả lời của người cung thủ - Người anh em của tôi, tôi không chờ đợi việc anh tới đây đâu - Ông ta quay lại nhìn chàng Shelton - Anh là ai và theo yêu cầu của ai mà anh đến đây cùng nguyện cầu với chúng tôi?

Dick không nhấc chiếc mũ trùm ra khỏi mặt, anh làm hiệu cho Olives đi tách ra khỏi chỗ các cung thủ, và khi ông ta vừa đi ra thì Dick nói:

- Tôi không hy vọng đánh lừa ngài. Cuộc sống của tôi đang ở trong tay ngài.

Linh mục Olives rùng mình, cái má bự của ông ta đỏ lên nhưng ông ta im lặng khá lâu.

- Richard - mãi sau ông ta mới nói - Tôi không hiểu cái gì dẫn cậu đến đây, có lẽ là điều gì đó không tốt đẹp. Nhưng vì tình bạn bè cũ giữa chúng ta mà tôi sẽ không làm lộ cậu. Cậu sẽ ngồi đây suốt đêm trên ghế dài bên cạnh tôi. Cậu sẽ ngồi với tôi cho đến khi huân tước Shoreby làm xong lễ cưới. Nếu tất cả đều quay về nhà bình yên thì cậu sẽ đi khỏi đây tới nơi đâu cậu muốn. Nhưng nếu mà cậu đến đây để làm đổ máu người thì máu đó sẽ trút lên đầu cậu. Amen!

Vị linh mục thành kính làm dấu thánh, quay người và cúi xuống trước bàn thờ. Ông ta nói mấy lời với bọn lính, sau đó cầm tay Dick dẫn anh lên chỗ dàn thánh ca và đặt ngồi ở chiếc ghế dài cạnh ông ta. Chàng tu sĩ trẻ vì lòng thành kính cũng lập tức sụp gối và tỏ ra hết lòng cầu nguyện, nhưng tư tưởng

https://thuviensach.vn

và cặp mắt anh thì đảo quanh đi khắp nơi. Anh nhận thấy ba chiến binh đáng lẽ phải quay về nhà thì lại ngồi thoải mái ở cạnh cửa ra vào.

Không còn nghi ngờ gì nữa, họ ở lại đây theo lệnh của Olives, thế nghĩa là anh bị mắc rồi. Anh sẽ ở đây suốt đêm trong tu viện này giữa ánh lửa bập bùng và các ảnh hình mờ ảo, nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của kẻ mà anh đã giết, và sáng mai anh sẽ được nhìn thấy người yêu của mình kết hôn với người khác ngay trước mắt anh.

Nhưng mặc cho các ý nghĩ buồn rầu, anh vẫn làm chủ được mình và kiên tâm chờ đợi.

Chương IV

TRONG NHÀ THỜ TU VIỆN

Cuộc hành lễ trong nhà thờ Tu viện kéo dài suốt đêm không ngừng nghỉ, lúc thì trong tiếng hát trầm dịu của bản thánh ca, lúc thì cùng với hồi chuông ngân nga thong thả.

Mọi người cầu nguyện nhiệt thành cho tên do thám bị giết. Hắn ta nằm theo tư thế mà người ta đặt, đôi tay chéo nhau trên ngực, đôi mắt chết lạnh ngước nhìn trần nhà. Bên cạnh hắn, trên chiếc ghế dài là chàng thanh niên đã giết hắn, đang hết sức lo âu chờ đợi bình minh sắp đến.

Chỉ có một lần trong giờ phút này, Olives quay sang phía chàng tù binh trẻ tuổi.

- Richard - Ông ta thì thào - Con của cha ạ, nếu như con đã nghĩ một điều gì ác độc với ta, thì ta muốn con tin rằng con đang suy nghĩ nhằm chống lại một người không có lỗi lầm. Cha xin thừa nhận là người có tội trước Thượng đế nhưng trước con, ta vô tội.

- Thưa đức cha - Dick cũng đáp lại thì thầm như vậy - Cha hãy tin là con không hề nghĩ điều gì chống lại cha. Tuy nhiên con không thể nào quên chuyện cha đã biện bạch vụng về như thế nào,

- Một con người có thể thực hiện một tội ác mà mình không nghĩ tới - vị linh mục đáp - con người ta có thể là mù quáng, có thể thực hiện ý đồ của người khác mà không biết mình đang làm gì. Điều đó đã xảy ra với ta. Ta đã nhử cha con vào bẫy nhưng cha không biết mình đang gây tội ác, có Chúa Trời

https://thuviensach.vn

chứng giám cho ta. Người đang nhìn thấy cả ta, cả con ở nơi đất thánh thiêng liêng này.

- Mọi sự đều có thể xảy ra - Dick nói - tuy thế cha hãy xem cha đang đan bện cái màng nhện đáng sợ như thế nào: cùng lúc con là tù binh và là quan toà của cha. Cha vừa hăm dọa con bằng cái chết, vừa cố gắng ban ơn cho con. Con nghĩ nếu cha cảm thấy mình là một người trung thực và một linh mục tốt lành thì chẳng việc gì phải sợ, phải ghét con mà chỉ toàn tâm toàn ý với lời cầu nguyện mà thôi. Con vâng theo ý cha bởi vì con chẳng còn cách nào khác nữa, nhưng con không muốn gây phiền hà cho mình bởi cái xã hội mà cha đang sống.

Vị linh mục gục đầu xuống đôi tay, như thể đang còng lưng trước gánh nặng khổ đau, và ông ta thở dài nặng nề đến nỗi làm thức tỉnh cả lòng thương hại trong trái tim chàng trai trẻ. Ông ta không hát thánh ca nữa. Dick chỉ còn nghe thấy tiếng tràng hạt lách cách trên đôi tay của người linh mục lầm rầm cầu nguyện.

Một lúc sau, bình minh màu xám bắt đầu lách qua các khung cửa sổ được tô điểm của nhà thờ. Ngọn lửa lấp lánh của các cây nến nhạt dần, ánh sáng càng lúc càng rộ lên rồi bỗng nhiên xuyên qua cửa sổ đông nam những tia mặt trời nhảy nhót trên các bức tường. Dông gió đã dịu đi, tuyết dày lùi xa và một ngày đông mới vui vẻ đang nhìn xuống mặt đất phủ đầy tuyết trắng.

Đám người phục vụ trong nhà thờ lăng xăng rối rít. Người ta mang quan tài vào nhà xác, lau sạch các vết máu trên nền đá để chúng khỏi vướng màu ác độc tới đám cưới của huân tước Shoreby. Khuôn mặt của các cha tinh thần đầy buồn đau lúc ban đêm đã trở nên tươi tỉnh hơn, để khỏi làm hỏng lễ nghi vui vẻ. Trong nhà thờ xuất hiện các con chiên thành kính, họ cầu nguyện trước bàn thờ Chúa cho một ngày mới đến và chờ đến lượt mình rửa tội.

Cảnh chạy ngược chạy xuôi bắt đầu. Thời khắc này dễ dàng đánh lừa sự cảnh giác của đám lính gác đang đứng ở cửa. Dick đang mỏi mệt nhìn quanh, bất ngờ gặp cặp mắt của Lawless vẫn trong bộ áo tu hành như trước đây. Anh chàng lang thang lập tức nhận ra chỉ huy của mình và khẽ nháy mắt với anh.

Dick không hề có ý định tha thứ cho tên bợm già vì cuộc say sưa không đúng lúc, tuy vậy anh cũng không muốn kéo hắn vào tai họa, nên ra hiệu cho hắn

https://thuviensach.vn

hiểu rõ và mau chóng chuồn đi. Lawless hình như đã hiểu ý của anh bởi vì hắn lập tức biến đi sau hàng cột. Dick thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng anh thật là kinh hãi khi cảm thấy có ai động vào tay áo rồi nhìn thấy gã lục lâm già đời đang ngồi trên chiếc ghế dài sau lưng mình, cũng đang chăm chú luyện cầu. Olives bỗng dưng đứng dậy từ chỗ đang ngồi, ông ta đi lướt qua hàng ghế dài tới chỗ các chiến binh đứng ở bàn thờ cạnh. Nếu như sự nghi ngờ đánh thức ông ta, thì có nghĩa là tai hoạ đã đến và Lawless cũng trở thành tù binh như Dick rồi.

- Đừng động đậy nữa - Dick thì thầm - Tao với mày đang ở trong tình cảnh tuyệt vọng mà tất cả đều là do sự dốt nát của mày. Chẳng lẽ khi nhìn thấy tao ở đây, nơi mà tao chẳng có quyền hành gì, cũng chẳng có vui thú gì thế mà mày không đánh hơi thấy điều dữ mà cút đi à?

- Không - Tôi cứ tưởng rằng anh đã nhận được tin của Eliss và đang ngồi ở đây theo sự uỷ nhiệm của ông ta đấy chứ.

- Tin của Eliss? - Dick hỏi - Chẳng lẽ Eliss đã quay về à?

- Tất nhiên rồi - chàng lang thang đáp - Ông ta quay về đây từ đêm trước và đã nện tôi cẩn thận vì tội say rượu. Thế đấy, các anh là những người trả thù mà, cậu chủ! Cái anh điên khùng Eliss Duckworth ấy! Ông ta phi như bay tới đây suốt từ Craven để phá đám cưới này. Mà quả thật tay ấy dã nghĩ điều gì thì thế nào cũng đạt bằng được!

- Này- Dick nói một cách lạnh lùng- Tớ và cậu, người anh em ạ, chúng ta là người đã chết rồi. Tôi ngồi ở đây để làm con tin, và phải lấy đầu mình đảm bảo cho cái đám cưới này, đám cưới mà ông ta đang chuẩn bị phá. Thề có cây thánh giá, tớ có một cuộc lựa chọn tuyệt vời, mất người yêu hoặc là mất mạng! Được rồi, thăm đã rút, cứ để cho cuộc sống mất đi!

- Thề có Chúa Trời - Lawless cuống quít lên, nhấp nhổm - Tôi đi đây!

Dick đặt bàn tay lên vai anh ta.

- Bạn Lawless, hãy ngồi yên vào - anh nói - Cậu còn có mắt, hãy nhìn vào cái góc kia xem, sau bàn thờ đó, chả lẽ cậu không thấy rằng, mỗi một ý định đứng lên của cậu thì đám kia sẽ bật dậy và tóm lấy cậu à? Chỉ vậy thôi, bạn ạ,

https://thuviensach.vn

cậu đã can đảm ở trên con tàu thì hãy can đảm lên cả trong lúc này, khi mà đành phải chết trên giá treo cổ.

- Anh Dick - Lawless thở hổn hển - Những cái đó quả thật ập lên tôi quá bất ngờ. Cho tôi thở lấy một tí đã. Mà thề có cuộc thánh lễ, tôi sẽ can đảm như anh cho mà xem.

- Tớ không nghi ngờ gì lòng can đảm của cậu cả! - Dick nói - Ôi, nếu cậu biết rằng tớ chưa muốn chết đến như thế nào, Lawless ạ! Nhưng nước mắt không làm dịu được đau khổ thì khóc làm gì.

- Anh nói đúng - Lawless tán thành - Chà, lo lắng vì cái chết làm quái gì! Dẫu sao rồi nó cũng đến, cậu chủ ạ, chỉ sớm hay muộn! Mà cái chết trên giá treo cổ vì một sự nghiệp công bằng là cái chết nhẹ nhàng, người ta nói thế, mặc dù chẳng có tay nào từ chốn ấy quay lại để khẳng định nó cả.

Kết thúc bài nói chuyên, chàng ranh ma già đời ngả lưng ra sau ghế dài, khoanh hai tay lại và liếc nhìn quanh với cái vẻ láo xược và vô tư lự nhất.

- Bây giờ cậu phải giữ nghiêm túc vào - Dick bảo - Vì chúng ta không biết Duckworth nghĩ ra chuyện gì. Nếu sự việc quay chiều bất lợi thì ta hãy thử tìm cách chạy thoát xem sao.

Hai người lặng đi, họ nghe thấy tiếng nhạc vui vẻ đang gần lại và trở nên ngày càng to hơn, rộn ràng hơn. Quả chuông trên tháp gầm lên inh tai, nhà thờ đông nghịt người đang giũ tuyết khỏi gót giày, họ phủi tay áo và hà hơi vào các đầu ngón tay cóng lạnh.

Cửa đằng tây mở toang ra, nhìn thấy rõ một phần sân phủ tuyết và đường phố rọi ánh mặt trời. Cái lạnh ban mai ùa vào tu viện. Tất cả điều đó chứng tỏ huân tước Shoreby muốn kết hôn rất sớm và đám rước dâu đang gần lại.

Quân lính của huân tước Shoreby đã dọn lối vào bàn thờ bên, họ dùng các cây giáo gạt đám dân chúng ra hai bên, sau đó các nhạc công xuất hiện, họ tiến lại gần trên con đường tuyết đã đóng cứng.

Đám nhạc công đi sát đến nhà thờ, dùng lại đứng thành hai hàng và dập chân trên tuyết theo các nhịp điệu. Đoàn diễu hành đám cưới trang trọng đi qua ngay giữa hai hàng nhạc công, tất cả ăn mặc rực rỡ và muôn màu muôn vẻ, khoe khoang mọi thứ nhung, da, tơ lụa thêu hoa và đăng ten. Đám rước dâu

https://thuviensach.vn

lấp lánh trên nền tuyết như một bồn hoa trên con đường nhỏ, hoặc như bức tranh trang trí nhiều màu sắc trên trần của nhà thờ.

Cô dâu đi trước tất cả, buồn rầu, nhợt nhạt như tuyết phủ. Cô ta tì tay lên tay Daniel, phù đâu là cô bạn gái, cô công nương nhỏ nhắn đã giúp cho Dick đêm qua. Ngay sau cô dâu là chú rể trong bộ y phục lấp lánh, chân hắn ta kéo lê vì bệnh thống phong. Khi hắn bước tới cửa ra vào và ngả mũ thì thấy rõ cái đầu hói đỏ lên vì lo lắng.

Đã đến giờ hành động của Eliss Duckworth!

Dick đang ngồi, tai ù lên, người anh như bị giằng xé bởi các cảm giác đối địch với nhau, tay nắm chặt lấy chiếc ghế dài trước mặt. Bỗng anh nhìn thấy chuyển động của đám đông. Dân chúng lùi lại đằng sau, họ ngước nhìn lên rồi tay vung, mồm há hốc ra.

Dick ngẩng đầu lên theo và thấy có ba người đã kéo căng dây cung đang cúi xuống từ trên dàn đồng ca. Dây cung của họ bật lên, và trước khi đám đông kịp kêu thét, thì các mũi tên không nhìn thấy, đã như những con chim cất cánh vù biến mất tăm.

Trong nhà thờ người ta gào rú. Các linh mục đang phục vụ kinh hoảng nhảy lên từ chỗ họ đang làm lễ. Âm thanh lặng đi, quả chuông còn vang thêm trong vài khoảng khắc nhưng tin truyền về sự bất hạnh đã lên tới tận đó, khiến người kéo chuông đang đu người trên sợi dây cũng ngừng công việc vui vẻ của mình.

Chú rể nằm chết ngay giữa nhà thờ, bị một mũi tên đen xuyên ngập. Cô dâu ngã lăn ra bất tỉnh. Hiệp sĩ Daniel nổi cao lên giữa đám đông, thất bại và điên cuồng giận dữ. Một mũi tên dài rung rinh thò ra từ vai trái ông ta, một mũi khác chạm vào trán, làm máu chảy dài trên mặt nhà hiệp sĩ.

Trước đó khá lâu, trước khi kịp nghĩ đến việc tìm kiếm hung thủ, thì các tác giả của màn kịch bi thảm nọ đã chạy rầm rầm theo cầu thang xoáy ốc rồi chuồn mất theo lối cửa sau.

Nhưng Dick và Lawless vẫn cứ phải ở lại làm con tin. Thật ra thì họ cũng đã bật lên từ phút báo động đầu tiên và mạnh dạn len ra cửa, nhưng dãy ghế dài chật chội đang bị xô đẩy nghiêng ngửa cản trở họ. Các tu sĩ hốt hoảng chen

https://thuviensach.vn

lấn, dàn thánh ca sĩ khiếp hãi náo loạn đã ngăn mất đường chạy. Lẩn đi không được, họ lại can đảm ngồi vào vị trí của mình.

Bất ngờ linh mục Olives, mặt mũi nhợt đi vì kinh hãi bỗng đứng lên chỉ tay vào Dick, gọi Daniel.

- Richard Shelton kia! - Ông ta kêu lên - Ôi, cái giờ cay đắng! Thằng ấy có lỗi trong cuộc đổ máu này! Tóm lấy nó! Hãy hạ lệnh tóm lấy nó! Hãy vì việc cứu cho tất cả chúng tôi mà tóm lấy nó và trói chặt vào! Nó đã thề giết chết chúng tôi!

Deniel đang tối cả mắt vì giận dữ và vì dòng máu đang chảy tràn trên mặt.

- Nó đâu? - Ông ta gào lên - Lôi nó lại đây! Thề có cây thánh giá Hollywood, nó sẽ phải ăn năn khốn khổ vì tội lỗi này.

Đám đông lui giật lại và các cung thủ nhảy xổ lên dàn thánh ca. Chúng thô bạo chộp lấy cổ Dick, giật ra khỏi ghế dài và túm vai kéo lê anh qua các bậc đứng tới chỗ bàn thờ Chúa. Lawless ngồi im lặng như một con chuột nhắt.

Daniel chùi máu ở mắt, hấp háy nhìn người tù binh của hắn:

- A. Mày tới số rồi, thằng phản bội đểu cáng! Tao thề với tất cả các lời thề kinh khủng nhất, là mỗi một giọt máu bây giờ đang chảy vào mắt tao mày sẽ phải trả đủ bằng tiếng rên rỉ của mày. Dẫn nó đi chỗ khác! - Hắn ra lệnh - Chỗ này không phải chỗ của nó. Lôi nó về nhà tao kia! Tao sẽ cho nó nếm nhục hình trên từng mảnh da của thân thể nó!

Nhưng Dick đẩy đám lính gác, cất cao giọng:

- Tôi đang ở trong nhà thờ! - Anh kêu lên- Đây là giáo đường! Lại đây các cha của con! Người ta đang lôi con từ nhà thờ Chúa ra…

- Từ nhà thờ Chúa, nơi mà cậu đã xúc phạm bằng tội giết người hở cậu bé kia - Một người cao lớn ăn mặc sang trọng hỏi ngắt lời.

- Chứng cớ đâu! - Dick hỏi to - Người ta buộc tội tôi mà không đưa ra một chứng cớ nào. Đúng, tôi đang khao khát mong muốn đôi tay của người con gái kia. Và cô ta cũng thuận lòng ngả về sự mong muốn của tôi, tôi mạnh dạn giữ cho mình quyền công bố về điều đó, thế thì làm sao? Yêu một cô gái, đó không phải là tội lỗi và đạt dược cô ấy bằng tình yêu tha thiết của mình, cũng không phải là tội lỗi. Ngoài ra tôi chẳng có lỗi gì hơn nữa cả.

https://thuviensach.vn

Dick đã can đảm giãi bày sự vô tội của mình làm cho xung quanh vang lên những tiếng rầm rì cổ vũ. Tuy vậy có không ít kẻ buộc tội, to giọng kể về việc đã tìm thấy Dick đêm qua ở trong nhà Daniel và cải trang một cách thoá mạ trong bộ quần áo tu sĩ như thế nào.

Giữa đám đông ồn ào hỗn loạn, Olives lại bất ngờ vừa kêu vừa chỉ tay vào Lawless, tố cáo anh ta là kẻ đồng phạm. Người ta cũng lôi viên tu sĩ giả này ra khỏi ghế dài và đặt cạnh Dick. Sự náo nhiệt của quần chúng ngày càng tăng lên. Trong khi một số người lôi kéo các tù binh lúc tới chỗ này, lúc tới chỗ khác định giúp cho họ chạy thoát, thì một số lại chửi rủa ầm ĩ và thụi các nắm đấm xuống họ.

Tai Dick ù cả lên, đầu óc quay cuồng giống như rơi vào một thác nước dữ dội. Nhưng cái người cao lớn đã hỏi Dick lúc nãy, bằng những mệnh lệnh to vang đã bắt được mọi người im lặng và lập lại trật tự.

- Lục soát xem họ có vũ khí gì không - Ông ta nói - Lúc đó ta sẽ biết được hành vi của họ.

Người ta không tìm thấy gì ở Dick ngoài một con dao găm, mà cái đó không gây hại gì cho anh nếu như không có một tay sốt sắng lôi nó ra khỏi bao. Lúc đó mọi người đều thấy nó dính máu của thằng Bợm do thám. Phe cánh Deniel la ó ầm lên, nhưng người cao lớn bắt họ phải im lặng bằng những động tác đầy mệnh lệnh và cặp mắt nhìn quyền lực. Nhưng tới lượt Lawless, người ta lôi từ dưới áo choàng ra một nắm tên y hệt những mũi tên đã giết chết chú rể rủi ro.

- Nào, bây giờ thì bọn ngươi sẽ nói ra sao?- Người cao lớn nghiêm khắc hỏi Dick.

- Thưa ngài - Dick nói - Tôi đang ở dưới sự bảo hộ của nhà thờ Chúa. Nhưng theo phong mạo của ngài, thưa đại nhân, tôi thấy ngài là ngươi có quyền uy hùng mạnh và trên nét mặt ngài, tôi đọc được những dấu hiệu công bằng và lòng kính Chúa. Tôi vui lòng làm tù binh của ngài, không sử dụng tới quyền được bảo vệ của mảnh đất nhà thờ thiêng liêng này. Ngài hãy giết tôi bằng bàn tay hào hiệp của ngài ngay tại đây đi, chứ đừng đưa tôi vào quyền lực của người kia, con người mà tôi đã công khai vach rõ tôi ác giết hại cha đẻ tôi và đang sử dụng trái phép điền trang và tài sản của tôi! Chính các ngài đã nghe

https://thuviensach.vn

thấy ông ta đe doạ tra khảo tôi, ngay từ lúc tôi chưa hề bị buộc tội bởi dấu hiệu gì. Ngài sẽ xử sự không khảng khái nếu như ngài trao tôi cho kẻ tử thù không đội trời chung và là kẻ ức hiếp tôi bao lâu nay. Ngài hãy xử tôi theo luật pháp và nếu tôi có tội thì ngài hãy cho tôi chịu một cách hành hình nhân đạo.

- Thưa ngài! - Daniel kêu - Ngài nghe cái con sói ấy làm gì! Con dao găm vấy máu của nó đã vạch mặt nó rồi.

- Sự sốt sắng của ngài, hiệp sĩ quý mến ạ, lại là chứng cớ không ủng hộ ngài - người lạ mặt cao lớn trả lời.

Bỗng cô dâu mới hồi tỉnh giật ra khỏi tay những người giữ cô, quỳ sụp xuống chân con người cao lớn:

- Thưa đại nhân Risingham - Cô gái bật kêu lên - Người hãy nghe tôi vì sự công bằng! Con người kia đã dùng sức mạnh bắt cóc tôi khỏi những người ruột thịt của tôi. Từ bấy đến nay tôi không hề được nhìn thấy một tình thương, một lời an ủi, không có ai gần gũi tôi ngoài Richard Shelton, con người mà họ buộc tội và muốn giết hại kia ra. Thưa đại nhân, đêm hôm qua anh ta có ở trong nhà của Daniel, anh ta đến đấy là vì tôi. Anh ấy đến sau khi nghe thấy lời cầu nguyện của tôi mà không nghĩ tới một điều gì độc ác. Lúc mà ngài Daniel đối xử tốt với anh ấy, anh ấy đã chiến đấu một cách danh dự cùng với ông ta chống lại "Mũi tên đen", nhưng khi người đỡ đầu độc ác âm mưu ám hại anh ta, giữa đêm khuya anh ấy phải chạy khỏi cái giường dẫm máu của người cha nuôi, để cứu lấy linh hồn mình thì anh ấy còn biết đi đâu nữa, thưa đại nhân. Anh ta, một con người không ai giúp đỡ, một con người bị cướp hết tài sản. Nếu như anh ấy rơi vào một xã hội xấu xa thì ai mới đáng là người bị buộc tội? Chàng thanh niên bị người ta đối xử tàn tệ hay là người cha nuôi đã vi phạm nghĩa vụ của mình, thưa đại nhân?

Cô công nương nhỏ nhắn cũng qùi sụp xuống bên cạnh Joanna.

- Thưa đại nhân quý mến và là bác của cháu - cô gái nói - Cháu có thể làm chứng trước tất cả mọi người là cô gái này đã nói đúng sự thật! Cháu thật là không xứng đáng, chính cháu đã dẫn chàng thanh niên vào nhà.

https://thuviensach.vn

Bá tước Risingham nghe họ nói, ông không thốt ra một lời nào và khi họ đã lặng đi, ông còn im lặng khá lâu. Sau đó ông đưa tay cho Joanna để giúp cô đứng dậy, tuy nhiên cần để ý rằng ông không tỏ một cử chỉ nhã nhặn nào cho cô gái gọi ông bằng bác.

- Ngài Daniel - Bá tước nói - Đây là một việc có nhiều điều rắc rối. Được phép của ngài tôi sẽ giữ anh ta ở chỗ tôi để theo dõi và kiểm tra tiếp. Như vậy mong ngài hãy yên lòng: công việc của ngài đang ở trong những cánh tay tin cậy, nó sẽ được giải quyết theo lẽ công bằng. Còn bây giờ thì ngài hãy mau mau về nhà để băng bó các vết thương. Hôm nay trời lạnh mà tôi không muốn để ngài bị cảm.

Bá tước đưa tay làm hiệu, các nô bộc sốt sắng dõi theo từng cử động của ông đã truyền các dấu hiệu ấy đi xa hơn. Nhiều hiệu lệnh vang lên ở phía ngoài, qua cửa chính mở rộng các cung thủ và chiến binh mặc theo màu sắc của bá tước Risingham đi vào nhà thờ, lo giữ lấy Dick và sau khi vây quanh cả hai người, họ dẫn Richard và Lawless đi ra.

Joanna vươn hai cánh tay tới Dick kêu lên : "Vĩnh biệt!", còn cô bạn nhỏ nhắn của cô dâu thì không bối rối, cô ta gửi cho anh một chiếc hôn gió với lời nói: "Hãy can đảm lên chàng dạy sư tử ạ!" và lần đầu tiên đám đông cười ồ lên vui vẻ.

Chương IV

BÁ TƯỚC RISINGHAM

Mặc dù bá tước Risingham là một đại thần quan trọng nhất ở Shoreby, ông chỉ ở khiêm tốn trong một ngôi nhà của một con người hào phóng ở ngoại ô thành phố. Chỉ có các chiến binh ngoài cửa và những tín sứ lúc tới lúc lui, chứng tỏ ngôi nhà này là trụ sở lâm thời của một cận thần tiếng tăm.

Ngôi nhà chặt chội vì vậy người ta giam Dick với Lawless cùng một chỗ

- Anh nói hay lắm Richard ạ! - Chàng lang thang nói - Anh nói thật là tuyệt và tôi thì hết lòng cảm ơn anh. Tại đây tôi và anh ở trong những cánh tay khá nhất đấy: họ sẽ xử chúng ta một cách công bằng và chính xác hơn cả là chiều hôm nay sẽ nhã nhặn treo cả hai ta lên cùng một cái cây.

- Cậu nói đúng, anh bạn không may của tôi ạ - Dick đáp lời.

https://thuviensach.vn

- Chúng ta hãy còn một hy vọng - Lawless nói - Một con người như Ellis Duckworth chống được nghìn người đấy. Ông ta rất yêu anh và luôn luôn vì anh và cha anh. Khi biết anh không có lỗi gì ông ta sẽ lật trời xuống đất để cứu anh ra.

- Tôi không nghĩ thế - Dick nói - Ông ta có thể làm được gì? Chỗ ông ấy chỉ có một nhúm người! Than ôi, giá cái đám cưới này được ấn định vào ngày mai. Đúng vào ngày mai thôi… Cuộc gặp gỡ vào lúc trưa… Người ta sẽ giúp tôi và tất cả đã khác rồi… Bây giờ chả có cách gì được nữa.

- Thôi vậy, anh cứ bảo vệ sự vô tội của anh, còn tôi thì bảo vệ anh. Cái đó có lẽ cũng chẳng giúp được gì cho ta, nhưng nếu họ treo cổ tôi, thì bất kì trong điều kiện nào cũng không phải do tôi đưa ra quá ít lời thề thốt đâu.

Dick ngồi ngẫm nghĩ còn chàng lang thang già thì quay vào một góc, đẩy cái mũ thày tu trùm đầu xuống và nằm ngủ. Lát sau anh ta đã ngáy vang. Cuộc sống dài lâu, đầy những cuộc phiêu lưu mạo hiểm với những mất mát nặng nề đã làm mòn đi cảm giác sợ hãi trong lòng anh ta.

Khi cửa mở thì đã cuối ngày. Người ta dẫn Dick lên tầng trên theo thang gác tới một căn phòng ấm áp, nơi bá tước Risingham đang ngồi trầm tư suy nghĩ bên cạnh bếp lửa.

Khi người tù binh bước vào Bá tước ngẩng đầu.

- Thưa ngài - Bá tước nói - Tôi biết cha của ngài. Cha ngài là một con người cao cả và cái đó bắt tôi phải có thái độ khoan dung đối với ngài. Nhưng tôi không thể giấu rằng các lời buộc tội nặng nề đang đè nặng lên ngài. Ngài quần tụm với bọn ăn cướp giết người. Có những chứng cớ rõ ràng là các người đang chống lại nhà vua. Người ta đang nghi vấn ngài trong việc ăn cướp chiếc tàu, người ta tìm thấy ngài ẩn nấp và hoá trang ở trong nhà kẻ thù của ngài, mà trong ngày đó thì có một người bị giết chết…

- Nếu ngài cho phép, thưa đại nhân - Dick ngắt lời - Tôi muốn lập tức thừa nhận rằng tôi có lỗi ở chỗ nào. Tôi đã giết Rutter, còn tang chứng - Dick lấy lá thư từ trong ngực áo - Đây là lá thư tôi đã lấy được từ túi hắn.

Bá tước Risingham cầm lá thư đọc đi đọc lại.

- Ngài đọc lá thư này rồi chứ? - Bá tước hỏi.

https://thuviensach.vn

- Vâng, tôi đã đọc.

- Ngài thuộc phe York hay Lancaster?

- Thưa đại nhân, mới gần đây thôi người ta đã hỏi tôi chính câu hỏi như vậy và tôi đã không biết trả lời nó như thế nào - Shelton nói - Nhưng sau khi đã trả lời một lần thì tôi sẽ trả lời như vậy, khi hỏi lần thứ hai. Thưa đại nhân, tôi ủng hộ phe York.

Bá tước gật đầu đồng tình.

- Một câu trả lời trung thực - Bá tước nói - Nhưng nếu vậy thì ngài chuyển bức thư này cho tôi làm gì?

- Thế chẳng phải phe đảng nào cũng phải chiến đấu chống lại bọn phản bội hay sao? - Dick bật ra câu hỏi.

https://thuviensach.vn

- Tôi cũng muốn được như ngài nói. Tôi đồng ý câu nói của ngài. Ở ngài, lòng nhiệt tình của tuổi trẻ có nhiều hơn tội ác. Giá nếu mà hiệp sĩ Daniel không phải là một thế lực hùng mạnh của bên chúng tôi, thì tôi sẽ bảo vệ được ngài. Tôi đã dò hỏi và nhận bằng chứng rằng người ta sẽ xử sự khắc nghiệt với ngài. Tôi phải xin lỗi ngài về việc đó. Nhưng thưa ngài, tôi là lãnh tụ của phái ủng hộ nhà vua, nên dù cho tôi là một người công bằng, thậm chí có khuynh hướng thiên về tha thứ, bây giờ tôi cũng cần phải hành động theo quyền lợi của phe đảng mà giữ ngài Deniel bên phía chúng tôi.

- Thưa đại nhân - Dick đáp lời - Ngài đừng cho tôi là hỗn láo và cho phép tôi đưa lời cảnh báo ngài. Chẳng lẽ ngài tin tưởng vào sự trung thực của Daniel hay sao? Theo tôi, hắn ta quá nhiều lần đổi chỗ từ phe này sang phe nọ.

- Phải, người ta thường hay hành động như vậy ở nước Anh, vậy ngài muốn thế nào? - Bá tước hỏi. - Có điều ngài đã đánh giá không công bằng với hiệp sĩ vùng Tunstall, ông ta trung thành với chúng tôi, với phe Lancaster ở chừng mực thích ứng với thời dại không đáng tin hiện nay. Ông ta không phản bội ngay cả trong các thất bại nặng nề gần đây nhất của chúng tôi.

- Nếu Bá tước cho là như thế thì mời Bá tước hãy xem lá thư này. Ngài sẽ thay đổi được chút ít trong nhận xét của mình - Dick chìa cho Bá tước lá thư của Daniel gửi cho Whensleydale.

Khuôn mặt của Bá tước thay đổi. Ông trở nên dữ tợn như một con sư tử đang điên khùng, bàn tay thì nắm vào cán dao găm một cách không tự nhiên.

- Anh cũng đã đọc lá thư này? - ông hỏi.

- Tôi đã đọc, ngài thấy đấy, ông ta đề nghị cầu hoà bằng toàn bộ lãnh địa của ngài cho Whensleydale.

- Đúng, anh nói đúng, bằng lãnh địa của tôi! - Bá tước đáp - Tôi là con nợ của anh qua lá thư này. Nó đã chỉ ra cho tôi cái hang cáo. Anh hãy ra lệnh cho tôi đi, tiểu công tử Shelton! Tôi sẽ không chậm trễ đáp lại ơn anh - dù cho anh là York hay Lancaster, dù cho anh là người lương thiện hay tên trộm cắp thì tôi cũng sẽ bắt đầu bằng việc trả lại tự do cho anh. Anh hãy đi đi vì danh sáng của Đức Mẹ! Nhưng anh đừng có tiếc rằng tôi sẽ giữ lại và treo cổ anh bạn

https://thuviensach.vn

Lawless của anh. Tội ác đã thực hiện trước công chúng, thì sự trừng phạt vẫn cần phải thi hành trước công chúng.

- Thưa đại nhân, đây là đề nghị thứ nhất của tôi đối với ngài. Ngài hãy tha thứ cả cho anh ta - Dick yêu cầu.

- Đó là một tên lưu manh già đời, tên lang thang và trộm cắp, anh Shelton ạ! - Bá tước nói - Từ lâu giá treo cổ đã chờ đợi hắn. Nếu người ta không treo cổ hắn sáng ngày mai thì hắn cũng sẽ được treo cổ muộn hơn một chút mà thôi. Thế thì tại sao lại không treo cổ hắn lên vào ngay ngày mai đi?

- Thưa đại nhân, anh ta đi tới đó vì tình yêu đối với tôi. Tôi sẽ là một người tàn nhẫn và vô ơn nếu như tôi không bảo vệ được anh ta.

- Tiểu công tử Shelton, anh thật là khó chịu! - Bá tước nghiêm khắc nhận xét - Sự khó chịu là con đường không có hy vọng để đạt được danh vọng trên thế giới này. Nhưng để thoát khỏi sự nài nỉ của anh, tôi lại một lần nữa chiều ý anh. Các anh hãy cùng đi khỏi đây và đi cho thận trọng, nhanh chóng rời khỏi Shoreby. Vì rằng hiệp sĩ Damiel, cầu các vị Thánh trừng trị hắn ta, đang khao khát làm đổ máu các anh.

- Thưa đại nhân, lúc này tôi chỉ bày tỏ lòng biết ơn đại nhân bằng lời nói, nhưng tôi hy vọng trong một ngày gần đây nhất tôi có thể đáp lại, dù chỉ một phần bằng sự phục vụ của mình - Dick đáp lời và đi ra khỏi căn phòng.

Chương V

LẠI GẶP ARBLASTER

Chiều buông xuống, Dick và Lawless theo cửa sau khe khẽ luồn ta khỏi ngôi nhà, nơi Bá tước Risingham đang đóng cùng với đội đồn trú của ông.

Hai người nấp sau bức tường rào để bàn luận xem nên làm gì tiếp. Nguy hiểm rất là ghê gớm, nếu như có kẻ nào đó trong số gia nhân của Daniel trông thấy họ và nổi hiệu báo động, thì mọi người sẽ chạy xô lại và họ sẽ bị giết ngay.

Tuy thế đối với Dick và anh chàng lang thang già đời thì ở lại Shoreby hay tìm cách ra khỏi thành phố theo đường cánh đồng cũng đều nguy hiểm như nhau, vì ở đó họ có thể chạm trán với đội tuần phòng.

Không xa bức tường rào, trên dải cỏ, hai người nhìn thấy một chiếc cối xay gió, cạnh nó là cái kho khổng lồ chứa bột mì.

https://thuviensach.vn

- Có nên nằm ở đó cho tới đêm không? - Dick hỏi.

Chẳng có đề nghị nào hay hơn. Hai người chạy tới chỗ kho và nấp vào trong đám rơm. Ánh sáng ban ngày tắt di nhanh chóng, trăng ló ra chiếu sáng tuyết lạnh bằng những dải sáng bạc lóng lánh của mình. Bây giờ đã có thể lẩn đến quán "Dê và Sói" và chút bỏ bộ áo choàng đang còn là tang chứng. Vì sự tính toán khôn ngoan, hai người đi vòng khu bờ biển để tránh việc qua chợ, nơi họ có thể bị nhận ra và bị giết chết.

Con đường của hai người dài. Nó ngược hướng ngôi nhà, theo bờ biển bây giờ đang lặng lẽ và tối tăm, nhưng cuối cùng thì dẫn được họ ra vịnh biển. Dưới ánh trăng hai người nhìn thấy nhiều con tàu đã nhổ neo, đang lợi dụng lúc biển yên để rời khỏi vịnh. Nhiều quán rượu vắng vẻ ven bờ rực sáng mặc dù thành phố cấm đốt lửa vào ban đêm. Không còn những tiếng ồn ào của các dàn đồng ca thuỷ thủ ở các quán xá vọng ra.

Vén cao tấm áo choàng tu sĩ, Dick và Lawless vội vàng gần như chạy, dọc theo lớp tuyết sâu, xuyên qua các mê cung rắc rối tạo nên bởi các đống rác đủ loại, mà người ta quẳng ra ven bờ biển. Họ gần như đã đi qua vịnh thì bỗng cửa một quán rượu bất ngờ mở ra, luồng sáng từ đó lùa ra ngoài và dọi vào họ. Hai người lập tức dừng lại làm ra vẻ như đang mải mê trò chuyện.

Từ quán rượu ba người tiếp nhau đi ra, tiến lại phía sau lưng họ. Cả ba đều chuyệnh choạng, rõ ràng họ đã chè chén suốt ngày. Họ bước thấp bước cao, người cao nhất trong bọn họ nói to và nấc liên tục:

- Bảy thùng rượu Pháp Gascony, loại tốt nhất - Tay này nói - con tàu tốt nhất của cảng Dartmouth có hình Đức Mẹ mạ vàng, ba mươi pound các đồng tiền vàng quí giá…

- Tớ cũng bị mất một món lớn - người khác ngắt lời - Tớ cũng bị mất không ít, bố Arblaster ạ. Vào ngày thánh Martinmas chúng nó cũng lấy trộm của tớ năm silinh và cái túi da đáng giá đến mười pence.

Những lời này làm tim Dick nén ép lại. Anh nhớ tới người thuyền trưởng không may, con người đã bị khánh kiệt sau khi mất chiếc "Hy vọng tốt lành". Cuộc gặp gỡ nhắc nhở Dick về việc anh đã sử dụng con tàu trái phép, và công

https://thuviensach.vn

việc của anh đã kết thúc thảm hại ra sao. Cả hai người - Dick và Lawless - vội quay đi để họ không nhận ra mình.

Không biết sự kì diệu nào đã cứu sống con chó trên tàu "Hy vọng tốt lành" và quay trở lại được Shoreby. Lúc này nó đang đi theo sau người thuyền trưởng mất tàu. Sau khi hít không khí và dỏng đôi tai, con vật bất ngờ chạy bổ về đằng trước, sủa điên cuồng vào hai vị tu sĩ giả mạo. Chủ nhân của nó loạng choạng đi theo.

- Này, các bạn bè thân mến! - Ông ta kêu lên - Chỗ các cậu có đồng xu nào để cho một thuỷ thủ già khốn khổ, đã trắng tay vì bọn cướp biển không? Vào thứ tư tớ còn có thể dìm cả hai cậu vào thùng rượu mà hôm nay, thứ bảy, tớ phải đi xin xỏ từng cốc rượu vang! Các cậu thử hỏi Tom-thuỷ thủ nếu các cậu không tin tớ! Bảy thùng rượu vang Gascony tuyệt diệu, con tàu của tớ, của thừa kế cha tớ để lại, có hình Đức Mẹ mạ vàng và ba mươi pound vàng bạc. Ê, các cậu bảo sao? Đấy chúng nó đã cướp bóc của một người đã từng đánh nhau với tụi Pháp! Đúng tớ đã choảng nhau ra trò với tụi Pháp ở trên biển, tớ đã cắt họng tụi chúng nhiều hơn bất kỳ tay thuỷ thủ nào của Darthmouth. Đưa đây cho tớ mấy xu đi!

Dick và Lawless chưa dám trả lời vì sợ ông ta có thể nhận ra họ qua giọng nói. Họ cứ đứng trơ ra như con tàu buông neo mà không biết nên hành động như thế nào.

- Mày làm sao thế, câm à, thằng bé! - Thuyền trưởng hỏi - Các cậu ơi - ông ta vừa nấc vừa nói tiếp - Chúng nó câm! Tớ không chịu nổi sự bất lịch sự như thế. Một con người lịch thiệp, dù có bị câm chăng nữa thì hắn cũng trả lời khi người ta nói chuyện với hắn chứ.

Trong khi đó Tom-thuỷ thủ, tay đàn ông rất lực lưỡng đã bắt đầu ngờ vực. Anh ta tỉnh táo hơn viên thuyền trưởng mất tàu. Bất ngờ anh ta đi lên trước, thô bạo túm lấy vai Lawless và vừa chửi rủa, vừa hỏi tại sao chúng mày lại giữ chặt cái lưỡi như vậy.

Chàng lang thang cho rằng thế là hỏng cả rồi nên để trả lời, anh ta khéo léo quật tay thuỷ thủ lăn quay ra cát. Lawless kêu lên với Dick để anh chạy theo rồi ba chân bốn cẳng phóng vùn vụt theo bờ biển, len lỏi giữa các đống rác và thuyền vỡ.

https://thuviensach.vn

Tất cả chỉ xảy ra trong một thoáng. Dick chưa kịp chạy thì Arblaster đã bấu lấy anh. Tom bò lại tóm chân Dick còn tay thứ ba thì vung con dao găm trên đầu anh.

Không phải là nỗi khiếp sợ dày vò Dick. Nỗi bực mình đang dày vò anh, vì sau khi thoát tay Daniel, sau khi khẳng định sự vô tội của mình với Risingham anh lại rơi vào tay một thuỷ thủ già say rượu! Càng bực mình hơn vì anh cảm thấy mình có lỗi, mình đang mang nợ con người này, con người mà Dick đã cướp mất chiếc tàu và làm đắm nó. Sự thức dậy muộn màng của lương tâm đang to tiếng với chàng thanh niên về điều đó.

- Lôi nó vào quán cơ, tớ muốn nhòm cái mặt nó - Arblaster nói.

- Được rồi, được rồi - Tom đáp - Có điều đầu tiên hãy nhòm vào túi hắn, để cho các chàng vui tính khác khỏi đòi hỏi suất của chúng.

Họ chẳng tìm được một xu nào, mặc dù đã bới từ đầu đến chân. Chả tìm thấy gì ngoài cái nhẫn con có khắc chữ ký của huân tước Foxham. Cả bọn tháo chiếc nhẫn từ tay Dick.

- Quay mặt nó lại phía sáng trăng xem nào - ông ta tóm lấy cằm Dick và quay rất đau phần đầu của anh sang bên có ánh trăng.

- Lạy Đức Bà! - ông ta kêu to - Thằng cướp biển đây mà.

- Thế à! - Tom-thuỷ thủ cũng kêu lên.

- Thề có Đức bà Bordeaux trinh bạch, chính là nó đấy! - Arblaster lặp lại - Này thằng ăn cắp, mày rơi vào tay tao rồi.

Ông ta quát lên:

- Con tàu của tao đâu? Rượu vang của tao đâu? Không dâu, lần này thì mày không chạy thoát đâu! Tom đưa cho tớ sợi dây nào. Tớ sẽ cột thằng ăn cắp biển này cả chân lẫn tay, tớ sẽ nện nó đến nơi đến chốn.

Ông ta vừa nói vừa quấn quanh Dick sợi dây thừng với vẻ hết sức thành thạo của dân đi biển, ông ta nghiến răng xiết các sợi dây, thắt thật chặt các nút buộc. Cuối cùng thì chàng thanh niên biến thành một kiện hàng, không có gì tự vệ và bất động như một xác chết. Arblaster giữ lấy đầu sợi dây thừng cười ha ha, sau đó ông ta bạt cho Dick một cái tát đinh tai rồi bắt đầu vừa quay tròn Dick vừa nện túi bụi. Cơn tức giận như một trận lốc cuộn lên trong ngực

https://thuviensach.vn

Dick, sự giận dữ làm anh nghẹt thở, anh nghĩ rằng mình đang hấp hối. Nhưng khi người thuỷ thủ hết hơi sức vì trò chơi khắc nghiệt quẳng anh ta ra cát, rồi quay đi để bàn bạc với các bạn hữu thì Dick lập tức trấn tĩnh được. Đó là một đợt thở lấy hơi, trước khi họ lại bắt đầu hành hạ thì anh phải tìm cho được một khả năng để đảo ngược tình thế, nhằm thoát khỏi cuộc phiêu lưu nhục nhã và khốn khổ này.

Trong lúc đám thuỷ thủ chiến thắng đang bàn bạc, xem nên xử sự với anh như thế nào thì Dick lấy hết tinh thần và bắt đầu nói bằng một giọng chắc chắn:

- Các vị, các vị sao vậy, hết mất trí khôn rồi à? Trời đang ban vào tay các vị một trường hợp kì diệu để làm giàu. Các vị còn hàng trăm lần đi ra bể, nhưng lần thứ hai như thế này không bao giờ các vị còn gặp được đâu. Thế mà các vị đang làm gì vậy? Các vị đánh đập tôi. Các vị hành động như một đứa trẻ con cáu kỉnh! Mà các vị có phải là trẻ con đâu, các vị là những thuỷ thủ kinh nghiệm, bốc mùi muối bể rồi. Những người như các vị không sợ gì lửa, nước, các vị biết yêu tiếng leng keng của đồng tiền vàng, biết yêu mùi thịt rán chứ! Không đâu, các vị hành động thật là không suy xét.

- Tao biết mà - Tom-thuỷ thủ nói - Bây giờ mày bị trói gô như con lợn thì mày sẽ lừa phỉnh chúng tao.

- Lừa phỉnh các người! - Dick nhắc lại - Ờ, các người ngu ngốc thì lừa phỉnh các người cũng chẳng khó gì! Nhưng nếu các người là những kẻ thông minh, tôi cảm thấy như vậy - thì chính các người sẽ hiểu là được lợi lộc gì. Khi cướp tàu của các người, chúng tôi ăn mặc và vũ trang đầy đủ. Nào các người thử phát biểu xem, ai là người có thể tập hợp được một đội ngũ như vậy? Không phải tranh cãi gì nữa, chỉ có những người có khá nhiều vàng bạc, mà nếu họ đã là người giàu sang nhưng vẫn còn tiếp tục tìm kiếm, không chịu dừng lại trước các vất vả khó khăn thì các người thử nghĩ xem: Liệu có kho vàng được giấu ở đâu không?

- Nó nói về việc gì đấy? - Một trong hai thuỷ thủ hỏi.

- Thế đấy, nếu các người mất một cái tàu cũ và mấy thùng rượu vang chua như dấm - Dick tiếp tục - thì các người hãy quên đi, đó chỉ là đồ bỏ. Tốt hơn hãy mau mau hợp tác vào một việc mà qua mười hai giờ các người hoặc là sẽ giàu có hoặc là sẽ chết. Nhưng hãy nâng tôi dậy đã. Tôi và các người sẽ đi

https://thuviensach.vn

vào chỗ nào đó mà bàn bạc sau vại cay thì hơn vì tôi đang đau, tôi bị lạnh cóng và tuyết nhét cả vào mồm.

- Nó đang cố gắng lừa phỉnh cánh ta - Tom nói một cách khinh bỉ.

- Lừa phỉnh! Lừa phỉnh! - Người thứ ba kêu lên - Tôi muốn nhìn cái người có thể lại lừa phỉnh được tôi! Nhìn thấy ngôi nhà có tháp chuông tớ biết ngay là nhà thờ và theo tớ, bố Arblaster ạ, nó nói có cái gì đúng đấy. Nên nghe hắn nói hết đã chăng? Cánh ta cứ nghe thêm đi đã.

- Tớ sẵn lòng uống thêm một cốc rượu khơ khớ vào, bạn Pirret ạ - Arblaster trả lời - còn cậu nghĩ sao hả Tom? Vì rằng túi nhẵn cả rồi!

- Tôi sẽ trả cho - Pirret nói - Tôi sẽ trả. Tôi muốn biết câu chuyện thế nào. tôi cảm thấy có mùi vàng đấy.

- Này, nếu mà ta lại bắt đầu vào cuộc mềm môi thì công việc hỏng bét cả đấy! - Tom phản đối.

- Bố Arblaster, bố cho phép anh em tự do quá đấy - tay Pirret ngà ngà say nhận xét - Chẳng lẽ bố lại để cho người làm thuê chỉ huy bố à! Phì!

- Khẽ thôi, cậu chàng! - Arblaster quay sang nói với Tom - Cậu nhúng vào việc không phải của cậu để làm gì? Thuỷ thủ không được dạy khôn thuyền trưởng nhá!

- Các vị muốn làm gì thì làm, tôi phủi tay đấy - Tom nói.

- Nâng nó đứng dậy đi - Pirret bảo - tớ biết một chỗ có thể ngồi thoải mái và tha hồ khuyếch khoác.

- Nếu các người muốn để tôi đi được, các vị thân mến, hãy cởi chân cho tôi - Dick nói khi họ dựng anh lên như cái cột.

- Hắn nói đúng! - Pirret bảo - Để thế này nó chẳng đi tới quán được đâu. Lấy con dao của bố ra và cắt dây đi, bố.

Ngay cả Arblaster cũng ngần ngại với đề nghị đó, nhưng vì bạn ông ta bắt ép và Dick có đủ khôn ngoan để giữ vẻ mặt lạnh như tiền mà chỉ nhún vai, nên cuối cùng thuyền trưởng đồng ý cắt sợi dây buộc chân người tù binh. Cái đó không chỉ trao cho Dick khả năng đi lại, mà nói chung còn làm lỏng cả sợi dây. Anh cảm thấy tay ở sau lưng bắt đầu cử động được và hy vọng dần dần

https://thuviensach.vn

sẽ hoàn toàn tháo được ra. Đó là sự gia ơn do tính tham lam và ngốc nghếch của tay Pirret .

Chàng thanh niên đầy bản lĩnh nắm lấy quyền lãnh đạo và dẫn họ vào chính cái quán, nơi Lawless đã uống rượu cùng Arblaster trong lúc biển động. Bây giờ nó vắng tanh, đống lửa lụi đi chỉ còn một đám than cháy gần tàn, đang bốc lên hơi nóng dễ chịu.

Cả bọn ngồi xuống. Chủ quán đặt lên miệng hòm các suất rượu hâm nóng, Pirret và Arblaster duỗi cẳng và xoa tay, rõ ràng họ chuẩn bị ngồi thoải mái hàng giờ ở đây.

Chiếc bàn mà họ ngồi xung quanh giống như mọi chiếc bàn còn lại ở trong quán, tạo thành từ tấm ván vuông nặng nề đặt lên hai cái thùng tô-nô. Bốn người chiếm bốn góc bàn. Pirret ngồi đối diện Arblaster, còn Dick thì ngồi đối fiện với Tom-thuỷ thủ.

- Còn bây giờ, chàng trẻ tuổi ạ - Pirret đề nghị - Hãy bắt đầu câu chuyện đi. Hình như anh quả thực đã xúc phạm Arblaster của chúng tôi, nhưng vì lí do gì vậy? Hãy làm vừa ý bố ấy, hãy chỉ cho bố ấy cách làm giàu và tớ đánh cuộc là bố ấy sẽ tha thứ cho cậu.

Từ nãy đến giờ Dick nói hú họa, nhưng bây giờ dưới sự quan sát của sáu con mắt, nhất thiết phải nghĩ ra và kể một câu chuyện khác thường hòng may ra có thể nhận lại được, một cách cũng thật sự khác thường, chiếc nhẫn hết sức quan trọng đối với anh. Đầu tiên cần phải giành lấy thời gian đã. Càng ở đây được lâu thì họ càng uống nhiều và anh sẽ dễ dàng tẩu thoát hơn.

Dick không giỏi lắm về sáng tác chuyện cổ tích nên câu chuyện mà anh kể ra khiến người đã đọc nhớ đến chuyện "Alibaba và bốn mươi tên kẻ cướp". Chỉ khác phương đông anh thay bằng Shoreby với rừng Tunstall, còn khối lượng kho vàng thì phải tăng lên gấp đôi. Đó vốn là một câu chuyện thật hay, nhưng có một nhược điểm là không thích hợp với bối cảnh đó cho lắm. May là ba vị thuỷ thủ chất phác này mới được nghe lần đầu tiên nên mắt họ muốn chui ra khỏi trán vì ngạc nhiên, mồm thì há ra như con cá măng treo trên quầy của cửa hàng bán hải sản.

https://thuviensach.vn

Lập tức họ lại gọi suất rượu hâm nóng tiếp theo. Trong lúc Dick trổ hết nghệ thuật để tết lại các tua chỉ cuối cùng của câu chuyện kì diệu, thì suất thứ ba đã bày ra bàn. Những người nhậu ở quán đang trong tình trạng sau đây khi câu chuyện đi đến phần cuối:

Arblaster, ba phần tư say với một phần tư mơ ngủ, bất lực tựa lưng vào ghế băng. Ngay cả Tom cũng hết sức khâm phục câu chuyện và tính cảnh giác của anh ta yếu đi đáng kể. Dick thì đã giải phóng tay phải khỏi sợi dây và sẵn sàng thử vận may.

- Thế cậu là một người trong số họ đấy hở? - Pirret hỏi.

- Họ ép buộc tôi - Dick trả lời - Mặc dù tôi không muốn, nhưng nếu như tôi đạt được một hai bao vàng thôi cho phần mình, thì tôi chỉ là một thằng ngu trong khi mình phải chịu ở lại trong cái hang bẩn thỉu, từng phút chờ đợi hiểm nguy như một tên tốt đen. Bây giờ cánh ta có bốn ngươi. Rất tuyệt! Sáng mai ta sẽ đi vào rừng trước lúc mặt trời lên. Nếu bọn mình có được con lừa thì hay hơn, nhưng vì không kiếm được lừa ta đành phải vác trên bốn cái lưng vậy. Lưng cánh ta thì khoẻ đấy nhưng trên đường về, cả bọn cũng sẽ loạng choạng vì nặng cho mà xem.

- A này, anh bạn, hãy nói cái câu kì diệu để mở hang xem nào - Pirret liếm cái môi khô yêu cầu.

- Không ai được biết câu đó, ngoài hai người chỉ huy trong toán hôm nọ ra - Dick đáp - Và tôi là người thứ ba, vì tôi đã phải ở trong hang và chính tai tôi nghe thấy câu đó vang lên, sau đó thì cánh cửa đá thần bí mở ra. Không ai có thể ngờ rằng câu thần chú lại đơn giản đến vậy.

- Thần chú à! - Arblasterbật kêu lên, ông ta hé một mắt và cọ vào tay Dick - Nói gở. Phù! Không thần chú gì cả! Tớ là người Gia-tô giáo ngoan đạo. Hãy hỏi Tom-thuỷ thủ xem có đúng không.

- Nhưng đó là sức mạnh tinh khiết mà - Dick vội vã biện giải - Nó không dính dáng gì đến ma quỷ cả. Nó liên quan với sức mạnh vạn năng của tự nhiên, của hành tinh và cây cỏ.

- Ê này, đó chỉ là sức mạnh tinh khiết, bố nó ạ! - Pirret nói - ở đó không có tội lỗi… tớ đảm bảo thế… Nhưng hãy tiếp tục đi, chàng thanh niên. Câu ấy như

https://thuviensach.vn

thế nào?

- Tớ sẽ nói ngay cho các cậu - Dick đáp lời - Các cậu đang giữ cái nhẫn lấy từ tay tớ ra hở? Tuyệt! Bây giờ hãy chìa tay ra và giữ nó bằng đầu ngón tay ở trước mặt mình, để cho ánh sáng của lò than chiếu vào nó. Thế được rồi! Bây giờ cậu sẽ được nghe câu thần chú!

Ngoái nhanh lại phía sau, Dick thấy giữa mình và cửa không có ai. Anh thầm cầu nguyện. Sau đó vươn tay chộp lấy chiếc nhẫn rồi nhấc tấm ván mặt bàn thúc thẳng vào Tom-thuỷ thủ. Anh chàng khốn khổ loạng choạng kêu la với các thứ đổ lên đầu lên cổ, trước khi Arblaster kịp hiểu đã xảy ra chuyện không hay và tay Pirret kịp định thần, thì Dick đã tót ra cửa, biến vào các đống rác thải trên bờ biển đêm trăng.

Mặt trăng hôm đó rất sáng, tuyết trắng lên khiến bờ vịnh sáng như ban ngày. Chàng Dick đang chạy, áo choàng quấn lên lưng, băng qua các đống gỗ và rác rưởi mà biển quăng lên bờ, nhìn thấy anh ta rất rõ từ đằng xa.

Tom và Pirret chạy theo sau, kêu la inh ỏi. Nghe tiếng kêu của họ, từ mỗi quán ăn lại có một vài thủy thủ nhảy ra cửa và cũng chạy đuổi theo Dick, lát sau thì anh bị cả một đoàn thuỷ thủ la ó chạy theo sau, nhưng thậm chí vào thế kỷ XV các thuỷ thủ cũng chạy rất tồi, hệt như ngày nay. Ngoài ra ngay từ lúc đầu, Dick đã ở cách họ khá xa nên khoảng cách giữa người chạy trốn và đám đuổi bắt tăng lên nhanh chóng. Cuối cùng anh chạy ngoắt vào một ngõ hẹp, dừng lại quay nhìn đằng sau và cười thầm.

Cách anh phải hơn trăm mét là tất cả các thuỷ thủ của Shoreby đang đuổi theo, người nào cũng kêu gào, vung vẩy tay chân, lúc người này ngã vào tuyết, lúc thì người kia khiến người chạy sau ngã đè lên nhau thành từng cụm.

Tiếng gào man dại của họ có lẽ vang tới tận mặt trăng, vừa làm người chạy trốn bật cười, vừa làm anh ta sợ hãi. Nói chung Dick hoàn toàn không sợ đám thuỷ thủ say mềm vì anh tin chắc rằng không ai trong số họ có thể đuổi kịp anh. Dick sợ tiếng ồn ào do đám thuỷ thủ gây nên có thể làm náo động Shoreby, lôi các chiến binh từ các dãy phố lại đây, cái đó mới thực là nguy hiểm. Nhìn thấy một cánh cổng tối ở một góc nhỏ anh liền nấp vào đấy. Đám đuổi theo vụng về, mặt đỏ lên vì chạy nhanh, ngã lăn lộn trong tuyết, kêu la và vung vẩy tay chân chạy ngang qua chỗ anh.

https://thuviensach.vn

Khá nhiều thời gian trôi qua, cuộc rượt đuổi của đám dân từ cảng vào thành phố mới kết thúc và trật tự mới được lập lại. Tuy vậy rất lâu sau đó trên mọi ngả đường của thành phố hãy còn lác đác tiếng kêu của các thuỷ thủ say rượu, lang thang vì chưa tìm được đường về. Họ gây nên những cuộc cãi cọ hoặc xô xát với nhau, hoặc với đám lính đang canh gác.

Một giờ nữa trôi qua, anh chàng thuỷ thủ cuối cùng mới làu bàu quay về đến vịnh cảng, ngồi vào quán rượu quen thuộc. Anh ta tất nhiên chẳng thể nói được rằng vừa rồi đã đuổi theo ai. Vậy nên sáng hôm sau đã xuất hiện không ít những câu chuyện huyền thoại khác nhau, rồi chẳng mấy chốc thì cả thành phố Shoreby đều tin rằng đêm qua quỷ sứ đã hiện hình, lang thang trên các phố của họ.

Vậy mà cuộc quay về của tay thuỷ thủ cuối cùng, vẫn chưa giải phóng cho chàng Shelton khỏi cái chỗ giam cầm lạnh lẽo tự chọn sau cánh cổng. Các đội tuần tra còn đi đi lại mãi theo các đường phố, họ được nhiều vị cận thần khác nhau cử đi sau khi thấy có việc náo động, các vị có phần hoảng vì tiếng kêu gào của đám thuỷ thủ ở khu vịnh biển.

Đêm đã gần tàn khi Dick mạnh dạn rời bỏ chỗ nấp. Anh về tới quán "Dê và Sói" mạnh khoẻ và không gặp thêm mắc mớ gì, tuy bị lạnh cóng vẫn đầy vết bầm tím trên người. Theo quy định của thành phố, quán không để một ánh lửa nào, nhưng Dick sờ soạng tìm vào được cái góc lạnh lẽo dành cho khách trọ, tìm được quần áo, quấn chúng vào vai rồi nép sát vào đám người đang ngủ. Lát sau anh đã ngủ say.

PHẦN THỨ NĂM

CHÀNG GÙ

Chương 1

TIẾNG KÈN GỌI

Sáng hôm sau Dick vùng dậy lúc còn mờ tối, anh mặc lại quần áo trước đây, lại vũ trang thích hợp với một ngươi quí tộc và đi vào rừng tới cái hang gấu của Lawless. Dick đã để các giấy tờ của huân tước Foxham tại đó. Để kịp ra

https://thuviensach.vn

điểm hẹn với quận công trẻ tuổi Gloucester, anh cần phải dậy sớm và đi sao cho thật nhanh tới hang gấu rồi quay lại điểm hẹn cho đúng giờ.

Băng giá càng tăng lên. Bầu không khí khô ráo và lặng gió trở nên khó thở. Trăng đã lặn nhưng các ngôi sao còn lấp lánh và con đường phủ tuyết sáng rít kêu vui vẻ dưới gót giày khách lữ hành. Dick đã đi qua gần hết cánh đồng nằm giữa Shoreby và rừng. Anh đang vội vàng vào rừng tìm hang gấu của Lawless nhưng khi đi tới gần một chiếc gò nhỏ nằm cách cây thập tự "Cô dâu" khoảng gần trăm mét thì bỗng một hồi kèn xé tan im lặng ban mai. Dick chưa bao giờ nghe thấy một âm thanh rõ ràng và chói tai đến vậy. Tiếng kèn vang lên rồi lại lặng đi, lại vang lên. Sau đó nghe thấy tiếng vũ khí chạm nhau.

Chàng Shelton nghe ngóng, rút gươm rồi chạy vùn vụt lên sườn gò. Anh nhìn thấy cây thập tự. Trên con đường trước cây thập tự đang diễn ra một cuộc chiến dữ dội. Bên tấn công có bảy hoặc tám người, còn bên phòng thủ chỉ có một người nhưng người này tự vệ linh hoạt và khéo léo, ông ta can đảm nhảy xổ lại các đối thủ, rồi lại khéo léo chặn giữ trên băng, đến mức trước khi Dick kịp tới thì ông ta đã giết chết một người và làm bị thương một đối thủ khác. Số còn lại phải lui ra.

Thật kì diệu là ông ta vẫn còn giữ vững được. Chỉ một sơ suất nhỏ, trượt chân hoặc trượt tay, là ông ta sẽ chết.

- Cố giữ vững, hiệp sĩ! Tôi đang đến giúp đây! - Richard nói rồi hô to: "Mũi Tên Đen muôn năm! Mũi Tên Đen muôn năm!" Anh nhảy bổ đến sau lưng bọn công kích, quên mất rằng chỉ có một mình và tiếng hô của anh lúc này có vẻ không hợp chỗ.

Bọn tấn công là những tay can đảm, chúng không nao núng. Quay mặt lại, chúng hùng hổ bao vây lấy Dick. Bốn người đánh một, những lưỡi gươm thép phản chiếu ánh sao trên đầu chúng. Các tia lửa bay toả ra từ khắp hướng. Một trong các địch thủ của Dick ngã xuống trong đám bụi tuyết, Dick khó nhận biết đã có gì xảy ra, sau đó chính anh nhận được một cú đánh vào đầu. Chiếc mạng sắt bên dưới mũ trùm đầu chịu được cú đòn nhưng cũng làm Dick khụyu gối xuống, đầu óc quay cuồng như cối xay gió.

https://thuviensach.vn

Cái người mà Dick đến giúp, thay cho việc đến giúp anh lúc này lại nhảy ra một hướng rúc kèn, còn to hơn và chói tai hơn trước. Các địch thủ lại nhảy vào ông ta và người này tiếp tục bung lên, hụp xuống, nhảy thoắt lên cao tung ra các cú đòn chết người, lúc thì bằng dao găm và kiếm, lúc thì dùng tay chân với một sự can đảm bền vững, đầy sôi sục và nhanh thoăn thoắt như đang ở trong một cơn sốt tinh thần.

Cuối cùng thì tiếng kèn cũng đã được nghe thấy. Tiếng vó ngựa đạp trên tuyết vang lên rầm rập. Các thanh gươm đã giơ cao trên đầu Dick khi mà hai phía từ trong rừng tràn ra dòng chảy của các kỵ sĩ võ trang. Khắp người bọc thép với mạng che mặt đã buông, với các ngọn giáo chĩa về phía trước và các thanh gươm tuốt trần đang giơ cao. Sau mỗi kỵ sĩ lại có một cung thủ, các cung thủ này theo nhau lao từ lưng ngựa xuống đất làm tăng gấp đôi lực lượng.

Số người công kích khi thấy vòng vây quanh mình liền im lặng quăng bỏ vũ khí.

- Tóm lấy bọn này! - Người cầm kèn nói. Khi lệnh của ông ta đã được thực hiện, ông ta liền đi tới chỗ Dick liếc nhìn vào mặt anh. Dick cũng nhìn ông ta và ngạc nhiên khi thấy con người đã tỏ rõ sức mạnh như vậy, khéo léo và sôi sục như vậy lại là một thanh niên không lớn hơn anh, thể chất yếu, lưng gù với khuôn mặt xấu xí, nhợt nhạt và có vẻ đau ốm, duy đôi mắt của anh ta nhìn thì sáng quắc và đầy can đảm.

- Thưa ngài! - chàng thanh niên nói - Ngài đã đến giúp tôi đúng lúc.

- Thưa đại nhân - Dick đáp, anh lờ mờ đoán rằng trước anh là một đại thần danh tiếng - Ngài sử dụng thanh gươm thật lạ kỳ đến nỗi tôi tin rằng ngài địch nổi bọn tấn công không cần tới tôi. Tuy thế rất may cho tôi là người của ngài đã không chậm trễ.

- Anh nhận ra tôi như thế nào, tôi là ai? - Người lạ hỏi.

- Ngay cả bây giờ tôi cũng không biết tôi đang nói với ai - Dick đáp.

- Có đúng thế không? Thế thì tại sao ngài lại bồng bột tiến vào cuộc chiến đấu không cân sức này?

https://thuviensach.vn

- Tôi thấy một người đang can đảm đánh lại với nhiều người - Dick trả lời - Và tôi coi mình là thiếu danh dự nếu không giúp đỡ cho người đó.

Một nụ cười mỉm, vẻ khinh bỉ xuất hiện trên môi người đại thần trẻ tuổi khi ông ta đáp lời:

- Những lời nói can đảm! Nhưng cái quan trọng nhất là anh đứng theo phe nào? Lancaster hay York.

- Thưa ngài, tôi không bí mật điều này: tôi đứng về phe York - Dick đáp.

- Thề có Chúa Trời - chàng thanh niên bật kêu lên - anh gặp may đấy! - Anh ta quay lại nói với người đứng gần nhất của đoàn chiến binh vừa tới - Cho ta xem một chút - chàng thanh niên gù nói tiếp cũng với một giọng khinh miệt và sắt thép - cho ta xem cái kết thúc công bằng của các vị trang nhã can đảm này. Treo cổ chúng lên!

Chỉ còn năm người trong số bọn tấn công còn sống. Các cung thủ tóm lấy tay họ, vội vàng mang đến cửa rừng, đặt đứng dưới các gốc cây thích hợp và chòng dây vào cổ.

Một số cung thủ khác cầm đầu kia sợi dây lanh lẹ leo lên cây. Chưa qua vài phút, tất cả đã kết thúc: năm thân người bị xử giảo đu đưa trong không khí.

- Còn bây giờ hãy quay về chỗ cũ và lần sau ta gọi các ngươi thì liệu mà nhanh lên! - Người lãnh đạo gù kêu lên bằng các tiếng đinh tai của anh ta.

- Thưa Điện hạ - một người dưới quyền nói - Tôi van ngài đừng đứng ở đây một mình! Ngài hãy để lại với mình dù là một nhóm chiến binh thôi.

- Anh bạn thân mến ạ - Quận công nói - Tôi chưa xỉ nhục các anh vì chậm trễ thì các anh cũng đừng đọc bài gì cho tôi. Tôi tin tưởng ở cánh tay tôi mặc dù là tôi gù. Khi kêu gọi vang lên thì anh chậm chạp, còn bây giờ thì anh quá nhanh nhẹn với các lời khuyên can. Thường vẫn hay xảy ra như vậy đấy: cuối cùng đến tham chiến thì luôn luôn đầu tiên trong cuộc chuyện trò ba hoa. Tới đây mong các anh làm ngược lại cho.

Và bằng một cử chỉ nghiêm khắc không có chút nhã nhặn nào thừa, anh ta tách họ ra. Lính bộ binh lại ngồi lên lưng ngựa đằng sau các kỵ sĩ rồi toàn đội biến vào rừng.

https://thuviensach.vn

Sao trời đã bắt đầu mờ nhạt, ngày đang dâng lên. Bình minh chiếu sáng khuôn mặt của hai người thanh niên, họ lại lần nữa nhìn vào mặt nhau.

- Vừa rồi anh đã thấy sự trả thù của ta là không có tha thứ, nó cũng sắc nhọn như thanh kiếm này - Quận công nói - Nhưng ta không muốn để anh coi ta là vô ơn. anh đã đến giúp ta với thanh gươm đáng quý và lòng can đảm đáng khâm phục. Nếu như anh không ghê sợ sự xấu xí của khuôn mặt ta thì hãy ôm hôn ta đi.

Người lãnh tụ trẻ dang rộng đôi tay.

Trong thâm tâm Dick thấy kinh hãi và thậm chí cảm thấy căm ghét con người mà anh đã cứu, nhưng yêu cầu được nói bằng những lời mà nếu ngần ngại hoặc khước từ, thì không những chỉ bất lịch sự mà còn tàn nhẫn, nên anh vội vàng tuân theo ý muốn của người lạ mặt.

- Còn bây giờ, thưa Điện hạ - Dick nói sau khi thoát khỏi cái ôm của anh ta - Suy đoán của tôi liệu có đúng không? Ngài là công tước quận công Gloucester.

- Ta là Richard Gloucester - *(*1452 - 1485) em của nhà vua phe York lúc đó, Từ 1483 là vua Anh Richard III, một người gù quái dị tàn nhẫn và cương nghị đã lên ngôi vua cùng với những cuộc tàn sát chính trị. Văn hào Shakespeare đã thể hiện y trong bi kịch "Risa III" - ND- Đưa xuống dưới trang khi dàn trang*) người này trả lời - còn anh, tên anh là gì?

Dick xưng danh và đưa cho Quận công chiếc nhẫn của huân tước Foxham, anh ta lập tức nhận ra.

- Anh đã tới đây sớm hơn giờ hẹn - Quận công nói - Nhưng liệu ta có tức giận được không nhỉ? Anh giống như ta: ta đã đi tới đây từ hai giờ trước bình minh và ta chờ… Đây là chuyến xuất quân đầu tiên của ta. Ta hoặc là sẽ chết, hoặc sẽ xiết chặt lấy vinh quang. Ở đằng kia đang có kẻ thù của ta, dưới quyền chỉ huy của hai chỉ huy quân sự già và tài nghệ - Brackley và Risingham. Hai tên ấy rõ ràng là mạnh mẽ nhưng lúc này chúng đang bị thắt giữa vịnh sâu và sông rộng. Đường rút lui của chúng đã bị cắt. Ta nghĩ thế này Shelton ạ, cần phải tấn công vào chúng và chúng ta sẽ tấn công thật bất ngờ và lặng lẽ.

https://thuviensach.vn

- Tất nhiên là phải thế rồi, tôi cũng nghĩ vậy - Dick hăng hái kêu lên.

- Anh có mang theo các ghi chép của Foxham không?

Dick giải thích tại sao lúc này các giấy tờ anh chưa lấy được, sau đó mạnh dạn đề nghị với Quận công các quan sát của riêng anh.

- Thưa Điện hạ - Dick nói - Theo tôi thì nên tấn công thật nhanh vì rằng vào buổi sớm các đội tuần tra đêm của chúng đã nằm ngủ, bọn khác thì mới vừa thức giấc và đang ngồi lề mề nhấm nháp bữa sáng.

- Theo anh chúng có bao nhiêu quân? - Gloucester hỏi

- Bọn chúng không có tới hai nghìn quân - Dick trả lời.

- Trong rừng ở đây ta có bảy trăm chiến binh. Bảy trăm quân khác đi từ Kettley và sắp sửa sẽ có mặt, sau đoàn quân này còn có bốn trăm quân tiếp theo. Quân của Foxham ở Hollywood có năm trăm. Chúng ta nên chờ có mặt tất cả các cánh quân hay ta sẽ tấn công ngay bây giờ?

- Thưa Điện hạ - Dick nói - Sau khi đã treo cổ năm tên không may kia thì tự ta phải giải quyết lấy vấn đề. Tuy chúng là toán quân bình thường, nhưng đang là thời gian náo động nên bọn chỉ huy sẽ lo lắng tìm kiếm và nổi báo động. Vì vậy thưa Điện hạ, nếu như Điện hạ muốn tấn công bất ngờ thì theo thiển ý của tôi, Điện hạ không còn đủ một giờ để chờ đợi nữa đâu.

- Ta cũng nghĩ như vậy. Chỉ chưa đến nửa giờ thì anh đã thọc sâu vào đám đông quân địch để đạt lấy tước danh hiệp sĩ, hãy cử một người nhanh nhẹn tới Hollywood cùng với chiếc nhẫn của Foxham, một người lanh lẹn nữa tới đường chính để thúc mấy tên lề mề của ta! Này Shelton, thề có cây thánh giá, công việc sẽ xong đấy!

Chàng gù vừa nói vừa đặt cây kèn lệnh lên môi và rúc vang. Lần này anh ta không phải đợi lâu. Trong khoảng khắc cả khoảng trống xung quanh cây thập tự đã phủ đầy bộ binh và quân kỵ.

Quận công Richard Gloucester ngồi trên bậc cây thập tự cử đi hết tín sứ này đến tín sứ khác, để tập hợp toàn bộ số bảy trăm quân đang nấp ở các cánh rừng quanh đấy. Chưa tới một phần tư giờ thì quân đội đã xếp thành hàng trước mặt người chỉ huy trẻ tuổi. Quận công thân chinh dẫn đầu đoàn quân chuyển động theo sườn đồi dốc thoai thoải tới Shoreby.

https://thuviensach.vn

Kế hoạch của Hoàng thân gù khá đơn giản. Anh ta quyết định chiếm một khu phố của Shoreby, nằm ở bên phải con đường lớn, sau đó vào các ngõ nhỏ để củng cố vị trí đầu cầu và trụ ở đó cho đến khi quân tăng viện kịp kéo đến.

Nếu như Bá tước Risingham muốn rút lui, Richard gù đánh quặt vào sau lưng và ép ông ta giữa hai ngọn lửa. Nếu ông ta quyết định giữ chặt thành phố, thì sẽ bị khoá trong một cái bẫy, và cuối cùng người Quận công trẻ tuổi sẽ tiêu diệt hầu hết quân địch.

Nhưng có một nguy hiểm lớn, hầu như không thể tránh khỏi, đó là việc bảy trăm quân của Gloucester có thể bị lật nhào và phá tan ngay trong trận chạm trán đầu tiên, để cố tránh việc đó thì cần phải đột kích vào quân địch hết sức bất ngờ.

Thế là lính bộ binh lại ngồi lên sau lưng các kỵ binh và Dick rơi vào vinh dự đặc biệt là được ngồi ngay sau lưng Gloucester. Trong lúc rừng còn che dấu thì đoàn quân từ từ chuyển động, khi rừng bọc quanh con đường lớn kết thúc thì họ dừng lại để lấy hơi và nghiên cứu địa hình địa vật.

Mặt trời quầng các tia vàng lặng lẽ đã nhô lên khỏi chân trời, chiếu sáng thành phố Shoreby, đang bốc lên những ngọn khói ban mai từ các mái nhà tuyết phủ, Gloucester quay lại phía Dick.

-Trong cái thành phố nhỏ khốn khổ này - anh ta nói - Nơi mà bây giờ dân chúng đang chuẩn bị ăn sáng, hoặc là anh sẽ trở thành hiệp sĩ, còn ta sẽ bắt đầu cuộc sống tràn đầy danh dự và vinh quang tuyệt cõi, hoặc là chúng ta sẽ chết, không để lại cho mình lấy một sự tưởng nhớ nào. Ta và anh, hai Richard. Nào Richard Shelton, chúng ta cần phải nổi danh cả hai! - Những lưỡi gươm khi đập vào lưới sắt của chúng ta vang lên cũng không to như thế, như tên tuổi của chúng ta vang lên bên tai đám dân chúng của nước Anh này.

Dick ngạc nhiên vì giọng nói và những lời sôi sục đầy lòng khát khao danh vọng. Anh hết sức khôn khéo trả lời một cách bình tĩnh rằng, anh hứa sẽ hoàn thành nghĩa vụ của mình và không hề nghi ngờ vào thắng lợi, nếu những người khác cũng hành động như vậy.

Tới lúc đó đàn ngựa chiến đã nghỉ ngơi lại sức, người lãnh đạo trẻ tuổi giơ cao thanh gươm, thả lỏng dây cương và tất cả bày ngựa mang hai chiến binh

https://thuviensach.vn

trên lưng, chạy vùn vụt theo nước kiệu xuống bên dưới, băng qua cánh đồng tuyết phủ và sau đó bắt đầu là thành phố Shoreby.

Chương I1

TRẬN ĐÁNH Ở SHOREBY

Tới thành phố còn khoảng hơn một phần tư dặm, nhưng đoàn kỵ binh chưa kịp đi ra khỏi các mái che của hàng cây thì họ đã nhận thấy có đám người kêu la đang chạy trên cánh đồng tuyết phủ, và ngay lập tức trong thành phố nổi lên tiếng ồn ào, ngày càng to lên mãi.

Họ chưa phóng qua được nửa đường tới ngôi nhà gần nhất thì chuông đã réo vang trên các tháp chuông. Quận công trẻ nghiến chặt hàm răng, vị Hoàng thân sợ quân địch đang triển khai phòng thủ. Anh ta biết nếu mình không củng cố được ở trong thành phố thì đội quân nhỏ này có thể bị đánh tan và bị quân cung thủ tiêu diệt hết.

Tuy nhiên công việc của phe Lancaster cũng không tốt đẹp. Các đội tuần tra đêm đã tháo bỏ trang bị, số còn lại thì đang chân đất chưa mặc áo, chưa có chút chuẩn bị gì cho cuộc chiến đấu, còn đang ngồi tản mạn ở các ngôi nhà. Trong toàn Shoreby có lẽ không có tới năm chục người đàn ông đã võ trang với năm chục con ngựa có yên cương sẵn sàng.

Tiếng giật giã của hồi chuông, tiếng gào hốt hoảng của đám người chạy theo các phố với tiếng đập cửa ầm ầm làm bật dậy rất nhanh được bốn chục người trong số năm chục nói trên. Họ vội vàng nhảy lên lưng ngựa nhưng vì không biết nguy hiểm đang từ đâu đe dọa nên họ phóng vù đi theo các hướng.

Khi Richard Gloucester phóng tới ngôi nhà đầu tiên của Shoreby, thì vị Hoàng thân trẻ tuổi chỉ gặp một nhúm các chiến binh ở cửa ra vào, nhóm này bị dọn sạch như một cơn bão quét qua đám giấy vụn.

Khi họ phóng thêm được khoảng trăm bước nữa dọc theo phố, Dick Shelton đụng vào tay Hoàng thân. Quận công gò cương, siết cây kèn lên môi rúc lên hồi còi tín hiệu và ngoặt qua phải. Toàn quân muôn người như một phóng theo anh ta, họ buông cương phóng hết tốc độ tới phố cạnh gần nhất. Hai mươi kỵ binh cuối cùng dừng lại ở đầu phố và lập tức số bộ binh họ chở theo

https://thuviensach.vn

sau lưng nhảy phốc xuống đất. Một số căng dây cung, một số chiếm ngay các ngôi nhà hai bên dãy phố.

Ngạc nhiên vì chiến thuật của đối phương và hốt hoảng vì các hoạt động quả quyết của hậu quân địch, nhóm các chiến binh phe Lancaster bàn bạc ngắn rồi phóng trở lại để tìm viện binh.

Khu vực phố mà Richard Gloucester chiếm theo sự gợi ý của Dick, nằm trên một vùng đất không cao lắm, đằng sau nó là cánh đồng, bao gồm năm dãy phố nhỏ với các căn nhà nghèo nàn hầu như trống rỗng.

Mỗi một dãy phố này được giao cho một phân đội mạnh tuần phòng bảo vệ. Đội hậu bị củng cố ở trung tâm khu vực nằm ngoài tầm tên bắn, luôn sẵn sàng để tăng viện khi cần thiết cho các phân đội phòng vệ phân khu này của thành phố.

Nơi đây nghèo nàn đến mức chẳng có một nhân vật quan trọng nào của phe Lancaster trú ngụ, ngay cả các chỉ huy thuộc quyền họ cũng tránh nơi đây. Dân cư trong khu vực lập tức bỏ nhà cửa, kêu gào hoảng hốt chạy đi nơi khác, leo vội leo vàng qua những bức rào ngăn.

Trung tâm phân khu, nơi năm phố nhỏ chụm lại, có một quán rượu xơ xác với tấm biển hàng trông như chiếc bàn cờ. Quận công Gloucester chọn cái quán này làm sở chỉ huy trong ngày hôm nay. Hoàng thân giao cho Dick bảo vệ một trong năm đường phố nói trên.

- Ngươi hãy đi đi - Hoàng thân nói - Hãy mang lại cho mình tước danh hiệp sĩ, hãy đem vinh quang về đây, vinh quang của một Richard này giành cho Richard khác. Nếu như ta được tấn phong thì ngươi cũng sẽ được tấn phong cùng với ta, hãy đi đi - Hoàng thân xiết tay Dick.

Dick vừa đi khỏi, Hoàng thân trẻ quay sang một cung thủ nhỏ bé, quần áo rách rưới:

- Đi đi, Dutton, nhanh lên một chút - Hãy đi theo hắn ta. Nếu như ngươi khẳng định được sự trung thành của hắn, thì ngươi phải lấy đầu ra để bảo vệ sinh mạng cho hắn. Nhưng nếu hắn ta tỏ ra phản bội, hoặc là vào lúc nào đó ngươi ngờ vực hắn ta, thì có quyền cho hắn một mũi tên vào lưng.

https://thuviensach.vn

Lúc đó Dick đang vội vàng củng cố đội đồn trú của mình. Con phố mà anh cần phải phòng thủ là một phố hẹp và chật chội với hai dãy nhà hai bên, tầng trên của đám nhà này nhô ra phía trước như treo ngay trên mặt đường phố. Nhưng dù nhỏ hẹp và tối tăm, phố hướng thẳng ra bãi chợ nên kết cục của trận đấu rõ ràng sẽ quyết định ở đây.

Trên khắp bãi chợ đầy những đám đông dân cư hỗn loạn, tuy vậy quân địch chưa thấy xuất hiện ở đây để chuẩn bị tấn công, nên Dick còn chút ít thời gian để chuẩn bị cho cuộc phòng ngự.

Cuối phố có hai ngôi nhà trống trải, cửa mở toang vì chủ nhà đã vội vã bỏ của chạy trốn. Dick vội vàng cho lôi hết các đồ đạc gỗ từ căn nhà này ra để làm thành một chiến luỹ chặn cửa vào phố. Thuộc quyền của anh có một trăm quân, phần lớn số này do anh bố trí trong các ngôi nhà, khi nằm dưới các vật che chắn họ có thể bắn ra qua cửa sổ. Anh cùng với số còn lại đứng ở sau chiến luỹ.

Thành phố lúc này vẫn nhốn nháo ghê gớm. Chuông réo vang, kèn rống lên, các đội kỵ binh phóng vù vù, tiếng kêu gào hoảng hốt của phụ nữ hoà thành một cảnh ồn ào hỗn loạn không chịu đựng nổi. Cuối cùng thì những ồn ào trên cũng dịu đi và lát sau thì cung thủ và các chiến binh phe địch được tập hợp ở bãi chợ, tổ chức thành đội ngũ chiến đấu.

Rát nhiều quân lính trong đám này trang phục theo màu xanh và đỏ sẫm, còn nhà hiệp sĩ trên lưng ngựa đang thu xếp hàng quân chính là Daniel Brackley. Dick lập tức nhận ra hắn ta.

Có một thoáng lặng đi, sau đó rồi bỗng nhiên bốn cây kèn đồng thổi réo lên ở bốn phía của thành phố. Tiếng kèn thứ năm đáp lại từ bãi chợ và lập tức các đội chiến binh đi vào tấn công, loạt mưa tên cắm vào chiến luỹ, rơi lả tả trên những bức tường của hai ngôi nhà chặn ở phía sườn quân tấn công.

Theo hiệu lệnh chung, quân công kích tràn vào cả năm dãy phố. Gloucester bị bao vây từ tất cả các hướng và Dick hiểu rằng anh chỉ có thể tính toán việc phòng ngự bằng số một trăm người của mình.

Bảy loạt tên theo nhau liên tiếp rơi như mưa vào chiến luỹ. Trong lúc trận mưa tên dày đặc nhất có ai đó đụng vào tay Dick. Anh nhìn thấy một thị đồng

https://thuviensach.vn

đang chìa cho anh cái áo khoác da mà tên không xuyên thủng được, vì nó được bọc ngoài bằng các ô vuông và lưới thép.

- Cái áo này của Hoàng thân Gloucester gửi cho ngài - cậu thị đồng nói - Hoàng thân nhận thấy ngài không có áo giáp, thưa ngài Richard. Dick thấy hả hê vì người ta gọi anh là "ngài Richard". Anh nhỏm dậy và mặc vào người cái áo da với sự giúp đỡ của cậu thị đồng. Anh vừa mặc được xong thì hai mũi tên đập vào các tấm thép không gây cho anh thiệt hại gì, mũi thứ ba rơi vào cậu thị đồng. Cậu bé bị tử thương ngã lăn xuống dưới chân Dick.

Quân địch chuyển sang tấn công tiếp cận, bọn chúng đã gần đến nỗi Dick phải hạ lệnh bắn trả lại. Ngay lập tức từ sau chiến luỹ và từ cửa sổ các loạt tên đáp lại bay như mưa, gieo trả cái chết xuống đầu quân công kích.

Phe Lancaster như theo một hiệu lệnh đồng loạt kêu lên, bộ binh của chúng tấn công lên chiến luỹ. Quân kỵ đứng ở hơi xa phía sau với các tấm mạng che mặt đã buông. Bắt đầu một trận đánh giáp lá cà sống chết.

Quân tán công vung gươm cố gắng phá huỷ chiến luỹ, quân phòng ngự lặng im chống trả để giữ công sự của mình. Thời gian trôi qua trong trận chiến đấu im lặng, chỉ thấy những đám người lăn xả vào nhau. Tuy nhiêu phá hoại vẫn dễ hơn xây dựng nên khi tiếng kèn nổi hiệu cho bộ binh bên tấn công lui ra, thì chiến luỹ đã bị phá mất một nửa, thấp hẳn đi và có nguy cơ đổ sụp xuống.

Bộ binh của Daniel lùi lại, chúng tản đi nhường đường cho cho kỵ binh tiến lên. Quân kỵ dàn thành hai hàng bất ngờ quay lại, biến mặt sườn thành tiền quân và như một con rắn thép dài, mang nọc độc chết chóc lao vùn vụt tới chiến luỹ đã bị phá sập một nửa.

Một trong hai kỵ sĩ đầu tiên ngã xuống cùng với cả ngựa, đồng đội của hắn dẫm lên người hắn, tên này vọt lên công sự cắm ngập ngọn giáo vào một cung thủ, nhưng ngay lúc đó hắn bị lôi tuột xuống khỏi lưng ngựa và con ngựa bị giết chết ngay.

Cuộc công kích điên cuồng đã đánh bật toán quân phòng ngự, quân Daniel lao qua thân thể đồng đội đã bị ngã xuống, tràn lên như một cơn bão, giật toang tuyến phòng ngự của Dick, đẩy họ vào một phía rồi cuồn cuộn lao vào phố như cơn lũ phá vỡ đập nước.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên cuộc chiến đấu chưa kết thúc.

Trong một cửa vỡ hẹp của chiến luỹ, Dick và một số chiến hữu còn sống dùng các cây rìu cán dài phang liên hồi như đám tiều phu chặt cây, nên lát sau trên suốt bề rộng của mặt phố lại tạo nên một vật chắn mới, khá cao và đầy tin cậy bằng xác các chiên binh với những con ngựa giãy chết đang đá hậu lung tung, bạt mạng.

Bối rối vì vật cản mới, kỵ binh hậu quân của Daniel dao động và chùn lại, ngay đó một loạt mưa tên từ hai bên cửa sổ trút xuống đám kỵ sĩ, làm cho cuộc rút lui của chúng biến thành cuộc tháo chạy hỗn loạn. Bọn kỵ binh đã phi qua chỗ Dick vào được phố thì phóng tiếp tới chỗ quán rượu có tấm biển hiệu hình bàn cờ. Một người gù hung tợn đã đón chúng ở đây với toàn bộ đội dự bị của phe York, khiến chúng kinh hoàng quay đầu chạy lui chối chết.

Dick và quân của anh lao vào chúng. Quân York chưa tham chiến nhảy ra khỏi các ngôi nhà đang ẩn nấp với một sức mạnh mới. Hàng loạt tên bay dữ dội trút vào đám kỵ binh này và Gloucester đã đuổi kịp chúng từ phía sau. Chưa đầy một phút, trên dọc con phố không còn một tên quân nào của Daniel sống sót. Lúc đó Dick mới giơ cao thanh gươm đẫm máu sứt mẻ và gào lên "Hoan hô!"

Quận công Gloucester tụt khỏi ngựa nhìn khắp bãi chiến trường. Khuôn mặt anh ta nhợt đi như sáp nhưng đôi mắt long lanh như hai viên ngọc kỳ diệu, còn giọng nói khi cất lên, thô vang và khàn khàn đầy phấn khích của chiến thắng và chiến trận. Gloucester nhìn sang vật cản mới mà cả hai bên đều khó vượt qua - ở đó bày ngựa đang điên dại quẫy đạp khi hấp hối. Anh ta mỉm cười méo mó:

- Kết liễu các con ngựa kia đi! - chúng sẽ cản trở các ngươi. Richard Shelton, ta rất hài lòng vì anh, quỳ xuống đi!

Quân Lancaster lại dấy lên đợt bắn mới, các mũi tên rơi như mưa rào xuống lối vào phố nhưng Quận công trẻ tuổi không chú ý đến chúng mảy may, Hoàng thân rút gươm và lập tức phong Dick lên danh hiệu Hiệp sĩ.

- Còn bây giờ, hiệp sĩ Richard - Hoàng thân nói tiếp - Nếu nhà ngươi nhìn thấy bá tước Risingham thì lập tức cử ngay người báo cáo để ta biết. Ngươi

https://thuviensach.vn

phải gửi một tín sứ ngay cả khi đó là người lính cuối cùng nhà ngươi. Ta sẽ lập tức hy sinh đội dự bị của ta hơn là chịu thả mất tên này khỏi cuộc chiến. Tất cả các ngươi hãy nhớ lấy - Hoàng thân nói thêm, cất cao giọng. - Nếu như bá tước Risingham không bị gục ngã bởi cánh tay của ta, thì ta sẽ coi chiến thắng này là một thất bại.

- Thưa Điện hạ - một người gần gũi Hoàng thân lên tiếng - Chẳng lẽ Điện hạ vẫn chưa muốn ngừng gây hiểm nguy cho tấm thân quý giá của Diện hạ hay sao? Ta nên đi thôi chứ?

- Này Catesby - Hoàng thân đáp - Kết cục của trận đấu đang được quyết định ở đây. Tất cả các cuộc xung đột khác đều không có ý nghĩa gì. Ở chỗ này ta cần phải chiến thắng. Còn nguy hiểm đụng chạm đến ta ư? Ngươi hãy cứ làm một anh gù đi, một con người mà ngay trẻ con cũng còn chòng ghẹo ở ngoài đường, thì ngươi sẽ không quá coi trọng sinh mạng của ngươi, mà vui lòng hiến dâng nó cho giờ phút vinh quang… Nhưng thôi, nếu ngươi muốn thì chúng ta đi xem các đội quân phòng ngự khác. Anh chàng cùng tên với ta, hiệp sĩ Richard Shelton sẽ giữ vững được cái đường phố đẫm máu này. Ta có thể trông cậy vào hắn được… Nhưng hãy chú ý đấy, Richard Shelton, chưa kết thúc tất cả đâu. Khó khăn còn đang ở phía trước. Đừng mơ ngủ đấy nhá!

Quận công đi tới sát chàng Shelton trẻ tuổi, nhìn thẳng vào mặt anh và cầm tay anh xiết chặt đến nỗi tí nữa thì ứa máu ở mấy đầu ngón tay. Dick thấy rụt rè trước cái nhìn của anh ta. Trong cặp mắt đang bừng cháy này anh đọc thấy sự can đảm và khắc nghiệt lạnh lùng, làm tim anh se lại vì nỗi lo sợ cho tương lai. Người Quận công trẻ tuổi này quả thực là can đảm, anh ta chiến đấu ở hàng đầu trong lúc chiến tranh nhưng sau những trận chiến đấu, trong những ngày hoà bình yên ổn giữa các tướng lĩnh trung thành, con người này cũng sẽ gây đau thương và chết chóc.

Chương I1I

TRẬN ĐÁNH Ở SHOREBY

(Hết)

Dick lại một lần nữa chỉ trông cậy vào mình, anh ngoái nhìn quanh. Các mũi tên đã thưa đi so với trước, quân địch đang tháo lui ở mọi chỗ. Bãi chợ quang

https://thuviensach.vn

hẳn. Tuyết ở những chỗ này biến thành đám bẩn thỉu màu da cam, khắp nơi là những vũng máu đã đông lại. Khắp bãi và đường lăn lóc xác người, ngựa, đuôi tên thò ra khắp mọi nơi dày rậm như lông lợn.

Thiệt hại của Dick quá lớn. Cửa vào con phố nhỏ là chiến luỹ đã bị phá hoại, chất đầy xác người chết hoặc đang hấp hối. Trươc trận đánh anh có một trăm người, bây giờ chỉ còn lại không đến bảy chục người có thể cầm được vũ khí.

Thời gian đang trôi qua. Từng phút kẻ thù lại được củng cố thêm. Phe Lancaster điên tiết vì tình cảnh cùng đường của chúng và trận tấn công không kết quả, đã quyết định mở một đợt công kích mới. Dick quay lại người đứng sau lưng, một người nhỏ bé không có ý nghĩa gì lắm với tính chất một cung thủ và có một tay đang bị băng.

- Một trận đánh ghê gớm - anh nói - Tôi hy vọng chúng không muốn tấn công lên cánh ta lần nữa.

- Thưa ngài - người cung thủ nhỏ nhắn nói - Ngài đã chiến đấu rất khá vì phe York và còn khá hơn cho chính ngài. Chưa bao giờ chỉ trong một trận chiến đấu ngắn ngủi như vậy, mà một cá nhân lại đạt được danh hiệu vinh quang của Hoàng thân như thế. Thật sự là điều kỳ lạ vì Quận công đã tin tưởng ngay một người mà ngài chưa biết rõ! Nhưng ngài hãy giữ lấy đầu mình cẩn thận, ngài Richard ạ! Nếu mà ngài bại trận, nếu mà ngài chỉ lui dù một bước thôi, thì côn đầu rìu hoặc một sợi dây sẽ đợi ngài. Tôi được bố trí ở đây để theo dõi ngài, và được trao nhiệm vụ là nếu ngài tỏ ra đáng ngờ thì phải kết thúc ngài bằng một cú đòn từ sau lưng.

Dick ngạc nhiên nhìn người cung thủ nhỏ nhắn.

- Lệnh cho ngươi! - Anh bật kêu - Một cú đánh vào lưng!

- Đúng là như thế - người cung thủ đáp - Vì tôi không thích cái nhiệm vụ như thế nên tôi đã kể hết với ngài. Ngài cần giữ vững trận địa, ngài Richard ạ, không thì nguy khốn đấy. Ôi, chàng Gù của chúng ta là một chiến binh can đảm và danh tiếng nhưng ngài thích để cho tất cả mọi người đều thực hiện chính xác các mệnh lệnh ban ra! Tất cả những ai không hoàn thành nhiệm vụ của ngài giao cho đều sẽ chết.

https://thuviensach.vn

- Lạy Chúa cứu thế! - Richard thốt kêu lên - Chẳng lẽ đó là sự thật ư? Và chẳng lẽ người ta sẽ đi theo một lãnh tụ như vậy hay sao?

- Mọi người sẽ mừng rỡ đi theo đấy - người cung thủ nói - Hoàng thân trừng phạt nghiêm khắc, tuy vậy lại ban thưởng hào phóng. Ngài không tiếc máu và mồ hôi kẻ khác nhưng cũng không tha thứ cả cho mình. Trong chiến trận ngài luôn ở hàng đầu, khi ngủ ngài luôn luôn nằm xuống sau mọi người. Hoàng thân, chàng gù Dick Gloucester ấy sẽ đi xa!

Hiệp sĩ mới nhận tước phong lúc trước đã can đảm và cảnh giác, bây giờ càng trở nên can đảm và cảnh giác hơn. Anh bắt đầu hiểu rằng lòng tin yêu bất ngờ của Quận công gù còn mang theo cả sự nguy hiểm. Dick rời khỏi người cung thủ bé nhỏ, lại một lần nữa liếc nhìn quảng trường. Nó vẫn trống trải như lúc nãy.

- Tôi không thích cái vẻ yên tĩnh này - Dick nói - Rõ ràng chúng đang định mang lại cho ta một sự bất ngờ nào đây.

Hầu như để giải đáp thắc mắc cho anh, bọn cung thủ địch lại bắt đầu tấn công lên chiến luỹ và những mũi tên lại như mưa rào xiên xuống. Nhưng có cái gì không quả quyết trong đợt công kích này. Bọn chúng như đang chờ đợi điều gì…

Dick lo lắng nhìn quanh khắp nơi, cố gắng đoán xem nguy hiểm đang ẩn nấp ơ chỗ nào. Thế rồi bỗng dưng từ các cửa sổ của căn nhà nhỏ bé nằm giữa phố, một bọn cung thủ địch túa ra ngoài. Nhảy ra khỏi nhà, chúng nhanh nhẹn tổ chức thành hàng ngũ, giương cung và giã những loạt mưa tên từ phía sau lưng của Dick. Ngay lập tức bọn quân tấn công từ phía chợ cũng tăng cường loạt bắn và quả quyết xông lên chiến luỹ.

Dick gọi tất cả các chiến binh của mình ở trong những ngôi nhà hai bên phố, bố trí lại và sau khi nói mấy lời khích lệ, quân của anh bắt đầu bắn trả, mặc cho quân địch bắn tới mình từ cả hai phía.

Trong lúc đó, từ các ngôi nhà, các cánh cửa liên tiếp bị mở toang rồi bọn quân Lancaster với tiếng hò reo thắng lợi ngày càng chạy và nhảy ra đông hơn. Cuối cùng thì ở sau lưng Dick có số quân địch ngang bằng với số quân tấn công chính diện. Anh thấy khó lòng giữ được trận đia, mặt khác thấy rằng

https://thuviensach.vn

chiến luỹ của mình lúc này không còn tác dụng dù có giữ được chăng nữa. Quân của phe York đang lâm vào một tình thế không ai cứu giúp, đang bị đe dọa bởi sự tiêu diệt hoàn toàn.

Những kẻ tấn công từ phía lưng Dick tỏ ra nguy hiểm hơn nên anh quay đội quân của mình lại để đánh bại bọn chúng. Cuộc công kích này rất mãnh liệt làm các cung thủ địch nao núng, chúng chùn lại rồi cuối cùng rối loạn hàng ngũ, lại bắt đầu chuồn vào những ngôi nhà, mà từ đó chúng đã xô ra với vẻ dương dương tự đắc.

Lợi dụng lúc đó bọn tấn công từ phía chợ lao qua chiến luỹ không ai bảo vệ, buộc Dick phải hối hả quay quân lại đánh đuổi. Sự cảm tử của đội quân thuộc quyền nhà hiệp sĩ trẻ một lần nữa lại đè bẹp địch quân. Quân của Dick đã dọn sạch địch quân trên mặt con phố nhỏ, nhưng chưa kịp mừng lần chiến thắng này thì đám cung thủ sống sót lúc nãy đã từ trong các ngôi nhà nhảy ra, giở trò bắn vào lưng quân Dick hệt như trước.

Lực lượng của phe York do Dick chỉ huy gặp rủi ro cả theo hai hướng như vậy nên quân số cũng bị tổn thất kha khá. Không ít lần Dick đã đơn độc rơi vào giữa bọn địch và anh phải hết sức nỗ lực bằng cây gươm để tự cứu mạng, cảm thấy mình bị thương không chỉ một lần, vậy mà cuộc chiến đấu trên đường phố cứ giằng co theo kiểu ấy, mãi không đưa lại kết cục nhất định cho phe nào.

Bất ngờ Dick nghe thấy có tiếng kêu, tiếng gọi rất to. Những cây kèn rúc lên từ các vùng ven phố. Tiếng gào chiến đấu của phe York nổi lên ngất trời và được nhiều giọng hân hoan đáp lại. Địch quân nao núng bỏ chạy từ phố ra bãi chợ, một tên nào đó trong bọn chúng kêu lên "Chạy thôi!"

Các tiếng thét xung trận gầm vang như điên dại, một số tiếng kêu gọi quân phòng ngự, số khác giục giã tiến công. Rất rõ ràng là đã có một đòn giáng mạnh vào quân địch và phe Lancaster đang rơi vào tình trạng kinh hoàng, hỗn loạn.

Tiếp theo là trận công kích dữ đội cuối cùng vào thành phố nhỏ Shorrby. Số địch quân đang đánh nhau với Dick chợt quay lưng lại như đàn chó bị chủ gọi về nhà, bỏ chạy vùn vụt như có gió thổi sau lưng. Bọn chúng bị dồn ra bãi chợ bởi ngọn gió của các kỵ sĩ phe York mới xuất hiện, tuy vẫn còn cố co

https://thuviensach.vn

cụm lại, dùng gươm để chống đỡ cuộc tấn công. Quân York vung giáo dài đâm xỉa vào bọn địch đang dồn tụm.

Trong khu vực đánh nhau dày đặc nhất, Dick nhìn thấy Quận công gù. Lúc này anh ta đang tỏ rõ sự can đảm đến dữ tợn và tài chiến chinh khéo léo, mà mãi sau này, khi nhiều năm đã trôi qua, nó lại được thể hiện lần nữa trong trận chiến đấu ở Bosworth, lúc mà Richard gù đã bị bôi bẩn bởi các tội ác và tí nữa thì đã giải quyết số phận của ngai vàng nước Anh tại đó.

Anh ta tránh các cú đòn, con ngựa dẫm đạp lên đám quân bị ngã, chặt phải, chém trái. Chàng Gù nghệ thuật điều khiển con ngựa chiến cao lớn, khéo léo khi tránh đỡ, mạnh mẽ khi tấn công, xô đạp quân địch đến mức chỉ có một lát đã vượt lên trước các hiệp sĩ dũng mãnh của mình. Bằng cây gươm đẫm máu anh ta mở một con đường thẳng tới chỗ bá tước Risingham, đang vây quanh mình bởi các chiến sĩ can đảm nhất của phe Lancaster. Thêm một khoảng khắc nữa thì họ gặp nhau: một chiến binh cao lớn lẫy lừng danh tiếng và một cậu thanh niên gù lưng ốm yếu.

Nhưng lúc đó Dick đã không nghi ngờ gì về kết cục của cuộc chiến đối mặt này. Một khắc sau, khi Richard Shelton đánh giạt được số người trước mặt mình thì thấy bá tước Risingham đã biến mất. Chàng Gù lại đang hoa tít thanh gươm, thúc ngựa xông vào nơi đánh nhau dày đặc nhất.

Thế là nhờ lòng dũng cảm, Dick Shelton đã chặn đứng được con đường vào phố trong trận tiến công đầu tiên, và nhờ có bảy trăm quân đến tiếp viện đúng lúc mà chàng thanh niên sau này nổi danh hậu thế với cái danh hiệu đáng nguyền rủa Richard III (**các sách cũ dịch là Risa đệ tam - ND*), đã chiến thắng trong cuộc chiến đấu đầu tiên mang đầy ý nghĩa trước cửa ngõ Shoreby.

Chương IV

CUỘC TÀN PHÁ SHOREBY

Quân địch biến mất, Dick buồn rầu ngoái nhìn đội quân can đảm của mình, anh bắt đầu tính toán xem thắng lợi đã phải trải qua những gì.

Giờ đây khi mối nguy hiểm đã qua đi, chàng thanh niên cảm thấy mình hết sức mệt mỏi, đau đớn, bị xé rách, bị thương và các chỗ bầm dập đang nhói

https://thuviensach.vn

lên. Trận chiến đấu đã hành hạ anh đến nỗi hiệp sĩ trẻ cảm thấy không còn khả năng làm nổi việc gì.

Nhưng thời gian nghỉ ngơi còn chưa đến. Shoreby bị chiếm bằng bạo lực. Mặc dù thành phố giờ đây không ai bảo vệ, không ai có thể chống đối lại nhưng rõ ràng rằng các chiến binh thô bạo vừa giành được thắng lợi, sẽ không giảm đi tính hung tợn sau cuộc chiến, nên điều đáng sợ hơn vẫn đang ở phía trước. Richard Gloucester vốn là một trong những chỉ huy quân sự không bảo vệ dân chúng trước những cuộc đập phá điên cuồng của binh lính, mà nói chung dù ông ta có muốn bảo vệ họ, thì vẫn còn vấn đề là binh lính liệu có tuân lệnh hay không.

Việc ấy buộc Dick bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm cho ra Joanna để đưa cô gái vào quyền lực bảo vệ của mình. Anh chăm chú liếc nhìn khuôn mặt các chiến binh, sau khi thầm lựa chọn ba người mà anh cảm thấy họ biết vâng lời và sáng suốt, anh gọi họ ra một chỗ hứa hẹn sẽ ban thưởng hào phóng và nói với Quận công về thành tích của họ. Sau đó anh dẫn họ đi qua bãi chợ đã trống không, sang một khu phố tách biệt khác.

Đây đó trên thành phố vẫn còn diễn ra những cuộc xung đột lẻ tẻ, chỗ này chỗ nọ còn có cuộc vây hãm một ngôi nhà, đám bị vây thì đang ném bàn ghế xuống đầu quân vây hãm. Tử thi và vũ khí lăn lóc trên bãi tuyết. Nói chung nếu không kể đến vài cuộc xô xát nhỏ ấy thì phố xá đã vắng tanh, một số ngôi nhà cửa bị mở toang hoang, còn một số nhà khác thì khoá chặt và có giăng chống cửa chắc chắn.

Dick xô đẩy đám quân cướp phá để dẫn các bạn đồng hành đi theo hướng tới nhà thờ Tu viện. Tới phố chính thì anh bật kêu lên vì hoảng hốt: ngôi nhà lớn của Daniel đã bị cướp phá, các cánh cửa gãy vỡ treo lủng lẳng trên không, một đám đông đang chạy vào chạy ra mang vác những của cải cướp được.

Tuy vậy ở tầng trên bọn cướp có gặp một vài sự kháng cự. Ngay lúc Dick đi tới thì một cửa sổ ở tầng trên bật toang ra. Một anh chàng bất hạnh nào đó, trong quân phục màu xanh và đỏ sẫm đang chống cự, anh ta kêu la khi bị vứt xuống đường phố. Cơn hoảng hốt ghê gớm trùm lấy Dick, anh như một người điên chạy bổ về phía trước, xô đẩy những người chạy ngược chiều để lao thẳng tới căn phòng ở tầng ba, nơi anh đã chia tay với Joanna.

https://thuviensach.vn

Căn phòng đã bị phá phách, đồ đạc lật nhào, tủ bật tung cánh, vài chiếc thảm bị giật khỏi tường đang cháy âm ỉ do các tia lửa bắn ra từ lò sưởi.

Dick hầu như mất cảm giác, anh dẫm đạp vội vàng cho tắt đám cháy sắp bắt đầu rồi dừng lại trong nỗi tuyệt vọng. Daniel, Olives, Joanna đã biến đâu mất. Ai mà biết nổi, họ đã bị giết ở đâu đó hay trốn thoát nguyên vẹn ra khỏi Shoreby?

Dick chộp áo khoác của một cung thủ đi ngang qua.

- Anh bạn - Dick hỏi - Cậu ở đây lúc chiếm nhà này phải không?

- Buông ra - tay cung thủ nói - buông ra không tao nện đấy!

- Tao cũng có thể nện được - Richard đáp - Dứng lại và hãy kể đi!

Anh chàng chiến binh đang bừng bừng vì đánh nhau và rượu vang liền giơ một tay thúc vào vai Dick, tay kia thì giật áo khoác ra khỏi tay anh. Lúc đó chàng hiệp sĩ trẻ không đủ sức để kiềm cơm giận dữ. Anh chộp lấy tay cung thủ và ghì chặt hắn ta như ôm một đứa trẻ con, xiết hắn vào bộ ngực bọc thép của mình. Sau đó đặt hắn đứng trước mặt và ra lệnh cho hắn nói.

- Tôi lạy ngài, tha cho tôi! - Tay cung thủ vừa thở vừa nói - Nếu tôi biết ngài đang giận dữ như vậy thì tôi đã thận trọng hơn… tôi có nhìn thấy việc chiếm ngôi nhà này như thế nào.

- Mày có biết hiệp sĩ Daniel không? - Dick hỏi.

- Tôi biết hắn ta rất rõ - người này trả lời.

- Hắn còn trong nhà này không?

- Vâng, thưa ngài. Nhưng chúng tôi vừa ập vào thì hắn đã chạy thoát qua vườn ạ.

- Một mình à? - Dick hỏi giật.

- Không ạ, cùng với hắn còn có khoảng hai chục lính - người cung thủ đáp.

- Lính! Còn phụ nữ không có à?

- Đúng là tôi không biết - anh ta trả lời - trong nhà này chúng tôi không tìm thấy một người đàn bà nào.

- Cám ơn cậu - Dick nói - Đây trả công cho cậu đồng tiền này - Dick tìm mãi trong túi nhưng túi anh chẳng có gì.

https://thuviensach.vn

- Ngày mai anh cứ hỏi tôi - Richard Shelton, hiệp sĩ Richard Shelton - Dick chữa lại - ta sẽ hào phóng ban thưởng cho anh.

Bỗng trong đầu anh thấp thoáng một lời giải. Anh vội vàng chạy theo cầu thang xuống sân và hộc tốc qua vườn tới cửa chính vào nhà thờ. Cửa nhà thờ mở toang, bên trong đầy dân thành phố và gia đình họ, tài sản chất chồng khắp nơi. Các linh mục đang đứng ở bàn thờ chính, đắm chìm trong việc cầu nguyện ơn lành của Chúa. Lúc Dick đi vào thì dàn đồng ca đang hát ầm vang dưới các bậc cuốn cao.

Dick vội vàng gạt đám người trốn chạy đi tới cầu thang dẫn lên tháp chuông. Một vị linh mục cao lớn đứng chặn trước anh.

- Đi đâu đấy, con của cha? - Linh mục hỏi nghiêm nghị.

- Thưa cha, con được cử đến đây vì một việc quan trọng. Cha đừng ngăn giữ con. Con ra lệnh ở đây nhân danh Hoàng thân Gloucester.

- Nhân danh Hoàng thân Gloucester? - Linh mục nhắc lại - Chẳng lẽ trận chiến đấu lại kết thúc đáng buồn thế sao?

- Trận chiến đấu đã kết thúc, thưa cha. Lancaster đã bị phá tan, bá tước Risingham, cầu Chúa an ủi linh hồn ông ta, đã ngã xuống trên chiến trường. Còn bây giờ theo sự cho phép của cha, con sẽ làm những gì con được cử đến đây.

Dick bỏ vị linh mục đang sửng sốt vì các tin tức mới, anh đẩy cửa và chạy lên cầu thang, nhảy qua ba bốn bậc một, không ngừng nghỉ và không vấp váp cho đến lúc ra tới sân thượng.

Từ tháp chuông, Dick nhìn thấy rõ như trên bản đồ không chỉ thành phố Shoreby mà là tất cả các vùng phụ cận, cả biển và đất liền. Đang giữa trưa, tuyết chói ánh mặt trời lấp lánh. Dick nhìn một vòng và thấy tất cả bãi chiến trường rõ ràng như trên lòng bàn tay.

Một tiếng ồn trầm trầm không rõ vẫn bao trùm các phố xá, chỗ này chỗ nọ còn vang lên tiếng binh khí chạm nhau. Trên vịnh biển không một chiếc tàu, một con thuyền nào còn neo lại, nhưng ở ngoài khơi thì bập bềnh vô số tàu buồm và không buồm chở đầy người tị nạn.

https://thuviensach.vn

Còn trên đất liền, sau các cánh đồng vẫn phủ tuyết đang có các nhóm kỵ sĩ phóng đi, một số nhóm cố gắng chọc thủng vòng vây để vào rừng. Số khác, chắc chắn là quân của Gloucester đang ra sức cản họ lại và cố gắng lùa các toán này về thành phố.

Bất cứ nhìn đi đâu đều thấy xác ngươi, xác ngựa nằm hằn rõ trên mặt tuyết.

Để cho tai hoạ thêm trọn vẹn, ở ngoài cảng, những toán bộ binh không tìm được cách lên tàu vẫn còn tiếp tục bắn trả lại từ sau các vật che chắn của các quán rượu ven bờ. Nhiều ngôi nhà đang bốc cháy. Dưới tia sáng mặt trời lạnh lẽo, nhìn thấy rõ những làn khói đang bốc lên cao và tản bay ra ngoài biển.

Một toán kỵ sĩ đang phóng đi theo hướng Hollywood và đã gần tới cửa rừng, thu hút sự chú ý của người quan sát trẻ tuổi đang đứng trên tháp chuông. Toán này khá đông, đó là toán lớn nhất trong các đám tàn quân đang rút lui của phe Lancaster. Họ để lại đằng sau một vệt rộng, theo vệt này, Dick có thể nhìn thấy hết con đường mà họ đã vạch ra ngay từ phút đầu họ phóng ra khỏi thành phố.

Trong khi Dick quan sát thì toán này phóng tới cửa rừng không gặp cản trở gì. Tại đây họ ngoặt sang một phía và tia nắng mặt trời trong một khoảng khắc rọi sáng quân phục của họ, hằn rõ lên nền rừng cây xanh thẫm.

- Đỏ sẫm và xanh! - Dick kêu lên- ta thề rằng đúng là màu đỏ sẫm và xanh rồi!

Dick vội vàng tụt xuống thang.

Bây giờ việc đầu tiên là phải tìm cho được Quận công Gloucester, vì trong cảnh hỗn độn này chỉ có mỗi mình vị Hoàng thân có thể giao cho anh được một đội quân. Cuộc chiến đấu ở trung tâm thành phố về thực chất đã kết thúc. Trong khi chạy trên đường tìm kiếm Gloucester, Dick thấy thành phố đầy những binh lính đang lom khom khuân vác. Một số trong họ oằn lưng dưới sức nặng của các đồ vật cướp được, số khác thì say sưa và gào thét. Không có tên nào trong đám này có thể moi được tin tức gì về việc Hoàng thân đang ở đâu.

Dick nhìn thấy quận công một cách hết sức tình cờ lúc anh ta đang trên lưng ngựa ra mệnh lệnh giết hết số cung thủ địch còn trên bờ vịnh biển.

https://thuviensach.vn

- Hiệp sĩ Richard Shelton - Hoàng thân nói - Ngươi đến đây đúng lúc quá. Ta mang ơn ngươi vì chiến thắng này. Thực ra ta không quá coi trọng sinh mạng của mình nhưng chẳng bao giờ ta ở vào tình trạng hết nợ với nhà ngươi được… Catesby này, nếu như anh gù này có được mười người chỉ huy như Richard ở đây, thì ta đã có thể tiến thẳng tới London! Thế nào, Hiệp sĩ, hãy đòi hỏi tặng thưởng cho ngươi đi!

- Tôi đòi hỏi một cách công khai, thưa Điện hạ - Dick nói - Công khai và to tiếng. Con người mà tôi thù ghét đã chạy mất và mang theo cô gái mà tôi yêu. Hy vọng Điện hạ hãy cho tôi năm chục chiến binh để tôi có thể đuổi được hắn ta. Nếu tôi có được hàm ân ấy, Điện hạ sẽ hoàn toàn thoát khỏi sự ràng buộc của bất kỳ mối quan hệ nợ nần nào khác đối với tôi.

- Thằng ấy tên gì? - Hoàng thân hỏi.

- Hiệp sĩ Daniel Brackley - Rechard nói.

- Tóm lấy cổ nó, thằng đạo đức giả! - Gloucester kêu lên - Đó không phải là tặng thưởng, hiệp sĩ Richard ạ. Ngươi lại tỏ rõ cho ta một công lao mới. Nếu ngươi mang được đầu nó về đây thì món nợ của ta đối với nhà ngươi chỉ tăng lên thôi… Catesby, giao lính cho anh ta… Còn trong lúc đó ngươi hãy suy xét xem, Hiệp sĩ. Ta có thể làm hài lòng ngươi bằng cái gì, danh tước hay của cải?

Vừa lúc đó quân York chiếm được một trong các quán trọ, sau khi bao vây nó từ ba hướng và tóm cổ tất cả bọn chống cự làm tù binh. Chàng Richard gù rất hài lòng về việc đó, anh ta phi tới ra lệnh dẫn tất cả tù binh ra đường.

Bọn họ có bốn người: hai hầu cận của Huân tước Shoreby, một người nhà của Risingham và người cuối cùng - nhưng không phải cuối cùng đối với cặp mắt Dich - là một thuỷ thủ già tóc điểm bạc, vụng về và dở say dở tỉnh, sau gót ông ta là một con chó vừa nhảy vừa rít lên. Vị Quận công trẻ tuổi nghiêm khắc nhìn họ.

- Treo cổ chúng lên! - Anh ta nói.

Rồi Quận công quay đi để quan sát kết cục của các trận đấu khác.

- Thưa Điện hạ - Dick nói - Lúc này tôi đã biết rằng tôi cần xin ban thưởng gì của Điện hạ. Điện hạ hãy tặng lại cuộc sống và tự do cho người thuỷ thủ già

https://thuviensach.vn

này!

Gloucester quay lại nhìn vào mặt Dick:

- Hiệp sĩ Richard, ta không đánh nhau bằng những chiếc lông công đẹp đẽ, mà bằng các mũi tên thép và không có một sự thương xót nào khi ta tiêu diệt kẻ thù. Trong Vương quốc Anh tan nát từng mảnh nhỏ này, ở bất cứ đâu ta đều có anh em hoặc bè bạn ở phe đối địch. Nếu như bắt đầu phân phát lòng thương thì ta có lẽ phải nhét thanh gươm này vào vỏ.

- Có thể là như vậy, thưa Điện hạ. Nhưng tôi muốn xin được làm người dám nói, muốn xin Điện hạ nhớ lại lời hứa của mình, mặc dù rằng tôi có làm mất thiện cảm của điện hạ đối với tôi.

Richard Gloucester đỏ mặt lên vì tức giận.

- Ngươi hãy nhớ cho kỹ - Richard gù nói - rằng ta không thích ban ơn, không mua bán ơn huệ. Ngày hôm nay ngươi đã đặt cơ sở cho con đường tiến lên nhanh chóng của ngươi. Nếu ngươi ép ta phải thực hiện lời đã hứa, ta sẽ nhượng bộ ngươi nhưng thề có Đức Chúa sáng láng, đến đây cũng sẽ kết thúc các ân huệ của ta đối với ngươi.

- Tôi xin nhận hết mọi sự thiệt thòi - Dick nói.

- Trao cho hắn lão thuỷ thủ ấy - Hoàng thân quận công nói và anh ta thúc ngựa quay lưng lại phía chàng hiệp sĩ trẻ Shelton.

Dick không vui mừng, cũng không buồn nản. Anh đã hiểu quá rõ vị Quận công trẻ tuổi, không đánh giá quá cao thiện cảm của anh ta: nó bồng bột nhanh chóng nên cũng dễ dàng gây nên các mối hiềm nghi. Anh chỉ sợ một điều, đó là việc người lãnh tụ dễ thù hằn không giao quân cho anh.

Tuy vậy Richard Shelton đã suy xét chưa đúng về tính thẳng thắn của Gloucester, và cái chính là về tính cả quyết của anh ta. Nếu chàng Dick gù đã một lần quyết định rằng Dick cần phải đuổi theo Daniel thì anh ta không bao giờ thay đổi quyết định ấy của mình. Anh ta to tiếng ra lệnh cho Catesby phải nhanh hơn và nhắc ông ta rằng hiệp sĩ Richard đang đợi.

Trong lúc đó Dick quay sang người thuyền trưởng già, ông ta hình như thờ ơ cả với cuộc hành hình cũng như với sự được giải phóng bất ngờ.

https://thuviensach.vn

- Arblaster - Dick nói với ông ta - Tôi đã gây cho bác nhiều điều dữ. Nhưng bây giờ, thề có cây thánh giá, chúng ta hết nợ với nhau.

Tuy nhiên người thuyền trưởng già chỉ nhìn Dick và im lặng.

- Cuộc sống dẫu sao vẫn là cuộc sống, lão già càu nhàu ạ - Dick nói tiếp - Mà nó đáng quý nhiều lần hơn so với con tàu và rượu vang của lão. Nào, lão hãy nói rằng lão tha thứ cho tôi đi. Nếu như cuộc sống của lão không đáng quý, thì đối với tôi, đã phải mua bằng tất cả sự tiến thủ mai sau của tôi. Tôi phải trả giá đắt cho lão đấy. Nào, hãy nói di, đừng có tàn nhẫn quá như vậy.

- Nếu như tao vẫn còn con tàu thì tao đã ở ngoài biển rộng, an toàn cùng với Tom-thuỷ thủ của tao rồi - Arblaster nói - Nhưng mày đã lấy mất con tàu của tao khiến tao phải làm một thằng ăn mày, còn Tom-thuỷ thủ đã bị một thằng cung thủ nào đó giết rồi. "Cho mày chết đi!" Tom nó nói với tao như thế khi nó hấp hối, không thèm thêm một lời nào nữa! "Cho mày chết đi!" là câu nói cuối cùng của nó và linh hồn bất hạnh của nó bay đi. Tao không bao giờ còn được bơi trên biển cùng với Tom của tao nữa…

Nỗi ăn năn và lòng thương hại nhói lên trong lòng Dick. Anh định nắm lấy tay người thuỷ thủ già nhưng lão không đưa tay cho anh.

- Thôi đi, mày đã chơi với tao bằng trò ma quỷ của mày. Thế là đủ rồi đấy.

Câu nói nghẹn trong họng Dick. Qua cặp mắt đã ứa lệ anh nhìn thấy người thuyền trưởng già khốn khổ vẫn còn say lảo đảo, gục đầu trĩu nặng khổ đau đi chuyệnh choạng trên bãi tuyết, không chú ý gì đến con chó đang rầu rĩ bám theo gót chủ nhân. Lần đầu tiên Dick hiểu rằng con người ta đang chơi với một trò chơi vô vọng như thế nào trên cõi đời này, và điều gì đã làm thì không thể nào thay đổi, không thể nào sửa chữa bằng bất cứ sự ăn năn nào.

Nhưng Dick lúc này cũng không có thời gian cho những tiếc thương muộn mằn. Catesby đã tập hợp các kỵ sĩ, ông ta phi tới chỗ Dick, nhảy xuống đất và đề nghị nhường ngựa cho anh:

- Sáng hôm nay tôi đã hơi ghen với thành tích của anh - Catesby nói - Nhưng thành công của anh không bền vững và bây giờ, hiệp sĩ Richard ạ, tôi chân thành tặng anh con ngựa này để anh cưỡi nó đi nơi khác.

- Ngài hãy giải thích cho tôi - Dick nói - thành công của tôi ở chỗ nào?

https://thuviensach.vn

- Ở tên tuổi của ngài - Catesby trả lời - Danh hiệu, đó là sự tấn phong tước vị của một đại thần. Nếu như người ta gọi tôi là hiệp sĩ Richard thì ngày mai tôi sẽ là bá tước.

- Xin cảm ơn ngài - Dick đáp lễ - Vì ít có khả năng tôi đạt được ân huệ mới nên ngài cho phép tôi từ biệt ngài. Tôi cũng không nghĩ rằng đã thờ ơ với thành công của mình, nhưng quả thật tôi không quá đau khổ khi từ giã chúng. Uy quyền và của cải tất nhiên là những thứ quý giá nhưng Quận công của chúng ta là một con người thật lạ lùng và … đáng sợ.

- Đúng như vậy đấy! Nhưng mà ai đi theo chàng Dick gù sẽ có thể đi rất xa. Cầu Chúa che chở cho anh thoát mọi điều dữ! Chúc anh thành công!

Dick đứng lên đầu hàng quân của mình, ra lệnh cho họ đi theo và thúc ngựa. Anh đi qua thành phố, suy tính rằng Daniel cũng chạy ra bằng con đường này và đưa mắt tìm mọi chứng cớ xác nhận cho giả định của mình.

Phố xá rải đầy xác chết và người bị thương. Tình cảnh của người bị thương trong thời tiết giá lạnh này thật hết sức bi đát. Quân chiến thắng đang tụ tập thành bè đảng ra vào các nhà dân cướp phá, giết chóc, say sưa hoặc múa may ca hát. Khắp nơi vang đến tai Dick tiếng kêu gào của người bị cướp bóc, đánh đập; lúc thì anh nghe thấy tiếng búa đập phá một cánh cửa đã gông chằng chặt, lúc là những tiếng gào rú của đàn bà.

Trái tim Dick như bừng tỉnh. Lần đầu tiên anh nhìn thấy hậu quả tàn nhẫn của những hành động của mình - ý nghĩ về tất cả những nỗi bất hạnh đang ập xuống thành phố làm cõi lòng anh tan nát.

Cuối cùng anh tới miền giáp ranh và tìm thấy những vết tuyết rộng bị dẫm đạp mình đã nhìn thấy từ trên tháp chuông. Anh giục ngựa, chăm chú nhìn vào các tử thi người và ngựa nằm ở hai bên vệt chạy. Khá nhiều người chết mang quân phục của Daniel và anh thậm chí nhận ra cả những người nằm úp mặt xuống đất.

Ở giữa thành phố và khu rừng, rõ ràng toán rút chạy của Daniel đã bị quân cung thủ của Richard gù tấn công. Chỗ này lăn lóc các tử thi bị tên xuyên dập. Giữa đám người nằm la liệt, Dick nhìn thấy một thanh niên có khuôn mặt mà anh thấy quen một cách lạ lùng.

https://thuviensach.vn

Shelton dừng lại, tụt xuống ngựa nâng đầu người thanh niên. Chiếc mũ mềm rơi xuống và mớ tóc đen dài xoã xuống đôi vai. Người này mở mắt.

- Anh dạy sư tử! - Một giọng yếu ớt cất lên - Chị ấy ở đằng trước đấy, phi nhanh lên! - Cô công nương nhỏ nhắn như lại ngất đi.

Mỗi chiến binh của Dick đều có mang theo một bầu da với thứ nước uống đậm đặc nào đó, nhờ có một ngụm như vậy mà Dick làm cho cô gái hồi tỉnh lại. Anh đặt cô ngồi tựa đằng sau lưng mình rồi tiếp tục phóng vào rừng.

- Anh mang tôi lên ngựa làm gì? - Cô gái nói - tôi chỉ làm chậm cho anh thôi.

- Không đâu, tiểu thư Risingham. Shoreby đang tràn ngập máu, đầy lũ say sưa và phóng đãng. Đi với tôi tiểu thư sẽ được an toàn. Tiểu thư hãy vui lòng vậy.

- Tôi không muốn liên quan đến bất cứ ai trong phe đảng của các anh - cô gái kêu lên phản kháng - Hãy thả tôi ra.

- Tiểu thư không hiểu mình đang nói gì. Tiểu thư bị thương mà.

- Không. Tôi chỉ bị giết mất ngựa. Tôi không việc gì.

- Không phải chỉ là thế. Tôi không thể để tiểu thư một mình trên bãi tuyết, giữa các kẻ thù của tiểu thư - Dick đáp lời - Dù tiểu thư muốn hay không muốn, tôi vẫn phải mang tiểu thư theo tôi. Tôi rất vui sướng vì đã gặp được một dịp để mình có khả năng đền đáp lại tiểu thư, dù chỉ một phần món nợ của tôi đối với tiểu thư mà thôi.

Cô gái lặng im, sau đó bỗng hỏi:

- Thế còn bác tôi?

- Bá tước Risingham? - Dick hỏi lại - Tôi muốn mang đến cho tiểu thư những tin tức tốt lành nhưng không có. Tôi nhìn thấy Bá tước có một lần giữa lúc đánh nhau, chỉ có một lần… Hy vọng rằng sẽ có những tin tức tốt lành hơn.

Chương V

ĐÊM TRONG RỪNG. ALICIA RISINGHAM

Chắc chắn Daniel chạy theo con đường dẫn về lâu đài Moat. Nhưng hắn không thể hy vọng đến được đó sớm hơn sáng mai vì tuyết rất dày, ngày đã

https://thuviensach.vn

muộn. Hắn không dám đi theo đường lớn, đội quân sẽ phải len lỏi để vượt qua rừng đêm.

Shelton có hai cách để lựa chọn, anh có thể đi tiếp theo vết của hiệp sĩ rừng Tunstall như cũ, và nếu đuổi kịp thì đêm nay sẽ tấn công vào hắn, hai là chọn con đường khác để chạy tắt đón đầu Daniel. Cả hai kế hoạch đều có những điểm cần phải cân nhắc nghiêm túc. Khi tới cửa rừng, Dick vẫn còn băn khoăn chưa lựa chọn xong vì điều anh lo nhất là Joanna có thể bị nguy hiểm trong cuộc giáp chiến ban đêm.

Đến chỗ này, Daniel đã ngoặt sang trái, sau đó lẩn vào đám rừng rậm rạp nhất. Hắn kéo dài đội quân thành một dải mảnh dẻ để dễ dàng di chuyển. Giữa đám ấy, vệt tuyết để lại hằn xuống rất sâu. Vết này cứ đi thẳng mãi dưới các gốc sồi trụi lá, bên trên là những cành cây sần sùi đang ngóc lên cao. Không nghe thấy một tiếng người, tiếng thú, thậm chí cả tiếng côn trùng cũng lặng bặt đi. Tia nắng mặt trời mùa đông đang thếp ánh vàng lên mặt tuyết, vạch nên những vệt cầu kỳ rắc rối giữa bóng râm quăn queo của cây rừng.

- Cậu nghĩ thế nào, nên đuổi theo vết chúng hay chạy đón đầu? - Dick quay sang hỏi một chiến binh đi cạnh anh.

- Thưa ngài Richard - người chiến sĩ này trả lời - Tôi thì tôi sẽ đuổi theo vết chúng cho đến lúc nào chúng tản ra mới thôi.

- Cậu nói cũng đúng đấy, nhưng chúng ta lên đường quá vội vã, không kịp chuẩn bị chu đáo cho chuyến đi. Khu này không có nhà cửa gì cả, chẳng có chỗ nào ăn uống nghỉ ngơi, đuổi tới tận sáng mai thì chúng ta sẽ vừa đói vừa cóng… Này các bạn trẻ dũng mãnh, các bạn có đồng ý chịu đựng một chút để đạt được thắng lợi không? Nếu các bạn không đồng ý thì chúng ta có thể quay lại Hollywood và ăn tối ở đó, nương nhờ các đức cha thiêng liêng của nhà thờ. Tôi không tin tưởng vào kết quả chuyến đi này lắm nên tôi không ép buộc ai cả. Nhưng nếu các bạn muốn nghe lời khuyên của tôi thì các bạn hãy nên chịu đựng một chút.

Mọi người đều nhất loạt nói rằng sẽ đi theo Richard đến bất cứ đâu anh muốn. Dick lại thúc ngựa tiếp tục lên đường.

https://thuviensach.vn

Vết để lại trên tuyết đã bị dẫm đạp nhiều trở nên chắc chắn, nên người đuổi theo dễ hơn kẻ chạy trốn. Đội quân của Dick phóng đi vùn vụt, hai trăm móng chân ngựa gõ trên nền tuyết cứng. Tiếng va chạm của vũ khí và tiếng phi của ngựa tạo thành một âm thanh chiến trận ồn ào dưới vòm rừng im lặng.

Cuối cùng vệt trên tuyết rộng đưa họ ra tới con đường lớn dẫn về Hollywood. Dấu vết ở đây mất đi. Xa hơn một chút, dấu vết lại xuất hiện nhưng Dick ngạc nhiên khi nhận thấy vệt tuyết tại đây bị dẫm đạp ít hơn trước nhiều lần. Rõ ràng Daniel đã lợi dụng con đường lớn làm nơi tách quân của hắn ra thành hai toán. Vì hai khả năng đều như nhau nên Dick dẫn quân đuổi theo dấu vết chính. Một giờ sau anh tới chỗ rừng rậm rạp nhất, bỗng thấy rằng ở đây dấu vết toả ra thành hai chục vệt khác nhau theo mọi hướng.

Dick tuyệt vọng dừng lại. Ngày mùa đông ngắn ngủi đã trôi qua. Mặt trời màu đỏ sẫm đang cau có chậm chạp tụt xuống sau các cành cây trơ trụi. Các bóng cây trải trên mặt tuyết kéo dài ra như vô tận và cái lạnh làm cóng buốt ngón tay của đoàn quân săn đuổi. Làn hơi trên bày ngựa hoà với hơi thở của chiến binh tụ thành từng đám mây nhỏ đang bốc lên cao.

- Chúng nó láu cá hơn ta - Dick phải thừa nhận - cuối cùng đành phải quay về Hollywood. Theo mặt trời mà đoán thì về Hollywood gần hơn tới Tunstall.

Đoàn quân rẽ trái, để các tia mặt trời rọi vào lưng, tiến về tu viện Hollywood, nhưng giờ đây họ không còn con đường dễ đi do kẻ thù tạo nên. Bây giờ họ đành phải len qua những đám tuyết dày, chốc chốc lại vấp vào các gò đống, liên tục cần dừng lại để bàn bạc xem đi tiếp như thế nào. Rồi mặt trời lặn hẳn, vệt sáng ở đằng tây tắt lịm, họ đi lang thang giữa rừng sâu tối đen, dưới các vì sao lạnh lẽo.

Lát nữa mặt trăng sẽ ló ra chiếu sáng các đỉnh gò. Lúc ấy sẽ dễ đi hơn nhưng từ giờ tới lúc đó, thì mỗi bước đi không cân nhắc đều có thể làm họ mất phương hướng. Dick đành phải cho quân nghỉ lại, đặt các trạm nghỉ tạm và chờ đợi.

Mọi người sắp xếp các trạm gác, dọn sạch một đám tuyết tương đối rộng và sau vài lần thất bại đã nhóm lên được một đống lửa. Các chiến binh xúm quanh đống lửa hồng, chia sẻ số thức ăn ít ỏi và chuyền tay nhau mấy bầu nước. Dick chọn một ít thức ăn khá nhất trong số đồ ăn đạm bạc và thô thiển,

https://thuviensach.vn

đem đến cho cô cháu gái của bá tước Risingham, đang ngồi dưới gốc cây tách khỏi đám binh lính của anh.

Cô gái ngồi trên tấm khăn phủ ngựa, quấn quanh vai bằng một tấm khác, đang nhìn vào ngọn lửa bập bùng. Khi Dick mời cô ăn một chút, cô rùng mình như người bị đánh thức và im lặng chối từ.

- Thưa tiểu thư - Dick nói - Tôi cầu xin tiểu thư đừng phạt tôi quá khắc nghiệt như thế! Tôi không biết rằng tôi đã xúc phạm đến tiểu thư điều gì. Đúng là tôi đã bắt tiểu thư phải đi theo bằng sức mạnh, nhưng đó là sức mạnh của tình bè bạn. Tôi bắt tiểu thư phải trú đêm giữa rừng như thế này, nhưng tôi đang phải vội vàng để cứu cho một cô gái khác cũng yếu ớt và không có ai bảo vệ như tiểu thư. Và tiểu thư ạ, tiểu thư cũng không nên hành hạ mình mà nên ăn một chút gì đi. Ngay dù cho tiểu thư có không thấy đói, thì tiểu thư cũng cần phải ăn để giữ lấy sức mạnh của mình.

- Tôi không nhận thức ăn từ những bàn tay đã giết giết bác tôi - cô gái trả lời.

- Tiểu thư! - Dick bật kêu lên - Thề có cây thánh giá, tôi không động chạm gì đến bác của cô đâu.

- Anh hãy thề với tôi rằng, bác của tôi vẫn còn sống đi - cô gái nói.

- Tôi không muốn lừa phỉnh tiểu thư. Tính trắc ẩn bắt tôi phải làm tiểu thư đau đớn. Từ trong thâm tâm, tôi cho rằng bác của tiểu thư đã chết.

- Thế mà anh dám mời tôi ăn uống! - Cô gái đau khổ kêu lên - À, người ta gọi anh là Ngài Hiệp sĩ! Ngài đã giết người bác tốt bụng của tôi và vì thế mà người ta phong cho ngài làm hiệp sĩ. Ôi, nếu mà tôi không ngu ngốc và bội phản, nếu mà tôi không cứu ngài trong nhà kẻ thù của ngài thì ngài đã chết rồi. Còn bác tôi, bác tôi đáng giá hàng tá các ngài, hẳn là còn sống.

- Tôi cũng như bác của tiểu thư. Chúng tôi phải làm tất cả cho phe đảng của mình - Dick đáp lại - Nếu bác cô còn sống, thề có Chúa Trời, tôi cầu mong điếu ấy bao nhiêu! Nếu bác cô còn sống thì bác cô cũng đồng ý với tôi như thế chứ không phải là phê phán.-

- Ngài Daniel nói với tôi rằng đã nhìn thấy ngài ở trên chiến luỹ. Nếu không phải là ngài, ông ta nói vậy, thì phe của ngài đã bị đánh tan rồi. Chính do ngài mà phe các ngài đã chiến thắng, có nghĩa là ngài đã giết bá tước tốt bụng

https://thuviensach.vn

Risingham của tôi! Thế mà chưa kịp rửa bàn tay sau tội ác, ngài đã dám mời tôi cùng ăn uống với ngài ư? Hiệp sĩ Daniel thề sẽ giết ngài. Ông ấy sẽ trả thù cho tôi.

Chàng Dick bất hạnh gập người trong những suy nghĩ ảm đạm. Anh nhớ tới người thuyền trưởng già và chợt rên lên rất to.

- Thế tiểu thư cho rằng các tội lỗi đó nằm cả lên vai tôi sao? Tiểu thư là người đã bảo vệ tôi mà? Tiểu thư là bạn của Joanna.

- Thế anh can thiệp vào cuộc chiến đấu làm gì? - Cô gái phản đối - Anh nằm bên ngoài mọi đảng phái cơ mà? Anh chỉ là một cậu bé, anh chỉ có chân tay mình mẩy mà không có trí khôn! Anh đánh nhau để làm gì? Chỉ là vì anh ham thích bạo lực mà thôi.

- Chính tôi cũng chẳng biết mình chiến đấu để làm gì - Dick thừa nhận - Nhưng đã sống ở Vương quốc Anh này thì một người tự do nếu không chiến đấu ở bên này thì rồi anh ta sẽ phải chiến đấu cho bên kia. Anh ta không thể nào không đánh nhau, cái đó là trái tự nhiên.

- Người nào mà không có lòng tin của mình, người đó không cần phải vác thanh gươm - cô công nương nhỏ nhắn nói - Anh đã chiến đấu một cách tình cờ, chẳng hoá ra anh là anh hàng thịt sao? Chiến tranh chỉ được biện hộ bằng mục đích đúng đắn của nó, còn anh, anh chiến đấu không có mục đích, anh sẽ làm ô nhục nó thêm.

- Thưa tiểu thư, tôi đã thấy sai lầm của mình - chàng Dick bất hạnh trả lời - Tôi đã quá vội vàng… Tôi đã tác động trước thời gian. Tôi ăn trộm con tàu khi nghĩ rằng mình đang làm một việc tốt đẹp, và việc đó đã làm chết nhiều người vô tội, gây nên tai hoạ cho một ông già nghèo khổ. Cuộc gặp gỡ với ông ta như một lưỡi dao găm cắm vào tim tôi ngày hôm qua. Tôi đạt được thắng lợi và vinh quang chỉ vì người vợ chưa cưới, mà bây giờ tôi đạt được những gì! Vì tôi mà bác cô đã chết, con người ấy đã xử sự với tôi tốt đẹp biết bao nhiêu! Than ôi! Tôi đã đặt York lên ngai vàng mà cái đó có thể chỉ mang lại tai hoạ cho nước Anh này. Ôi, thưa tiểu thư, tôi đã nhìn thấy tội lỗi của mình! Tôi không thích hợp với cuộc đời này. Khi mọi việc xong xuôi tôi sẽ đi ngay vào tu viện để cầu nguyện và ăn năn cho đến hết cuộc đời. Tôi sẽ từ bỏ

https://thuviensach.vn

Joanna, từ bỏ binh đao! Tôi sẽ làm một tu sĩ và cho đến chết tôi sẽ cầu nguyện cho người bác bất hạnh của tiểu thư…

Chàng Dick tủi cực, chàng Dick đang ngập chìm trong ăn năn bỗng cảm thấy hình như cô công nương trẻ tuổi vừa cất tiếng cười. Dick ngẩng đầu lên và nhìn thấy cô gái, qua ánh lửa phản chiếu đang nhìn anh lạ lùng như thế nào ấy, nhưng không có chút gì giận dữ.

- Thưa tiểu thư! - Dick thốt lên trong khi cho rằng tiếng cười có lẽ chỉ là anh cảm thấy, mặc dù khuôn mặt thay đổi của cô gái đã thổi vào anh niềm hy vọng rằng anh đã làm động tới trái tim cô - Thưa tiểu thư, như thế vẫn chưa đủ cho tiểu thư hay sao? Tôi sẽ từ bỏ tất cả niềm vui của cuộc đời để chuộc lại lỗi lầm mà tôi đã gây nên. Bá tước Risingham sẽ mỉm cười trên thiên đường khi nghe lời cầu nguyện của tôi. Tôi đang từ bỏ cái ngày mà người ta đã phong tôi làm hiệp sĩ, mà lúc đó tôi đã tự coi mình là người hiệp sĩ trẻ tuổi, hạnh phúc nhất trên trái đất.

- Ôi chàng trai - cô gái nói - Một chàng trai thật đáng mến.

Và thật ngạc nhiên đối với Dick. Đầu tiên cô ta dịu dàng chùi giọt nước mắt ứa ra trên má anh, sau đó như bị một niềm phấn khích bất ngờ, cô công nương nhỏ nhắn đưa hai tay ôm lấy cổ anh, kéo lại gần và hôn làm chàng Dick chất phác hết sức bối rối.

- Ở đây anh là chỉ huy - cô gái vui vẻ nói - Anh cần phải ăn đi! Tại sao anh không ăn tối?

- Thưa tiểu thư Risingham đáng quý - Dick đáp lại - Tôi muốn tù nhân của tôi hãy ăn trước đã. Đúng ra thì sự ăn năn không cho phép tôi nhìn tới bữa ăn. Tôi cần phải ăn chay và cầu nguyện, thưa tiểu thư quý mến.

- Hãy gọi tôi là Alicia - cô nói - Chúng ta đã chẳng là bạn bè của nhau hay sao? Còn bây giờ thì tôi sẽ ăn cùng với anh. Tôi ăn một miếng thì anh cũng ăn một miếng. Tôi một ngụm anh cũng một ngụm. Nếu anh không ăn gì thì tôi cũng không ăn đâu. Mà nếu anh thật nhiều thì tôi cũng sẽ ăn như một anh thợ cày vậy.

Cô gái nói xong bắt đầu cầm lấy đồ ăn, còn Dick vốn luôn luôn thấy ăn ngon miệng cũng làm theo gương cô ta. Đầu tiên anh ăn còn không thoả mái lắm

https://thuviensach.vn

nhưng càng ngày càng hăng hái và cần mẫn hơn. Cuối cùng thì chàng ta quên luôn cả chuyện nhìn theo mẫu của cô gái mà tự ban thưởng cho mình thích đáng, sau những lao động vất vả và lo lắng suốt ngày.

- Anh chàng dạy sư tử ơi - cô gái nói với Dick - Chẳng lẽ anh không thích các cô gái mặc quần áo đàn ông à?

Mặt trăng đã ló ra. Bây giờ thì họ chỉ còn đợi cho ngựa được nghỉ ngơi lại sức. Ánh trăng làm mọi vật lung linh lay động, nhưng chàng Dick đã ăn no nhận thấy rằng cô gái nhìn anh thật là duyên dáng.

- Thưa tiểu thư… Anh nén lại, ngạc nhiên vì sự thay đổi này.

- Thôi mà - cô gái ngắt lời anh - anh chối cãi cũng vô ích thôi. Joanna đã kể cho tôi nghe rồi. Nhưng mà ngài chinh phục sư tử ạ, ngài hãy nhìn tôi xem nào, chẳng lẽ tôi xấu xí quá như vậy sao? Có đúng không nào?

Mắt cô gái long lanh ngời sáng.

- Tiểu thư hơi nhỏ người…- Dick bắt đầu nói.

Cô công nương nhỏ nhắn cười vang làm anh hoàn toàn bối rối.

- Tôi nhỏ người! - Cô ta thốt lên - Không đâu, anh hãy trung thực như lòng can đảm của anh đi. Tôi là người lùn… Có lẽ cao hơn người lùn một tí thôi. Nhưng anh hãy thừa nhận rằng dù tôi nhỏ bé như vậy, tôi vẫn đủ vẻ đẹp để người ta yêu tôi chứ. Chẳng lẽ không phải thế hay sao?

- Ôi thưa tiểu thư, tiểu thư cực kỳ xinh đẹp - chàng hiệp sĩ quá nhiều đau khổ nói, lấy làm tiếc rằng mình đã tỏ ra lỗ mãng trong nhận xét như vậy.

- Và bất cứ người đàn ông nào cũng rất vui mừng được lấy tôi chứ? - Cô gái tiếp tục câu hỏi của mình.

- Vâng, thưa tiểu thư, tất nhiên là rất vui mừng! - Dick vội vàng tán thành.

- Hãy gọi tôi là Alicia - cô công nương nhỏ nhắn nói.

- Alicia! - Hiệp sĩ nhắc lại.

- Thôi được rồi, anh chàng dạy sư tử ạ- cô nói tiếp - vì anh đã giết chết bác tôi và đẩy tôi vào hoàn cảnh không nơi nương tựa. Vậy thì theo danh dự anh phải hoàn trả cho tôi điều ấy. Có đúng thế không?

https://thuviensach.vn

- Vâng, tất nhiên là như thế, thưa tiểu thư - Dick nói - Mặc dù tôi xin đặt tay lên trái tim và thề rằng tôi chỉ có lỗi một phần trong cái chết của nhà hiệp sĩ can đảm ấy.

- Anh muốn quay lưng lại tôi phải không? - cô gái bật kêu lên.

- Không, thưa tiểu thư. Tôi đã nói với tiểu thư rằng nếu tiểu thư muốn, tôi sẵn sàng trở thành tu sĩ cũng được cơ mà - Richard nói.

- Có nghĩa là, theo danh dự, anh phải thuộc về tôi phải không nào? - Cô ta kết luận.

- Theo danh dự, thưa tiểu thư, tôi cho rằng… - chàng trẻ tuổi bắt đầu nói.

- Cứ nói tiếp đi - cô gái ngắt lời - anh có nhiều quỷ kế lắm. Theo danh dự chẳng lẽ anh lại không thuộc về tôi, cho đến khi anh chưa trả xong các điều ác mà anh đã gây ra hay sao?

- Theo danh dự, vâng, đúng là như thế.

- Thế thì anh hãy nghe tôi nói nhé. Tôi cảm thấy anh chỉ thành được một thày tu loại xoàng mà thôi. Vì vậy mà tôi thu xếp cho anh theo như ý tôi vừa nghĩ ra là tôi sẽ lấy anh làm chồng tôi. Không được nói lời nào cả! - Cô ta cao giọng - Lời nói chả giúp được gì cho anh đâu. Lẽ công bằng đòi hỏi rằng anh, một người đã làm mất đi của tôi một ngôi nhà phải đổi cho tôi một ngôi nhà khác. Còn có động chạm gì đến Joanna thì anh hãy tin tôi rằng, cô ấy sẽ là người đầu tiên đồng ý sự thay đổi này. Nói cho cùng, nếu như tôi với cô ấy đã là bạn bè thân thiết như thế, thì anh lấy ai trong chúng tôi chẳng được hay sao? Chả có gì khác nhau cả đâu!

- Thưa tiểu thư. Tiểu thư cứ hạ lệnh cho tôi, còn tôi sẽ đi vào tu viện ngay. Nhưng chẳng vì một sự cần thiết nào cả, chẳng vì ý nguyện an ủi cho một người đàn bà nào mà tôi lại chịu lấy một cô gái ngoài Joanna Sedley. Tiểu thư hãy tha lỗi cho tôi vì sự thẳng thắn, nhưng nếu một cô gái đã can đảm, thì người đàn ông bất hạnh bắt buộc cần phải can đảm hơn.

- Dick - cô gái nói - chàng trai đáng quý. Anh cần phải di lại gần đây và hôn tôi vì những lời này đi… Không, anh đừng có sợ, anh hôn tôi là vì Joanna. Khi nào chúng tôi gặp nhau, tôi sẽ trả lại cô ấy cái hôn và nói là tôi ăn trộm của cô ấy. Còn điều gì đụng chạm đên nghiã vụ của anh, anh ngốc đáng quý

https://thuviensach.vn

ạ, thì tôi nghĩ rằng chẳng phải mình anh tham gia vào cuộc chiến đấu ghê gớm này. Dù cả khi York lên ngai vàng chăng nữa thì cũng chẳng phải là anh đã đặt ông ta lên đâu. Anh có một trái tim tốt lành và chân thực lắm Dick ạ, giá mà tôi có khả năng ghen tỵ dù chỉ là với một chút gì có được của Joanna, thì có lẽ tôi chỉ ghen tỵ với tình yêu của anh đối với cô ấy mà thôi.

Chương VI

ĐÊM TRONG RỪNG - DICK VÀ JOANNA

Đàn ngựa đã ăn hết khẩu phần ăn nghèo nàn và nghỉ ngơi lại sức. Dick hạ lệnh rắc tuyết vào các đống lửa. Trong khi đội quân của anh mệt mỏi leo lên yên, thì Dick sực nhớ ra là anh suýt quên những sự cảnh giác cần thiết ở trong rừng.

Anh vội vàng chọn một cây cao và nhanh nhẹn trèo lên cành cao nhất. Từ đỉnh cây sồi anh nhìn thấy rất rõ một dải rừng xa xa đang phủ đầy tuyết trắng long lanh dưới ánh trăng. Ở phía tây nam có một chiếc gò sẫm màu do mọc đầy đậu dại, chính là nơi mà trước kia anh và Joanna đã kinh hoảng với "thằng hủi". Trên sườn gò này anh nhận thấy có các đốm sáng màu đỏ rất nhỏ bé.

Anh tự rủa mình vì mãi bây giờ mới leo lên cây. Các đốm đó còn là gì nữa nếu không phải là trại trú quân của Daniel? Đáng ra từ lâu rồi anh đã nhận thấy nó và đi sát lại gần, nhưng đáng trách hơn cả là anh đã cho các chiến binh của mình đốt lửa, việc đó rõ ràng đã làm lộ mình trước con cáo già Daniel.

Không nên để mất thêm một phút nào nữa. Đi thẳng tới gò này độ gần hai dặm, nhưng trên đường cần phải vượt qua một hào sâu vách đứng không thuận lợi đối với ngựa , nên Dick nghĩ muốn đi nhanh thì nên để ngựa lại trại mà tổ chức quân đi bộ.

Mười người ở lại để canh giữ đàn ngựa đã được thoả thuận về các tín hiệu trong các trường hợp cụ thể, còn Dick dẫn đầu đoàn quân tiếp tục lên đường. Alicia đi song song cạnh anh, bạo dạn và can đảm.

Để giảm nhẹ trọng lượng hành quân, các chiến binh tháo áo giáp nặng nề và để giáo ở lại trại. Họ bước đi mạnh mẽ theo lớp tuyết đã đóng thành băng,

https://thuviensach.vn

dưới ánh trăng long lanh vui vẻ. Toán quân đi lặng lẽ theo đúng trật tự, vượt qua con hào dưới đáy có dòng suối chảy, vượt qua các lớp tuyết và băng.

Đi qua hào, còn cách khoảng nửa dậm, nơi mà Dick nhận thấy các đống lửa, toán quân dừng lại nghỉ ngơi trước cuộc tấn công.

Trong cảnh tĩnh mịch của rừng đêm mênh mông có thể nghe thấy một tiếng động nhỏ từ rất xa. Alicia vốn có thính giác tinh nhậy chợt đưa ngón tay lên ra hiệu cho mọi người rồi chăm chú lắng nghe. Tất cả đều làm theo cô ta nhưng ngoài tiếng suối chảy trầm đục và tiếng cáo sủa xa xa Dick không nghe thấy gì hơn.

- Tôi nghe thấy có tiếng binh khí va chạm nhau - Alicia thì thầm.

- Thưa tiểu thư - Dick thấy ngại cô gái này hơn là mười dũng sĩ can đảm - Tôi không dám nói là tiểu thư lầm nhưng cũng có thể tiếng động đó vang đến từ trại của chúng ta.

- Không đâu, nó vọng tới từ phía tây cơ - cô gái nói rõ.

- Cái gì phải xảy ra thì nó sẽ đến, chẳng trái được ý định của Chúa Trời. Nghĩ ngợi làm gì nữa các bạn, chúng ta đi nhanh lên và ta sẽ biết được đó là chuyện gì. Nghỉ ngơi thế đủ rồi đấy; đi thôi các bạn ạ!

Họ đi thêm được một đoạn thì các đấu chân người để lại trên tuyết ngày càng dày hơn. Rõ ràng toán của Dick đang đến gần một nơi đóng quân lớn. Sau cùng họ nhìn thấy khói bốc lên giữa các thân cây và dưới nó là đống lửa đang lách tách bắn tung ra những tia lửa nhỏ.

Theo lệnh của Dick các chiến binh toả đội ngũ và lặng lẽ bò quanh các bụi rậm để bao vây các phía của trại giặc. Dick để Alicia nấp dưới một cây sồi lớn, sau đó anh khéo léo ẩn tránh để tiếp cận thẳng tới đống lửa.

Dick nhìn thấy toàn bộ trại quân địch trong khoảng sáng giữa các gốc cây. Một đống lửa rực rỡ đang cháy trên sườn đồi phủ đầy đậu dại, có ba phần được các bụi cây rậm che phủ. Lưỡi lửa liếm ngùn ngụt với các tiếng nổ lép bép và cành cây nứt lắc rắc. Xung quanh đống lửa có khoảng mười hai người đang ngồi quấn trong các tấm áo choàng. Mặc dù ở nơi này tuyết bị dẫm đạp như có cả một trung đoàn lớn nhưng Dick nhìn mãi mà không thấy bóng ngựa đâu cả. Anh bắt đầu kinh hãi thấy có thể bị địch đánh lừa.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó anh nhận ra người cao lớn mặc áo giáp sắt đang chìa đôi tay hơ lủă là người bạn cũ, cũng là kẻ thù tốt bụng của anh - Bennet Hatch, còn hai người ngồi sau lưng ông ta, anh nhận ra là Joanna Sedley và vợ của Daniel ăn mặc theo lối đàn ông. "Hay lắm! - anh nghĩ - Nếu mình mất hết ngựa mà giành lại được Joanna thì chẳng có gì đáng phải tiếc cả".

Một tiếng huýt vang lên, báo hiệu rằng trại địch đã bị bao vây khắp hướng. Nghe tiếng huýt Bennet nhổm dậy nhưng trước khi ông ta kịp chộp lấy vũ khí, Dick đã gọi ông ta:

- Bennet! - anh nói - Bennet, ông bạn già ơi, đầu hàng đi. Anh chỉ làm đổ máu vô ích nếu như anh định chống lại chúng tôi.

- Thề có thánh Barbary, đó là cậu Shelton! - Bennet kêu lên. Đầu hàng à? Các cậu yêu cầu quá nhiều đấy. Lực lượng các cậu thế nào?

- Nghe đây Bennet, chúng tôi nhiều hơn các anh và các anh đã bị bao vây rồi. Ngay cả Caesar và Charlemagne (**Xê-da và Xác-lơ, nhũng danh tướng thời cổ đại- ND*) vĩ đại ở vị trí của anh cũng phải đầu hàng thôi. Một tiếng huýt sáo của tôi có bốn chục người đáp lại và chỉ một loạt tên là các anh chết hết.

- Tiểu công tử Dick, tôi rất muốn đầu hàng nhưng danh dự tôi không cho phép. Tôi cần phải hoàn thành nghĩa vụ của mình. Cầu các vị Thánh giúp đỡ cho chúng tôi!

Ông ta đưa tù và lên môi và bắt đầu rúc. Rối loạn nổi lên. Trong khi Dick đang lo lắng vì mấy người phụ nữ, anh lưỡng lự không biết có nên hạ lệnh bắn hay không thì tốp quân nhỏ của Bennet chộp lấy vũ khí, sẵn sàng vào tư thế chuẩn bị đối phó. Trong lúc hỗn loạn này Joanna nhỏm dậy và chạy vùn vụt như một mũi tên tới chỗ người yêu.

- Em đây, Dick! - Cô ta kêu lên, chộp lấy tay anh.

Dick vẫn đang lưỡng lự. Anh còn trẻ và chưa quen với cảnh khủng khiếp không tránh khỏi của chiến tranh, đồng thời ý nghĩ về bà vợ già của Daniel làm cho mệnh lệnh của anh nghẹn lại trong cổ họng. Các chiến binh của anh bắt đầu lo lắng, một số người gọi tên anh, số khác bắt đầu bắn không đợi lệnh. Bennet bất hạnh ngã xuống ngay dưới mũi tên đầu tiên. Lúc này Dick mới tỉnh lại người.

https://thuviensach.vn

- Tiến lên! Bắn đi các bạn, đừng lộ mình ra khỏi các bụi cây! Nước Anh và York!

Trong khoảng khắc đó chợt vang lên tiếng dồn đạp của nhiều bước chân ngựa phi, nó gần lại với tốc độ nhanh chóng và ngày càng to hơn. Tiếng các cây tù đáp lại tiếng gọi của Bennet Hatch.

- Tất cả lại đây! - Lại chỗ tôi mau lên, nếu các cậu muốn sống! - Dick vụt kêu lên nhưng quân bộ binh của anh, đang hy vọng thắng lợi nhanh chóng bỗng bị bất ngờ, liền vội vàng bỏ chạy và nấp hết vào rừng. Khi các kỵ binh đầu tiên xông vào cuộc tấn công thì chúng chỉ đâm được một vài người, còn phần lớn quân của Dick đã tản vào rừng đêm.

Dick đứng lặng người, đau khổ nhìn lên hậu quả của sự can đảm nông nổi của mình. Daniel đã nhìn thấy đống lửa trú quân của anh. Hắn ta đưa lực lượng chính tiến tới chỗ anh để tấn công lại quân truy kích, hoặc đánh ngược từ đằng sau lưng nếu như họ dám tấn công vào trại của hắn.

Hắn hành động như một chỉ huy giàu kinh nghiệm, còn Dick thì đã xử sự như một cậu bé bồng bột. Lúc này nhà hiệp sĩ trẻ tuổi chẳng còn lấy một ai ngoài người yêu đang nắm chặt tay anh. Tất cả chiến binh của anh đã lẩn đi trong rừng đêm như những chiếc kim rơi vào đống cỏ khô. "Cầu Chúa phù hộ cho mình!" - Dick nghĩ - may mà người ta đã phong mình làm hiệp sĩ sáng hôm nay, chứ không thì trận chiến đấu này sẽ làm cho mình bẽ mặt"

Cầm lấy tay Joanna, Dick đâm đầu chạy. Bây giờ giữa cái im lặng của rừng đêm chỉ còn nghe thấy tiếng kêu của các chiến binh Tunstall, đang chạy toả đi khắp nơi để tìm đám quân chạy trốn. Dick len qua các bụi rậm, chạy trước như một con hươu. Tất cả các quãng trống đều ngập tràn ánh trăng sáng như bạc nên trong các bụi cây thấp càng thấy tối hơn. Toán quân bại trận toả ra khắp rừng, kéo theo sau đám quân đuổi theo. Dick và Joanna nấp vào một bụi cây rậm, họ dừng lại nghe ngóng những tiếng kêu của bọn đuổi theo đang tản đi xa dần rồi lặng hẳn.

- Nếu để lại một lực lượng hậu bị thì mình còn có thể cứu vãn được tình thế! - Dick cay đắng thốt lên - Phải rồi, cuộc sống đã dạy cho ta! Lần sau thì mình sẽ khôn ngoan hơn.

https://thuviensach.vn

- Chẳng phải là dù sao cũng được à, Dick? Khi mà chúng ta đã ở bên nhau?- Joanna hỏi Dick Shelton.

Anh nhìn lên cô gái. Lại như trước đây, cô ta vẫn là Jhon Matcham, ăn mặc quần áo đàn ông. Chỉ có bây giờ anh đã nhận ra đó là một cô gái. Cô đang mỉm cười với anh, chan chứa tình yêu và trái tim anh ngập tràn niềm vui sướng.

- Em thân yêu, nếu em bỏ qua cho anh mọi sai lầm thì có gì đáng buồn đâu em? Chúng ta sẽ đi thẳng về Hollywood. Ở đó có người bảo hộ cho em và là người bạn tốt của anh - huân tước Foxham. Chúng ta sẽ làm lễ cưới đó, và dẫu sao cũng được, nghèo hèn hay giàu sang, vinh quang hoặc là vô tăm tiếng phải không em? Em yêu của anh, hôm nay người ta phong cho anh làm hiệp sĩ, những người có tiếng tăm ca ngợi anh vì lòng can đảm, anh đã coi mình là người chiến binh giỏi nhất nước Anh này. Thế rồi anh mất đi lòng khoan ái của một quận công, sau đó lại bị đánh tan và mất hết chiến binh của mình. Sự đổ vỡ thật là to lớn đối với một người hiếu danh! Nhưng em ạ, anh không đau khổ. Nếu như em yêu anh, nếu như em đống ý lấy anh, anh sẵn sàng xếp lại danh hiệu hiệp sĩ, không hề luyến tiếc gì về điều đó.

- Dick yêu quý của em! Chả lẽ họ đã phong anh làm hiệp sĩ thật à? - Joanna thốt lên.

- Em thân yêu, bây giờ em là công nương đấy. Đúng ra thì sáng ngày mai em sẽ trở thành công nương. Em có thích thế không?

- Em thích, Dick ạ, em mong muốn với tất cả trái tim em - cô dịu dàng đáp lời.

- Ê này, hiệp sĩ, tôi thấy hình như ngài định trở thành tu sĩ cơ mà.

- Alicia! - Joanna kêu lên, ngạc nhiên và mừng rỡ.

- Vâng, tôi đây - cô công nương nhỏ nhắn trả lời và đi lại gần. Tôi là Alicia đây, là người mà các vị đã quẳng đi, coi như đã chết. Nhưng chàng dạy thú của cậu đã tìm lại được, đã lôi tôi lại cuộc sống và cũng là người, nói cho đúng ra, được săn sóc ve vãn, nếu như cậu muốn biết.

- Tôi không tin chuyện ấy! Thế nào, Dick? - Joanna kêu lên.

https://thuviensach.vn

- "Dick", tất nhiên là Dick rồi - Alicia nhại lại. Này, thưa ngài hiệp sĩ tuyệt vời, sao ngài không thấy xấu hổ khi ngài quăng bỏ các cô gái không may trong cơn hoạn nạn! - Cô ta quay sang chàng hiệp sĩ tiếp tục nói - ngài mời họ đứng dưới gốc sồi rồi ngài chuồn mất. Rõ ràng người ta nói đúng, là thế kỷ của các hiệp sĩ đã chết mất rồi!

- Thưa tiểu thư - Dick tuyệt vọng nói - Thề có linh hồn tôi, tôi thực sự quên mất tiểu thư! Tiểu thư thấy cho, tôi vừa mới cứu thoát được Joanna. Mong tiểu thư cố gắng tha thứ cho tôi.

- Tôi cũng không nghĩ anh cố tình vứt bỏ tôi, nhưng dù sao cũng vậy, tôi sẽ trả thù thật khắc nghiệt. Tôi sẽ tiết lộ một bí mật cho công nương Shelton… chính xác hơn là cho công nương Shelton tương lai - cô ta cúi chào rất thấp - Joanna ạ, người yêu của cậu rất can đảm trong chiến đấu nhưng cho phép tớ nói hết: anh ta là một chàng ngố hiền lành nhất nước Anh. Đi đi, rồi cậu sẽ được tận hưởng điều đó. À còn bây giờ, các cô cậu ngốc nghếch ạ, đầu tiên các bạn hãy hôn tôi theo lần lượt, điều đó sẽ mang lại may mắn cho các bạn đấy. Tiếp theo các bạn sẽ hôn nhau đúng một phút cho mỗi giờ, không hơn không kém một giây. Sau đó cả ba chúng ta sẽ tiến thẳng về Hollywood, mà cố đi làm sao cho thật nhanh vì rừng này đầy hiểm nguy và băng giá.

- Nhưng chẳng lẽ Dick của tôi lại ve vãn cậu à? - Joanna hỏi, xiết chặt thêm vào người yêu.

- Không, cô bé ngốc ạ - Đấy là tớ ve vãn anh ấy. Tớ đề nghị anh ấy lấy tớ nhưng anh ta khuyên tớ nên lấy một người nào khác. Anh ta nói như thế đấy. Tóm lại anh ta đáng yêu bao nhiêu thì cũng bướng bỉnh bấy nhiêu… Nào, bây giờ chúng ta hãy khôn ngoan mà đi thẳng đi thôi. Thế nào, ta sẽ leo qua hào hay đi thẳng về Hollywood?

- Lấy được ngựa thì cũng hay đấy - Dick nói - Mấy ngày nay tôi bị họ đánh nhiều quá, đến nỗi thân thể không may của tôi biến thành một đám bầm tím dày đặc. Nhưng các bạn hãy bàn thử xem sao. Nếu các chiến binh giữ ngựa của tôi đã chạy tản đi khi nghe tháy tiếng đánh nhau thì chúng mình quay lại đó cũng vô ích. Thẳng từ đây về Hollywood chỉ có ba dặm. Chuông nhà thờ còn chưa điểm chín giờ, tuyết rắn chắc, trăng lại sáng. Ta có thể nên đi bộ hay không?

https://thuviensach.vn

- Quyết định rồi đấy - Alicia kêu lên, còn Joanna chỉ nép sát vào cánh tay Dick.

Họ đi ngang qua các bụi cây trụi lá, theo các con đường mòn tuyết phủ, dưới ánh sáng nhạt nhoà của vừng trăng đêm đông. Dick và Joanna nắm lấy tay nhau trong nỗi vui sướng thần tiên, con cô bạn đường vô tư đã thực sự quên đi những mất mát của riêng mình, cô đi sau đôi người yêu, lúc thì trêu đùa sự im lặng của họ, lúc thì vẽ ra bức tranh hạnh phúc của cuộc sống chung mai sau giữa hai bạn trẻ.

Tít xa trong rừng vẫn còn nghe thấy những tiếng kêu gọi của các chiến binh miền Tunstall đang tiếp tục truy đuổi, từng phút một vẫn còn vang đến tiếng người nói, tiếng vũ khi va chạm nhau chứng tỏ cuộc đụng độ hãy còn tiếp tục. Nhưng những con người trẻ tuổi từng lớn lên giữa các cuộc báo động chiến tranh, và cũng chỉ vừa thoát khỏi không biết bao nhiêu nguy hiểm, thì không dễ dàng gì đánh thức họ trong nỗi sợ hãi hay xót thương.

Rất vui lòng vì tiếng động săn đuổi ngày càng tách xa, ba người hân hoan trong cuộc dạo chơi vui vẻ mà Alicia gọi là cuộc đưa dâu. Chẳng có sự khắc nghiệt nào của khu rừng hoang vắng, chẳng có lạnh lẽo giá băng nào của trời đêm, có thể làm ảm đạm được niềm hạnh phúc lớn lao của họ.

Cuối cùng, từ một đỉnh gò họ nhìn thấy thung lũng Hollywood. Những cửa sổ lớn của tu viện miền rừng đang lấp lánh các bó đuốc và những cây bạch lạp. Cây thánh giá mạ vàng cao vút trên tháp và nóc nhọn nhà thờ sáng lên rực rỡ dưới ánh trăng. Xung quanh Hollywood bập bùng các đống lửa trải ra trên thung lũng rộng, nhà ở của dân cư chen chúc nhau, còn ở đáy thung lũng là con sông băng uốn lượn.

- Thề có Chúa Trời - Richard nói - Các trại đóng quân của Foxham vẫn còn đang ở đây! Người đưa tin mà Quận công cử đi chưa đến được đây. Nhưng như thế lại càng tốt. Có nghĩa là chúng ta hãy còn quân đội và có thể chuẩn bị cho Daniel một cuộc gặp gỡ xứng đáng với hắn.

Tuy thế các chiến binh của Huân tước Foxham vẫn còn đóng quân ở đây vì một nguyên nhân khác hẳn với Dick phỏng đoán. Họ đã vận động đến Shoreby nhưng đi chưa được nửa đường thì gặp tín sứ thứ hai, người này hạ lệnh cho họ quay lại nơi đóng quân ban sáng, để chặn đường rút lui của phe

https://thuviensach.vn

Lancaster và giữ một khoảng cách gần nhất tới đại quân của York để làm lực lượng hậu bị khi cần đến. Richard gù sau khi thắng trận và phá tan quân địch ở miền này đã đến hợp quân với người anh của mình. Chẳng bao lâu sau khi quân của Foxham quay về Hollywood thì chính Richard Gloucester đã dừng ngựa trước cửa tu viện.

Vì sự có mặt của vị khách tiếng tăm này mà các cửa sổ của tu viện rực rỡ đến như vậy. Khi Dick xuất hiện ở Hollywood cùng với người yêu và cô bạn gái, thì người ta đang mời đoàn tuỳ tùng của quận công ngồi vào các bàn tiệc vĩ đại, xứng đáng với một tu viện lớn lao, giàu có. Mọi người dẫn Dick vào bàn ăn mặc dù anh không muốn thế.

Quận công Gloucester mệt mỏi vì chiến trận đang ngồi tì tay lên khuôn mặt đáng sợ. Huân tước Foxham vừa mới lành vết thương ngồi ở ghế danh dự ở bên trái Quận công.

- Thế nào, hiệp sĩ - Hoàng thân Richard hỏi - Anh có mang đầu Daniel về cho ta không?

- Thưa Điện hạ - Dick đáp lại can đảm tuy trong lòng có run sợ - Tôi không gặp may đến mức không quay về được với đội quân của mình. Tôi thực sự đã bị đánh bại, thưa Điện hạ.

Gloucester nhìn Dick cau mày đe dọa.

- Ngoài năm chục kỵ binh, ta còn cho nhà ngươi năm chục bộ binh - Richard gù nói.

- Thưa Điện hạ, tôi chỉ có được năm chục kỵ binh - Hiệp sĩ trẻ tuổi trả lời.

- Sao lại thế? - Gloucester nhướng mắt - Anh yêu cầu ta cả bộ binh lẫn kỵ binh cơ mà.

- Xin Điện hạ thứ lỗi - Clipsby đáp ngọt xớt - Để tiện cho cuộc truy đuổi tôi chỉ giao cho anh ta có năm chục chiến binh.

- May đấy - Richard gù nói - Shelton, ngươi có thể đi.

- Dừng lại đã! - Huân tước Foxham nói - Chàng trẻ tuổi này có một sự uỷ thác của tôi. Có thể anh ta hoàn thành nó tốt hơn chăng… Hãy nói xem võ sĩ Shelton, các anh đã tìm thấy cô gái chưa?

- Sáng danh Chúa, thưa Đại nhân, cô ấy đã ở trong nhà này.

https://thuviensach.vn

- Đúng thế à? Nếu vậy, thưa Điện hạ - Sáng mai được phép của Điện hạ, trước khi xuất quân cần phải làm lễ cưới cho Võ sĩ trẻ tuổi này.

- Hiệp sĩ trẻ - Clipsby ngắt lời.

- Ngài gọi anh ta là hiệp sĩ, ngài Clipsby? - Huân tước Foxham kêu lên.

- Chính ta đã tấn phong anh ta lên hiệp sĩ vì công lao lớn - Anh ta đã hai lần dũng cảm phục vụ cho ta. Tay này không có khuyết tật gì trong lúc cần lòng dũng cảm, nhưng không có đủ sự cứng rắn sắt thép của dàn ông. Anh ta không lên cao được đâu, huân tước Foxham. Anh chàng này sẽ chiến đấu hết sức can đảm nhưng hắn có trái tim bằng sứa. Vậy nhưng nếu anh ta cần cưới vợ, hãy cưới cho hắn nhân danh Đúc Mẹ đồng trinh và thế là hết!

- Anh ta là một thanh niên can đảm, đối với tôi cái đó thì đã rõ - Huân tước Foxham nói - Hãy mừng đi, hiệp sĩ Richard! Tôi đã thoả thuận tất cả với Hamley rồi. Sáng mai sẽ làm phép cưới cho anh với Joanna.

Dĩck thấy bây giờ chả cần phải lo lắng gì nữa. Anh chưa kịp đi ra khỏi bàn ăn thì có một người nào đó vừa vội vàng đến cổng, chạy vùn vụt lên cầu thang, nhảy qua hàng bốn bậc một, gạt đám người phục dịch và quỳ sụp trước Quận công :

- Thắng lợi rồi, thưa Điện hạ! - Anh ta kêu to.

Trước khi Dick đến được căn phòng dành riêng cho khách của huân tước Foxham thì những đám đông chiến sĩ vây quanh đống lửa đã kêu lên mừng rỡ hân hoan. Chính vì trong ngày hôm nay, ở một nơi cách đây hai chục dặm, quân của Lancaster đã bị giáng một đòn tiêu diệt thứ hai, không gượng lại được.

Chương VII C32

TRẢ THÙ

Sáng hôm sau Dick dậy sớm trước khi mặt trời lên. Dùng các vật dụng của Foxham anh cố gắng phục trang thật đẹp, và sau khi biết được tin tức bình an của Joanna, anh bắt đầu đi dạo để giết thời gian.

Dick đi loanh quanh giữa các chiến binh đang chỉnh đốn vũ trang trong buổi sớm mai, giữa ánh lửa đỏ của các bó đuốc. Sau đó anh đi ra cánh đồng, vòng

https://thuviensach.vn

quanh đồn tiền tiêu rồi một mình đi vào khu rừng băng giá, chờ lúc mặt trời lên.

Lòng anh bình yên và hạnh phúc, anh không thấy tiếc việc bị mất ân sủng của Quận công. Có được một người vợ như Joanna và một người bảo hộ như huân tước Foxham, anh có thể vui vẻ nhìn về tương lai. Anh thấy ít luyến tiếc về những việc đã qua.

Dick đi, mải mê suy nghĩ, còn bình minh đang hồng lên mỗi lúc một rực rỡ và trang trọng. Những ngọn gió lùa vui vẻ thổi tung đám bụi tuyết phủ xuống rừng cây. Đã định quay lại để đi về nhà thì anh bỗng nhận thấy có người nào đó nấp sau gốc cây.

- Đứng lại! - Dick quát - Ai đi kia?

Người này đi ra từ sau thân cây và vẫy tay như một kẻ câm. Mặc dù hắn ta ăn mặc như người hành hương với cái mũ trùm đầu phủ xuống mặt, trong một thoáng Dick đã nhận ra đó là Daniel.

Dick bước lại chỗ hắn ta, rút thanh gươm ra khỏi vỏ. Còn Daniel thọc tay vào sau ngực áo như muốn chộp lấy một vũ khí gì giấu ở đó, hắn ta bình tĩnh chờ Dick lại gần.

- Này, Dick - Daniel nói - Cậu định hành động như thế nào đấy? Chẳng lẽ cậu tấn công vào kẻ đã thất bại à?

- Ta không xâm phạm gì đến cuộc sống của mi - chàng thanh niên đáp - Ta đã là người bạn trung thành của mi cho tới lúc mi muốn giết ta. Ồ, mi đã khát khao mơ ước cái chết của ta biết bao!

- Chỉ là để tự vệ thôi. - Daniel đáp - Còn bây giờ thì tin tức về cuộc chiến đấu, và sự có mặt của con quỷ gù trẻ tuổi trong khu rừng của ta, đã hoàn toàn làm ta tê liệt. Không có ai ở đây giúp đỡ cho ta cả. Ta đi tới Hollywood để các bức tường thiêng liêng của Chúa bảo vệ cho ta. Sau đó ta sẽ ra biển, sẽ mang theo mình tất cả những gì có thể mang được và sẽ bắt đầu cuộc đời mới ở Burgudy *(*một nước ở châu Phi - ND*) hay ở Pháp.

-Mi sẽ không đến Hollywood - Dick nói. - Tại sao ta lại không đến Hollywood?

https://thuviensach.vn

- Nghe đây, Daniel. Ngày hôm nay là ngày cưới của ta, mặt trời đang dâng lên rọi sáng cho ngày rực rỡ nhất đời của ta. Mạng sống của mi đáng phải trả cho cái chết của cha ta, và cho việc mi đã tìm cách giết ta. Nhưng chính ta cũng đã làm không ít điều tồi tệ, ta cũng là nguyên nhân của cái chết cho nhiều người… Trong ngày vui hôm nay của ta, ta không muốn làm quan toà, cũng không muốn làm đao phủ. Dù mi có là quỷ dữ chăng nữa, ta cũng không giơ thanh gươm lên trên đầu mi. Hãy cầu nguyện sự tha thứ của Chúa Trời đi, rồi ta sẽ rộng lòng ban sự tha thứ cho mi. Nhưng ta không cho mi lọt vào Hollywood. Ta bảo vệ phe York và không cho phép một tên gián điệp chui vào hàng ngũ chúng ta. Nếu mi chỉ bước một bước đến đó thôi, ta sẽ kêu lên và ra lệnh cho người gác gần nhất của ta tóm cổ mi.

- Cậu định cười nhạo ta hay sao? - Daniel nói - Chỉ có Hollywood có thể cứu được ta mà thôi.

- Cái đó không liên quan đến ta. Mi hãy đi về đông, về tây hay sang phương nam tuỳ ý, nhưng ta không cho ngươi đi lên phía bắc. Hollywood đóng cửa đối với mi. Hãy cút đi và đừng thử tìm cách quay lại, vì rằng ngươi vừa bước đi là ta sẽ ra lệnh cho các đội tuần tra để ý đến từng người hành hương. Thế đấy, ta nhắc lại dù mi có là quỷ đi chăng nữa, mi cũng không lọt vào Hollywood được đâu.

- Ngươi đã định sẵn cái chết cho ta - Deniel nói một cách ảm đạm.

- Không, ta không định sẵn gì cho mi cả - Richard đáp - Nếu mi muốn thử sự can đảm của mi thì hãy gọi ta ra cuộc đấu tay đôi. Ta sẽ công khai nhận lời thách đấu với mi, mặc dù như thế là làm một hành động trái với quy định của bên ta. Ta sẽ đấu với ngươi một chọi một mà không gọi một ai lại giúp đỡ gì cho ta cả. Thế đấy, với lương tâm trong sạch, ta sẽ trả thù cho cha ta.

Daniel nói:

- Ngươi có thanh gươm dài mà ta chỉ có dao găm.

- Ta đặt tất cả ân huệ vào Chúa Trời - Dick đáp lại và quăng thanh gươm ra bãi tuyết - Bây giờ nếu số phận ác độc ra lệnh cho mi thì hãy tiến lên! Với ý nguyện của Thượng Đế, ta sẽ dùng các mẩu xương của mi để nuôi bày cáo.

https://thuviensach.vn

- Ta chỉ định thử ngươi thôi, Dick ạ - Daniel đáp với tiếng cười như cam chịu thất bại - Ta không muốn làm đổ máu ngươi.

- Vậy thì mi hãy cút đi lúc còn chưa muộn. Năm phút nữa ta sẽ gọi lính gác. Ta chịu đựng quá sức rồi đấy. Mi mà ở vị trí của ta thì từ lâu rồi ta đã bị trói gô cả tay chân.

- Được thôi, Dick ạ, ta sẽ đi khỏi đây. Khi nào gặp lại, ngươi sẽ lấy làm tiếc rằng đã đối xử với ta khắc nghiệt như vậy.

Hắn ta vừa nói vừa quay lui, luồn đi chỗ khác vào rừng rậm. Với một cảm giác lạ lùng, phức tạp Dick theo dõi hắn ta. Hắn đi nhanh, thận trọng, luôn luôn quắng cái nhìn dữ tợn về phía chàng thanh niên đã tha cho hắn mà hắn vẫn không tin tưởng.

Daniel đã đi tới chỗ bụi cây bao phủ bằng các dây trường xuân rậm rạp, ngay cả mùa đông cũng không thể nhìn qua. Bất ngờ vang lên một tiếng buông dây cung ngắn và trong trẻo. Mũi tên bay tới làm hiệp sĩ vùng Tunstall chới với, ngã sập mặt xuống đất với một tiếng kêu đau đớn. Dick chạy lại nâng hắn dậy. Khuôn mặt hắn biến dạng đi đáng sợ, toàn thân quằn quại trong cơn co giật.

- Mũi Tên Đen à? - Hắn thở hổn hển.

- Tên Đen! - Dick trả lời trang trọng.

Hắn chưa kịp hỏi thêm một lời thì cơn đau tột cùng lay xóc hắn suốt từ đầu đến chân, hắn run lên trên tay Dick… Khi cơn đau dịu xuống thì linh hồn Daniel đã câm lặng bay đi. Chàng thanh niên thận trọng đặt hắn lên mặt tuyết và nhiệt thành cầu nguyện cho một linh hồn tội lỗi chưa kịp ăn năn rửa tội. Trong khi anh cầu nguyện thì mặt trời ló ra rực rỡ, và một con chim sâu chợt cất tiếng hót ca giữa đám trường xuân.

Lúc đứng lên Dick nhìn thấy, sau lưng anh một vài bước có một người khác đang quỳ gối nguyện cầu. Dick để đầu trần chờ đợi cho xong khúc cầu nguyện. Người này cầu nguyện lâu, cúi gục đầu và đưa hai tay bưng lấy mặt. Cạnh ông ta là chiếc cung nằm đó và Dick đoán rằng, đó chính là người cung thủ đã giết chết Daniel.

Cuối cùng người này đứng lên và Dick nhận ra Ellis Duckworth .

https://thuviensach.vn

- Richard - Ông ta nói một cách trang trọng - Ta nghe thấy hết câu chuyện không sót một lời! Cậu đã chọn ý nguyện tốt và cậu tha thứ. Ta chọn điều xấu hơn và kẻ thù hèn mọn của chúng ta đang nằm kia. Hãy cầu nguyện cho ta đi.

Ellis xiết lấy tay Dick.

- Ngài ạ - Richard nói - Tôi sẵn lòng cầu nguyện cho ngài, nhưng tôi không hiểu lời cầu nguyện có giúp đỡ được cho ngài hay không. Nếu như sự trả thù mà ngài chờ đợi bao lâu lúc này đang giày vò trái tim ngài thì ngài hãy nghĩ xem, tốt hơn là hãy tha thứ cho những kẻ hãy còn đang sống chăng? Anh bạn bất hạnh Hatch đã bị giết, mặc dù tôi không muốn giết ông ta. Còn đây là Daniel… Tôi cầu xin ngài hãy tha thứ cho, dù chỉ là một mình người linh mục ấy!

Ellis Duckworth long lanh đôi mắt.

- Ma quỷ hãy còn mạnh mẽ trong ta - ông ta nói - Nhưng cậu hãy yên lòng: **MŨI TÊN ĐEN** không bao giờ bay ra nữa. Anh em của chúng ta đã rải đi khắp nơi rồi. Những kẻ nào đến lúc này chúng ta còn chưa kịp giết, thì sẽ được chết yên lành theo giờ Chúa định. Còn cậu hãy bước di đón gặp số phận hạnh phúc của mình và đừng bao giờ nghĩ đến Ellis nữa.

Chương VIII

ĐOẠN KẾT

Gần mười giờ sáng Huân tước Foxham dẫn cô con gái đỡ đầu ăn mặc trang trọng, thích đáng với dòng dõi của cô dâu và cô phù dâu Alicia Risingham tới nhà thờ Hollywood.

Richard Gloucester với khuôn mặt ảm đạm đáng sợ đi chắn qua đường họ và dừng lại.

- Cô gái ấy đây à? - Quận công trẻ lên tiếng hỏi và khi huân tước Foxham trả lời khẳng định, anh ta nói tiếp: - Này cô dâu, cô hãy ngẩng đầu để ta nhìn mặt cô.

Richard gù cau có liếc nhìn.

- Cô đẹp lắm và như người ta kể với tôi, cô lại giàu có nữa - mãi sau anh ta mới nói - Nếu như tôi chọn cho cô một cuộc hôn nhân thích hợp hơn nhiều với vẻ ngoài cũng như dòng dõi của cô thì cô nghĩ sao?

https://thuviensach.vn

- Thưa Hoàng thân - Joanna đáp lời - Xin Hoàng thân cho phép, tôi muốn được lấy hiệp sĩ Richard.

- Tại sao thế? - Quận công ngắt lời - Cô lấy con người mà ta chọn cho cô thì ngay hôm nay cô sẽ trở thành công nương và anh ta sẽ là huân tước. Còn hiệp sĩ Richard coi như đã chết rồi.

- Tôi chỉ cầu xin ở Chúa Trời một điều ân huệ thưa Hoàng thân, hãy cho tôi được chết là vợ của hiệp sĩ Richard- Joanna trả lời.

- Hãy nhìn xem, huân tước! - Gloucester nói khi quay sang nhìn huân tước Foxham - Đấy, một cặp thật lạ lùng. Khi ta đề nghị tay thanh niên chọn cho mình sự ban thưởng, thì anh ta cầu xin tha chết cho một lão thuỷ thủ già say rượu. Ta đã cảnh cáo nhưng hắn vẫn giữ nguyên lời cầu xin ngu ngốc ấy "Đến đây sẽ hết mọi ân huệ của ta" - Ta nói vậy còn hắn thì trả lời với vẻ bướng bỉnh láo hỗn: "Tôi nhận về phần mình mọi sự thiệt thòi". Nhưng thôi. Cứ để cho hắn ta được như thế!

- Anh ta nói thế à? - Alicia thốt lên - Nói khá lắm, anh chàng chinh phục sư tử!

- Thế còn cô gái nào đây? - Hoàng thân hỏi.

- Đây là cô tù binh của hiệp sĩ Richard - huân tước Foxham đáp - Tiểu thư Alicia Risingham.

- Hỹa gả cô ta cho một người nào có triển vọng - Richard gù nói.

- Tôi có một người như thế, cậu Hamley họ hàng của tôi, nếu được đội ân Hoàng thân. Anh ta đã phục vụ tốt sự nghiệp của chúng ta - Huân tước Foxham đáp.

- Ta cổ vũ sự lựa chọn của ngươi - Richard gù nói- Hãy để cho họ mau mau làm lễ thành hôn… Hãy nói xem, cô gái tuyệt vời, cô có muốn lấy chồng không?

- Thưa Hoàng thân quận công - Alicia nói - Nếu đó là người trung thực và thẳng…

Cô gái chợt bối rối và lưỡi như bị dính chặt vào cổ họng.

- Anh ta thẳng, tiểu thư ạ - Richard gù bình thản nói - Ta là người gù độc nhất trong toàn quân, tất cả những người còn lại đều được sinh ra tốt đẹp… Các

https://thuviensach.vn

Công nương và ngài Huân tước - bất ngờ Quận công nói với một vẻ hết sức nhã nhặn - Đừng cho ta là bất nhã nếu như ta không được dự đám cưới này. Trong lúc chiến tranh người lãnh tụ không thể bỏ phí thời gian.

Hoàng thân gù cúi chào trang nhã và tách đi với đội cận vệ của mình.

- Than ôi, tôi chết mất! - Alicia thốt lên.

- Cô còn chưa biết Quận công - Huân tước Foxham nói - Đó là chuyện vặt, anh ta sẽ lập tức quên ngay lời nói của mình.

- Nếu vậy thì Hoàng thân sẽ là ánh sáng của Vương quốc! - Alicia nói.

- Không hẳn thế, đơn giản là ông ta đã nghĩ về việc khác - Foxham trả lời - Nào thôi, đừng trùng trình nữa.

Dick đang chờ đón họ ở nhà thờ cùng với một số chàng trẻ tuổi. Ở đó người ta làm phép cưới cho anh với Joanna. Lúc cả hai người trầm ngâm vì hạnh phúc quá lớn lại đi ra ngoài băng giá và ánh sáng mặt trời, thì đoàn quân đã trải dài trên đường chinh chiến.

Giữa đám kỵ sĩ phóng ra từ tu viện đã thấy phấp phới lá cờ mang tên hiệu quận công Gloucester. Sau lá cờ hiệu, bao quanh là bức tường sắt thép của các hiệp sĩ, chàng Gù khắc nghiệt, can đảm và hiếu danh, đang đi ra đón gặp cái vương miện ngắn ngủi nhưng vĩnh viễn ô nhục của mình.

Đoàn rước dâu quay sang hướng khác và các vị khách vui mừng ngồi vào bàn tiệc. Đức cha Nội chính cố gắng khoản đãi các chàng trai và cùng ngồi vào bàn với họ. Hamley đã quên đi nỗi ghen tuông, đang săn đón Alicia và được sự vui vẻ thuận lòng của cô công nương nhỏ nhắn.

Dưới các tiếng kèn chiến trận, dưới tiếng va đập của vũ khí và tiếng vó ngựa dồn dập của đoàn quân chiến chinh, Dick cùng Joanna ngồi lặng lẽ bên nhau, dịu dàng nắm lấy bàn tay, họ nhìn nhau với đôi mắt mở to ngập tràn hạnh phúc.

Từ ngày ấy các nhơ nhớp và máu đổ của thời kỳ bão tố này chỉ chảy qua bên họ. Họ sống giữa khu rừng xanh, cách xa mọi lo âu biến động, chính ở nơi mà mối tình của họ đã nẩy sinh.

Còn trong làng quê Tunstall, trong cảnh yên bình thoải mái, có lẽ dư thừa rượu và bia, có hai ông già sống cảnh về hưu. Một người trong đó cả cuộc đời

https://thuviensach.vn

vốn là thủ thuỷ, và cho đến tận lúc hấp hối vẫn còn thương tiếc chàng Tom-thủ thuỷ. Còn người kia đã trải qua thế kỷ của mình với mọi nghề thích hợp, cuối đời đã chết cái chết của người mộ đạo mang tên Người Anh Em Trung Thực trong tu viện láng giềng. Lawless đã thực hiện được nguyện vọng của mình: lúc chết anh ta lại là một tu sĩ.

https://thuviensach.vn